Șerban Codrin

TESTAMENTUL

din strada Nisipuri

IDEEA EUROPEANĂ

Colecţia Roman

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, Bucureşti,
Cod 014780, România
Tel/Fax: +4021-212 56 92; +4021-310 66 18
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Anul apariţiei: 2024
Ediţie Digitală (pdf)
ISBN 978-630-333-089-1

Copyright © 2024 Ideea Europeană

Această carte în format digital (eBook) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc în conformitate cu legislaţia în vigoare.

Şerban Codrin

Testamentul din strada Nisipuri

alcătuit şi rânduit
Mai-Prejos-de-Infern, în Infern,
Purgatoriu, Paradis şi Mult-mai-Presus
odată cu oculta dezordine a inscripţiilor
de la o poartă la alta
pe vremea grozavei călătorii

IDEEA EUROPEANĂ
Bucureşti, 2024

Șerban Codrin, semnând uneori Șerban Codrin Denk, pseudonimul lui Șerban Ioan Denk, născut la 10 mai 1945, în București, în familia inginerului silvic Gheorghe Denk, cu origini în Bucovina, și al Serenei, născută Petrovici, în Miclăușeni, județul Iași. Ambii părinți, deținuți politici în perioada totalitarismului. Șerban Denk a copilărit în Bucovina și pe valea Bistriței; a început școala primară în anul 1952 în comuna Ceahlău, județul Neamț, continuând-o la Bacău, Liceul „George Bacovia"; a absovit Liceul „Dimitrie Bolintineanu", București (1963), cu numele Petrovici Șerban. Student al Facultății de Limba și literatura română, Universitatea București (1963-1968), cu numele Petrovici Șerban. Profesor suplinitor de limba și literatura română, navetist în școli din județul Ialomița, inclusiv din Slobozia, până în 1989, cu excepția a cinci ani de directorat al Bibliotecii Județene (1976-1981), post părăsit prin demisie. După Revoluția din 1989, membru al triumviratului de la conducerea Comitetului Județean pentru Cultură al județului Ialomița, fondator și director al Centrului Cultural „Ionel Perlea" – Slobozia (2004), din nou director al Bibliotecii Județene „Ștefan Bănulescu" (2000), de unde s-a pensionat în anul 2008. A fondat „Festivalul național de interpretare a liedului – Ionel Perlea".

A debutat în presa literară în anii 1960-1962, editorial cu volumul *Imnuri către Soare* (1982) și epopeea dramatică *Întemeietorii* (1984). A tipărit *Țiganiada*, poem în versete (1994), *Pendulierul, dintr-un exil interior* (1997), *Testamentul din strada Nisipuri*, varianta scurtă (2001), *Marea tăcere*, poeme zen (2001, 2022), *Horeadele*, trilogie dramatică (2005), *Baladierul* (2006, 2012), *Rodierul* (2016, 2018), *Stâlpi de felinar*, eseuri (2010, 2018), *O sută și una de poezii* (2020), *Casandrierul* (2022), *Teatrul din culise*, teatru (2023), *Cele mai frumoase 108 poezii*, poeme zen (2024), *Personalia, un dicționar a personalităților al ialomițene* (2001). A editat revistele de poezie zen *Orion* și *Micul Orion*.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România (1990). A primit de 7 ori Premiul pentru literatură al Filialei Dobrogea a USR. Premiul I la Concursul Național de Teatru Scurt, Teatrul de Stat Oradea (1992); Premiul Opera omnia, Filiala Dobrogea al USR (2020). Premiul Opera omnia, revista *Cafeneaua literară* (2023). Titlul „Mare Maestru tanka, renku, haiku" (2010). Cetățean de onoare al comunei Giurgeni și al municipiului Slobozia, județul Ialomița.

MAI-PREJOS-DE-INFERN

I. Născut prin eforturile mamei sale şi ajuns
cu străduinţe într-un oarecare lustru de viaţă,
Murdar de cerneală pe mâini, căci aşa este poetul,
Murdar pe mâini, de-i vine să urle şi să fugă,
dar unde să fugă şi să urle printre turnuri-babel
Zidite din cărţi; mai bine răsfoieşte încă una, mai multe,
ridică din umeri, ce altceva mai poate face şi spune,
Le închide, cu respiraţia întretăiată de emoţie,
Încruntat sau impresionat, cel puţin aşa se presupune;

De frică şi de prea lungi ascultări, baricadat,
mai cutreieră printre rafturi arcuite,
Rafturi înghesuite, niciodată adormite, cu degete
şi gânduri în mişcări încetinite prin mulţimea
De rânduri cu golurile negre dintre cuvinte, *hic sunt*
leones, aici sunt monştri, de rânduri cu tăceri
Sceptice, cu îndoieli pe faţă, cu certitudini pe dos,
Unde nimeni cu nimeni se întâlneşte nicăieri.

II. Rătăcit pe strada Nisipuri, numărul zero bis

1. (Mai prejos de zile şi nopţi nu găsesc)

Rătăcit mai-prejos-de-zilele-şi-nopţile veacului,
Eu, cel mai tăcut şi deznădăjduit
şi nedormit şi terorizat şi inexistent,

Nu întrezăresc nici zori, nici amurguri cu vopseaua
scorojită peste mai vechea vopsitură, nici
Uşă grosolan cârpită, cu minunatul drum promis
prin gaura cheii, oricum, o cale
De intrare în neant, nici uşă de ieşire spre alte
goluri, spre alt abis.

În definitiv, oricine are de ce plânge,
de ce râde sau de ce dispera, dar
Să nu însemne tocmai ceea ce mi se interzice,
să plâng, să râd, să desper; aşadar,
Unde să mă ascund cu mine cu tot decât aici, printre
Spectre de bolovani nostalgici şi dreptunghiulari,
Blamabili, grei, greoi, inexplicabili, pietre funerare
sau cărţi oraculare, contestabile rămăşiţe
de iluminare fără ură, de sacralitate
Sau de blasfemie, de credinţă sau de maculatură,
La alegere, esenţiale pentru orice neînţelegere.

2. (Un chip de căsuţă cam fără chip)

... locuiesc într-o bibliotecă, prin asta înţeleg un chip-de-căsuţă şi faptă-a-faptei, cam fără acoperiş, cam fără-de-toate, fără ferestre şi îndoieli, fără gard împrejmuitor, fără poartă şi alte impasuri, însă cu streşini cârpite între legea morală şi iluzia primelor flori de primăvară, cu o brânduşă-ca-un-cearcăn din Guillaume Apollinaire, cu urzici rustice din Serghei Esenin, cu toporaşi din Magda Isanos, ba chiar cu ştevie şi păpădii-ca-bănuţii-lunari; uite un petic din „Lăsaţi-mă să lucrez, eu sunt iarba" lui Carl Sandburg, întâi în zdrenţe verzi-ca-vlăstarii, apoi, sinucigaş, cu apucături să se arunce în gol odată cu zborul de vară al câtorva fluturi zgubilitici...

Cineva o fi părăsit-o neterminată şi mi-a transmis tocmai mie îngrijorarea să o repar, despre căsuţă e vorba, mai din dezminţiri de crezuri, mai din prostia luminoasă a utopiilor, mai din ciocanul de înfipt cuie şi cuvinte, mai din bidineaua de albit cine mai ştie ce testament prea disperat. Aş încerca să întrezăresc labirintul unui poem, nu îmi trece altceva mai cumsecade prin minte. Cum toamna întotdeauna începe într-o dimineaţă de luni-marţi-miercuri-joi, alteori de vineri-sâmbătă-duminică, după un obicei mai mult nefolositor decât de neînţeles, oricât aş duce la reparat nişte frunze abandonate vântului, nicidecum vânării-de-vânt din muzicuţa lanţului-cu-patruzeci-de-ochiuri Bob Dylan, tocmai acum, iată-le cum ocupă locul ultimelor gălbioare. Fără să mă gândesc la consecinţe,

Aceste cuvinte parcă ar fi culese dintr-un psalm, mai perseverează o tufă de cârciumărese, iar, de sus, din jgheab, un pai de grâuşor îşi aruncă undiţa...

Precum frunzele căzute
multe vise mor,
nimeni nu le poate prinde
din căderea lor,

În cele din urmă, dintr-o joi pe înserat începe să cadă o abundenţă albă, fulguită...

De marţi, fără oră precisă, viscolul îşi găseşte prilej de întâlnire cu zăpada, cum o mai numesc unii filozofi ai eşecului. Navigatorul pe mări în sărbătoare Saint-John Perse îmi este martor. Fără legătură cu idioata irealitate, ce mai contează restul sau resturile, când mi-i dată lehamitea să mă întâlnesc de azi pe mâine cu prenumele şi numele unui poet, Strada Nisipuri, locuitor pe ce planetă, greu de precizat dacă locuită, sau numai bântuită, prin asta înţeleg un chip de căsuţă-cam-fără-chip, numai cu acoperiş astral, un chip de căsuţă fără ferestre, un chip de căsuţă cam-fără-de-toate, fără certitudini, un chip de căsuţă fără

înfumurări, fără ratări în dezlănţuite variante, însă cochetând cu eşecul şi cu alte impasuri, aşadar îmi suport vremurile, şi ele pe mine, într-o bibliotecă –

3. (Îmi notez în memorie, apoi arunc ciorna)

Oricât ar fi un secol de-asasin, din păpădii se-înalţă lampioane, iluminând extatic *mondo-cane* într-o teofanie de lumini;

Oricât ar fi un secol de cretin, în moda nud, nici cruce, nici piroane, colecţii-Iisus prezintă, de coroane, din partea caselor de mărăcini;

Oricât ar fi un secol de hain, găuri în pâine, găuri în sandale şi-în arcuri de triumf fără urale, la ce-i mai dai o creangă de măslin?

Oricât ar fi un secol de meschin, voi scri pe goluri un poem divin.

4. (Nu Oedip, ci cuvântul poetului dinaintea sfinxului)

Ocolind echivocul, decât pe un colţ de pagină, mai degrabă îmi notez în memoria-fără-memorie, apoi arunc, mototolit, cât mai încolo nenorocul, încă un prilej să nu mă simt nici judecător nici judecat, ducă-se ghemotocul.

Cu privirile în gol, măsurându-mi viaţa între limitele dezolării, oricât mi-aş sprijini capul de peretele aşezat în faţă, îl dojenesc:

„Stai cuminte, Mutulache Pisicovici, întronat pe al nu ştiu al câtulea volum din *Divina Comedie a Călătoriilor Eşuate*, vrednicul şi pezevenchiule. Când îţi spun că eşti un motan cu prestigiu, inclusiv în refuzul de-a mânca pâine cu sare, să nu mă crezi. Înţepeneşte locului într-o mie de măreţe coşmare, fi-ţi-ar să-ţi fie mai mult stilizată decât inspirată blana în tăbăcărie, şi priveşte-mă fără niciun reproş…”

De oboseală prea multă şi ironie prea puţină îi şoptesc sfinxului în miniatură, devotatului confident şi apărătorului din oficiu, chiar aşa, cu răvăşit spirit de sacrificiu. În vreme ce deşucheatul nu mă scapă din priviri, eu prefer evaziunea printre altfel de îndeletniciri:

„Luptătorule-pe-viaţă-şi-pe-şapte-vieţi", cu ochi de lampă aprinsă, ce părere îţi faci de asemenea bazaconie, nimeni nu te mai bagă în sperieţi, cu atât mai puţin un ilustru *Maestru* şi o *Margareta*, două personaje malefice sub poalele unui roman cu peripeţii indecente şi insolente, răscitit pe întuneric, de fapt cu viteza pe secundă a luminii din privirile tale neîndurător de fosforescente."

5. (Cum tragi pe Dumnezeu de barbă sau de vorbă)

Motanul are viziuni de-artist, să-înnoade-ar vrea cireşele în coade şi înnodate-ar vrea să le deznoade în stilul său exact, de tupeist;

Famelic secretar de stat pe vine, îmi numără-îndoielile din ciorbă, trăgând pe însuşi Dumnezeu de vorbă în loc de coada lucrului-în-sine,

Chiţ, chiţ!, la găuricea colţ cu zidul; pe-o cărămidă-mi zgârâie, citeţ: „Sau preferaţi exodul cu-orice preţ, sau cinic, metafizic, şoricidul!"

De drag, Venus-din-Milo-l pipăie, codoaşă; el, nesătul cu mană biblică se-îngraşă.

6. (O iluzie sau un plic foarte ciudat)

Începe jocul de-a-poştaşul-consumator-de-visuri în lipsă de porţii suplimentare, sub înaltul patronaj al celor şapte culori fundamentale. Între ghearele vopsite cu ojă suprarealistă, pe

un sens dublu, triplu, multiplu al vieţii de risipitor, misionarul îmi aduce un plic foarte ciudat, cu adresă şi roiuri, supraroiuri, megaroiuri de ştampile abia sugerate incolor, fără să conţină o consemnare, fie oricât de imprecisă, a celui mai discret expeditor. Recunosc, a celui mai ezoteric expeditor.

Deocamdată, cu tot consumul exagerat de fantasme ale salvării, şi iluzii, şi utopii, acceptând inacceptabilul, deoarece parcurgem calea împreună, viaţa şi adevărul, îl implor:

„Fii atent, libertinule, fii atent!”,

Cel puţin până când voi citi, între limitele decenţei şi prudenţei, oarecum emoţionat de ciudăţenia întâmplării, conţinutul ocult al corespondenţei.

7. (Părintele Ceresc se destăinuie)

O casă mică: împrejurul micii jucării,
Pământul verde, verde, verde, tuns ca un soldat;
În pustnicia lui, viu între morţi, mort între vii,
Îndură Unul Dumnezeu, bătrân şi exilat.

8. (Cine a îndrăznit să aşeze negru pe alb)

Pe cine să întreb în afară de nimeni? Oricât de stupefiat, mă adresez umbrei motanului, sau absenţei umbrei, pentru nimic altceva decât să nu primesc răspuns:

„Cine-a îndrăznit să aşeze negru pe alb, cu degetele strânse cumplit pe gâtul uneltei de scris, probabil condei fără minte, sau alte pene şi peniţe de gâşte literare, asemenea sfidătoare cuvinte?”

Orice explicaţii aş imagina, oricât m-aş strădui să conving pe unii academicieni sau pe consumatorii de lămpi stinse, încă mai posed sus şi tare mintea întreagă a unei maşini de cusut; chiar delirând, nimeni nu ar crede ce mi se întâmplă.

9. (A murit Dumnezeu, un strigăt la marginea şanţului)

Ivocaţie:
„A murit Dumnezeu!”, filtrate prin pereţi şi obloane, dintr-odată nişte strigăte şi jeluieli mă fac să împietresc de spaimă: „Săriţi în ajutor, oameni miloşi, oameni îndurători!”; astfel am aflat că peste noapte, cum dintotdeauna i se întâmplase, mahalageşte, abia urnit de sub o masă, cum se urneşte, înjurat…

Strofa I:
…înjurat cum se înjură, smucit de subsuori cum se smuceşte, îmbrâncit cum se îmbrânceşte, luat la palme din speluncă, matolit în toate privinţele, pripăşitul din fundătura Edenului, colţ cu strada Nisipuri, odată nimerit afară, sub stelele pustiului, aşadar, cu pălăria aruncată în urmă…

Antistrofa I:
…aruncată în urmă de un vrednic sergent în misiune cu acoperire de ospătar, nu a făcut mai bună treabă, la următorii câţiva paşi, decât să se dărâme într-un şanţ neastupat, lăsat din întâmplare cu gura căscată, în voia foarte aprobată a sorţii, unde să îşi rupă gâtul…

Strofa II:
„Oarecică a mierlit-o tataia, s-a prăpădit moşulică, s-a încurcat cu moartea ocărâtul şi amărâtul şi târşâitul; numai în ciudă s-o fi ridicat la ceruri, să scape de plânsoare şi de minunata corolă a marilor perdiţii, cădere-ar neizbăvirea să cadă, şi învinuirea pe săpătorii de şanţuri, afurisiţii şi bicisnicii şi neisprăviţii!”

Antistrofa II:
Nu sunt în stare să trăiesc, aşadar nu motanul mă aruncă pe cioburi, ci simt în mine, pe viu, cea mai periculoasă eşuare între ameţeală şi cutremur, când mi-i dat să aud: „Cu glasul meu din pustie către Domnul am strigat şi m-a auzit cu bucurie din muntele cel sfânt al Lui, pace ţie…"

III. Te Deum viae Nisipuri

1. (Te Deum viae Nisipuri laudamus, sau cine poartă un metronom în braţe)

… „pace ţie, iar dacă la propriile tale înserări imaginate
şi stări tensionate faci referinţă, încă nu te-ai apucat
Să le înşiri la uscat, ca pe rufele mâzgălite sau proaspăt
zugrăvite"; mai apoi: „Te asigur, ţi se va împlini
nenorocirea, numai scoate-ţi degetele din ochi!"

Într-un mod straniu, un *domn*, să-i spun într-un fel domnesc; cel mai cărunt dintre cărunţii domni, pletos, bărbos, deloc încruntat, ciufulit ori neglijent, ci numai înzăpezit, văd cum, insistent, mă urmăreşte pe sub sprâncene, înălbit sub pieptănătura precum a străvechilor patriarhi, prăfuit, uscat, însă zdravăn,

Asemenea smochinului într-un peisaj inexistent, degajă impresia
că, după poziţia şi intensitatea constelaţiilor, se lasă
Îmbrăcat într-o salopetă lustruită în coate şi zdrenţuită
de molii; împrejurare extrem de ciudată, fără legătură
cu o lume de paiaţe, adică poartă nişte cărţi

La subsuoară şi un metronom în braţe; cu oarece bruscheţe, astfel mi se arată dinainte; aproape în ciudă, văd cum se rupe dintr-un

colţ al camerei; se desprinde cu încetineală din umbră şi linişte, secundă cu secundă, fără cel mai imperceptibil semn că l-ar deranja prudenţa, sunt foarte încredinţat, invulnerabilă, profundă şi trează, a sfinxului meu de introspecţie şi pază:

„Am simţit cum întunericul tău mă aştepta, deci am
îndrăznit să intru fără să mai bat la uşă; sau, de ce nu,
Am recurs la căi paşnice, din mărinimie să nu te sperii;
concomitent, probabil m-am poticnit de prag, totuşi
nu sunt prea sigur să mi se fi întâmplat un asemenea

Important eveniment, poticnirea." Hotărât să nu o fac pe supăratul sau pe miratul, mă asigur de lipsa oricărui surâs, aşa că, din creştet în postament, devin un monument neinaugurat: „Da sau nu, totuşi ai reuşit să intri, când totul şi toate, aici, sunt secretizate, încuiate, ermetizate, securizate, sigilate";

Momente zălude, încăpăţânatul intrus, la rândul său, mă crede
tare de urechi, totuşi nu ridică tonul: „Vom depăşi
Împreună multe obstacole, şi şerpării, şi dactili, şi trohei,
şi antinomii; deocamdată nu greşesc, prin urmare
confirmă-mi: eşti bibliotecarul Şcolii-de-arte-

Şi-meserii"; prefer să rămân calm, mai puţin foc, mai puţină pară, aşa că nu-mi pasă de urechile domneşti: „Tocmai mă aflu acasă, martor îmi este adevărul, ceasul şi locul soarelui pe traiectoria cerească", aş încerca să-i precizez cu toată decenţa, „în timpul personal şi liber, aşadar mă străduiesc să-l întrebuinţez după voinţa, dacă nu apare cumva vreo contradicţie logică, liberă şi personală."

Domnul perseverează, își folosește insistența,
numai și numai ca să-și dovedească prezența: „În biblioteca
Școlii cu atât mai mult nu te deranjează nimeni,
nimic nu ți se cere, nu oferi nimic, câtă vreme ești
singurul cititor, singurul în trecut, în prezent
și în viitor, așadar cititorul absolut."

2. (Te aeternum Patrem, câtă ușurare)

Câtă ușurare, nici încredințat, nici rău intenționat,
înzăpezitul preferă să mă ignore, adică să discute cu vecinul:
„Admirativ, vino în brațele mele, leneșule, pufosule
detectiv, nu-i așa că, lungind-o noi amândoi
la taclale, depreciem îndestul cărțile?; unele ni se par
candelabre în temple, altele, felinare; oricum,

Le preferăm pe cele făcătoare de lumină, pentru că au rândurile și golurile între rânduri ca niște ghirlande înflorite; în schimb celor producătoare de întuneric nu ne rămâne decât să le acordăm iertare, adică începutul păcii, oricât de imperfect, dar mai ales abject; șirurile de litere li se aliniază cu bravadă,

Asemenea unor păduchi insubordonați la paradă";
merit să aflu cine o face pe uscatul și peticitul, însă,
Cu cât mai stupefiat îl cercetez cu privirea, cu atât mai mult
îmi presimte neliniștea de șoimăriță în zori:
„Din disperare și uimire, dacă nu dintr-o
binecuvântată nevoie de mântuire, deja mă cunoști,"

Și îmi pecetluiește ochii, ai mei, cu niște ochi, ai săi, inacceptabil de cerești; nimic nu găsește să mai spună, iar eu, repetat în gând,

îmi zic nu şi nu şi nu, deci îmi propun să nu-i mai răspund, la muţenia mea, îi va fi imposibil să-şi continuie şiretenia; mă înşel:

„Nu m-ai întâlnit absolut niciodată?”, găseşte bătrânul
domn de cuviinţă să nu tacă; în sfârşit, îi apare
O ezitare în asediul permanent, doamne, câtă uşurare!

3. (Pleni sunt caeli, este cel mai bun prilej)

Este cel mai bun prilej să-mi regăsesc îndrăzneala, cel puţin
de grosimea unui nedreptăţi: „Dacă introducem în discuţie
inclusiv conceptul de *absolut*, mărim dificultatea oricărui
răspuns şi complicăm prea mult nişte idei
relativ abordabile în esenţa lor”; zâmbeşte,
prin urmare nu l-am surprins, zâmbeşte,

Deci nu l-am încuiat într-o colivie, de unde să-i evadeze numai aripile; la fel, îi zâmbesc: „Permite-mi să-ţi dau dreptate însă în mod condiţionat: nu-l vorbi de rău; când ultima oară m-am întâlnit, înţelegi, cu *absolutul*, nu-mi amintesc alte amănunte, am discutat despre nimic altceva, cât mai ales

Despre o cunoştinţă comună, *veşnicia*, ca într-un sfârşit
să ne despărţim, prilej pentru dumnealui să mă salute
Într-un stil foarte respectuos şi decent, de dincolo
de un colţ al lumii înclinându-şi pălăria.”

4. (Te per orbem terrarum, este adevărat)

Este adevărat, mă aflu închis cu şapte chei şi lacăte şi zăvoare
şi noduri şi coperţi şi alte încuietori în timpul meu
Relativ liber, când îmi place să mă consider înconjurat,

sau protejat de toate cărţile omenirii, inclusiv
de cărţile pierdute, de cărţile oculte, de cărţile
interzise, nescrise, promise, de cărţile sinucise,

De tagma cărţilor oarecum păstrate ale trecutului, prezentului, ale mai-mult-ca-viitorului, acestea din urmă între nelimitele aceloraşi însuşiri, pierdute, oculte, cenzurate, sacre, interzise, nescrise, profane, aşadar biblioteci de cărţi vrednic şi vremelnic indecise; ar ridica mâna după una, însă constată

Că este un dicţionar de aforisme, ceea ce-l obligă
să deschidă şi să-i citească primul rând răsărit sub ochi,
Dar la ce bun un astfel de joc prostuţ, fără mesaj, acum
şi aici, aşa că renunţă: „Cum nimic nu bănuiesc,
pricopsit cu toate aceste ameţitoare lipsuri de sens,
te mai întreb o dată nonşalant şi firesc, cine

Îmi acordă neşansa, ori indiscreţia, ori eroarea, ori ghinionul să-l întâlnesc?"; fac un vag efort mintal să-l ispitesc, fiindcă de ce n-ar exista măreţie prin bufonerie: „Mai pe înţelesul înţelesului, la o adică, pentru numele lui Dumnezeu, cine eşti dumneata, moşulică?"; îmi pierd orice mirare, ajung să-l privesc

Aproape fără preţuire şi interes, când mi-aş dărui mie însumi,
cu mărinimie, hidoşenia unui răspuns de nătăfleaţă,
Dacă nu i-aş simţi perseverenţa de pământ lucrat de o cârtiţă,
cu obidă, proscrisă, condamnată pe viaţă.

5. (Tu devicto, bătrânul domn îmi explică)

Bătrânul domn îmi explică, adică mă rătăceşte în pustiul pustiului: „Presupune că aş fi maistrul sau ziditorul, zugravul,

Măturătorul, mecanicul, paznicul, prestatorul a orice
și a toate serviciile câte se fac și se desfac
într-o școală-de-arte-și-meserii”; la rândul meu,
mă prefac în cea-mai-fină-balanţă de judecător;

„Te recunosc sacerdotul importantului sanctuar, cum dorești; în același timp, să-mi fie cu iertăciune, fără să-mi ardă cumva de foc și de glume în lemne antume, niciodată nu am călcat pragul vreunui locaș de o atât de fascinantă importanţă, unde, bucuros, generos, mărinimos, dumneata îți atribui foarte necesare

Profesiuni și, neîndoielnic, de un profund folos la înscriere, unde
ucenicii ar trebui să-și depună tezaurele de mărunțiș
Din buzunare și să-și declare, pe proprie lipsă de răspundere, data
ultimei nașteri, o veșnicie, două veșnicii, șapte
veșnicii, preferințele pentru morile zilei, de apă sau
de vânt, morile amurgului, morile unui vis
de-o noapte.”

6. (Judex crederis, am întregul respect)

Am întregul respect pentru bătrânul domn, desigur, ziditor,
zidar, stingător de var, un garant la mătură, aici nu încap îndoieli
Și derogări, al școlii-de-arte-și-meserii, însă nu găsesc
nicio legătură cu livreștile mele preocupări, pe când
paznicul de noapte, oare nu cumva perfid,
cam încearcă să mă avertizeze:

„Cu parcurgerea bibliografiei, unde intră fără locuri de ieșire, precum în familiarul nostru Turn-Babel, toți poeții lumii, te afli pe drumul înfundat, din raft în raft, dar până când și încotro și cum

îţi vei prelungi cu indicatoare de circulaţie şi poduri şubrezite o cale prea ambiguă să încapă între sensuri?”

Nu înţeleg ce spune, însă continuă, ţine cu încăpăţânare
să mă lămurească: „Pentru cărţi nu există niciun capăt,
Totuşi unii se încumetă să-l caute”; nicidecum bătrânul domn,
zugravul, ci fochistul în vârstă, zidarul,
cu metronom în braţe, de ce nu-mi atestă veleitatea?,
aş îndrăzni să-l chestionez, de ce tocmai

Cartea-Tăcută-a-Cerurilor, de ce tocmai metronom, de ce îşi asumă imperativa preocupare să îmi pună la îndoială păianjenii şi praful bibliotecii şi fişele de lectură pe lângă atâtea alte amănunte, iarăşi nu înţeleg, de ce mă cercetează, de fapt, ce încearcă să scoată de la mine printr-o astfel de sibilinică întrebare? „Mărturiseşte-mi, cine, cu răspundere, va depune următoarea mărturie?”

De ce mă cercetează, când nimic nu este amănunt,
însă domnul înzăpezit şi pletos şi bărbos şi misterios,
Fără să-l îndemne cineva, începe să recite expresiv,
cu înzestrare naturală, nepervertită dedesuptul
celor mai îndoielnice artificii de maestru
în histrionice capricii:

7. (Lux eterna, un babilon de cărţi)

„Un babilon de cărţi, un babilon de manuale de înţelepciune, cărţi de-aprins focul, cărţi de rugăciune, în una speră-un om, în alta Don
Quijote-şi joacă-în groapa de nisip buclucul de-a mai face pe trăsnitul, cărţi să-şi rateze şansa de-a orbitul în fiţele destinului Oedip,

Cărţi cu-autorii şterşi, cărţi ce habar n-au de minunea lor,
cărţi vinovate de moartea cărţilor, cărţi aruncate pe-un hârb de
masă-a unui anticar,
Iar mâna, din câştig pe cărţi, a lui Nimrod, peste prăpăstii
şi-ape zidăreşte-un pod."

8. (Te ergo quaesumus, apreciez talentul de recitator)

Apreciez talentul de recitator al bătrânului domn, meşter
în zidărie şi în ce mai ştie, mai mult, respect excelenta sa
Memorie de mare înfrânt al vieţii, acesta este adevărul
şi calea, însă nu-mi dau seama dacă i-ar fi pe plac:
„Ţi-am reprodus", prilej să mă privească îndelung,
„Cu ezitări şi reproşuri, însă, cine a rânduit, potrivit,

Împletit sau despletit asemenea jocuri de cuvinte, cu echivocuri şi
pauze pe-alocuri?"; într-un acces de sinceritate, ridic din umeri,
semnul meu infam de total abandon: „Mă recunosc învins, habar
n-am!"; mai apoi, calm: „Domnule detectiv", şi se întoarce spre
martorul cu ochii verzi, de pajişte fosforescentă, al discuţiei,

„Fii amabil şi ajută-mă să îndrept, dacă nu curbura
orizontului, cel puţin o îndoială; aici, imediat, străduieşte-te
Şi adu în faţa făptaşului propriul său opuscul,
să-i prezentăm o certitudine deocamdată onorată
prin neonorare, dar posibilă, în anumite rătăciri
viitoare."; obosit de inutilul dialog, tocmai observ,

În ce priveşte atitudinea motanului, că deja s-a predat enigmaticului
necunoscut. „Of!, domnule nerecunoscător Mutulache-Pisicovici!
Atât mi-e lungimea soartei, de două şchioape; te admir cum orbitezi

retrograd, nu în direcţia mea, ci invers acelor de ceasornic.” Astfel,
după o dispariţie în beznă,

Nicidecum dintr-o firească şi neîndoielnică obligaţie
antişoricească, din contra, competent ca un absolvent
Magna cum laudae al şcolii de arte şi nu mai ştiu ce meserii,
motanul îmi aşează dinainte, pe masă, cu prestanţă
nobiliară, o ditamai carte extrasă deloc la întâmplare
dintre cărţile-de-studiu ale nefericirii...

9. (Aeterna fac, alături de fişa de împrumut)

... Alături de fişa de împrumut, culmea culmilor, în casa
mea şi în propria bibliotecă, completată cu date personale,
Pseudonime, însă, aici e aici, cu o limită: fără profesie;
dincolo de orice deocheată mirare la rang absolut,
totul pare corect, perfect cartezian, raţional, coerent
până la nebunie; nimic de contestat în arta reproşului;

„Între voi, posesorii profesiunii de bard, scald, aed, aşug,
trubadur, guslar, poet, mustrătoare muncă, vă mai prefaceţi că le
ştiţi pe celelalte până la a douăsprezecea, însă cum o scoateţi la
capăt cu a treisprezecea poruncă?” nu înţeleg, deci mă folosesc de
nedumerire să mai pun la cale o capcană, o ispitire,

Fiindcă am acest inocent şi foarte nenorocit obicei, întreb
Mereu: „Mi se pare mie, sau despre *Decalog* aduci vorba?
Ar fi o poveste mult prea veche să mai provoace emoţii
bucătăreselor nefericite că li se arde rântaşul,
cât despre variantele erudite, adică disputele între
consumatorii de mari enigme la senectute, Doamne

Fereşte şi nu ne rătăci pre noi!”; precum Duhul Domnului se purta pe deasupra apelor cu popasuri şi tărăgăneli, îi descifrez nu-ştiu-ce în abisurile ochilor, sau pe obraji, sau între încreţiturile frunţii, un nu-ştiu-ce înspăimântător de concret şi monstruos; pe atunci, în pustie, tocmai de aceea, pe ascuns,

Moise îşi tot număra degetele, pentru ca eu, acum,
să-i pun în seamă numai douăsprezece porunci, de unde subtilul
Reproş; fără îndoială, dispune de puteri ezoterice,
să-mi pătrundă gândurile, ceea ce mi se pare grozav,
dacă nu aş începe să simt răceala aerului,
sau altceva cu mult mai grav;

Cu cât îl privesc, cu atât îmi asum o totală nedumerire: domnul în vârstă, însă îi spun *Bătrânul*, mi se pare dintr-odată o personificare a năstruşniciei; aş vrea, cu o paradoxal de curată cârpă, să-i şterg bizara întrebare, însă ce-ar fi, cu abuz de inteligenţă, să înscenez cea mai îngăduitoare, cea mai aşteptată amânare.

10. (Dignare Domine, bătrânul poartă nişte ochelari străini)

În haine înţolit, la mâna-a doua, de-a surda-l beşteleşti, degeaba-l ierţi, bătrânu-şi pierde vremea printre cărţi, pe-ochi, paşnic, cu-ochelarii lui Pessoa;

N-auzi cu-o disperare intrisecă cum face pe tăcutul, mai precis, nu-i cârciumă cu lacătul s-o-închizi, afară dându-l din bibliotecă;

Adus de spate, decăzut spre masă, scrie-alandala, strâmb şi-incoerent, de necitit *Al-treilea-testament*, aşa că degetele îşi apasă

În tâmple, până seamănă leit lui Dumnezeu, amarnic de-obosit.

11. (In te Domine sperave, sunt un idiot)

Sunt un idiot sub cerul ca o bibliotecă, ce nenoroc pe mine; dacă aş purta ochelari, l-aş privi cu aceeaşi mirare a lui Galileo Galilei ridicându-şi ochii, prin lunetă, spre sateliţii lui Jupiter, planeta, nicidecum stăpânul, Zeul tuturor Zeilor şi Pământului, individ marţial, turnat în uniformă impecabilă de cosmonaut, din pânză metaliferă, argintiferă, cu aruncător de grenade, adică „fulgere şi trăsnete", la şold sau pe umeri, pe când aşa, sunt numai un orb, dar mare, cel mai mare:

„Nu-ţi recunoşti versurile", îi aud una după alta,
dojenile, „Însă vei chibzui asupra lor peste
O vreme sau peste vremuri; deocamdată, dedicat
inutilelor preocupări, îţi suporţi desfătarea
Cam perversă a cititului: fericită este o carte, însă
mai fericită este cartea unde se trezeşte spiritul."

Aici ar fi dorit să isprăvească, printr-un ultim avânt oratoric, însă mai are ceva de adăugat:

„Dezleagă-te din magie şi fie toţi asemeni ţie;
urmează-ţi calea, înţelege-o, iubeşte-o,
Nu te plânge niciodată de negăsirea odihnei,
nici de lanţurile amărăciunii, ale durerii
Ori dojanei, ci dedică-te acelei voinţe de-a afla
un crez al spiritului, vieţii, adevărului şi,
Secretul cel mai profund, cea de a treisprezecea
poruncă; ţi-aş mai încredinţa o enigmă:
În călătoria ta vei găsi toate negăsitele, însă
de o *Carte-infinită*, să o numesc într-un fel
Oarecare, oricum nu o vei recunoaşte, să nu te apropii,

nici să o studiezi ca pe o inumană
Comedie nici să o răsfoieşti, asemenea vântului."

În sfârşit, în lipsă de altceva mai bun, accept, aşa sunt eu, neastâmpărat în acceptare: „Îmi voi reprima orice interes, nu merită să repet, dar ce se va întâmpla dacă, de ce n-ar exista un *dacă*, voi încălca jurământul?"

12. (Dixit Dominus, preocupat să se caute prin propriile buzunare)

Preocupat să se caute prin propriile buzunare, nu prin ale altora, de unde scoate o coală roşie împăturită în patru,
Domnul în vârstă nu îmi răspunde, din contra:

„Te rog", spune, cu blândeţe, arma lui irecuzabilă, „dedică ucenicului tău Mutulache un poem dintre cele mai înalte,
Însă fii cu atenţie mare, nu-l rătăci după obiceiul
de-a face pe zăpăcitul, nu-l arunca, pentru că se vor
găsi destui maeştri în capricioase interpretări
să-i găsească sensuri absconse şi nonsensuri.

Cu acestea zise, ar fi vremea să-mi arăt recunoştinţa şi să mă mai duc pe oceanul cu acoperiş celest, unde arca
şcolii înfruntă furtunile între catarge dintr-o simbolică
pădure de mirări şi întrebări, suspiciuni, ipoteze
şi revelaţii; din plin, pâinea frângând peste-o candelă
transfigurată în potir cu vin, împlinească-se

Cuvântul Domnului, amin."

IV. Odată cu mirarea tuturor mirărilor

1. (Amân să îmi notez nişte versuri, până le uit)

Prea-îndurătorul, bunul Dumnezeu
Şi-a împletit o funie, dar n-are
Niciun habar să-i dea-întrebuinţare,
Probabil o fi bine, o fi rău.

2. (Din proprie voinţă, bătrânul Domn cam pleacă prin uşa încuiată)

Chiar acum îmi trec prin minte nişte versuri pisiceşti, însă amân a doua oară continuarea pentru alte calende, fără martori, pentru că, aşa cum a venit, intrus pe nevăzute şi tăcute, oarecum înzăpezit, deloc gârbovit, la subsuoară cu nişte cărţi în loc de baston şi, în plus, imprudenţă obligatorie, cu metronomul în braţe, bătrânul domn îşi cam ia tălpăşiţa, prilej tipicar să îmi notez în memorie:

„Odată cu barba şi pletele în stilul vechilor patriarhi, cu salopeta ponosită dispare prin uşa încuiată nu înainte de a-i citi un zâmbet şi o mulţumire, ceea ce mă scufundă într-o absolută nedumerire şi, bănuitor, în mirarea tuturor mirărilor.”

Schiţez, într-un gest necugetat, imposibil de ocolit, o neintenţionată frângere a mâinilor, sau o ridicare din umeri, cea mai neputincioasă, fie-mi iertat.

3. (Dat afară din bibliotecă, sau evacuat fără proprie voinţă)

Dintr-un naufragiat printre gămezile de cărţi, inexplicabilă întâmplare, sau, din contra, nefericită coincidenţă, imediat după plecarea necunoscutului costumat în salopeta profesiunii aparent ambiguie, mă pomenesc cum devin o umbră mai mult, fără comentarii, glose, note explicative, într-o pădure sau junglă umană pe strada Nisipuri, unde toate încep prost şi sfârşesc mai prost, strada Nisipuri la stânga, la dreapta, cu tarafuri de vrăbii eşuate în praful gălbui, înecăcios, aceeaşi stradă înainte, înapoi, strada buruienilor, a neantului pe această parte eşuată a lumii, strada fundăturilor oricui şi-ale nimănui.

Zvârlit în afara pragului de împiedicat, cu pământ pe jos, cu rogojini, nimeresc în stradă, unde aproape cad în hârtoapele perfect proiectate, mai abisale şi mai minunat deconstruite, locuri de scăldătoare pentru mândreţe de cocoşi printre sperieturi de găini; aici dorm, de lene, pe burtă, în haite, paznici înarmaţi până în ochi, gheare şi canini; uliţă tocmai nimerită să simt mirosul cimbrişorului prăjit la soare, al captalanilor voinici, spre veştejire, al pelinului, uliţă potrivită să mă împotmolească între lăutari scăpaţi dintr-o nuntă

până la tocitul pantofilor,
ori cumetrie cu scandal,
înmormântare cu chef,

Cu mârâituri şi peisaje irealiste, unde, pesimist, comtemplu, fără să-mi dau seama de ce, tufele de hrean, mai-mult-ca-abundente, erupte, prilej să nu iau nici loboda în tragic, nici scaieţii în deşert, nici cânepa sălbatică în pustiu, nici cerşeluşii din ferestrele obidite, dinaintea gardurilor rupte, date pe spate de putregai sau extaz;

detest pe cine a inventat

râsul în faţă şi a interzis
plânsul în pumni;

Mai bine aş alege între nimic şi nimic, aş deveni frenetic, ori m-aş calma, din aceleaşi sublime cauze, odată cu fuga primului câine, sau om sau aşa ceva mai speriat ca mine, da, strada Nisipuri rămasă cu numele-fără-nume, cu porţile-fără-porţi, cu obiceiurile, cu dărâmăturile pereţilor şi acoperişurilor de pe vremea tuturor vremurilor, printre nămeţii de frunzişuri ai salcâmilor, uscaţii, strâmbii, înghimpaţii, şi ai corcodușilor-fără-corcoduşe, deasupra cu soarele prăfuros, nebulos, urduros, ziua, cu becurile afumate, aprinse, noaptea, cu becurile sparte, furate.

Neştiind nimeni deosebirea între un bob de zăbavă şi un bob de sare, dilematic prilej de interpretare, mai sunt locuri sau nelocuri în destinul meu, unde nu am poposit niciodată, aşa că, mutat în alte coşmaruri, mă mai nasc o dată şi,

printre primele urlete
şi proteste postnatale,
fac nişte ochi mai mari

Decât spaima tuturor spaimelor şi decât neîncrederea tuturor neîncrederilor în vecinătatea unor abominabile fiare, forţe ale nelegiuirii şi blasfemiei.

V. Mărturisirea poetului şi începutul călătoriei

1. (Rătăcit în cea mai fioroasă pădure)

Rătăcit printre zilele-şi-nopţile veacului,
Fără să mai amintesc cântătorii, mijirile, amiezile, vecerniile
şi câte or mai fi, pe cea mai fioroasă stradă,
Colţ cu fundătura *Hercinica-Sylva*, asupra mea se năpustesc
trei apocaliptice dihănii, în ordinea întâmplătoare

a periculozităţii,
Presupusa capra-vecinului, ursul bătrânului fochist Faulkner
şi ghepardul, într-o variantă împăiată, cum nu s-a mai
pomenit altul din vremurile princepelui *di Lampedusa*.

2. (Prima întâlnire cu braţul protector al omului Virgil)

Fiindcă nu observ prea bine din cauza şi prin efectul groaznicei sperieturi, se pare că, pe cale, în viaţă şi adevăr, agresiva treime ar fi cu totul alta: pe lângă vaca-săracului, neţesălata şi flămânda, de fapt m-ar ameninţa cu oroare motanul pufos al detectivului Arthur în cârdăşie cu morsa din mustaţa bardului Leonid, mai degrabă mare profitor,

Greu de împiedicat în praguri, al celei mai proscrise spelunci „Pe-Ţărmurii-Stixului", decât propietarul unei cărţi de vise pe aceleaşi meleaguri; abia depăşit ferocele impas, mai departe, prin preajma gălăgioasă a tavernei „Dialectica-Naturii", lângă felinare de produs umbră, cea mai ameninţătoare umbră, mi se oferă nefericirea, să mă agăţ,

Ocnaş frumos al marelui prohod,

Din întâmplare, sau, de nimeni contestată, din iraţională neîntâmplare, foarte comod, lovind pahar de votcă în pahar, să mă atârn de braţele omului, dacă om ar fi, Virgil, dacă Virgil ar fi, cu atât mai copleşitor ale agitatului omul Virgil, dintotdeauna euforic şi rupt în figuri, nici chiar

Eu, inventatorul poeziei într-o încăpere clandestină
din adâncurile pământurilor neomenesc de nisipoase,

Însă îşi este propriul lăudător în gura mare, aşa că repetă mereu aceeaşi recomandare:

> Sub cerul mai primejdios de galben, ca frunza,
> aş vrea să devin furios, dar mi-e cu neputinţă,
> sub cerul mai nesimţit de galben, ca floarea.

Fiindcă, altădată, în vremuri idilice, ar fi vrut să construiască un pod pe sub un fluviu, acum evită cu subtilitate diferite obstacole, în orice caz apreciate, cu totul altele decât praguri, bariere, garduri, gropi, cenzuri de orice nuanţe ideologice, fie chiar transcedentale, şi amândoi ne prăbuşim, fără urmă de rea intenţie sau vină, ci numai din necesitate, tot pe drum, pe drum, pe drum, pe altunde nicidecum,

Astfel nimerim peste o speţă de cârciumă tocmai spre marginile acelui tărâm lugubru, împachetat în bezne, dotat până la descurajare cu multă neajutorare, unde alcătuim pereche, de plouă, de nu plouă, nu fraţi de viţă-veche, ci fraţi de prună-nouă.

3. (Odă în metru temporal: Despre împărţirea orei în şaizeci de minute)

Prin predestinare, mare maestru al cultului din birtul „Halucinaria” şi desăvârşit slujitor în arta sticlelor niciodată goale, întâi omul Virgil recomandă unui cuc să se încalţe cu ciuboţica-cucului, apoi se ridică pe câte un scaun, două, trei, are

> de unde, şi, cum nu cade, lansează de la oarece înălţime,
> scrutător, impunător, tumultuos orator, priviri şi gesturi
> largi spre zările tuturor perdiţiilor din strada Nisipuri,
> ale bodegilor şi hrubelor fără căpătâi, ale femeilor singure,
> singurele, ca un stol de rândunele; astfel, pe şoptite,

Şugubăţ, începe urcuşul, prilej să se caţere, să lanseze, să răcnească până la vehemenţă şi turbulenţă,

„Nu credeam să învăţ a bea vreodată
Veşnic însetat înfăşurat în pahare.”

Încredinţat de importanţa în univers a poeziei, declamă, însă numai pentru subtilul auz al anumitor iniţiaţi, alţii decât nişte gradaţi cu acoperire de zugravi purtători de salopete văruite şi, mai ales, foarte scufundaţi în păhărele; în loc de cofetăria

„Aer cu Fondante”, am nimerit, „Nenorocoşii de noi, cântă
şi tu, nenorocoşii de noi!”, peste o ditamai cârciuma, adică
locul glorios numai bun pentru maestru să recunoască:
„Toate poeziile lumii s-au compus, gata, un milion de ani
pauză de gestaţie, poezia noastră e neantul, gata, pauză,
inclusiv neantul a fost compus”; din celelalte separeuri,
înecaţi în basamacul lor de handicapaţi, auditorii selectaţi
dintre urechile de grade mai înalte, cu ochii viermănos-
albaştri, care nu pricep nimic, nimic din idealul ţuicii, ori
din mântuirea la trei sferturi cu dop, nimic din bolboroseala

De metafore şi tautologii, nimic din mormăiala de perifraze şi imprecaţii, nimic din mârâiala de aluzii, din bombăneala de alegorii despletite, răsucite, de paradoxuri, de confuzii în halbe ciobite cu dinţii: „Mai vopsim două sferturi?”

„Aici nu o facem pe zugravii de bodegi, mai degrabă pe spărgătorii de chefuri!”, „Ba pe spărgătorii de norme în întrecerile muncitoreşti ale marilor şampanii, da, câmpul silinţelor cu băuturica mai roşie ca steagurile pe taverna

„Comitetul-cel-mai-Central”, pe sedii, pe monumente
aniversare, asta îmi dovedeşte că nu prea eşti pilangiu
în *insuerecţie* vânjoasă la păgubit buzunarele; eu muncesc,

pilesc, forjez la poemul care nu poate fi subînţeles, muncit,
pilit, forjat; de nu ţi-i cu supărare, beţia mea este durere;
este frică şi foame; este veşnica mea încruntare; este
îngheţul mâhnirii şi dezgheţul mereu amânat; este
disperarea din ochii însângeraţi ai tuturor mutilaţilor Edip;

Este întunericul din miezul întunericului; este dezamăgire, nebunie; este umilinţă şi până la urmă, credinţa în necredinţă, este neputinţă, este exasperarea neagră, furia din interiorul monstrozităţii numite uneori beţie, alteori durere, frică…"

Şi uite-aşa, imboldurile însufleţitorului său glas mobilizează, pasionează, entuziasmează alte şi alte sticle să îşi împlinească destinul, să se ciocnească, să se răstoarne în gâtlejuri, pe feţele de mese, pe jos, pretutindeni, prin ţări după ţări, zări după zări,

ţigări după ţigări, cu „Aruncă-mi o gudroneală
mai nasoală!", spre onoarea dependinţelor cu trebuinţele,
naiba să le ia, şi a biruinţelor în toate privinţele; matoliţi

Până în cele mai profunde amănunte, pe amândoi ne chinuie grija să mai meşteşugim, când ziua îşi pârleşte picioarele şi se frânge de mijloc soarele, câte un poem de şapte stele, sau sori, sub firma micului nostru atelier de poezie,

„Va fi rătăcire până diseară,
va fi panică până în zori",

Ne inspiră nişte sfaturi primite în secret de la altă bestie dragă, un ticăit de ceasornic nehotărât între ce şi ce să aleagă, ba ora, ba şaizeci de minute; astfel omul Virgil se poticneşte pe calea vieţii, pe calea adevărului, ba chiar pe calea căii, a răspunsului la marea

întrebare filozofică „Ce este o cârciumă istorică
şi dialectică şi care sunt funcţiile ei?"; maestrul bea, în loc
de orice răspunsuri; nu bea, şi răspunsurile se dovedesc

Incolore, inodore şi utopice; aşadar maestrul bea în căutare până la negăsire: „O cârciumă este sanctuarul unde marele preot oficiază ritualuri cu obiecte de cult, pahare cu apă tare, pahare cu feluri de vorbe numite ţuică din sticle cu şliboviţă,

rachiu din sticle cu rom, şi ritualuri cu obiecte laice,
tomberoane şi răni lângă răni, cu toate că nu par
însângerate, ci numai dureroase"; apoi repetă...

4. (Cum a ratat omul Virgil tot felul de şanse)

...apoi repetă, mereu se poticneşte şi mereu repetă, nu-i mai tace gura pe cale, prăpăstioasa gură pe calea poticnită a vieţii:

„Tu, fiu al omului, născut prin eforturile mamei tale, Domnul nostru Poetul cu degete de aur, nu chiar toate, ţi-ajung unele, pe coardele unei lire de aur în putere să-ţi cânte un poem de aur, alcătuit din versuri de aur, nu chiar toate, şi eu, în pericol să devin furios,

Cu o călimară agresivă în mâini, suntem acuzabili de port ilegal de nelinişte, însă partea parşivă a lucrurilor constă în faptul oarecare că trebuie să ratăm şansele de-a intra în cea mai incoerentă desperare: repede, îmi vine să strig, repejor să deschidem cartea

Aşa cum am deschide fereastra dinspre grădină în zori, câştiguri binecuvântate şi pierderi scrie aici, alb pe negru, pierderi şi câştiguri ca nişte ridicări de munţi din germinative oceane, sau coborâşuri, într-un ceva nemaifiind de mult un timp al nostru."

5. (Drept urmare, maestrul şi universul stăruitor)

Cum nu se poate mai ameţiţi, îndrăznim câte unul, doi, trei, patru paşi, ce extraordinar, mai ştim să numărăm, unu, doi, trei; ne

proclamăm profeţii universului, după atâtea bahice osteneli, eu, şugubăţ, dar fără veselie, maestrul, în ritmul alandala, dar măreţ şi marţial, al versului:

Suntem hotărâţi să luăm în braţe modestia şi blazarea,
pentru că va fi o călătorie mântuitoare prin catacombele veacului de pomină, al douăzecilea, în ordinea de inventar a istoriei, cârciumă după cârciumă, cale lungă şi întortocheată, în formă de pentagramă, din Infernul nostru cel de toate amărăciunile spre alpinul Purgatoriu până pe acoperişurile mult-prea-departe-şi-mai-presus, cu sori şi stele dezolant de roşii, ale universului destul, în felul său, de răbdător, de îndurător, de îngăduitor în toate ale sale.

6. (În cele din urmă, omul Virgil face un gest esenţial)

În această seară devenită noaptea-istoriei, tocmai îmi mărturiseşte, pe şoptite, să nu ne auzim nici noi între noi:

Pe aici lumina încă mai supravieţuieşte,
Cineva luminează totuşi, hai că are
Importanţă faptul că totuşi cineva
Luminează, că luminează totuşi cineva.

Astfel eu, poetul, fără să mă mai gândesc la câte mi se vor întâmpla, voi întâlni sau voi ignora, şi omul Virgil într-un foarte primejdios balans, braţ la braţ cu toiagul-pătimirii, ne calcăm unul pe urme celuilalt, dându-ne curaj, această lumină

A nenorocirii, aşa ne place, cum ne spurcă
Un virtuoz în arta fragedelor înjurături, să bem
Şapte cascade, în viscol, de exasperare -
Sufocare-disperare, apoi să ne dregem...

Fără să mai aştepte răspuns la întrebarea „Dacă iubesc pesimismul, câte crime comit, inclusiv florale, paradoxale, paranormale, umorale?”, maestrul şi învăţătorul şi abuziv transpiratorul şi îndrumătorul recită cu sughiţuri periculoase, mens sana in corpore nirvana...

Ne dregem cu nemernicul vin acru al fricii,
Marca Acheron&Stix, pentru că nu, pentru că da,
Pentru că nu despre o ratată călătorie, ci despre
Paharele otrăvite cu nelinişte vine vorba...

...cu sughiţuri periculoase şi trage de o ruginitură de lănţug fără mâner peste produsul greţos-mirositor al eforturilor sale ideologice, iar apa, ca un efect de domino, cu bravadă, hodoroooooong!, plici!, zdraaaaang!, se prăbuşeşte în cascadă: „Ce trebuie să faci, poeţele, ca să nu faci nimic, aştept răspuns.”

VI. O vizită foarte importantă la sediul unui anumit serviciu nicidecum secret, ci discret

1. (În ceea ce priveşte somnul raţiunii)

Universul de idei al atelierelor de reparat amurguri şi răsărituri de soare, chioşcuri fără ziare, rufe şi nouri pe sârme se completează, în obscuritatea locantei
„Mai-prejos-de-mâine-pe-azi”,
altfel zis
ce-mi-e-odată-
ca-niciodată,
Cu omul Virgil nedormit, aşadar cu dificultăţi în ceea ce priveşte somnul iraţiunii naşte versuri, mai ceva decât nebărbierit,

nespălat, neţesălat, rupt în buzunare, tras la faţă, sau la rindea, sau la răspundere, drogat cu ţuică „Jebeleanskaia”,

Republică
măreaţă
vatră,

Îşi clipeşte ochii luminoşi, în felul său deosebit, stângul scăpărător mai ales peste zi, dreptul, pâlpâitor mai cu seamă peste orizonturi şi alte îndepărtări de pahare, însă cu măsură, fără abuzuri astrale; n-ai zice că tocmai cade, sau decade într-o groapă cu melancodisperatocolie, prilej, cu artă fără artă, să îşi joace rolul foarte important de declamator în stare antumă, pentru că nici un recitator nu ştie de glumă.

2. (Un imn în stil de mărturisire al omului Virgil despre existenţa sau inexistenţa Infernului)

Orfeu, prietenul nostru comun, a plecat pur şi simplu
Pe jos, dar cu oarece grabă, fără să îşi permită cine
Ştie ce mişelie de locomoţie; acum îl aşteptăm

Să ne destăinuie primele impresii din călătorie,
Prin ce coclauri a ajuns poetul sau ce-o fi el,
Probabil are tolba asemenea norocoşilor vânători,

Plină cu peisaje şi drumuri, popasuri, extazieri,
Obiceiuri culinare, întâmplări, condici de sugestii
Şi aprecieri, te rugăm, maestre, povesteşte-ne, este

Adevărat, Infernul există sau nu-i decât mai-mult-
Ca-importantul nume al unei măreţe bodegi

Din amărăşteanca străduţă Nisipuri, sau deţii,

Pe-alese, alte păreri despre şi pentru turiştii
Euforici, de bani gata, fascinaţi de-exotice adrese?
Nu infernul aşteaptă pe om, c-un patrimoniu

De râuri, de vâslaşi, de judecători şi pedepse,
De vămi şi bolgii, ci neastâmpăratul om a creat
Sinistrul infern de dragul demoniei negre

Şi al imaginaţiei lugubre; cu oricâtă întârziere,
Orfeu, tutelar spirit al lirei, nu se dezice
Nici acum de frumoase gânduri şi vă urează

Prin mine să fiţi fericiţi şi îmbrăţişaţi de stihiile
Naturii, euforici de ieri pe mâine ca o căruţă
Prea încărcată a brutăriei, şi nefericiţi, fie

Ce-o fi, ca o căruţă goală, hodorogită de pâine.

3. (Oricât de fericit, maestrul îşi deplânge starea)

Cum abisul-groapa-crevasa-râpa sau crevasa-râpa-groapa-abisul sau râpa-groapa-abisul-crevasa şiroiază prin toate mădularele, ce-i mai rămâne maestrului decât să-şi frece coatele pe tejgheaua de scândură, prilej să-i facă semne de-a dreptul indiscrete

Celei mai-mult-decât-pişicher sculptate şi copios aromatizate fetişoare după standardele erotismului în stil istoric-şi-dialectic, cu o adâncitură în dizgraţie, de-a dreptul periculoasă între sâni, mai mare mila, sărăcuţă, sărăcuţă, de fustiţa ei scurtuţă,

De la „Serviciul-muze-şi-alte-mijloace-de-creaţie”.

Cu un zâmbet larg, deloc forţat, ci numai silnic, îi arunc în faţă întreaga tărăşenie: „Ne deplângem starea de refuzaţi, mătrăguna şi bărzăuna ei de stradă a nestrăzilor, Nisipuri, adică fără aprobări pe cererile noastre pentru deplasări şi documentare; totuşi nu pierdem tradiţionalul,

Ba chiar verificatul prilej să ne adresăm ţie, inspiratoarea noastră Beatriţa, de ieri ţi-ai pierdut rochiţa şi pantofii din picioare de-ai rămas măturătoare, dulce muncitoare cu mopul şi găleata, cârpă de praf şi gumă de şters la gură condiţia umană, câteodată secretara

Tovarăşului adjunct-de-şef-de-secţie la Comitetul-Central responsabil cu înflăcărarea, altădată chelneriţă cu munci de turnare în pahare şi control obştesc, întotdeauna inspiratoarea noastră, paralogica, paratrăsnita, mai vrei, îţi mai dăm, paranoica, parabolica, pritocita ocrotitoare

Pe toate căile concomitente, în vieţile obediente, ardente şi adevărurile transcendente, să-ţi ajungă, sistemul nostru solar cu biroul executiv de planete votate în unanimitate la marele congres, fii cu bâzdâc, aşadar vino mai aproape, cât bunăvoinţa te încape:

Cântă-mi, fetiţo, furouri şi-nalţii ciorapi fără dungă,
Trânte pe-un pat în asalturi mereu şi mereu avântate;

Pentru stimularea gradelor pasionale, cum pe toate celelalte le ascunzi cu dibăcie, îţi vârâm un fitil exact unde ţi-i voia şi nevoia, de să te aprindem ca pe Ionica d’Arc pe rug; hai, dovedeşte-te

hărnicuţă de mânuţă, drăguţă puicuţă, cu unul, două, trei ceasuri mai devreme

De-a fi înghesuiţi, ne umflă plânsul, fără chibrituri şi lanterne, ne vom scufunda în beznele unor caverne, ceea ce presupune înfricoşătoare urmări, printre urgisite, amărâte, fără-de-noroc arătări; tocmai măsor neglijenţa, orbirea, compromisul pânzelor

De păianjen cu tăcerile mari, o nimica toată pe lângă o zi de muncă a unei inimi de uşă ba deschisă, ba închisă, clămpănită, scârţâită; pe când eram noi tinerei poeţei, ce mai pui-de-lei păzind cârciumioara-colţogradul-bodega, cu trei felinare-afară, două sparte, unul stins şi o inimă de-aprins;

Fără bani de la casieria din subsolurile frontului-fundaculuifondului ideologico-literar, luam la rând ţuicile-şliboviţele-coniacele-pălincuţele-două-prune-doi-ochi-albaştri-drojdiile-rachiurile şi, fără mofturealã şi chiuituri, toate alea, numai guri să fi găsit, prospăturo, prospături, borcanule de murături -

Cânţi prin capac sau pe o frunză verde de salcâm, gogesc pe coate barzii, sforăie şi mi-i trezeşti; spre vremuri cu poeme-înalte vii din ce tărâm, de-aceea mă întreb ce pasăre-a-lirei eşti.”

4. (Cu toate că nu credea în cine ştie ce continuare a dialogului cu muza poeziei)

Azi faci pe harnica debarasatoare în locanta „Munca-de-la-om-la-om”, prin urmare, maestrul, cu gesturui largi de dirijor al circulaţiei între mese, găseşte de binemeritată cuviinţă să declame despre ceea ce îi este în obişnuinţă, fără nici o tactică a amânării

de ieri pe mâine, ci numai verificată prin dedesupturi, aprobată şi avântat versificată:

Fii, Beatriţa, un cântec ce-aprinde în falnice cârciumi
Pe-omul Virgil, cu pahare muşcate şi sparte cu dinţii,
Pagube în poezie, dar câte câştiguri aduce
Ţuica pierind pe gâtlejuri de barzi şi la feluri de-albaştri
Ochi antrenaţi, cu subtile urechi pentru crâncene pânde;
Sârma ghimpată văzută şi nemaivăzută se umple
De biruinţe şi steaguri pe strada Nisipuri, măreaţa,
Căci împlinită-i voinţa de-oţel, cu mustaţa, cu barba,
Mitraliera, chelia profeţilor, clarvăzătorii
Tot înainte, mereu înainte, în veci înainte,
Cu ameţeli şi coşmaruri,
otrăvuri
şi greţuri supreme,

Fi-v-ar aiuristicele bărboaie, emfaticilor, mustăciunile, mă auziţi, tovarăşilor, lunaticilor, cu baierele dreptei judecăţi rupte mi se întunecă de-a boulea tâmpenia de minte, io sunt beat, drogat cu profeţii ştiinţifice, fanaticilor, însă mai bine, simpaticilor cu burdihanuri umflate, iar tu, căscăuno, dacă nu plăteşti cu viaţa, măcar achită cu masa zdrobită sub coate, cu sticle de gât muşcate, de ce mă loveşti peste gură, îmi iau zi slobodă

La drăcuieli, dar cine poate prevedea urmările libertăţii,

Începând cu data *aviatoare* te poftesc să încetezi cu superbele demonstraţii de forţă ideologică şi treci la practica paharului, lasă-i pe alţii să se desfăşoare în fastuoase aiureli de *bovinism* multilateral dezvoltat, stoarce de zemuri sticloanţa, roade-i dopul, întoarce-o pe dos, pup-o în bot, nu te preface că-ţi

tremură lăbăciunile, mulge-o, n-ai mai avea parte, pe bune, de bărbi păduchioase, mare îngrămădeală şi încâlceală şi îngăleală

De chelii, de burtici, de ţăcălii, de mustăţi şi de alte

Multiple neamuri de păroşenii şi hidoşenii în guralive, intensive, convulsive ofensive; ce mândre marşuri pe mândre nisipuri, ce mândre nisipuri sub mândre ofensive de beţivăneli, etiliştilor sau elitiştilor; schimbă marşuri cu mândre corăbii, înlocuieşte nisipuri cu mândre oceane şi scufundă-te în cea mai cea fundătură cu pilangii, iar pe tine, bazaconie, te cânt şi te beau şi mor de gâtul tău, panaramă, te slăvesc, berbeceşte,

Farfuză, pe tine, ţâţa-ţigării, te sorb, te trag în piept,

Amărăciuneo, ce-mi dai să te înjur frust, fi-ţi-ar porumbiţa în bălării, dar mă împiedică indecenţa, îmi pune frâne, pentru că unei asemenea slăbiciuni îi va veni sorocul sorocului, sorocul cel mare chiar în infernul nostru iubit, bâlbâit, pritocit, precum glăsuieşte, ridică tonul în cârciumi de avangardă, în birturi cu nume şi renume, locante progresiste, în bodegi militante, pe terase, în ţuicării de înfrăţire într-o luptă comună, în spelunci

Combative, în berării hohoteşte un cântec, două,

Treizeci şi nouă de-elanuri nestăvilite, prostia e-n toate, în vorbe rânjite cu dinţii la soare, în ploi de şampanii şi-n ţoiul mărunt, în neadevărul ce veşnic nu moare, fă-ne hatârul pe tejghea, hâtră dezamăgire, pe sub tejghea, i-auzi, latră o căţea, freacă-ţi hulubelul, pandalie ce-mi eşti, serveşte-ne cu nişte cafele tari, zeiţo, Beatriţo, de să se distileze fonta în aşa s-a oţelit oţetul şi s-a-acrit oţelul.

5. (Omul Virgil călcat în picioare în propriul atelier de creaţie)

„Ieri sau alaltăieri, exactitatea nu contează, organizasem un nesimţit de subtil atac împotriva ascunzătorilor tale trupeşti, când mi-ai bătut la uşă cu delicateţe şi mi-ai spus-o din prag, Beatriţo, hahalero, în loc să te despachetezi de textile, păi cum să nu, ţi-era târşeală să nu-ţi murdăreşti pantofiorii cu tocuri în atelierul meu de poezie:

Ce scârboşenie pretinzi că-ai născocit, iubitule?
Noi nu ne vom despărţi niciodată, oh, ochiul-boului,
Untişor, talpa-gâştei, urda-vacii, bumbişor.

Cuvintele ies din versuri ca sudoarea şi se dau la mine, aşa că, leliţă aprigă, calcă-mă în mirabilele tale picioare, binecuvântează-mă cum îţi vine la mândreţe de guriţă, numai recunoaşte naibii că destinul izbeşte poeţii de irealitate, şi dă-i şi zdrobeşte-i şi rupe-i şi nenoroceşte-i şi îngroapă-i în coşmare;

N-avem noi bani de bilete pentru lumea-de-dincolo-de-lume, ne ajunge o ţuicăreală fără măsură, aoleu şi vai de vai, ce-mi vine să-ţi trântesc o mărturisire de-o să te îmbeţi muci”:

6. (Mărturisirea omului Virgil, fără alte scopuri ascunse decât...)

„Pentru scotoceală printre desuurile câte ni le ascunzi se face vinovat numai acest fiu dezmoştenit al omului, insolent, turbulent, impertinent, dar ce spun eu, lumpenangoasat şi vagabond băgăcios, aşa că, deocamdată, fii pilduitoare şi îndurătoare, arde-l pe derbedeu peste degete, pentru că încearcă să devină, ce mai, prin închipuire, bun, bun de fiinţă umană în loc de altceva

folositor, o cârpă de spălat pe jos, o funie a spânzuratului; sunt tânăr, doamnă, vinu-mi pipăie talentul şi-mi acordează-ntre pahare monumentul;

Ba încă laudă-ne sacrificiul de călăuzitori
din bodegă în bodegă, pentru că, insist şi repet,
Suntem, asemenea lui Moise, turişti în pustia
străzii Nisipuri, patru zeci de ani în pustia pustiei,
În golul dintâi al sterpelor pustietăţi,
acolo în marginea fără margini, unde setea
Oarbă stăruie s-o scoatem din imperiul
necesităţii colţ cu fundătura Exodului, habar
N-am dacă i-am citit corect numele:

Iar eu, noi suntem cârjă, bâtă, bătător de covoare, sceptru şi busolă în căutarea omului insuportabil de nou, indicator de circulaţie, stea polară din subterană în subterană, suntem laolaltă un şef de clică, de bandă, suntem escortă din trufie, şi purtătorul de grijă şi băgătorul de seamă, suntem bătuţi în cap de coroana de spini, cu gândul, *mirabile visu*, la pufosul motan al detectivului Arthur, patronul pe nedrept al marii nedumeriri:

Dar ce vă priveşte pe voi poezia, puşlamalele
Inconştientului colectiv ce-mi sunteţi,
Într-o lume scoasă din ţâţâni şi din minţi,
Oricât i-aţi unge cu destin balamalele,
În anumite privinţe, sau în anumite privinţi?

Căzuţi în mania persecuţiei prin căinţă, noapte de noapte citim pe ceas ori ceasul citeşte; auzim paşi grăbiţi prin memorie, înseamnă că tu, paranormala noastră Beatriţa, pe şest rătăceşti printre farfurii murdare, cratiţe şi coji mucegăite de pâine, în

primejdie să fii confundată cu firimiturile, cu rămăşiţele, aşa că lasă, mai lasă pe Mitică Stelaru şi pe vagabonzii lui să se închine la soarele umilinţei, lasă la o parte zgârcenia şi mulţumeşte-ne pentru amplul cântec de despărţenie în pace-şi-bună-înţelegere-între-clanurile-de-beţivi-abţiguiţi-obosiţi-chiurluiţi."

Maestrul se sfieşte să mai completeze; cu blândeţe sălbatică în definitiv, castraveţii muraţi înfloresc fără motiv, borcanu-i o conservă c-un beţiv, omul Virgil îşi continuă pledoaria, indiferent de unele imprecaţii şi aluzii livreşti, fără alte scopuri ezoterice, *la-vie-en-rose, la-vie-en*-proze...

7. (...decât ornamentale, un poem dedicat muzei Beatriţa din Musaion de omul Virgil, galanton)

La revedere, cuminţenia pământului ce ne-eşti, la revedere,
eu, autorul obiceiului de-a rupe hârtiile destinate
viitorului, şi acest vinovat, poetul împins cu-umerii
La zidul tăcerii, plecăm din primul colţ al pentagramei,

La lupta cea mare şi care pe care, şi încă trei, patru,
cinci şi oricâţi alţi înnămoliţi călători în desperări
şi îngrijorare, nebunii de noi, să ne înghită viteza
Întunericului, oh, periculoasa, vătămătoarea, şi plouă

Şi ninge, şi ninge şi plouă, dar ce ne pasă nouă, avem
cârja, avem ciomagul să ne apărăm de inferno-
locuitorii vremurilor căzute în mania revoluţiilor
Cu felinare stinse, să ne luptăm în pahare cu vulturii

Şi belferii Purgatoriului, cu roşii gărzile Paradisului,
pentru că avem ghidul-cârciumilor-pe-drumul-
poeziei-multilateral-dezvoltate, avem pe naiba

Să ne îmbete cu izvoarele tămăduirii la trei sferturi,

Fără dop, în pas alergător spre nenorocite himere, altfel
spus, de-a dreptul în fantomele unor zile de mâine,
cele mai împiedicate în felinare de aur şi căinţă,
La revedere, Beatriţa, în fumul ţigărilor-ca-o-ceaţă-abisală,

Între pahare învrăjbite şi farfurii sleite; ce altceva să fac eu,
omul Virgil la o masă lungă şi bogată decât să decad
cu fruntea pe scândură, să-l cuprind afectuos pe poet
Şi pe paranormala lui Beatriţa pe după umeri, prilej de aur

Pentru lira mea cu atât mai mult de aur să cânte...

8. (Imnul celest al străzii Nisipuri în regim de supraveghere informativă şi control, muzică de beţe trecute prin gard, percuţie de sticle sparte şi aruncate în groapa de gunoi a istoriei)

Ca un miriapod, strada Nisipuri se prelungeşte
cu labele rănite în zeci, sute, mii de fundături
Ale închipuirii: Edenului, Aldebaran, Hyade,

Arcturus; Calea-Lactee ascunde o surpătură
Neagră, buruienoasă în mijloc; Corona-Borealis –

Ca un miriapod, strada Nisipuri se prelungeşte – poartă,
În loc de cercei, două garaje afumate, unul părăsit;

Denebola împinge într-un gard o rablă Vega fără
trei roţi, a patra furată; Cassiopeea, cu urme
Arse de cărbuni de la grătarele pentru fripturi de Ziua-

Eroică-de-Naştere-a-Marelui-Conducător, Carul-
Mic se umple cu plicuri goale de lozuri –

Ca un Miriapod, strada Nisipuri se prelungeşte – fără
Noroc; cum treci de Steaua-Polară, dai peste Pegasus

Colţ cu Andromeda şi Teiul-Trăsnit, din poale în sus
jumulit de babele strângătoare de flori;
Pe-o parte Cuibul-Găinuşii, Sirius, Altair, pe cealaltă,

Din primăvară – ca un miriapod, strada
Nisipuri se prelungeşte – în toamnă, gogesc

Bălţi dantelate cu jabrina-broaştei; bine-bine,
în bodegile cu sărace mese, vigilenţi, ochii-albaştri
Veghează, ai geamurilor şi sergenţilor, din vară în iarnă –

Ca un miriapod, strada Nisipuri se prelungeşte –

9. (Propuneri frapante, tocmai de aceea mama, negura, stele căzute din ceruri)

„... prilej pentru lira cu atât mai mult de aur să cânte, odată cu altă strădanie, prăbuşirea sub o masă lungă şi bogată, unde omul Virgil nu se lasă intimidat de alunecoasa păţanie:

„Deghizaţi în poeţi, nu-i prima noapte ori ultima zi când adormim într-o cârciumotecă, această neaşezare pe veci a nopţilor cu lună în putere, ori a zilelor

Cu soare slăbănog pe strada Nisipuri, unde se aud motoarele de tracţiune ale sticloanţelor şi ţoiurilor; haide-haide-haide, al nostru poet în mizerie, schimbăm adresa şi ipoteza şi să te ţii,

ce mamă, dulce mama mă-sii prin negură de peregrini desculţi suntem în misterioase beţii;

Ori de câte ori frângi din gaura covrigului şi mai deşerţi o dată paharul din plin la gol, vesteşti moartea poeziei până vom reveni tot noi să o reînviem; uite cum stele căzute din ceruri fac în dependinţe pe debarasatoarele, se întorc scaunele cu veleităţi de scaune, se numără mărunţişul şi bacşişul, mare o fi distanţa între mai-prejos-de-afară şi inima omului

Atâta vreme cât se compun, odată ca niciodată, chitanţele şi se combină între ele într-un mărăciniş de porumbele notele de plată ale prezentului continuu, acum şi aici, aşa că merită să ne declarăm turtiţi de singurătate, ce bine – să ne dovedim ataşamentul pentru serviciile

secrete ale cârciumii,
această *neaşezare de veci*
a băuturii şi pierzaniei

Ca bine de bine, da, mai mult decât pentru sacrificiile inspiratoarei noastre eterate, vorba vine, câţi poeţei se îneacă în paşii tăi, până auzim lătratul partinic din cărţulii verificate, sterilizate de idei, tipărite, broşate, ori cu măsluite coperţi de mucava, mirosind a proaspătă cerneală, fiindcă se întâmplă ceva de ceva pe undeva şi cândva, în orizonturile noii planete cu nume de stradă nisipoasă, bla-bla-bla şi hai noroc, nemernicule, să ne înghită nisiparniţa."

VII. Încă un poem din fondul de aur trecut sub tăcere al omului Virgil

Discrete, s-au dus, unele după altele, speranţele,
tocmai de-aceea, amar şi-amar de genunchii (co)rupţi,
Vai de pribegia însângerată, preţul pentru gleznele

Noastre în căutare, dar, în definitiv, ce căutăm
mai-prejos-de-căinţe-pocăinţe-neputinţe,
să nu producem panică sub poezia mai tulbure

Ca umbra, sub umbra mai tulbure ca poezia scrijelită
cu mucul ţigării pe-un perete; călători pe-o stradă deşartă,
Mergem spre-o dărăpănată Poartă; cu paşi de-orbete,

Nici inima nu ne mai încape în piepturile
doldora de-îngrijorare, totul vândut pe-o clipă
de nimic, goană-după-vânt şi mare sete,

În Infern asemenea pe Pământ, unde pierdem
cu-oroare şi ne tot pierdem de scârba tuturor
scârbelor, poete.

INFERNUL

I. Niciodată nu te-am privit, oceanule, în faţă;
Cu acea pedeapsă a muţeniei te privesc, acum
și aici, te privesc, te scrutez, te privesc în ochi,
Te scrutez, cu oricâtă ardoare încape în tentaculele
spaimelor vibrând viu şi neimaginar,
Te pipăi fără prejudecăţi, cu naivitatea atâtor
poeţi şi cu propria mea frământare
Îmbrâncită până dincolo de disperare.

Cu belşuguri hrănit, îţi agiţi neantul şi inimile,
îţi cutremuri înfrângerile şi zborurile căzute
şi graţiile, înfricoşătoarele coşmare,
Fragedele şi terifiantele, neguroasa ta dezolare
Puhoindu-şi obsedant adâncimile, disonant puroindu-şi
negrele flăcări, flagelurile, cruzimile, întunecimile.

Te frământi, oceanule, ca o maşinările de tocat
orori şi cumplite întâmplări cu suboameni loviţi,
Cu suboameni îngenuncheaţi, îngropaţi între întunericul
atotputernic şi atotputernicia întunericului,
Cu fărâme de suboameni îndârjiţi să redevină
Suboameni întregi din tocătura lividă, noroioasă,
evacuată *ad infinitum*, istoric şi dialectic
din infernala ta maşină.

II. Decoruri şi popasuri la poarta Infernului

1. (Rătăcit printre zilele şi nopţile veacului)

Rătăcit printre infernale zilele-şi-nopţile veacului,
Dintr-odată, omul Virgil se opreşte, cu revelaţia dârdâitului
ori a frigului în oase, ori a disperării, dureroasă;
Cu rele presimţiri, şovăie de pe un picior pe celălalt, tot ce-i
posibil, asemenea drumeţului pocnit pe nebăgare
de seamă de un pumn invizibil.

2. (Marele îndemn să se dea poetul important)

Cum i se cutremură mâinile în prelungirea dezorientării, a lehamitei şi resemnării, înainte de a se prăbuşi aproape fără suflare, abia mai apuc să-l sprijin de obsesii, atât de bine îmi joc, sau aşa ceva, rolul în misiunea de proptea, aşadar maestrul, cu har, mă face să înţeleg: „În loc să te izbeşti ca o gaşcă de şapte

Orbeţi de întâmplările nenorocitei tale vieţi, mai bine

Ridică-ţi ochii din ispitele străzii Nisipuri, dă-te important şi dur, priveşte cu mai multă insistenţă împrejur, ca şi cum ai fi urmărit, pândit, buzunărit; mai ales, încetează s-o faci pe amărâtul, ci uită-te cât mai în jos, dacă nu poftești să-ţi compromiţi, prin rupere, gâtul!”; abia acum dau cu ochii peste strălucita!

Din culise, regulamentele, prin îndemnuri imperative,

Conform marilor directive, combative, impulsionează batalioanele de asalt ale dulgherilor şi recuzitierilor de epocă nouă să înalţi himere cât mai festive, constructive, decoruri de carton auriu,

purpuriu, cât mai sugestive, miraje cât mai decorative şi atractive, consemne la marile sărbători cât mai nisipos de solemne.

3. (Poetul şi omul Virgil văd, într-adevăr, cea mai multilaterală şi constelată)

Iată-o!
Poarta tuturor Porţilor, Poarta Infernului, lugubra poarta Hadesului, poarta Sheol, Le grand macabre, Poarta porţilor în veşnicie, pururea poartă rodind în miez de zi întâii mieji de noapte, cea mai cioplită poartă a întemeierii.

Iată-o!

Extaziază-te, izbeşte pământul cu boturile amânduror genunchii, pentru ca bătaia să fie cât mai convingătoare, intră de-a bușilea în grandioasele coruri şi răcneşte-ţi imnele vorbăriei, imnele fundăturilor, imnele străzii Nisipuri, imnele celor mai împerecheate, puternice ciocănele cu frenetice, bântuite seceriste de excavat la vedere sacrul sânge de jertfă într-o cântare în gura cea mai mare.

Iată-o!

Goleşte-ţi lăudatele buzunare, derbedeule, şi n-o mai fă pe *Idiotul*, un roman scris de nu mai ştiu cine alt idiot; câţi nu şi-au pus în dovlete, nu în minte, să corecteze cu creionul roşu opera lui Dumnezeu, ca pe caietele cu pete şi greşeli ale unui şcolar cu pretenţii de repetenţie.

Iată-o!

Poeţele numai oase şi grimase, recită cu adorare o mie, hai-hai-hai!, o mie de imne continuu forjate la focuri de aceeaşi sacră intensitate şi mai dă-te la o parte de pe calea dintre adevăr, viaţă şi moarte!

4. (Încep să treacă rânduri-rânduri ziditorii)

În loc să mă pedepsească, omul Virgil, ca un maestru al renegării, pariază pe lipsa mea de îndrăzneală şi pe necredinţa extrasă din cine-mai-ştie ce amărăciune de poem niciodată gândit, niciodată cântat, dintotdeauna eşuat, fiindcă măreţi suntem în ratare, în grandomanie nătăfleţi:

„Părintele Ceresc este calea, Părintele Ceresc este veşnic

Domn al păcii, Părintele Ceresc este viaţa, vâră-ţi în cap, Părintele Ceresc este Domn al adevărului, adică prefă-te că nu vei uita niciodată cum toate trupele de asalt, batalioanele paharelor înaintate şi ale halbelor înspumate de victorii

Grandioase, serviciille mai-mult-ca-secrete de pândă,

De pavoazare şi de defilare pun braţ lângă braţ înarmat, umăr lângă umăr gradat, pas lângă pas cadenţat, trec rânduri-cânduri decoratorii, până desăvârşesc, dându-şi coate, împodobirea unui edificiu mai înflorit şi mai înfloritor decât mulţimea

Tuturor floarea-hoţilor, floarea-cea-vestită,

Floarea-poporului, floarea-de-nisip, moţul garoafelor pacifiste, al gladiolelor progresiste, al panselelor optimiste; fii *ideologizabil* şi indubitabil, holbează ochii, cutremură-te dacă de autentice vibraţii sau libraţii sau *oportunituri* te dovedeşti incapabil.”

5. (De ce dă în clocote maestrul, adică o întoarce pe râs)

Într-o expansiune de scutece roşii, se cocoţează, cu ditamai golul între două picioroange răscrăcănate, un monument împopoţonat, cu litere cum nu se află lingouri mai aurii, decupate cu măiestrie din cartonul cel mai carton; îl implor pe maestru:

„Citeşte-mi inscripţia, cu transfigurate vocale şi consoane ajunse în cuvinte de neînţeles, nu aş vrea să-mi reproşezi vreo greşeală de neiertat."

Cu bucuria alfabetizării, mă priveşte în ochi şi, fără să se uite, îmi silabiseşte, cu vocea de basbariton de pe o neliniştită Volga, înhămat, precum edecarii lui Feodor Repin şi Ilia Şaliapin, la şlepul cu votcă:

„Da! Mai avem lumină! Şi catarg!
Contaţi pe sori şi stele! Dăm în scris

Că drumul nostru-abia începe, larg,
În zbor spre viitor! Spre paradis!"

Dezamăgit şi rău-nefast-neprielnic-indispus, îi reproşez : „Maestre-botezătorule, mă nenoroceşti, îndrumătorule şi recitatorule, proschinitarule, sunt asemenea unui copil pornit pe un drum bătut în cuie, unde nu există întoarcere, atotcuprinzătorule!

Bănuiam, în credulitatea mea, că-mi vei umple sufletul cu noi revelaţii adorabile şi pardonabile şi ataşabile şi agreabile, când colo îmi dai în cap, stimabile, mă iei la bătaie, imbatabile, cu naiba s-o smotocească de introducere în operele incomensurabile!"

De supărare, maestrul dă în clocote cu ha-ha-ha-ha!, ca o bufniţă albă, ceea ce i se întâmplă ori de câte ori hohoteşte sau se înfurie:

„Da, mai avem un bard suprem –

Şi nu mă mai călca pe nervozitate, că te arunc dinaintea grandomaniei-sale, să te înece în repetabili scuipaţii şi aclamabile declamaţii, cu obligaţia să-i aplauzi cele mai durabile, inepuizabile ode, triode, megaode, ultraode, schizopode regenerabile şi în veci-de-veci-mai-mult-şi-mai-mult-repetabile pseudopode vigilente, da, mai avem ultrasentimente!”

6. (Reproşuri întru totul meritate sau nemeritate)

În van, pentru întărirea nemulţumirilor şi frustrărilor, continui în modul cel mai grosolan:

„Păi lozincăraie de-a nemiluita cu invitaţii pe drumuri multilateral dezvoltate găseşti prin manifeste fistichii, prin pieţe cu statui scorojite, pe tribune fluturate cu steaguri-cârpe-de-spălat-pe-jos expirate, ce să mai spun de revoluţiile împerecheate, cotoite, împuiate, oriunde vrei, oriunde vreţi, vai-vai-vai de soartă moartă în coteţ...”;

Nu mă las înduplecat: „...în coteţ, cu părul creţ, pe când acum şi aici ne aflăm la intrarea unui tărâm hipnotic şi magic, imaginat de poeţi şi de alte pene-de-gâscă într-un mod ezoteric, fantasmagoric, de pedeapsă a greşelilor omeneşti cele mai şi mai, cum ne îndrumă, ne dădăceşte, ne mână cu hăis-şi-cea, să nu ne rătăcim, o anumită maculatură de specialitate mitologică”;

Cu o vibrare de gene, ilustrul magistru are chef să se cufunde în profunzimea interogaţiilor metafizice:

„Mai degrabă de specialitate ţuicologică; prea faci pe jegosul-puchinosul-urdurosul, ce-ai pofti să scrie, răpănosule, nu cumva nişte vechituri şi străvechituri, cam în stilul încetişor, fără-panică-spre-groapa-comună-pericol-de-umplere; nimic nu-ţi convine, cerebel-fără-cerebel ce-mi eşti, nicio alianţă între cer şi pământ, nicio mezalianţă între catarg şi cârtiţă, prin urmare pui

la îndoială, conteşti cu inclemenţă şi imprudenţă şi vehemenţă şi indecenţă cele mai sacre eforturi de manipulare prin decoruri şi înfrumuseţări, vai-vai-vai-vai, dacă albastrele salopete, curatele, imaculatele, apretatele, ale brigadierilor-vieţii-noi-de-apoi se aliniază degeaba în gărzi de onoare, cu târnăcoape şi măturoaie pe-luminoşi-epoleţi,

Iar bum,

bum, bum, bum!,

răpăiala tobelor, darabanelor,

Barabancelor din piei ferchezuite în cele mai celebre tăbăcării nu-ţi place, te priveşte, căscăunule în estetica luptei de clasă între pahare, halbe şi farfurii murdare!; poftim, însăilează tu, zidăreşte, scârţacule, alte opere interminabile de preamărie a porţii de tavernă sau de ospiciu sau de Comitet-Central, şi crucifică-le, ce-supliciu-ce-edificiu-ce-deliciu, nimeni să-şi aducă aminte autopedepsirea răstignitului în cuie-piroane-ace-bolduri-scoabe-pioneze-cleşti-de-rufe pe frontispiciu."

7. (Orizontul se va deschide luminos înaintea poetului)

Este timpul, să mă copleşească lătratul câinilor şi o melancolie de mari dimensiuni, oho, bodegi şi cârciumi triste, văicăreli, prin ce bezmetică lume ne înfundăm paşii, maestre al ţuicărelii;

Pentru prosperitatea fără limite şi biruinţa paharelor în vecii-vecilor, plăcerea mea între plăceri este să afirm cu bucuria omului închis în pentagramă ca viermele în măr:

Umblă unii descreieraţi cu furtişaguri, ţuică fiartă, nucă spartă, poftim dovada, tocmai comisesem o propunere de inscripţie perfecţionată, durdulie, mare fudulie; nu am plăcerea

Perversului să știu ce șutitor-manglitor-scotocitor mi-a verificat-inspectat-revizuit buzunarele, dă-o dracului de hoțomănie în acest colț prăpădit al universului;

Nu știu când și în mâinile cui mi-a încăput fițuica mânjită cu înțelesuri și subînțelesuri consacrate mult îngrozitoarei intrări, cea mai deplânsă, din trecutul negru, al infernului, însă, de mâine

Spre poimâine, da, orizontul se va deschide lucios, luminos, sclipicios, împopoțonat cu alte și alte porți larg primitoare.

.....

8. (Poem informativ despre dispariția inscripțiilor și comentariul unui specialist)

! și merg și merg, frumoasă Grill, și merg pe amărăciunea
de stradă Nisipuri, să-i salvez, dintre discipoli,
pe cei mai ardenți, în sacoșă cu trei produse *Gutenberg*
din „Librăria noastră", preafrumoasa mea fecioară Grill,
! și scriu, subscriu, transcriu pe plaga sufletului răbduriu
cu negreala de pe drum, cu negreala de fum, fum.!
!
: eu sunt geniul numinos, sunt geniul întrupat,
eu sunt trăsnetul peste canalii și dementi,
eu cobor din Buddha, din Iisus, din Baaad,
să-i salvez, dintre discipoli, pe cei mai ardenți;
!
: la o masă bogată și lungă, doi poeței
somnambuli, cu mutre lugubre, se mai țin
într-o singură calificare, să se îmbete pe rupte,
cum zice omul Virgil,
mangă,
printre sticle supte,

de-şi uită ce mai caută pe lume,
!
: dezorientaţii şi nesincerii şi meschinii
şi convenţionalii şi incorecţii şi expulzaţii
din matricea stilistică şi pafariştii umblă
pâş-pâş alegri după-o chelnăriţă cu şorţul
alb-alb şi ciorapii negri-negri-negri,
cu întreabări cum se numeşte, fără tertipuri,
anotimpul când înfloresc ciulinii prin toate
constelaţiile de-a împrejurul străzii Nisipuri;
!
: după contradictorii discuţii pe tematici
de abisală inspiraţie, amândoi au comis
o ciornă, mizerie compromisă de-un prost,
ştearsă de cealaltă secătură, pe-un şerveţel
peticit; s-au cherchelit, cu nesimţenie
şi, c-un bobârnac, pac, ciac, pac!, repeziş,
au aruncat cu scârbă mâzgălitura
pe-o masă lungă şi bogată, ca pe-un bacşiş;
!
: recuperată cu auroralã grijă de trofeu,
fiţuica se îngroapă în buzunarul meu;
!
mai altfel zis, cu sufletul aureolat, sunt
propriul meu torent printre torenţi, deci
mă cobor din Buddha, din Baranga,
din Baaad, dintre discipoli să-i salvez
pe cei mai ardenţi;
semnez cu ranga.!
!

! frumoasă Grill, ranga de fier, esenţialul şi febrilul meu blazon, ascuns mai mult din pudoare decât din prudenţă tembelă într-o husă de umbrelă!

(fără semnătură)

.....

(P.S. Importantul poem informativ se transcrie după 6 (şase) şi cu una fac (tăiat cu creionul şi corectat) face şapte (7) note de plată din cea mai înaintată bodegă „La-Partidu-Nostru".

Căpitan, semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

Ordon:

conform care urmează este că sursa noastră informativă, persoana de sprijin, este în realitate un dement cu afumureli şi abureli şi mahmureli de colaboraţionist intelectualist, drept care nu semnează corespunzător. Bă (tăiat de trei ori cu creionul roşu), locotenent, dormi dracu (tăiat de trei ori cu creionul roşu) răspunzător cu acţiuni împotriva suversunilor (tăiat cu creionul şi corectat, suptversiunilor) care mai de care creşte torenţial ostile mocnite pe duşmănoasa stradă năsipuri fără muncă patriotică fără fruntaşi în producţia de avânturi la gazete de perete. Să se afle ce produse produce acest erecţionar *Gutapercă* împotriva poporului în librăria noastră şi să mi se raporteze imedeiat. De ce nu se reiacţionează strict regulamentar şi conform? De ce se primeşte şi se aprobă materialuri anonime şi buimace şi semnate fără nume stabilite codificat, mai ales acest dracu s-ăl i-a (tăiat de trei ori cu creionul roşu) săl ia (tăiat cu creionul) aiuristic Grill, care nu e stabilit codificat? Bă (tăiat de trei ori cu creionul roşu) gradu rezolvă şi raportează şi îndosarează la dosaru operativ notele (subliniat cu roşu) aşa-zisuri bonurile (subliniat cu roşu) de consumaţie în original şi notele de plată ţuică vinuri ţigări fripturi bac-şişuri cu garnituri şi alte chestii viticole şi de ce o mai fi că

situaţia este ţinută sub control şi rezolvată concluziv pozitiv, hai rapidu (tăiat cu creionul roşu) urgent pe teatru de operaţiuni până la noi ordine (tăiat de trei ori cu creionul şi corectat) instrucţiiuni, cu urmare (tăiat cu creionul roşu, corectat) cu curmare conform decizilor (tăiat şi corectat, deciziiilor) Comitetului nostru drag, patriotic şi Central. Trăiască lupta pentru Pace.

Maior, semnătură indescifrabilă

.....

III. Călătoria în Infern

1. (Omul Virgil, în felul său afectuos)

Rătăcit printre zilele-şi-nopţile veacului,
Omul Virgil, în felul său afectuos, cu bună intenţie, nu se lasă
înşelat de aparenţe temporare, aşa că, întâi mă ascultă
cu atenţie:
Nici mintea din urmă, nici mintea-fără-minte nu mă mai ajută,
maestre; pantofii, sau ce-or fi, umblătorii mă muşcă,
mă rod, ori am greşit strada şi direcţia spre cârciuma
„Tot-înainte”;
Nu începe nicio fărâmă-piculete-ţăndărică-firimitură de îndoială,
mi-e teamă cât frigul în oase că nu ne mai orientăm printre
pahare muşcate, roase cu dinţii, nărăviţi cum suntem,
sau năuciţi.

2. (Eu nu-ţi inventez inscripţionări năzdrăvane)

Mai apoi şi drept urmare, magistrul îşi bate cu degetul, dojenitor, dar încântat, de pe un obraz pe celălalt: „Fără tăgadă, deja rătăcit printre zilele şi nopţile cui-ştim-noi, judeci, băiatule, cu totul greşit-smintit-aiurit, ratatule în degringoladă!”.

Pentru ca sancţiunea să capete dimensiuni şi să se înscrie, bunăoară cu rupturi la subsuoară, în logica firmelor de cârciumi dialectice şi istorice şi coşcovite din strada Nisipuri, maestrul îmi desfăşoară dinainte o provocare sau un discurs fără nici un rost, de unde nu înţeleg nimic, încă o dovadă grăitor-de-grăitoare că deja omul Virgil se iniţiase fără iniţiere în toate speţele de amănunte nefolositoare.

3. (Un poem fără niciun rost al maestrului)

Acum despre porţi este vorba, porţi ale-sub-lumii,
porţi-deasupra-lumii kun şi qlan, poarta spre pitri-yana,
Poarta spre deva-yana, porţi triumfale, porţi cardinale,

Porţi solstiţiale, poarta închisă a lui Iezechiel, poarta
Răsăritului, Poarta Cerului, portiţe, pârleazuri, uşi
Scârţâind, cu balamale neunse, portaluri, uşi

Împărăteşti, arcuri de triumf: „Eu sunt Uşa, arată-ne
Nouă limpede cărui lăcaş îi eşti tu uşă, când şi cui
Te vei deschide”; probabil s-a găsit antologatorul

Merituos al inscripţiilor de pe toate porţile şi porţile,
Atotştiutorul iniţiat; „Iată, stau la uşă şi bat: de va auzi
Cineva glasul meu şi va deschide uşa, voi intra

La el şi voi cina cu el şi el cu mine”; aici, pe poarta
Dărăpănată şi scrijelită ilizibil nu scrie nici „Arbeit-macht-
Frei”, nici „Timpuri-noi”, nici „Poartă-Nouă”, nici

„Poarta Albă”, nici „Poarta-Neagră”, nici „Poartă-în-casă”,
Nici „Christus-Lanua-Vera”, nici „Mie deschide-mi

Porţile-Dreptăţii, intrând prin ele voi lăuda

Pe Domnul; aceasta este Poarta-Domnului, drepţii
Vor intra printr-însa", şi hai sictir pe-o mie de belele,
Până mi-aduceţi, de pe unde mi-aţi ascuns-o, grebla

Minunată, grebla de adunat pe convocator stele şi stele.

.....

4. (Invocaţie sau propunere de inscripţie pe Poarta Infernului, cu nenumărate mâzgăluri ilizibile, fiţuică furată din buzunarul poetului de cine-ştie-cine, cu ce prilej şi când şi cum)

.....

„Te provoc, tumultuosule, te scormonesc fără cruţare şi greaţă, te fac să-ţi ieşi din răbdări, oceanule într-un secol de pomină, misteriosule, oceanule, cu sfruntare semeaţă,

Oceanule capricios, aiurit, obosit, neliniştit, şfichiuitor,

Oceanule furios, neîncrezător, neliniştit, confuz, obosit, aprig, pacifist şi ucigaş, oceanule desfrânat, scăldătoare a tuturor remuşcărilor, transfigurat, oceanule al mândriei,

Euforic, panicat, ocean al curajului şi compasiunii, al îndurării şi suferinţei, oceanule în transă, îngrijorat,

Sfidător, furios, devastat, oceanule îndoliat, revoltat,

Rănit, neîncrezător, ocnă lichidă pentru ocnaşi în lanţuri forjate în sare, izvoditorule de lacrimi, prea încăpătorule, te iscodesc, vă strâng la piept, dezolante ravagii, luaţi-mi pieptul

Şi îmbrăţişaţi-mi-l, naufragii!; numai astfel, ocean al oamenilor, necruţătorule, vizionarule, te voi privi drept în faţă."

5. (Despre întâmplarea de-a te împiedica de un vers important)

Aș vrea să compun ceva, indiferent ce bazaconie, fie chiar un poem divin, însă deocamdată sunt obligat să-mi dau cu lipsa-de-părere, cel puțin într-un fel de nefolositoare demonstrație a faptului că apreciez inutilitatea porților: „Va fi liniște, maestre, va fi înalta artă a discreției, așadar îmi permit iluzia de a crede că vasta literatură secretă alcătuită din totalitatea inscripțiilor-pe-porți

Deja s-a născut, a crescut mare în tălpi și viguroasă;

Nu ne mai rămâne decât să ne bucurăm că ne-am regăsit însufleţirea, inclusiv pentru că secretomana a absolvit şcoala-de-arte-şi-meserii a vieţii, a căii şi adevărului, oricât de strălucită ni s-ar dovedi ignoranţa; îmi susţin cât mai discret părerea, ceea ce înseamnă, în cazul nostru special: câte versuri am dedicat inscripţiei infernale deja au încăput pe mâini, desigur, pricepute,

Cu vocaţia-unei-răngi-de-fier-în-husă-de-umbrelă,

Și acum se odihnesc în dosare vigilente, unde le cercetează, din abnegație cititori după regulamente cu instruite simțuri de acută observație.” Din adâncurile marilor cugetări oftează magistrul: „Unde mi-i paharul, mai bine am bea cu ceasul de buzunar, unde ți-i paharul, sau buzunarul de ceas, dar nu avem decât râs fără sens ori plâns de prisos, îmi place mărturisirea ta, pe tăcute, să nu ne audă nici poarta, nici portarul.”

Treceți dincolo, ne șoptește nimeni, treceți dincolo,

Cât mai invizibili, urmaţi-vă calea, ne şopteşte la ureche nimeni, hai, ştergeţi-o şi să nu vă mai prind, neghiobilor, prostovanilor, pe aici, că vă iau la întrebări unde vă sunt legitimaţiile şi permisele de voie, de-mi umblaţi prin irealităţile vieţii ca rătăciţii prin lobodă, ne şopteşte nimeni printre dinţii falşi, pe când noi nu avem dantură adevărată, ci numai exemple pilduitoare:

„Haide, blazatule, întinde paşii cu minimă tragere

De inimă, ori te împiedici de un vers important, prea urâcios de provocant să mi-l divulgi", mă dojeneşte la urma urmelor maestrul în, halucinatorie, arta-pelerinajului-între-bodegi-şi-bodeguţe de măreaţă glorie, de pahare ideologic golite.

6. (Odă politică despre vechi temelii, romanţe, bumbac pentru steaguri)

Astfel îndrăznesc să fac primul pas, primul pas decisiv
sub frontonul în totalitate mai mult decât pavoazat:
„Te cam împiedici, poeţele, de prima şi cea mai bătătoare
la ochi dovadă, schimbarea la faţă a importantului edificiu";
mă povăţuieşte ghidul mai-mult-ca-atotştiutor şi decăzut
de-a-berbeleacul în patima amănuntelor...
„Însă profundele lucrări de reamenajare se află abia în curs
de-epopeică planificare, aprobare, desfăşurare, pot afirma
cu mâna pe inimă, de magnifică suprimare, lichidare,
Scoatere la mezat; nu va mai exista, lume, lume, soro lume,
nimic din ceea ce părea să fi fost vreodată, constelaţii
în afara celor omagiale, asta e, temelii în afara celor
Ideologice, pereţi, acoperişuri, mânere de uşi, cratiţe şi cozi
de cratiţe, cozi de păun, cozi de comete, cozi-de-cozi,
opere incomplete, laurii învinsului, edificii

Cu proptele filozofice, romanţe lacrimogene, asta e, laptele
Căii-Lactee de vânzare la litru, întreg universul
se va dilata numai prin coordonare înţeleaptă
Şi hărţi cosmice aprobate de Marelui-Stat-Major-
al-Comandamentului-Suprem, totul se va înlătura,
se va interzice, asta e, totul se va arunca la groapa
Cu deşeuri ori se va înălţa un munte de farafastâcuri
şi lepădături, totul-totul se va acoperi o dată
pentru totodeauna cu spini, lobodă, cânepă sălbatică
Şi mărăcini profund conştienţi de misiunea lor, asta e,
ca mormintele părăsite, totul se va nivela, se va şterge;
se va face curăţenie;
se va purifica; se va rescrie;
Se va regândi; se va remăsura universul, se va rotunji luna;
se va replanifica mai-mult-decât riguros; se va întoarce
cu faţa pe dos; se va răsuci cu dosul pe faţă, asta e;
Se va da la reparat natura; se vor interzice poltroneria,
mănuşile şi mănuşeria; pe cer, Drumul-Robilor
cu milioane de adrese astrale, va deveni Calea-de-Aur-
A-Popoarelor; se va remodela ipocrizia; va fi reinterpretată
nefericirea în fericire,
vor fi anulate incertitudinea
şi incapacitatea şi inconştienţa, se vor alinia sensurile
Vieţii, şi arhipelagurile în mare, şi fluviile pe continente,
şi constelaţiile la întâmplare, şi dezordinea ierbii,
şi strâmbătatea funiei în sac, şi aranjamentul
Coacăzelor roşii în tufişuri, şi al părului în cap într-o singură,
universală frizură, şi al murăturilor în borcane şi alte
erori grosolane, asta e; un singur deget, cel-mai-arătător-
Ca-arătătorul, va coordona noua ordine a vântului, aprobată;
apa norilor şi a ploilor, strecurată şi devotată; ora
în ceasuri, neschimbată;

nicio gaură a cheii, asta e,
Nesupravegheată; orice curbură, îndreptată, a drumului
şi orizontului, nicio îngenunchere neînaripată; fiecare
idee, identificată, secerată şi treierată şi panificată;
Orice gură-de-canal, înflorată şi fardată şi învăţată să recite
manifeste pentru sănătatea Conducătorului şi să cânte
imne de proslăvirea bucuriei şi iubirii nelimitate
Pentru mielul degustat la proţap, asta e,
pe jăratic de Eroul între Eroi;
oglinzile vor oglindi numai viitorul şi congresele tuturor
drapelelor; ochii vor vedea numai ce va prevedea
Şi aproba genialul; cărămizile se vor modela numai din material
uman, prin economisirea pământului redat drumului bun,
al nostru, spre deosebire de şleaul rău, trădător, retrograd,
Al duşmanului; orice gură de trompetă, asta e, adecvată, va fi
pe dinţi spălată; orice gură de fluviu, filtrată; orice gură
de mitralieră, devotată;
fiece gură a nopţii, defăimată;
Orice gură de duşman al poporului, umplută cu dinamită
şi detonatăde; fiece înserare, amânată; ceea ce nebunia
n-a reuşit vreodată, totul se va transforma, se va ilumina,
Veşnicia se va redefini, asta e, şi infinitul şi astronomia
şi tacticile de luptă cu filozofii irascibili la reeducare,
fiecare cu îngustarea limitelor, sau cu lărgirea: sticleţii
Vor primi uniforme fastuoase, de vulturi; manechinele moarte,
fals condamnate la nemişcare, vor deveni modele vii,
de sistematizată animaţie;
se va recalcula, se va perfecţiona
Şi se va reîmpărţi cerul cu zodiile, pământul cu ogoarele
de bumbac pentru steaguri-în-vânt, numai steaguri-în-
avântul victoriei, paharul şi ţuica, beţia şi dreptul uman
La ticăloşie.”

Ahaaa, încep să înţeleg, minţile mi se luminează
cu stele verzi pe pereţi, pentru că totul se va preschimba
într-un infern nou, curat, iubitor şi ziditor de oameni,
Totul, în mod disciplinat, va fi umplut cu adeziune entuziastă,
totul va fi rezidit, văruit, va fi împopoţonat, machiat,
pavoazat, chituit în stil ardent, conştient, vigilent, coerent,
Consistent, pertinent, totul cu voinţă, cea mai înflăcărată, cea
mai dialectică, totul cu ardenţă, vehemenţă, coerenţă,
consistenţă, pertinenţă, totul dedicat celor mai înaintaţi fii,
Celor mai însufleţiţi fii, celor mai merituoşi adjuncţi de fii,
celor mai burtoşi sub ordine şi medalii, totul sub centuri
şi centiroane, totul celor mai burduhănoşi, totul
Celor mai neîncăpuţi în cămăşi şi buzaţi şi devotaţi pe buzele
paharelor:
„Da, mai avem şi ce mai avem când
un Conducător-Suprem avem şi mai mult decât Suprem!” -

Cam despre toate acestea laolaltă cu celelalte este vorba.

7. (Măreţe irealităţi de pe meleagurile cu desfăşurări de difuzoare şi fiare vechi)

Sub jeguite băşti în ulei ars, păcură, carbid, dumnealor şoferii coloanelor de camioane, cu materie primă cât mai înghesuită între cozile de steaguri şi lozincile de vorbe scrise citeţ, se uită ca bovinele la poarta nouă a lui „Da, mai avem lumină! şi catarg!”, cu ochii apoşi, până adorm pe volane; prin cămaşa asudată îi zgreapţănă caroseriile cu umpluturi de salopete culese de cu noaptea în cap de prin şoproanele salahorilor

Şi dulgherilor, ale zilierilor la săpat şanţuri, din barăcile

Drumarilor, ale echipelor de asfaltatori cu morile dracilor în primire, flăcări şi fum, ori strânse buluc de prin sate şi cătune, fetişcane de pripas, babe la taifas după parastas, neveste purtătoare de baticuri, cu margarete şi gherghine în părul cu ace de sârmă şi miros de gaz; văzute de sus, din perspectivele festive ale roiurilor de muşte, tânţari şi gândaci în zbor dibaci, turmele consemnate pe convocatoare sparg, de nepăsare, plictiseală

Şi înghesuială, bomboane agricole între dinţii de minte;

Pălăvrăgesc; scuipă; se ţin ţărăneşte de taclale; cu hlizeli, preţ de o zi se cred scăpate naibii de corvoadă, râd cu obrăznicie, gregare, animale umane la paradă; difuzoare vomită vorbe, urlă trec rânduri!, urlă, rânduri!, urlă, muncitorii!, urlă, cu steagu-n-vânt!, urlă, desfăşurat!, urlă printre locomotivele-istoriei, celelalte s-au stricat-hodorogit-rablagit-reformat; urlă printre scheletele roase, mortăciuni pe roţi în cimitirul depoului,

Dincolo de fierul crăcănat al porţii negre de funingine

Şi pecingine, cu lozincăraie paradită-ponosită-roasă-de-rugină; difuzoare urlă cu pocnete, cu icnete, cu fâsâituri, cu gemete, e-steagu-marilor-victorii; urlă cu paraziţi, e-steagu-marilor, urlă cu şuierături dogite, e-stea-gul-gul-gul-gul!; urlă cu râgâituri; difuzoare urlă, răcnesc, tuşesc, urlă printre sârme contorsionate, maţe canceroase, ţevi îndoite, împletite, printre grămezi de bidoane sparte, de burlane, de şenile dezmembrate

Din buldozere, printre dealuri de piroane şi gropi comune

Cu şuruburi, şpan, printre stâlpi de beton mutilaţi, bariere deformate şi reformate, printre maldăre de moloz, de cioburi,

de traverse putrezite, printre râuri coclite şi lacuri de sudoare, de motorină; cât roteşti ochii până îţi orbesc, vezi oasele istoriei, trecutul dărâmat de excavatoare în asalt, de unanime şi clarvăzătoare topoare, de răngi şi picamere şi baroase, de caroserii de tractoare, cu smoală topită în flăcările bătăliilor,

Cu căpăţâni de oameni, plecatele, pleşuvele, ruinatele,

Căpăţâni bolovănoase, în găvane cu felinare plesnite, cu sprâncene de tufişuri şi bălării, cu pluguri şi bocete, cu bâltoace şi smârcuri de sudoare, de rugină, de motorină; portavoci urlă, e-steagul, urlă, republică!, urlă, măreaţă vatră, urlă, e-steagu-marilor, urlă, marilor victorii; urlă, e praful în marş spre paradisul de pietriş, nisip, balastru; urlă, e pulberea pe sufletele şobolanilor şi proletarilor şi câinilor tăiaţi pe şine;

Urlă pliscurile ciorilor, flămândele, înnebunitele, turbatele;

Urlă, e mizeria trecutului, urlă şi zbiară şi zbiară şi urlă şi urlă şi zbiară, e hodorogeala, e zdruncinătura, e hărmălaia infernului, a infernului nostru, a infernului însorit, înflorit, a infernului cu portrete de-ale tovarăşilor pe umeri, pe după gât, pe ziduri, pe frontispicii, ura, ura, ura!; a infernului cu drapele în alianţă cu trompete, cu tromboane, cu tobe şi măciuci, cu gimnastica tambur-majorului, ura, ura, ura!, cu idolii

Şi icoanele genialelor bărbi, a infernului cu perciunii,

Cu frunţile turtite, înguste, cu vizionare chelii şi şepcării şi pălării, infernului cu marţiale cizme, cu care mai de care alegorice, unde împletituri de spice înnoadă snopi şi grafice mobilizatoare, în focul întrecerii, focul cel mai continuu, continuu, continuu,

continuu, continuu; a infernului cu caschete de şantierişti, de macaragii, al topitorilor în industria cuptoarelor şi a creuzetelor de răsturnat fontă, al convertizoarelor Bessemer

Înfrăţite cu oţelăriile Siemens-Martin, a vetrelor nestinse

Cu mangan, a coxeriilor, a instalaţiilor de aglomerare, a ciocanelor şi foarfecilor cu aburi, a fabricilor de poduri, a cazangeriilor, a atelierelor de forje hidraulice, de pudlaj şi laminare a şinelor de cale ferată, de tablă groasă, de fier profilat, a infernului cu tropăituri la aniversarea, a infernului cu prilejul celei mai cântate, în megafoane, a celei mai omagiate în difuzoare, a infernului cu hoardele de soldaţi, de pompieri,

De brigadieri în pas energic pe dinaintea tribunelor

Blindate între flamurile rituale, înfipte în lănci, şi gladiolele cele mai roşii, mai roşii, mai roşii, mai roşii, mai roşii, a infernului cu bluze albastre-cerul-întregului-popor, cu detaşamentele de muncă voluntară contaminate de bucuria efortului muncitoresc; cu pantalonii scurţi ai băieţilor, cu rochiţele fetiţelor aburcate deasupra capetelor, cu ovaţiile şi bocancii-fără-şireturi târşâiţi în cadenţa imnelor de exaltare, de glorificare, de preamărire,

De proslăvire până la porţile paradisului şi mai presus

De presus, tocmai în victoria-victoriilor-tuturor-victoriilor; mărşăluieşte, îi dă înainte cu bocancii, buf!, buf!, buf!, marş forţat, ura!, ura!, ura!, ura!, ura!, ura! uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu! (intensitate în creştere în creştere apoteotică) uraaaaaaaaaaaa!, trec rânduri, rânduri, rânduri băutorii, cu steagul printre mese

desfăşurat, bâţâit, fluturat, fâlfâit, pe burtă jucat, e steagul marilor, ţine-o înainte, ţine-o cu steagul!, victooooriii…

(Pe-şoptite-dându-şi-coate-în-ochi-în-gură: nu-i credeţi

Pe cei din spate!)… ooooooorrriiiiiiiiii!, e steagul voinţei de-a lupta până la capăt, iar de la capăt până la capătul capătului cu mai multă ură, cu mai multă scrâşneală, cu mai multă încrâncenare fără pace şi împăcare şi împăciuire, „Nouă-ni-se-fâlfâie!", e steagul lumii, al cărei lumi?, e drapelul, e stindardul, e flamura vitează a lumii, e cârpa de spălat pe jos a lumii de aur, a lumii lui Iuda, şeful cârciumei „La Porumbelul Păcii între Popoare" tăvălit pe grătar

Prin mujdei de usturoi, ardei usturaţi şi piper roşu,

A lumii, a lumii, a spânzuratului pe treizeci de arginţi, în câştig, nu în pagubă, a lumii, a lumii împinse, înghiontite, îmbrâncite spre culmile cele mai măturate, şterse de praf, lustruite cu vax, a celei mai înflăcărate, aplaudate, a celei mai omagiate, gâjâite, râgâite, gâfâite lumi dintre lumile cu rodul-pământului la halbă, la ţoi, la ciocan, la crighel, a lumii tatuate pe salopetele muncitoare în alianţă cu cămeşoaiele păroase, arate

Sub unghii, mânjite pe obraji, crâmpoţite în călcâiele

Crăpate cât petele din soare, în tălpile tălpuite cu tălpoaie de sanie, în degetele răsucite, strâmbe, mai noduroase ca nodurile; deodată, stricată, deodată coclită, deodată cu venele tăiate, deodată din instalaţia cerului, deodată ţevăraia moştenită din trecutul retrograd, peticărită, cârpăcită, potlogită ca la balamuc, învechită, hârbuită, deodată, şiroaie, se rupe şi apă ţâşneşte, de ploaie, toarnă cu ţucalul de nu se mai opreşte; burghiuri

Forează, buf, buuf, buuuf, cu pocnete, cu zguduituri,

Şi scăpărături, să răspundă cine a lăsat prea multă apăraie la îndemâna norilor; se varsă, gâlgâie, se revarsă o fleşcăraie pusă pe înecat genialele bărbi, sacrele portrete, salopetele scrobite în crohmală, steagurile în vânt fâl-fâl-fâlfâite, urdorile, năduşelile, sudorile, strigăturile din portavoci, năduf din difuzoarele cu marşurile rămase în gâtlejuri, tribunele golite la repezeală, lozincile rupte, crâmpoţite, flendurite, ciufulite,

Cufurite, zdrenţuite, călcate în blacheuri, pe fugă, la fugă,

Tot într-o fugă şi-o fugăreală, în marş spre infern, spre infernul de carton auriu, cel mai lucios, cel mai pompos, cel mai luminos, cel mai...

„Zdamăsii, fiarătanii-cumpaaaaar-fiareeeee-vechi!”...

Întronat şmechereşte pe teleguţa proptită în două şmanglite roţi de plug, roţi cu spiţe de spiţe înflorate între garoafe şi garofiţe, strigă ţiganul de sub jegoasa pleaşcă pe ochi, prezervativul de paie împletite să-l apere de bolile cu transmisie imnică.

8. (Pavoazat cu mustaţă de pomină, un bătrân pescar în ape tulburi)

Îmi revin din sperietură, pentru că, dincolo de amarnica ploaie la repezeală, cu ghionţii de apă, nu am nimerit numai peste întunericul şi plânsul cobei cât m-au zgâlţâit alte orori, scufundări în noroaie şi desperare, cum nu prorocise, proclet, nici Bacovia, topit de băutură la o masă ca în sicriu, întunecatul, plumbuitul profet;

Mai întâi şi întâi, mă întâmpină un-vechi-prieten-al-comerţului-şi-al-tuturor-meseriilor, nici mai mult nici cu mult mai puţin, dacă ar fi să îi dau crezare, cum în faţa ochilor vede numai stele negre, omul Virgil, tocmai căzut din lună într-o damigeană cu tescovină, nu merge, mai degrabă şchiopătează, l-o fi durând vreun picior metric al versului, aşa că se străduieşte să mă îndrume:

„Fără îngrozitorul bărboi al bardului Leonid, pescarul în cârciumi tulburi, în schimb dăruit cu acea mustaţă, cum nu se mai pomeneşte de la zeii pe umeri cu aruncătoare de flăcări şi grenade până la împăraţii cu sceptre, la olarii cu roata şi cărătorii cu roaba, la căruţaşii cu bice, la ciobanii cu ciomege, la tovarăşii cu stilouri, la adjuncţii de tovarăşi cu pixuri şi la alţi purtători de podoabe, dosare de cadre, serviete, să-l rugăm pe Marele-Maestru-al-Ordinului

„Istoria-Veacului-şi-a-giganticei-spălătorese-de-rufe-murdare-ale-istoriei"

Să-şi facă de lucru în meseria de luntraş, adică să ne treacă râul cu valuri, vin valuri vuind, râul cu valurile vremii, dintre două aruncături de votcă pe gât, grozave, ave!, ave!,
călăreţi fără potcoave, şei de cai fără călăreţi:

„Pe malurile Stixului, impure,
Urcăm în barca strâmbă, cu lopeţi
Din cele mai sfielnice la preţ,
Şi navigăm minţiţi de geamandure
Spre-adrese, unde saramure
De crapi bezmetici şi dizblehuieţi
Condamnă la suplicii pe poeţi
Să-ndure cât nu pridídesc să-ndure."

Maestrul melancoliei tocmai sărută pe îndelete, să vezi şi să nu crezi, aliorul pe un maidan de lângă strada Nisipuri, şi mătrăguna şi muscariţa cu pălărie de o suspectă roşeaţă ideologică, cel puţin

aşa susţine fără alte dovezi; găseşte prilejul să mă sfătuiască, nici vorbă de altfel de găselniţă:

„Cu cât dăm cu bâta în baltă peste cârciumioara „Broscuţa Roşie" pe atât se apropie prilejul tău să-l compătimeşti pe culegătorul de plante medicinale, uite-l, mândrul, pe al doilea colţ al stelei tutelare, cum ascultă fâlfâitul păsărilor rău prevestitoare; cu vrăjitoarele să-şi tune şi să-şi fulgere zisul Shakespeare, se scrie cum se citeşte;

Cât despre Marele-Inchizitor, să se descurce cu amintiri ocnaşul din bodeguţa „Casa Morţilor", este buna lor trebuşoară, fie-le pedeapsa eternă, amândoi şi noi pe lângă ei, nişte găgăuţi şi pripăşiţi şi deplorabili puişori, trişori, prăduitori, vămuitori de tavernă, binecuvântate locuri de meditaţie!"

9. (Poemul din damigeană)

Eu, omul Virgil, şi tu, sigiliul-deziluziei, ne îmbătăm
pe bune din damigeana plină cu nimic, dar ce miros
Macabru şi turbionar din fiecare picătură, golul
ne ameţeşte cu basme despre hainele poetului, cămăşi
din pânza deşirată a irealităţii; până la refuz bufetul gării,
Fie noapte, fie altă înşelăciune, se umple de salahori

Bându-şi mai-mult-ca-insomniile la pahare sau halbe,
dar noi avem maşina de cusut destinul, hai, ca băieţii
De gaşcă, să mai dăm o raită prin magazinele închise,
să cumpărăm pânza cea mai deşirată a irealităţii.

10. (Îndemnuri şi nedumeriri pe ţărmurii unei ape negre)

După supliciul recitării, pe sumbrul maestru-în-nimic îl chinuie numai vehemenţa de-a mă împinge spre taverna

„Un-Pas-Înainte-Doi-Paşi-Înapoi", unde să fac exact ce porunceşte firma, adică o vigilentă posibilitate de-a mă căţăra pe înălţimile învăţăturii de minte şi, în acelaşi timp, de a mă menţine pe ambele picioare ale speciei mele; aşadar, mai mult întreb:

„Dacă evadăm din unele şi din altele, inclusiv din gigantica mustaţă în formă de morsă-în-călduri a bardului Leonid, nu ne îndepărtăm periculos de evaziv de ţărmurii sau paharele sau mesele lungi şi bogate ale Stixului?; îngroziţi de marginea abisului şi de perspectivele, în beznă, ale cârciumilor închise căile, vieţile şi adevărurile, încotro ne vom lua naibii lumea în coarne?"

Cum nu primesc niciun răspuns, comentez:
Când ţi-ajunge puţin, constaţi că nu duci lipsă
de puţin; locurile sunt întunecate, cu şanţuri
Neastupate, razna şi anapoda, povârnite spre nenorocire
şi nu avem în dotare nici un muc de lumânare;
Ne-ar fi de mântuitor folos o lanternă, ori o sticlă,
cu magică etichetă, cerneală la trei sferturi,
Pentru că ni s-a mai întâmplat să o degustăm
cu sete şi să proptim pereţii, pe când
Înmuiam peniţa în paharul cu poezie şi ne lovea
peste gură pumnul irealităţii."

Din somnolenţă trezit, ori din contemplare, mai-mult-ca-maestrul, în bahicul său stil oratoric, mă îndeamnă cu nelinişte:

„Târăşte-ţi ochii peste marile noroaie şi scrutează luminile stinse, într-acolo, jos, în bezna-beznelor din măruntaiele tuturor nopţilor, unde, în Infern-Jahannum-Muspellmheim-Gheena-Hades-Ocnă-Puşcărie-Cameră-de-interogatoriu, forfotesc razna damnaţii, fel de fel de fel, ai tuturor meseriilor şi intemperiilor şi ai bodegăriilor de la meşterii dulgheri, teslari, fochişti, mecanici,

descărcători de cărbuni şi pietriş, săpători de şanţuri, topitori de smoală, vopsitori de lozinci, gunoieri după aruncarea lozincilor, magazineri de steaguri, saci, cârpe, bidinele, bidoane cu vopsea roşie, sortatori, reparatori, spărgători de buzunare şi seminţe cu sare,

Ia de floare, ia de floare, ia de floarea-soarelui!,

Camionagii, şefi de-echipă, curăţători de canale de partid şi de stat cu mitraliera în braţele vigilente, paznici şi băgători de seamă, scociorâtori în nas, gât şi urechi, cu ochii pe noi, cu auzul pe noi, cu poruncile pe noi, căci moartea şi adevărul, calea şi adevărul, viaţa şi adevărul se beau până în străfundurile tipografiilor, la intoxicaţii cu noxe linotipişti şi plumbuiţii zeţari.

Amărăştenilor şi îndurerаţilor şi chinuiţilor
şi obidiţilor, venim să vă ascultăm destăinuirile,
blestemele, năpăstuirile, împilările, asupririle,
beţivăniile, numaidecât, să ne mai îmbunătăţim
condiţia spirituală din punctul de vedere
al beţivăniilor, da, cele mai neînfricare în patruzeci
de sfinte pahare, iarăşi şi iarăşi curaj de 90
de grade, temperatura de fierbere a unghiului drept
înainte, şi apoi la stânga şi tot la stânga, tovarăşi!”

11. (Nişte nenorocite fantome ale muncilor)

Ca un fruntaş absolvent al tuturor academiilor de studii bahico-politice, în primul rând al bodegilor din ierarhia „În-Gura-Mare”, mereu maestrul avea coşmaruri şi coşmaruri, minut cu minut, oră cu oră, zi cu zi închipuindu-se la înaltele tribune:

„Întâmpinaţi-ne cu singura dorinţă, să nu ne cruţaţi, dovediţi-vă măiestria în arta damnării şi a meschinăriei; în

josnicie şi murdărie şi ranchiună; în hidoşenii şi scârboşenii, cât despre ignoranţa că habar nu avem în ce nenorocire de infern cu poartă ruginită vă împinge traiul, vă năclăieşte mucegaiul, să nu ne iertaţi!

Da, mai aveţi, dar ce nu aveţi, versuri
Pe pereţi şi îndemnuri de preţ forjate ultraciteţ
De bardul cel mai ultramăreţ şi băgăreţ!

Gloate peste gloate de împingători de vagonete, de betonişti, fierari, buldozerişti, borşărese, bucătărese, cosaşi, covrigari, pavatori din toate cârciumile cu scânduri încrucişate în stil proletar pe ferestre,

Îmbătaţi-vă!
Sfărâmaţi cu pumnul

Lanţurile grele pe uşi, eliberaţi-vă calea în lupta cea mare, *rob-cu-rob-să-ne-unim* şi să ne înecăm în votcă *Nihil-sine-ovidiu-bibere* până la mântuirea între poeme din cartea de muncă, vascrisu'-şi-pomelnicu' dascălilor şi învăţătorilor şi profeţilor şi conducătorilor cu barbă-neagră, barbă-albă, barbă-cioc, barbă-deloc, deasupra lozincii *Oţelul-de-cătuşe-nu- ruginеşte-niciodată,* oţelul de cătuşe benchetuieşte, ce minunată lume, ce lume etern de constelată.

Thalita cumi, ia-ţi la subsuori picioarele tale bune,
să se descalţe, să gândească, să mărşăluiască,
să vorbească şi să umble în dodii, poete!

Cântă-mi, fetiţo, pahare ciocnite şi căni ridicate,
Haide *la-lupta-cea-mare* cu berea în halbe de-un litru,
Roşu să fiarbă în inimi
banchetul poporului liber –

Revoluţionare prilejuri să preacinstim mesele lungi şi bogate şi să le lustruim cu progresista rugăciune
„Pentru *Iubirea-nesătulă-de-patrie*, două ciocănele, şefu'!",
Călători ce suntem, de duzină şi pripas, foarte preocupaţi de importantul drum până la celălalt popas."

Ajunşi până aici, cu inimă voinicoasă trecem peste barieră – chiar asta facem, nici nu ne pasă de lipsa căii ferate pe strada Nisipuri, dar ni se aşază în cale băltoace obligatoriu de înfruntat, împăiate
Cu-cu, cu-cu!, *Imnele fundăturii Infernul-Indiscutabil*,
cu „Imnele frizeriei Părul-Beatriţei",
Cu-cu!, o cântare a cântărilor pentru *fertil* fundacul „Rod pe rod", unde omul Virgil scrie pe garduri
c-un cărbune de încins grătarele:
„La ce bun poezia în eroice vremuri astfel înnoite încât
să împingă poeţii afară din cârciuma gării Nisipuri?",
până ne *transfigurăm* şi ronţăim paharele...

„Mă doare mintea", îndrăznesc să mă exprim, „mă doare partinic, pur şi simplu mă doare, prea ne risipim cu silabisitul şi răscititul în sticloanţe de golit cu tot zelul, felul şi răsfelul, magistre, maestre, meştere, mai-cu-uşurelul!"

Omul Virgil mai are o tresărire de orgoliu, întotdeauna găseşte câte o rezervă împrumutată sau numai preluată de-a dreptul din activitatea practică a poporului băutor, aşa că mi-o întoarce prăpăstios de şicanator...:

„...şi ronţăim paharele, ce ni-i lunea, ce ni-i joia,
dinaintea ori, din *repetabilă* nevedere
spre *irepetabilă* priveghere, dinapoia
Prea multor fantome ale muncilor-de-pe-urmă, zvârlite

În brânci şi pe coate afară din taverna
„La-Dictatura-Ciocănelului-pe-Secere”
Încă de pe vremurile grele ale galeriei-cu-viţă-sălbatică
atârnându-şi ugerele pe terasă,
Când, căscăuni, închelbăream beţivănii de gaşcă, *robi-cu-robi-să-ne-unim* într-o mare întrecere,
Iar din drapele, păi cum altfel, să improvizăm *transfigurate*
feţe de mese...”

...Iar fantomele-muncilor trec pe dinaintea noastră, sau noi ne furişăm pe dinaintea umbrelor, încât tocmai ele ajung să ne creadă fantome-ale-muncilor.

12. Acarul

Ce înseamnă să se spargă de povară obloanele, tocmai în ploaie
şi pe mijlocul drumului, la barieră, din vagonul burduşit
până sus, doldora, să se reverse, jalnică tărăşenie,
Orezul în cămăşi de pleavă să năpădească fără nădejde cârca
macazului, să se afunde nu se ştie pe unde şinele,
Echipele de intervenţie să se privească prosteşe unele pe altele,
cu ridicături din umeri şi înjurături, iar eu să trag la toate
lopeţile, să mă opintesc la mături cu năduşelile şiroaie,
cu mâinile
Smulse de trudă, accelaratul să nu se mai clintească din semnal,
împiedicat în toate frânele,
Peroanele cu îngrămădeala bagajelor să dea în clocot
de neastâmpăr, miliţienii să alerge în panică, să fluiere,
să ordone linişte şi ordine, garnitura de cisterne cu păcură
să se facă mai neagră, marfarele să mocnească, pufnească,
scrâşnească între tampoane,
Şeful gării să strige bezmetic dintr-un birou în altul, să raporteze

prin telefoane,
Mare năpastă, cu grijania ideologiei lor de vagoane hârbuite,
cu diavoli la comandă în conducerea superioară, frecându-şi labele în buzunare, stare de asediu, mare topenie,
Cum nu se întâmplă nici în cumpăna iernii, când se întărâtă crivăţul şi ninge năvală, ninge pe rupte, ninge potop, ninge prăpădenie.

13. Betonistul

Iarba funcţionează după grafice, dar e loc de mai bine, cântă ziarul, arde-l-ar chibritul, sub acră felia de pâine, se vor întocmi, cu termene şi responsabilităţi, planuri cincinale
De măsuri, pentru ca frunzele să îşi îndeplinească, ale salcâmilor, ba chiar să îşi depăşească producţia de umbră.

Ţăranii mai năduşesc un ban la oraş, tocmai bun să plătească impozitul pentru drumul de pământ între floarea-soarelui şi sticla de ulei.

În ce veac, în ce an, în ce zi om fi, nu ajung cu ochii până la ceas, mi s-a înfipt ca o gheară, durerosul, nenorocitul, timpul în faţă.

A mai rămas o râie de capră să scrie monografia satului.

14. Borşăreasa

Mai degrabă găsim explicaţii la deciziile de neînţeles ale istoriei, decât o sfărâmătură de răspuns,
Ce mister mai greu de pătruns ca o corabie într-o picătură de apă, ce lege a cerului şi a pământului o fac

Pe bătrâna aceea să aştepte lângă sticla cu borş în piaţa pustie,
În flămânda, în dezolanta, în urgisita piaţă până la nebunie,
    îndurând cu răbdare de stâncă vântul nemilos, ploaia tăios
    flagelatoare.

15. Boschetarul

Nici mileniile nu mai sunt ce-au fost; să te muţi pe insula baricadată cu diguri, unde un milion de ani a hălăduit raiul, clădindu-şi veşnica viaţă peste osul veşnic; ochii lupilor organizaţi în regimente atrag fosforul celest; crăpăturile între noapte şi zi se înfundă în rouă cât un potop tăvălindu-se limpede;

Să te muţi în pădurile defrişate, de porumb, pe când se sfârşeşte septembrie şi sărbătorile încep, ale porumbeilor sălbatici, la răscruce de vânturi fără căpătâi; cerul se surpă de zboruri în zodia toamnei, lăsând suspendate numai ruine albastre; norii îşi apasă într-atâta umbra, încât se strivesc păstăile, o revărsare fără istov de viaţă prea scurtă să n-o acopere timpul dintr-un capăt în altul;

O buburuză îmi cade pe degetul mare şi, până să decoleze, socotesc şase pete negre pe gălbenuşul, ce firav, al spinării; să hălăduieşti pe unde îţi cântă vântul năvală, să-ţi instalezi casa în foişorul păzind nimic, totuşi la înălţime printre atâtea aşteptări, să nu doreşti altceva decât să-ţi ridici ochii până unde să stai de vorbă cu Dumnezeu despre avantajele vieţii între pământ şi cer,

În vreme ce smulg din ştiulete bob cu bob şi mestec tăcând.

16. Brutarul

Nu aveţi altă mai straşnică bucurie decât să vă îngreunaţi

braţele cu osteneala mea rumenită,
În vreme ce aştept răbdător la rând să mi-o cumpăr în faţă
cu mulţimea flămândă, în urmă cu temeiul fără număr
al fiilor omului;
Nopţi după nopţi, robind la îmbucătura şi la nesaţul vostru
de a doua zi, atâta rugăciune mai am:
Nu vă ducă mintea până acolo să uitaţi numele dezmărginit
al cerului cât mai trage nădejde, mai veghează soarele
unui cuptor de pâine.

17. Bucătăreasa

Apoi se doboară, se curăţă de iluzii, se taie în bucăţi potrivite
şi se aşază pe gânduri într-un oraş cenuşiu cu toate uşile
în crivăţ;
După ce dă bine în disperare, se ornează cu promisiuni
şi se aliniază pentru defilare pe un platou proaspăt
pavoazat cu frunze de laur şi marşuri mobilizatoare;
Sufletul se poate înlocui cu o singurătate, situaţie când
se prepară cu sonerii de alarmă;
Se serveşte cu fruntea pe o pernă stropită cu lacrimi.

18. Buldozeristul

Sub acoperişul de tablă zgrunţuită şi zguduită şi zdrenţuită
Al unui tanc domestic îmi duc în spate grijile şi zilele;
Odăjdiile mele sunt casca de protecţie şi salopeta mânjită;
Pe Fecioara ferindu-şi Pruncul în braţe o dărâm
Grămadă, pe caldarâm,
Numai ce îmbrâncesc zidul cu şenilele;
Cu bravadă, o decoraţie mare, pleaşcă de mare,
Mă răsplăteşte în poza pironită la panoul de onoare;

Noaptea, pe un polog de hârtii roase în colţuri şi năuce,
O răstignesc pe vânzătoarea de ziare,
Simbrie pentru că-l lepăd pe Iisus în moloz de pe cruce.

19. (Un eveniment meteorologic într-o surprinzător de ireală relatare)

Transcedental şi abisal, cenuşiu şi negru vertical, plouă din cerurile conducătorilor, ale celor mai iubiţi, plouă până jos, peste cei mai dedicaţi luptei pe ogoare, plouă pe mese în separeuri de partid şi de stat, plouă şi plouă al naibii-de-al-naibii şi de nenorocit, înnebunitor, sfidător, croncănitor, plouă din venele tăiate ale norilor, plouă leşios, cleios, jeluitor, cu un caracter profund reacţionar, plouă duşmănos pe gropile şi râpile întregului popor.

Până şi imitaţiile de îngeri, ocupanţii celor mai ponosite pijamale sau uniforme sau ce-or mai fi, ruptele, desperecheatele, s-au retras sub coviltire de tablă, ciucure împrejurul unui pui de şeptic sau popa-prostul la simpozioane pe teme specifice, precum „Soarta-învinşilor-este-să-i-şteargă-de-pe-lista-de-premii-pe-învingători", prin mereu golitele şi mereu umplutele şi mereu răsturnatele şi mereu aruncatele în cap oalele sparte.

Fără niciun cântec de muncă, *clamor-semnificans*, printre lozinci mobilizatoare la trudă, deja buldozeristul se scufundă până în gât, pentru că numai gropile cu moloz îi apreciază eforturile de zi fără soare şi, ţeapăn, sforăitul de noapte fără becuri;

Debarasatoarea prezintă creaţiile vestimentare ale unor mari maeştri foarte apreciaţi în cantinele proletare;

Cantonierul doarme, prilej să o fure cu ochii pe mama lui Dumnezeu, măturărească pe scările fabricii de nimic;

Covrigarul este un fost profesor universitar, alături de alte sute, mii de puşlamale ale cărţii, toţi aruncaţi în lanţuri pentru că nu au iubit cu ardoare clasa muncitoare; acum, reînviatul rupt şi desculţ, după ce i s-au refuzat zeci de meserii de săpător, vidanjor, împingător la tărăboanţă, cu deplin succes se califică la minunatul loc de muncă, pentru care mulţumeşte întregului popor-izvor renăscător de viaţă şi avânturi;

Cum nu are astâmpăr, poetul caută, scormoneşte, se interesează de adresa maistrului sau maestrului, un fel de bun-la-de-toate prin atelierele unei şcoli-de-arte-şi-meserii, însă osândiţii la târnăcop îi întorc spatele;

Nişte cârpaci tocmai au primit Medalia-Muncii în părăduitul berii; foaie verde, verde pe Paris, doi fruntaşi urcând spre Paradis, printre-aplauze înghit arar biscuiţi cu gustul proletar;

Răpănos, cazangiul habar nu are de a treisprezecea poruncă, nici de numărătoarea celorlalte, drept sfidare se scarpină în dosul nădragilor.

Arhitectul devenit tâmplar de mobilier, cel mai înaintat mobilier din lume, este bătut în cuie de masa bodegii, cea mai înaintată bodegă din lume, unde studiază ultima importantă cuvântare a tovarăşului şef-adjunct de la secţia de scaune şi alte utilităţi;

Bucătăreasa şi două împletitoare de flanele, uite-aşa, ridică din umeri ori fac pe inconştientele ideologic;

Ratând premiul de fruntaşă la înotul în paharul cu votcă al amantului, vânzătoarea de ziare se preface în treabă, ori, mai degrabă, draga de ea, îşi exersează vigilenţa cu ochii pe el;

Ascuţitorul de cuţite în lupta de clasă, schimbă opinii cu librăreasa despre eternele diluvii, prilejuri să ocărască în loc să înjure;

Vânzătoarea pe sub mână de ouă de prepeliţă, prestatorul de servicii cu caprele, rabotorul fac ce fac de când e lumea lume, adică

există, mai bat cu pumnii şi cu picioarele în pământ, nu-l doare, dar, bietul, cu ce este vinovat, cât ne suportă în spinare;

Cusătoreasa are degete de închis ochii, prea lungi şi prea înţepate cu acul de cârpit ciorapi, aceleaşi degete de mângâiat lacrima pe labele-gâştei şi părul înărunţit de viaţă;

Câştigător în trei zile după leafă al concursului Fruntaş-în-Tavernă, sudorul în sudori împinge şi bleastemă bicicleta până o aruncă în grămezile de fiare vechi, asemenea profetului Daniel lepădat în groapa cu lei şi mărunţiş de-o ţuică.

Reparatorul de ţevi detestă pegra, aşa că, săltat de guler, va migra laolaltă cu dosarul de cadre spre poarta paradisului, de unde, căţărat la rangul de colonel, va afla cum se mântuie, cu revolverul, vremelnicul destin al greşiţilor vieţii;

Lăcătuşul asudat sub pufoaică se visează alături de îngeri, înaripat; drumul urcă, drum înălţător, drumul patriei spre viitor, toate-aripile-în-acelaşi-zbor şi paharele cu mare spor; sculerul, căţărătorul pe coşuri de fum, nemuritoare, frezorul, grăjdarul şi tot neamul ciuciuliţilor de ploaie şi frig se scufundă, vai-de-ei, în fleşcăraie.

Până la exasperare, împrejurarea naibii să îndure, ba încă, încruntaţi, păguboşi, să îşi târască privirile spre alţi scufundaţi, spre ciudaţii, nepieptănaţii, spre haimanalele, spre soiul nostru de drumeţi cu hainele crăpate, răsucite, necârpite pe cât se poate, vai-vai-de-noi, călători din uşi în uşi, din bistroul „Torentul-de-Foc”, fără mese transcedental de bogate şi lungi, cum este obiceiul pe străduţele mai luminate ca altele mai puţin orientate spre cea mai părăduită speluncă „Viitorul de Aur”, cu mese lungi şi bogate, de-ar fi să se dea crezare vorbelor unui vrednic înaintaş, *pe-bănci-de-lemn-în-scunda-tavernă*, dintr-o străduţă, vai-de-vai, fără să ducă nicăieri;

Aici, sub acoperişul vieţii, pe jigăritele meleaguri, unde ne învinuim unul pe altul, oricât le-ar pava stelele, se îneacă în bălţoace Carul-Mare şi-o întreagă pletoră de alte căruţe mai mici şi polare, cu funii de papură, de unde atârnă căpăţâni de ceapă roşie şi demnitate la uscat, precum prorocise cu degetele îngenuncheate pe paharele niciodată curăţate un filozof al salubrităţii şi purităţii doctrinare, fără alte erezii îmbibate cu băutură fals ideologică, însă nimeni nu are cunoştinţă dacă ţoiurile îngălate chiar merită spălate.

20. Casieriţa de la bufetul cu autoservire

Oameni sărmani înghit un colţ de pâine pe un colţ de masă
veche,
Linguri de aluminiu, strâmbele, ulceratele, scofâlcitele, urcă
la gură ceva iluzoriu ca o apă a morţilor.

21. Cantonierul

Digul spintecă noaptea;
Dincolo, plopii îşi măsoară melancolia; un ţipăt hoină-reşte,
sumbră jelanie, într-o devastată catedrală; din cer
se scutură icoane de aur palid;
Dincoace, între tufişuri, între schiloadele şi slăbănoagele,
mama lui Dumnezeu îşi alăptează Pruncul;
Amar întuneric, amar necaz, amar soare al beznei.

22. Cârciumarul

Doamne Dumnezeule, caută-ţi vreme între două fapte şi priveşte
la cartierul săracilor;
De slujitorii Tăi în odăjdii nici pomeneală, numai eu ştiu

să adaug un cuvânt bun lângă, murdară, sticla de băutură,
De casa Ta, nici atât, pe când, oamenii găsesc în salonul
cu mesele de tablă prilejuri pentru o fericire amară,
Şi iertaţi-vă, o dată pentru niciodată, Tu pe ei, pentru,
sfidătoare, cântecele în loc de rugăciuni, ei pe Tine,
Pentru viaţa fără nici o răsplată.

23. Centralista

Formezi numărul, cu o grabă încordată, nervoasă, de arc, la telefonul public: „Vă rog, dacă vă lasă inima, ora exactă!"

Dintr-o dată, o voce adaugă răspunsului acel zâmbet abia schiţat, feminin de acceptare:

„Vă mulţumesc din tot sufletul, domnişoară, vorbiţi de parcă vântul piaptănă o pădure, la coafor, de sălcii!"

Şi vocea, din zece în zece secunde, repetă ora exactă, cu un scrâşnet glacial.

24. Clopotarul

Încoronat cu paie, cum spinii-s tot mai scumpi,
Dung-dang, topeşte aur de o veşnicie,
Să toarne-un clopot, care-şi plânge-în pumni
Setea apocaliptică şi vie,

Să ne trezească dacă se-aud mai abitir
Dang-dung, din ocnele pământului primejdii;
Sub steaua nupţială dorm în potir
De vin mari trandafiri, arhangheli în odăjdii.

25. Combinierul

E-o ruptură mototol din ziar lângă parbriz,
Învelisem grămăjoara de sare şi uite ispravă, afurisita, pricăjita, s-a risipit mai mare necazul prin pleavă;

Glăsuieşte zdreanţa: „Se lucrează cu masa de tăiere la maximum, copiind terenul”, aşa o fi, numai mie-mi năzare, nu-mi iese din minte ce gust mai are munca fără sare;

Salcâmii înseamnă ceva, te mai ajută la orientare, sper, altfel îţi vine să răsuceşti o funie albastră de cicoare şi să te spânzuri de cer;

Pe un spic văd nişte aripi de înger, picioare de smalţ fraged şi frânt; laolaltă alcătuiesc o frunză verde, verde şi încă-o dată cruziciune de verde, îngustă, până-i înghit cu tăietorul toată nepăsarea de lăcustă;

Boţul, mototolul, de hârtie, mai ţine să spună: „Şoferii, tractoriştii-rutierişti, pentru a înlătura orice risipă, aşază fâşii de burete la încheietura obloanelor”, mare minciună, în loc să aibă grijă de sare;

Complice, noaptea îmi arde ochii în flăcări galbene, n-am somn de cât mă dor oasele; greierii ascut coasele tăietorilor de spice;

Lângă vagonul de dormit, luna linciureşte străchinile, bea apă din cisterna cu burtă gravidă; vântul adie dinspre celălalt vagon şi aduce o răcoare, mireasmă de cămăşi la uscat, pe firul de păianjen între un snop de pălămidă şi Carul-Mare;

Ce mai scrie în peticul, în nenorocitul, în pârlitul, în prăpăditul petec de hârtie: „Altfel cum să afle noroadele că pentru zămislirea unei pâini îi trebuie firii tot atâta vreme cât fiinţei să rodească un om.”

Asta e dezlegarea!
Cu începere de mâine
Scobesc o gaură în pâine,
Să am unde ascunde sarea.

26. Cosaşul

Merişor, borceag, pănuşiţă, scrântitoare, salvie, muştar, golomoz, talpa-gâştei, cârmâz, hrişcă, floarea-cucului, coada-vulpii, zămoşiţă...

Zvânt, de pe coasă, cu şomoiogul, sudoarea, îi frec ascuţişul între palmă şi gresie, apoi îmi continui nedreptatea, asaltul pas cu pas; sângele mustește, verde, al ierbii, până în cerul gurii simt gustul de prospătură,

Sulfină, motocei, năsturei, lipicioasă, spumeală, roşcuţă, floride-paie, lumânărică, năvalnic, tătăiş, nipralã, pelin, usturoiţă...

Prelung, briciul şuieră, fulgeră în carne vie şi ceea ce aud nu-i cu nimic mai prejos de mari prăbuşiri, de vacarmul insurecţiilor, de surpările, de năruirile, cele mai grozave, de turnuri şi imperii,

Păpădie, mierea-ursului, sunătoare, coada-şoricelului, golomăţ, mutătoare, rujină, limbariţă, vătămătoare, stupiniţă...

În urmă, furcile vântură morţii şi-i aruncă în osuarele anonime, de fân, ale istoriei, de-a valma,

Clopoţei, feciorică, spânz, ovăscior, sipică, trifoi, măcriş, panglicuţă, crucea-pământului, luminiţă...

27. Covrigarul

Dimineaţă după dimineaţă,
Încă înainte să se rupă barajul, de unde roua se răspândeşte
asupra oraşului; iarnă după iarnă, când ne loveşte
cu pumnii în obraz, viscolul; vară după vară, pe fierbinţeala
topind podeaua trotuarelor, de smoală; pe furtună,
sub strecurătoarea searbădă, de borş, a ploilor
de noiembrie,
De vremi şi vremi,
Covrigi ne împarte, cu susan, covrigi cu mac, din panerele
de răchită împletită.

Din copii migrăm în bătrâni; o staţie de tramvai, se mută
mai aproape de coşuri; alături fluviul fremătător
de automobile îşi lustruieşte un bulevard mai încăpător,
Numai panerele de răchită şi modestul halat rămân locului,
cu statornicie, locului;
El e acolo, bietul şi neînsemnatul, pe crivăţ, umilul şi tăcutul,
pe arşiţă,
Nădejde şi aşezare în râul celor vii, el, împărţitorul de bucurii
cu sare şi duhul nostru întăritor
Prin vremi şi vremi.

28. Culegătorul de cartofi

Flori de cartof!
Câmpul se însufleţeşte istovind cerul de cele mai înalte privilegii,
cerul din lacrimile noastre;
Mierea auriferă, a soarelui, înverzeşte,
Aurul se face mai dulceag, al mierii, se înzdrăveneşte, mai alb;
Sub făgăduielile împreunate, şi credinţele, şi poruncile,
de-a binelea mi-e dat să ştiu: rădăcinile înmuguresc
şi marile roiuri, harnicele, sârguincioasele,
De tuberculi, dolofan se împlinesc, spornic se împovărează,
Tuberculi dintotdeauna sacrificaţi în războaiele foamei,
Tuberculi în silozuri de ciment, în vagoane de marfă, în lăzile
din bucătării, ascunşi în sertare,
Tuberculi – amidon mai alb ca osuarele sub flămândele,
prădătoarele, zbuciumatele oraşele pământului.

.....

29. (A XCIX sutră către Grill în formă de poem informativ comentat de un specialist)

!sufletul meu zboară, sufletul tău, Grill, zboară, tu eşti tăcerea,
Grill, eşti muzica mea, Grill, eşti spovedania mea, Grill, eşti
hrana cărnii mele, Grill, eşti carnea hranei mele, Grill, tu eşti
o lampă cu fitil de pe când eram copil, de pe când eram copil tu
eşti lampă cu fitil, din faţă şi din profil, eşti muzica mea, Grill,
tu eşti tăcerea, Grill, şi merg şi merg şi scriu
pe suflet cu specifică fervoare; iarăşi
şi iarăşi pus pe-entuziasme, după înserare
până la cântători, devreme, asmut peste
cenacluri şi trupe de intervenţie câinii
în măsele cu milioane de poeme.!

!
: încă mai aştept, în restaurantul „Hora
Păcii între Pahare”, de la tovu’ lent-major
un ordin tovărăşesc, profund marţial,
cu friptură la grătar, să-i aduc în peniţă
de lemn pe trepăduşii poeziei.!
!
: omuleţul Virgil şi poetaşul infantil,
şi unuia şi celuilalt, fir-ar mintea
lor de inconştienţi, să le amestec
filozofia cu strungăria, oţelăria cu
estetica, lăcătuşeria cu ars poetica,
iambii suitori, săltăreţele dactile,
amfibrahii, anapeştii, de să nu mai ştie
dezorientaţii pe la ce porţi cu scârţâituri
îi îndrum şi-i izbesc, „Da, mai avem
inscripţii şi falnice transcripţii!”, precum
ne lămureşte, cu glas dinamitard,
răsimpozantu’, ultrasentimentalu’ bard.!
!
: necromanţii îşi dau cu părerea
că rugina şi meşterii de la vopsitorie
într-o vinovată complicitate nu zu-
grăvesc pe faţada porţii fruntaşi, victo-
rii, depăşiri de plan, curăţenia la locu’
de muncă, ci prezintă accidente, flage-
luri, dezolante nenorociri, ravagii,
prezintă în mod tendenţios, cum
ziceam, dezastre, rateuri, naufragii.!
!
: asemenea discipolului meu Emile
Zola, încrâncenat, cu ochii crunţi

ridic pumnul spre cerul străzii Nisipuri
constelat cu firmele „Planul cincinal
în cinci ani şi jumătate” şi strig: *Denunţ!*
!
!acolo, pictate pe ticăloşiţii pereţi le rămân umbrele, cum să
dialoghezi în mod constructiv cu neinstruiţii din
mieznoapte în nămiezi.!
(fără semnătură)

.....

Strict secret Exemplar unic
Ordon precum urmează,

De asemeni acest document programatic de la organele mult mai superioare se intitulează „Tematica orientativă privind culegerea de informaţii în probleme de poieţi, poiezii şi în toate celelalte diverse domenii infestate de indivizi fără conştinţă de răspundere la cerinţele politicii de partid şi de statul nostru al clasei muncitoare în ascendanţă spre noi împliniri”. Se are în vedere prevederea de prevenirea infracţionalităţii contra vicierei atmosferei din mediu. Omul Virgiliu şi poetaşul, două elemente descompuse în multipli periculoşi vacabonţi şi aventurieri şi haimanale şi transfugi peste graniţele ideologice din câmpul muncii cinstite, în loc să contribuie la măreţe realizări, se fofilează în cârciumi degradabile şi în alte (corectat cu creionul roşu) înalte prăvălii cu subsoluri şi vinuri, unde consumă ţuici, mastici, romuri Cuba Bibere, friptane asortate cu sfeclă roşie, revoluţionară, însă cu dispreţ pentru victoriile noastre dialectice şi profund istorice, corect şi atotcuprinzător exprimat „şi unuia şi celuilalt, fir-ar mintea lor de inconştienţi”.
Al unu-lea post-restant… Prin urmare, locotenentu-major de legătură să se dovedească m-ai implicit şi convingător, c-aşa să verifice cu mai (corectat) m-ai multă vigilenţă starea de nebunie psihologistică cu devotamente poietice, patriotice şi ţăcăneli a

colaboratorului dedulcit, precum ceilalţi doi şi câţi ca ei, cu noi şi noi alte feluri de fleici la grătar cu murături, castraveţi cu vigilenţă feliaţi şi pătlăgeluri informative.

Al doi-lea post-restaurant… De asemeni cum am (corectat) a-m tot raportat, zisul colaborator are aprobare să se folosească insistent de o rangă în stare bine dosită într-o husă de umbrelă, aşadar prin instrucţiuni îl orientăm şi poziţionăm şi îndrumăm împotriva transfugilor şi ce primim la schimb în afară de zbenguieli şi şmechereli şi mişţocăreli?

Al trei-III-lea post-restant… Iată-te (corectat cu creionul roşu) Iatăte ce îmi transmite zăpăcitul şi ameţitul, de pe unde le-a (corectat) lea dibuit, de cercetat cu rigoare în amănunţime: „Moartea poiezei de ieri, victoria poieziei de azi”, chestie recitată cu mari succesuri întrun public de diverse categorii, cică sâmbătă înainte de o duminică într-un (corectat cu creionul) întrun amfiteatru (corectat) amfi-teatru cu feluri de feluri de indivizi ştudenţi şi ştudenţăse:

!„Secera a decis mai multă muncă şi-avânt.
Ciocanul s-a ridicat şi a dat cu patronii de pământ.
A rămas cerul fără nori în pârjol.
Sondele scot din stema patriei petrol”!,

şi tot aşa, cu forjorii, formatorii, îngrijitorii, măturătorii, profitorii, vidanjorii, luptătorii, dă-i mereu înainte cu feluri de feluri de porţi îndrumătoare, cu ravagii şi bilanţuri de calamităţuri. Care porţi? De unde naufragii? Care îndrumătoare porţi?

Al patru-IV-lea post-restant… Ieste că ăştia, poporul muncitor şi clasa muncitoare, cu entuziasm cum s-ar (corectat cu creionul roşu) sar zice se îndrumă numai cu documente şi regulamente şi regimente, ştim noi. Iar numitu ăsta Iemil ăla Zola unde ieste discipol cui (corectat) cu-i şi cu cine complotează deşi (corectat) de-şi permite să ridice ăla pumnu în semn de ameninţări şi cârdăşii cu deszechilibraţii-i şi dactilii-i? Şi noi luăm de bune şi analizăm

l-a dosare şi în şedinţe operative toate deszinformaţiile şi estetica? Şi amfibrahiştii-i şi şi anapeştii-i de unde au (corectat) a-u mai (corectat) ma-i apărut atâţi-a dujmani şi iambi suitori, săltăreţe şi suspecte dactile, numai instigatori a-i poporului şi a-i oamenilor muncii-i cinstite pe ogoare cu sudoare şi în fabrici cu secţii numai fruntaşe fără codaşe?

Al cinci-V-lea post-restant... De asemeni să se analizeze şi să mi se (corectat) mise raporteze de rezultate cât mai foarte concrete, pentru-că se doarme în cizme şi ai (corectat) a-i cu-i ieste cizmele dacă nu ieste cizmele patriei noastre curate şi dragi pusă pe drumurile construirii progresului multirateral şi dezvoltat.

Al şase-VI-lea post restant... Fără alte instrucţiuni şi instrucţii de front să se apeleze mai (corectat) ma-i apăsat la (corectat) l-a clarviziune şi regulamente (corectat) regulamenturi, că altfel acţionez după regula să vă fie tuturora în clar.

Maior în statul-major al Batalionului-Disciplinar
„Mihai-Bravu-cel-Viteaz"
semnătură indescifrabilă

.....

30. Culegătorul de fasole

Cu noaptea în spate, cu dihania păroasă a noţii în spatele când
încovoindu-se, când înălţându-se, mi-e frică între marele
gol al tuturor beznelor şi marele plin al pământului;
Se face o vreme de rouă;
Mut, un bocet se prelinge, sărat, pe obraji, degetele ustură,
gâtuind cu o smucitură vrejii răsuciţi;
Un bob, încă un bob se rostogolesc în învălmăşeala de bulgări,
până simt, cu oroare, scuturate alb,
Stelele din păstăi pândind prin mine întunericul.

31. Culegătorul de pepeni

Din baloţi de paie şi papură în arşiţă, umbra îşi păzeşte
Coliba; două mâini rostogolesc pe scândură, pântecos, purcelușul vegetal, îi mângâie pielea şi-i înjunghie, verde, cu evlavie, trupul în tranşe de carne, cele mai răcoroase;

În vremea asta mă gândesc la mileniul de mâine, ca la un mister ce va să se împlinească.

32. Culegătorul de buruieni şi ciuperci

Pădurea de salcâm, cu bufniţe îngropate în lemnul somnoros
de neodihnă, cu ciori îngrăşate pe câmpuri de spaima,
în sudori, a şoarecilor, îşi îmbulzeşte
Mărăcinii împrejurul ieslei, unde doarme, cu ochii deschişi
la soarele înfundat sub norii păruiţi de vânt;
Uscate legături de mătrăgună pe-o noapte fără lună, snopi
de cânepă sălbatică, mutătoare, nebunariţă, pungi de hârtie
cu laur, măsălariţă mirositoare şi, cârpiţi cu sârmă, tenişii
de cârpă,
Asta-i strânsura, pelin, avrămeasă, pălăria-şarpelui, de-o viaţă
şi toată casa lui, cu înăuntrul spaţios până în, goale,
crăpăturile cerului –
Şi fâlfâitul, peste tufe de soc şi înserare, al păsărilor bocitoare.

33. Culegătorul de porumb

Toamnă, răstimp de metal învechit,

Al clopotelor în dungă şi al arhaicelor cupe, al nomazilor şi zodiilor de bronz!

Dospit în drumuri, noroiul zemos ca un pepene negru se înfundă spre întunecat, agitat freamătul câmpurilor,

Câmpuri cinstindu-şi lucrările de bijutier:
Lingouri cu rigoarea strictă a geometriei, lingouri înfăşurate în pelinci pârlite cu rugină;
Bob lângă bob, de cu primăvară înviază în cristelniţa de pământ, fără îndârjiri să se însutească în verighete, în salbe de galbeni, în ferecături de coroane,
Ci numai auzi-le neliniştile:
Vântul foşneşte prin aurul modest al flămânzilor.

34. Culegătorul de sfeclă de zahăr

Căznit, pe cât năpăstuitele mâini împlântă ghearele furcii
şi dezgroapă căpăţână după căpăţână cu frunza de culoarea
lăcustei moarte, pe atât vântul forjează metalul
contorsionat al norilor, iar paznicul de câmp împietreşte,
Murat, îmbătat, mumificat, în fumul cocenilor;
Înlemnite amarnic de întunericul în ploaia cu leşie, palmele
arse de sarea pământului aruncă, năclăioşi, mucoşi,
unsuroşi bulgării în căruţe betege;
Odată cu spaimele iernii, vagoanele, scârţâitele, borţoasele,
ruginitele, bântuie câmpiile şi degeră din gări în gări,
astfel lepădându-şi bolovanii înţepeniţi prin truda
Viforelor, munţi de sloiuri lângă munţi, pe rampe, de unde,
Învelite în aburi şi argint, cuptoarele fabricilor, tocătoarele
gălăgioase, benzile transportoare, cazanele cele mai
năţioase, mâncăcioase, îi devoră dimpreună cu stâncile
de var şi cu oasele tuturor cailor morţi la datorie,
Până la acea esenţială geneză în cristale de ocnă dulce.

35. Distribuitorul

Ziua mea de muncă e neagră: ziua mea răsare mai încolo

de amurg şi apune o dată cu zorii;
Marfa câtă o-împart, e albă, ceaţă de albă; marfa încape
în sticle, în burdufuri, în cutii, în butoaie;
Văd oraşul dormind, văd oraşul trezindu-şi măturătorii;
O femeie îşi ocroteşte în braţe copilul şi trece tot o fugă
bulevardul pe asfaltul leoarcă de ploaie;

Timpu-i în paza minutarelor, pumnale c-un ceas pe creştet
se-înfig tăios la intersecţii,
Pumnale în inima înflorită a rondurilor cu bujori;
Cam pe la ora asta, fetele încep, harnice, încă un schimb
la fabrica de confecţii,
Fetele la maşini se aşează, de cusut, în loc să facă altceva,
mai pe măsura vredniciei lor;

Doi, lângă taraba de ciment, prieteni îşi împart frăţeşte kilul
de vin dintr-o amforă contemporană,
Sticloanţă fără podoabe de iederă, fără naiade, fără satiri, fără
zei pictaţi; nici un îndrăgostit;
De mult s-a retras ultimul troleibuz; nici o bufniţă sub cornişe,
ori, cu ochii, nici o salvare nu găsesc, în goană;
Băieţii cu afişe înfăşurate în suluri, băieţii cu bidinele în
găleţi, tocmai termină de lipit;

La laboratorul, când las, de patiserie, bidoanele cu smântână,
pe la două spre trei,
Roşcată, cofetăreasa, of, of, of, cu pistrui, mă fericeşte
cu vanilie cernută pe plăcinte;
Se poartă întotdeauna pudrată cu zahăr şi, ce frumos,
ce drăgăstos, mă serveşte din palma ei,
Numai a praf îi miroase, de copt, să moară de cofetăreasă
cine minte;

Pe rupte, în spatele halei, descarc navetele cu laptele, păşesc
voinicește, măreț și strig la șofer;
Mersul mărunt înseamnă viaţă măruntă,
Astfel strigând, fluierând, alergând îmi trec rostul printr-o
mulţime de primăveri, de toamne şi iarăşi de primăveri;
Cineva îmi cere un borcan cu iaurt, vrea să se dreagă, vine cu
chef de la nuntă;

Vitrinele se aburesc de rouă; în poartă se aliniază, goale, cele
dintâi tramvaie;
Vatmanii trec pe la dispecerii de serviciu, semnează prezenţa,
se salută cu mecanicii de revizie prin aerul înceţoşat;
Dimineaţa, ca o spălătoreasă, draga de ea, scoate, jilave
şi răsucite şi albe, rufele din copaie
Şi le întinde la uscat.

36. Dogarul

Un butoi zdravăn, blindat cu brâie de fier aşteaptă să se urce în vagonul coletăriei;

Păi cine l-o fi nefericit sub atâtea etichete cu adrese de şantiere şi cămine de nefamilişti, unde nevoia, ba mai degrabă foamea îmi roade palmele, până la sânge, dintr-o meserie în alta?

Aşa se face că un butoi cu aer ambalat în doage de stejar mă caută prin iadul cu scârbe de cocini pe un parter râios, puturos şi trei etaje,

Vai de sufletul pădurilor omorâte şi de jegoşenia întreabând şi negăsind adresele mele fără adresă.

37. Fierarul

Îndărătul atelierului, prăvălită cu roata în sus pe movila neagră,
de zgură, boţită,
Ruginită, vlăguită, sluţită, o roabă – numele ei recapitulează
întreaga istorie.

38. (Elegia drumului: Continuându-şi calea, rămână vorba între noi, este noapte)

Continuându-şi calea, nu este laptele-cucului pe gustul pervertit al unor poeţi, vai-de-setea lor de absolut nimic, în vreme ce în urechi le scârţâie harababura unei lumi înecate în halbe, pahare, ţoiuri, împotriva legilor, singurele adevărate, ale dialecticii,
aşa cum le măsluise un savant numai cu numele,

Un vândut pe doi pumni de dolari marilor patroni
ai fizicii, miliardarilor de pe Wall Street,
Băutor de pepsi-cola, falsificator de zaruri Şi alte înşelăciuni
de alba-neagra cu Dumnezeu; fără măcar să fi
Conspectat ghidul de indicaţii mitozofice materialism-şi-
empiriocriticism, pseudolegile lui jucau roluri

Împotriva viitorului obligatoriu de aur; aşadar, distribuitorul, fără să se fi crezut pedepsit, se pregăteşte pentru încă o noapte mai plină de eforturi în atelierul său de muncă, strada Nisipuri dintr-un capăt în celălalt; deloc preocupaţi de a treisprezecea
poruncă, ori din contra, terorizaţi până peste cap,

Frânarul şi forjorul îşi aşteaptă, răumeritată, o răsplată
de la grătaragiu, în vreme ce gunoierul, mai acătării,
Va părăsi locul faptei, sătul, drăceşte de sătul, de apa

celui cu sufletul mereu istovit şi nemântuit, fântânarul.

Scuipă de necaz culegătorul de pădureţe şi măceşe, după ce şi-a băut cămaşa; croitorul de saci ascultă cârâitul ciorilor şi caută spre cerul de la o vreme desculţ, rupt în spate, gol a pagubă; boiangiul se gândeşte la pacea spiritului şi ocărăşte de pacea
mă-sii, strungarul de categoria a cincea abia

De-şi mai târăşte picioarele terminate în umblători
de gumă; jocheul, mândrul, aplaudatul, lăudatul,
Cu nume ţopesc, îşi lustruieşte cizmele, pe când groparul
îşi depăşeşte planul de gropi pe cap de locuitor;
Neînţelegerea manevrantului e mare, sondorul, sculerul
trag din ţigări şi pândesc în toate părţile să nu-i prindă

Zbirul de echipă, şeful, şterge-s-ar la fund cu pândeala, cum îşi degustă ei pe îndelete chiulangeala; nenorocitul, hainitul, îndrăcitul, se are prea bine cu pontatoarea, amândoi la toartă se înghesuie de-a-v-aţi-ascunselea printre duşuri, de unde curge,
cu gemete, icnete, scremete, o poşircă şi-o beau,

Ruginită, duhnitoare, de puroi roşu, dintr-o cană de puşcărie;
să nu călcaţi pe numele lui, este stivuitorul de lemne,
Vinde pe sub mână o sarcină de surcele unei babe;
cu toate că nituitorul, spălătoresele de steaguri,
Cărbunarul ar mânca de amiază, dar au cam uitat
borcanul acasă; deci măturătorul, pompierul voluntar,

Mecanicul de lifturi, dulgherul mai ronţăie un pumn de bomboane naturale, *Agricultorul*, de la unul împrumutate la altul; nepăsător, salahorul, cu căciula pe ochi în mijlocul amiezii, nu intuieşte marile proiecte ale istoriei, ori tocmai de aceea,

aşa că fuge să-şi cumpere o tescovină; cum nu găseşte,

Mai pierde vremea cu privitul în ochii cerului, nu costă
nimic, după nişte ţigănci, piarză-le-ar focul sub tuci
Şi în urzici; bărbierul nu are chef să-l tundă pe mulgătorul
idilic de capre, pe bălegosul, urdurosul, unsurosul.

Spălătorul ar vrea să i se piardă urma printre nourii din geamuri, cum cărămidarul s-a trezit mort ieri dimineaţă, aşa că potcovarul şi cârpaciul de salopete sunt supăraţi că nu au cu cine ciocni şi împărţi sudorile naibii la locul de muncă; ţapinarul şi stânjenarul
şi plutaşul, trei hahalere ostenite, le trec poetaşilor

Pe dinainte, împing la „Trei-fanioane", mai mult în ciudă,
uşa cu umerii şi se scufundă în mucegăitele hăuri,
Pe unde călcaseră să spargă nuci cu pumnul îndârjit şi ridicat
spre ceruri şi să-şi bea viaţa, calea şi însuşi adevărul
Desculţ, Iisus Hristos, cot la cot cu sfântul Petru, amândoi
degustători pricepuţi încă de pe vremea când,

Pe jos, agale, mai hălăduiau cu oarece trebuinţe pe strada Nisipuri, chef de-o saftea la o telemea, cu piper râşnit, cel puţin aşa se zvoneşte; un amănunt: cum fântânarul vorbeşte numai cu pământul şi apa şi cerul, lângă lucrarea lui tăcerea este o virtute;
omul Virgil nu reprezintă nici măcar o importanţă

Documentară în preocupările fotografului, aşa că lipseşte
din colecţia discretă de instantaneie infernale,
Sau amândoi se înşală, precum li se întâmplă prea deseori
în credulitatea lor profundă; mai încoace şi încolo,
Pe o margine prăfuită a străzii, florăreasa îşi vântură,
tocmai pentru că se lasă privită, de toate culorile,

Poalele sau florile, naiba să le ia cum se confundă; vântul îşi strânge catrafusele; târâş, se împiedică în pustie şi nemernicie ca o babă; dar nu se lasă, tocmai sprijină o scârţâită Uşă de faimoasă şi universală cârciumă, în lipsă de orice mai altă bună şi spirtoasă treabă.

39. Fântânarul

Într-o mie de sate, de la izvoare până sus, în cer,
Am săpat cale goală, am trudit –
pofteam
numai
o
fântână
şi
nu
a
fost
cu
putinţă
într-o
viaţă
de
om;
Depun mărturie de sufletul meu istovit
Cumpăna şi firul cu rădăcină de plumb şi hârleţele
Rupte pe rând, o strachină şi lingura de plop şi toate lopeţile,
Cu fierul zdrenţuit de atâta muncit

Şi douăş'pe vedre de ţuică pe fiece an băute cu spor,
În numele tatălui, al fiului şi al sfintelor fântâni
Câte am răsădit în pământul atotsleitor,
Şi încă o dată, amin.

40. Florăreasa

Noapte de noapte, luna spală treaptă cu treaptă noile agresiuni şi ascensiuni sociale, cu apă, obligatoriu, de trandafiri, pentru ca, până a doua zi, udeala să se adune sub tarabă într-o găleată cu lături,

Udeală oricând binedispusă să se transforme, prin cea mai simplă stropire, în mirifice broboane de rouă;

Îndărătul parfumului oricărui buchet nimeni nu are urechi s-o audă pe Hecuba plângând, cum bate ţărâna cu pumnii, smulgându-şi părul pe ruinele istoriei – bocetul,

Bocetul ei luat cu asalt fie de limuzinele negre, cu steguleţe roşii, vărsând prezidiile dintr-o plenară în alta, dintr-o bătălie în cealaltă,

Fie de trecătorii prea grăbiţi să mai cumpere lacrimi, prea tăcuţi, prea îngropaţi, prea unii pierduţi printre ceilalţi;

„Lumină, încă pot rosti numele tău", deocamdată, istoria îşi arde oraşul în trandafiri.

41. Frânarul

Se trezeşte numai cu o geană de domnişoară înaintea zorilor
şi nu aude ciocârlia cântând dinspre, verde, cruziciunea
de tutun:
„Bună dimineaţa, om bun!"
De aceea, nu-i răspunde:
„Bună să-ţi fie inima, fată fru moasă!"
Degeaba cumpăna e-albastră, a cerului, nu vede cum îi răsar
păduri de floarea-soarelui în fereastră,
Nici să are,
Nici la coasă,
Nici iarbă să pologească, nouă;
Habar n-are că trandafirii în cămăşi se înveşmântă, de rouă;

Ştie mai bine ca nimeni altul că fericirea n-o să-i adulmece
casa peste zi, numai stăpânirea;
Într-un suflet, cu vălătucit sacul subsuoară, răzbeşte tocmai
la o gară, să-l înghită coteţele pe roate, până îl deşartă
în cartierele blindate, unde oraşul cu foi de pontaj,
cu tampoane, cu lozinci, cu şarje de fontă borâtă
din cuptoare, cu ziare, cu rampe de încărcare,
Îl osândeşte la muncă în cătuşe de fum şi în cămăşi de sare,
smulgându-i mâinile din coate şi sufletul pe o povară
De pâine, de stambă, de scrumbii afumate, să-l readucă trenul
până aproape de casă, dincolo de seară,
Un om de azi pe mâine, când
Se trezeşte numai cu o geană de domnişoară înaintea zorilor
şi nu aude ciocârlia cântând.

42. Forjorul

În vârsta de aur,

Eram zeul, slăvitul, măritul, veneratul, meşterul făurar în potopul sub muntele Etna, de spuză, făceam arama să cânte în roşie arşiţa vetrelor, o mângâiam cu pricepere între ciocane şi nicovală, închipuind podoabe scutului puternic, cerul încununat cu Ursa, Pleiadele şi Norul-Hyadelor, pământul cu cetăţi ale oamenilor, cu secerători culcând şiruri de fericite spice, cu flăcăi şi fete şi capre şi tirsuri legănând unul, două, nouăzeci şi nouă de cântece de amestecat cu vinul la sărbătorile viţei-de-vie,

Şi tocmai la margine, oceanul, oceanul, măreţul ocean.

În vârsta modernă şi contemporană,

Sar din aşternut cu noaptea bătută cu salariul în cap, năuc, arunc plapuma, trag pantalonii, închei nasturii lipsă, încalţ bocancii, nu-i vreme de înnodat şireturile, cobor prin întunericul

înfundat, rânced, puturos, jegos, bâjbâi până la parter şi întind paşii, tot o fugă spre staţia de autobuz în întârziere, aglomerat, cu pasagerii agăţaţi pe scările în urcuş spre rodnice victorii; strâng subsuorile, de spaimă, să nu-mi curgă din ziarul cu sutele de entuziaste telegrame omagiale, imaginea copiilor mei adormiţi între două felii acre de pâine.

Astfel îmi duc mai departe viaţa printre zeităţile profane, ale infernului.

43. Fotograful

(*) Instantaneu cu tren.

Cine-i baraj prosperă, cine-i furaj disperă,
Continuă congresul urechilor de plumb,
Trenul de noapte-aşteaptă sfios la barieră
Să treacă pe-îndelete căruţa cu porumb;

Buldozerul zâmbeşte cu dinţii în afară,
Se râde-în tragedie, se plânge-în paradis,
Înoată oratorii în ceaiul de gargară,
Cine-a furat maşina lui Dumnezeu, de scris?

(*) Instantaneu cu hingher.

În parcu-armat ermetic cu flori municipale
Şi corcoduşi de gardă şi ordine de fier,
Câinii rânjesc omagii maestrului hingher
Glorificând oţelul statuii dumisale;

Buldozere blindate dansează pe ringole,

Betonul paşte iarbă şi treieră ţărani,
În muzică de Wagner vaca mănâncă şpan,
Guvernele se spală pe-obraz cu gladiole.

(*) Instantaneu cu babe

Babelor bocitoare şi domnilor gropari,
La balul primăriei în mare pavoaz,
Li s-a-împărţit pomană pe muzică de jazz
„Hârleţul şi lopata pe frunze de stejar";

A mai murit o toamnă cu studii la seral,
Cocoşii de serviciu cu mecanism ratat
Adorm pe diferenţa între oraş şi sat,
A mai murit o doamnă cu ceas atemporal.

(*) Instantaneu cu drapele

La loterie dacă ai câştiga iluzii,
Fă să te ningă, Doamne, cu praful de pe tobă
Şi-aruncă manuscrisul vieţii mele-în sobă,
Drapelele dezbracă în pielea goală duzii;

Cine de revolverul zăpezilor se teme
Să îşi îndure glonţul ca pe-un coşmar de probă,
Când frica se aprobă curajul nu se-aprobă,
Ochiul cenuşii trage cu tunu-în crizanteme.

(*) Instantaneu cu premii

În viaţa mult mai dulce ca un satâr de sare,
Am chef să mângâi burta şi sfârcurile fricii,

Să-mi vărs amarnic focul pe nunta străbunicii,
Că i-a unit norocul fecior şi fată mare;

Şi domni bând ceai de colici într-un elan tenace
Şi doamne voiajate prin sere subterane
Vor dezarma betonul armat cu microfoane,
Ca să-l îndoape Nobel cu premii pentru pace.

(*) Instantaneu cu rampă

Şi totuşi, da, şi totuşi îţi dăruiesc o floare
Cu-antene şi ochiade clipind aurifer,
O floare echipată ca un bombardier,
Garoafă-în misiune pe rampa de lansare,

O floare comandată suav de la distanţă,
Să îţi sărute-obrajii, parfumul să te-adoarmă
În calme, inocente semnale de alarmă,
Semnale, da, semnale rânjind cu eleganţă.

(*) Instantaneu cu porumbei

Sunt condamnatul, sunt damnatul, sunt o oază
În stare de asediu, fără evadare
Spre muntele înalt, spre desperata mare,
Sunt o idee vie şi contagioasă;

De-aceea-mi latră împrejur, ca o cătuşă,
Plutoane de hiene, plante carnivore,
Nori grei de porumbei dresaţi să mă devore,
Cameleoni retorici, stele de cenuşă.

(*) Instantaneu cu lanţ

Mărire-în veci şi slavă şi binecuvântare
Că scapără profetic coroana de petrol;
Pe câtă disperare atâta încântare
În pâinile-ocrotite cu turnuri de control;

Mai milostiv ca biciul, mai sfânt ca o teroare,
Încă o dată slavă şi laudă în veci;
De-atâta încântare număr cu disperare
În lanţul omenirii veriga XX.

44. Geamgiul

În tovărăşia diamantului potrivesc măsura
Atâtor geamuri lângă geamuri, încât oraşul devine o potrivire, pe zi ce trece, de vitralii; mai am o bucurie, să meşteresc oglinzi, să le polizez, cu înfloriturі, colţurile, de să-mi văd sufletul; o mai duc pe câte una acasă, şmangleală învelită în hârtie de ambalaj, scorţoasă;

Însă într-o zi, două, răbufneşte scrânteala:
Îndărăt, argintul îşi tulbură limpezişul, se taie în spume ca laptele acrit, un jeg smolit îl înnegreşte într-un păienjeniş de plesnituri iscând jupuituri;

După multă pândă, uite cum stau faptele:
Spetită, când femeia mea se potriveşte în oglindă numai ceartă cu nemernica de soartă, aşa-şi deşartă inima de silă şi amărăciune, de se coşcoveşte zarea oglinzii ca un zid în stare de asediu.

45. Gipsarul

Ce-o fi în mintea ortopedului, de-şi tapetează cabinetul cu pagini smulse din reviste color sexy, toate pozele înfăţişând-o pe neisprăvita aceea, pe nevropata, pe profesionista fără mâini, una Venus-din-Milo;

Ori de câte ori strivesc sub mine scaunul şi-o pândesc, mi se pare că respiră în forma vântului, când, nemişcaţi, planează pescăruşii;

Dacă i-ar cădea veşmântul de piatră, dezvelindu-i mai mult decât picioarele, ar avea de unde răsări flori de măceş înmiresmându-i soarele negru;

Ce mi-aş sufleca mânecile, numai în ciudă, să-i repar mâinile, s-o mărit mai apoi după hârşitul acela de Marte, otrăvitul, bărbosul, rânjitul, vedeţi ce cult sunt,

Să frece de zor, să înălbească rufe la zolitor, alcovurile răvăşite, cearşafurile băloşite, cârpele tratativelor de pace dintre un război ducând la alt război.

46. Grătaragiul

Covârşitoare importanţă are funcţia mea de îndată ce descânt mangalul să-şi învie dogoarea de rug sub grătare; altfel cum să explodeze scânteile între antricoate, ficaţi şi rinichi, luându-mă la palme cu fumul iute al unturii, aoleu de ochii mei, chinuiţii, nenorociţii, topiţii în lacrimi usturoiate;

Noaptea, târziu, după o ultimă salvă, pentru tovarăşii, de fudulii, pentru vitejii, pentru neînfricaţii, pentru grăsimoşii, sub centură, colonei, las jăraticul să moară şi-mi achit o baie, cea mai răcoritoare, cea mai spumoasă, cu şampon *L'Oreal-Paris*; peste cămaşă îmi aranjez, de mătase, înflorat, costumul la butonieră cu vâlvoiată, ciufulită, o garoafă albă; astfel păşesc impozant, important, extravagant, şi-mi savurez, de tutun cubanez, trabucul prin saloanele grele de cravate ecosez în conversaţie cu plisate eşarfe şi lamé-uri;

La scară mă aşteaptă limuzina; turnat în uniformă, uşierul salută marţial, triumfal, oficial; palma îşi ridică, dreaptă, spre chipiu şi, mângâios, mlădios, respectuos îmi deschide portiera; ca într-un leagăn mă răstorn pe canapea, de muzică rock, şi nu cobor decât la hotelul impozant şi solemn, de lux, unde recepţionera mă întâmpină cu zâmbetul cel mai complice;

Între masa bogată, cu micsandre în vaze, savarine, castele de frişcă, delicatese de ciocolată, portocale glisate, salată de fructe cu whisky Johnnie-Walker, şi barul cu şampanie Jacob's-Creek frapată visându-şi cristalurile, vânzătoarea de la cofetărie, cea mai blondină, cea mai înmiresmată, cea mai transparentă şi vaporoasă, tocmai îmi umple camera, cu sufletul ei în *negligé*, spre câte datorii m-o fi îmbrâncit, nenorocita.

47. (Elegie la apa Vavilonului: O călătorie în Infern nu este ireală, ceea ce ne dezamăgeşte)

Cum ziua de mâine nu va veni niciodată, gunoierul
crunt pedepsit să îndure deodată prea multe
spurcăciuni, ploaia naibii, apa de la ţuţuroiul
subsolului, săpunul *Cheia* şi cartea, îşi stoarce

De unul singur cele mai abundente şi persistente dorinţe
de a nu se mai spăla pe mâini nici măcar din când
în când, tot restul veşniciei; acolo şezură poeţii
la apa Vavilonului şi plânseră cum putură,
Sub acoperişurile sparte, ale norilor, de li se umplură
sufletele de igrasie, sprijiniţi pe un colţ murdar
al tejghelei, şi îşi clătinară capetele în bodega
răpănoasă, cu toate scaunele întoarse vraişte
Pe mese, cu gaibaracele în sus, sub ochii îngrijitorului,
tocmai chinuit de vaca mărunţită şi împărţită câinilor;
cât despre privirile Părintelui-Ceresc, un amârât
al tuturor muncilor, se abandonează în durerile
Şi scârbele lui; beat menghină, un mecanic, sau ce-o fi,
se tot învârte, cugetă, îi loveşte roţile, pe rând,
cu piciorul, dar groapa nu şi nu şi nu vrea
s-o pornească, degeaba o mângâie pe nisip şi-i tot Scotoceşte
motorul; neînfricoşat de duhoarea ţuicii, nasul
poetului dă gurii îngăduinţa să îşi exprime îndoielile,
în loc să-şi dovedească vigilenţa şi înghiontelile:
„Priveşte în găurile Infernului-Gheenei-
Jahannumului-Iadului”, îl corectează maestrul,
„Dacă nu ne astâmpărăm, există mari instanţe
care decid terapia cu tenebre; să râdem cu transpiraţia
în ochi, se interzice plânsul cu lacrimi. Uite buboaie
Zemuindu-şi cartierele afumate, ale Muspellheimului,
de culoarea jegului, dormitoarele comune, căminele
de nefamilişti, şanţurile, halele de fabrici, gheretele
de paznici, sperie-te de viermuala tractoriştilor
Cu manivele, a vopsitorilor cu bidinele, a văcarilor
cu toroipane, uite râmele de ideologie nouă,
victime ispăşitoare în marş, cum se sprijină
în câte o coadă de obiect al profesiunii, beau

Până se târăsc sub mese, înjură vremurile, mârâie câineşte
după spălătorese, covrigărese, precupeţe, croitorese,
filatoare, sau, surâzătoare, vezi-o pe cea mai
conştientă, harnică muncitoare, ne face semne:
„Arătaţi-vă la vedere, vagabonzilor cu lira târâş!”,
aşa că n-ar fi rău să ne apropiem, cu îndrăzneală
şi tărie sufletească, de o ţărancă la bloc
şi să îi dibuim, dacă avem curaj, nu cofa cu lacrimi
Din ochi, ci din abisurile încercănate; asta să facem
din perspectiva privitului, altfel, ne va fi zadarnic
chinuitorul şi niciodată vindecatul supliciu al cititului.”

48. Gunoierul

De aceea îl plăcea la casieria din subsolul primăriei, să pună umărul de haidamac la treabă, să rânească mucii din nasul canalelor, să arunce în dubă hoitul, cu lopata, al verzelor stricate şi penele opărite, putregaiul, zemuind, de coji, bocancii văruiţi în mucegaiuri, grajdurile lui Augias ale oraşului; ce să-i mai pese de noroiul bâzâitor, când nu avea nici răgazul să înghită pe nemestecate conserva, în sos acru, de stavrizi;

Cum i s-a încredinţat volanul, pe dreapta, al maşinii de măturat, şi-a tapetat cabina, streaşina parbrizului, cu zâmbetul color al actriţelor, ba îşi îngăduia zăbava să se spele cu apă, pe mâini, dintr-o canistră, să se zvânte cu ştergarul, mai apoi, despăturind, înflorată, lustruită, muşamaua, pe canapea, să se înfrupte cu nesaţ din ciupercile cu smântână, din sandwitchurile asortate;

Prin panoul de onoare a ochit cea mai poftită ţintă, marea pricopseală cu pepiniere şi grădinărese; între şedinţe care mai de

care, la un semn cu degetul înfipt în ghiulul cât oul de prepeliţă, dezrădăcina garduri de lemn câinesc şi planta valuri de valuri de panseluţe, vâzdoage, gura-leului, pe când, la butonieră, îi sângera garoafa ca o muşcătură; după, solemn, un răgaz, pe mâini, al spălării, vegheat respectuos de şeful de sală oferindu-i prosopul pluşat, îşi savura aperitivele decorate cu salată crudă, friptura de raţă lângă un snop de sparanghel, un Cabernet-Sauvignon aburind cristalul, în acea, cu draperii de mătase, intimitate a separeului, roşie;

Căftănit, pentru merite fără asemănare, întâistătător peste o duzină de librării şi magazii, raioane cu jucării, pixuri şi hârtie de scrisori, s-a înălţat până la imaculata glorie de a purta mapă-diplomat şi suită impunătoare de contabili; din umană eroare ori din tragică vină, dacă se mai întâmpla să atingă vreo carte, se spăla stăruitor pe mâini, nemaipomenit de stăruitor, se limpezea îndelung, neînchipuit de îndelung.

49. (Cine sapă în balcon, cine adânceşte o groapă)

O ţărancă la bloc, în apartamentul mucegăit, etajul 5,
Freacă la zolitor, cu apă de ploaie de-a dreptul din tavan,
Spală mobilizatoare steaguri, rufe în vânt fâlfâitoare, lozinci;
Sapă în balcon, seamănă leuştean, plivește castreaveţi de ani

Şi ani pe Nisipuri, îşi creşte plozii, găinile şi un cocoş,
Ba încă bărbatul ei, la fel, cel mai ţăran dintre ţărani,
Sfredeleşte o fântână în pereţi şi are obrajii roşi
De bunătate, pentru că, avântat, salahoreşte de ani

Şi ani pe datorie, mai vine de la cârcimă beat,

De
1 Mai
şi
de Ziua-Marii-Insurecţii-Mondiale,
atâta-i de înflăcărat şi uman
Cu toate sărbătorile, bine zis uman şi înflăcărat,
Iar peste zi se odihneşte, geme, pentru că noaptea, de ani

Şi ani, cu o sapă în podeaua din baie adânceşte o groapă,
Un singur om total, fără gândire, un singur animal devenit,
Cu fruntea înfierată într-un carnet roşu, încă o etapă
Spre victoria finală a omului total nou, aliniat şi fericit,

Cu zeghe muncitorească, de ani şi ani,
pe umeri şi ochii
în tavan.

50. (Strălucitoare, în depărtare, oglindită în ochii tuturor oamenilor cinstiţi, arhitectura epocii de aur)

..., nu, nu, nu este miraj, nu este halucinaţie,
dimpotrivă, îmi vine să întind mâinile,
să ating ceea ce văd bine, şi clar, şi concret;
de ce-aş arăta nişte himere cu degetul,
deasupra orizontului; repede închid pleoapele,
repede le deschid; nu mi se năzare, nu
şi nu; încă o dată îmi frec ochii, scutur capul,
să îmi revin din stupefacţie: în depărtare
trălucesc mii de mii de columne, cupole răsucite,
o fi reflecţia morgană a „Cetăţii-Omului-Nou”,
cu obeliscuri, boltite arcuri, buclate, de triumf,
încununate cu stele; măreţe kremlinuri

sculptate în cuarţ cu ace de rutil, în diamante
şi chihlimbar, îşi ridică arhitectura
din interior iluminată spre exterior, a turnurilor
şi foişoarelor; nu este miraj, nu este
halucinaţie, dimpotrivă, îmi vine să întind mâinile...

51. (Despre cum trag unii viaţa de coadă la diverse)

Cum nu-şi închipuie orizontul chiar sediul şcolii-de-arte-şi-meserii, poetul încearcă să se adreseze, amărât şi uluit, maestrului. Furios, ciudos, omul Virgil i-o plesneşte în obraz: „Te lansezi ca somnambulii, visezi cu ochii holbaţi la nimicul nimicului...” În loc să-i întredeschidă o uşiţă, portiţă, apertură spre înţelegere, îl scutură de guler:

„... Ori ai băut prea puţin şi gândeşti prea mult, ori ai băut prea mult şi îţi umblă prin deblă, tărtăcuţă, scăfârlie numai tâmpenii, sluţenii, vedenii şi ziduri sparte cu capul, poetard ce-mi eşti, de-a berbeleacul pe toboganul imaginaţiei, că te arunc pe ghearele lui Barbă-Neagră, Barbă-Albă, Barbă-Deloc să te ciufulească la capitolul viitorul-de-aur şi alte utopii de carton de cea mai progresistă calitate!”

Oricât de halucinantă, fastuoasă, auriferă ar fi fost acea lumină, pomenitul căpăţânos Barbă-Cioc, în timp ce îşi studia filozofic palmele fine, cu câte cinci degeţele terminându-se în unghii delicat pilite, şi-o imagina cu atât mai realistă în hipnotica ei irealitate; mainemulţumitul de lipsa vreunei explicaţii, omul Virgil încearcă să nu scapere vreo scânteie într-un depozit periculos de plin cu închipuiri, basme minunat colorate.

Când să îşi continuie târâşul mai departe, părăsind spelunca tuturor durerilor, însă cu ieşire cum nu îţi vine să vezi şi să crezi spre cel mai luminiscent orizont, un condamnat alcătuit în felul său dintr-o fostă fiinţă tocmai corcită c-un ştreang de sârmă în vârf

de băţ, începe să îşi îndure, cu folos propriu, în ciuda păguboasă a martorilor, înghiţiturile de tescovină, una, două, trei, mari.

În aceeaşi vreme, măturăresele, cu ochii bulbucaţi cât orătaniile de noapte sub acoperişuri, discută la mare depărtare de poarta spre lumea-de-dincolo, fără prejudecăţi, despre cum trag unii, trag mai ceva decât alţii viaţa de coadă la trecerea timpului, de coada la foame, concretă, de coada la teamă şi la reparat măturoaie, de coada la pâine, de coada poarta infernului, de coada la cometă.

52. Hingherul

Plătit ieftin, cu salariu de hârtie, vântul mătură dormitorul
şi adună mărunţişul printre câini târându-şi plictiseala;

Ce să inventez din lenea lor printre picioarele tractoriştilor, la ce bun piele de mănuşi pentru rândunele, dacă tot migrează, avem dovada poetului, pe rând, pe rând, zarea lumii-întunecând, la ce bun piele de portofel, când limuzina dictează nunţi, progenituri, la ce bun piele de cizme în invincibila epocă a gumarilor, la ce bun piele de bocanci, dacă predaţi la magazie gloanţele şi mutaţi războiul de 180 de secunde în stele, la ce bun industrializarea câinilor, când potăile electronice se gudură pe rampe de lansare, şi tot aşa mai departe;

În lipsă de perspective, schimbaţi-vă calificarea, semnaţi-vă alte
contracte de muncă, alte angajamente cu moartea.

53. Impiegatul

Între aglomaraţie şi pustiu dezolant, între pustiu dezolant şi aglomeraţie sau cum le place gărilor;

Fantome dorm în săli de aşteptare, cadavre conservate în spirtul realităţii, cineva deschide valiza şi mănâncă o felie de viaţă cu întuneric, marfarul îşi târăşte pe linia morată, câine-câineşte, hardughiile îndopate cu insomnie, e prea târziu să nu fie deja prea devreme;

Undeva, melancolic, un ceas se spovedeşte nopţii de noiembrie.

54. Infirmiera

Camera de gardă se face mai adâncă, adâncă, mai înaltă,
înaltă, până aud lunecând pe culoarele albe, albe, coşmar
de albe, duhul morţilor; pierdute chei sună în uşile
oarbe, ca nişte zaruri aruncate pe tobă; ochii cucuvăilor,
Această lumină încleştată mut, şi neliniştea înfundând ceasul
câteodată viu;

Un pas pe scară, îndepărtat, fii binecuvântat!

Vreun bolnav răzbind prin greul nopţii, vreun disperat fără
somn, cine să-mi vindece spaima de golul nemişcat.

55. Îngrijitorul

Scorneau cele mai rele vorbe, îl arătau cu degetul, acuzator,
îl ocărau cum le venea la gură, pe când,
În muţenia lui încruntată,
Păzea pe şanţ, la păscut, din ruptul dimineţii până
la dezvelirea nopţii, cea de pe urmă vacă din satul acela,
unde copiii se ascundeau îndărătul ochilor de culoarea
tristeţii;

Aşa se face că, într-un mijit, îşi ceru iertăciune, mai în urmă
o înjunghie ca pe o vită necuvântătoare şi, mărunţită,
mărunţită, o împărţi câinilor;

Altfel, cum să intre în rând cu lumea?

56. Laborantul

De dragul campaniei de protecţie a cobailor, secolul probează de-a dreptul pe oameni...

generaţia pierdută lumea a treia gulagul detonarea de ogive nucleare kamikaze epoca drogurilor războiul terorist noua revoluţie agrară bomba atomică a săracilor segregaţia rasială realismul socialist ascuţirea luptei de clasă rampa de lansare a sateliţilor se află chiar lângă orezărie unde secerătorii izbesc snopii de gura cutiei de lemn să cadă boabele războiul stelelor exodul de creiere dezintegrarea ideologiilor exportul de revoluţie contrabanda cu rachete sol-sol colectivizarea agriculturii genocidul educaţia prin muncă şi pentru muncă imperialismul stadiul cel mai înalt al capitalismului sindromul imunodeficitar războiul rece

...de-a dreptul pe oameni, în laboratorul, unde viaţa experimentează cicatricile, unde halatele albe, uniformele, smokingurile, unde teroarea, viclenia, frica, unde moartea, moartea, moartea.

57. Lutierul

Pe când meşteşugul meu e numai o întâmpinare, magia lui binecuvântează şi vindecă,

Drept aceea, nu-i cerceta obrazul rezemat pe vioară, ori n-ai mai pomenit o iluminare de nouri deasupra amurgului,

Ci auzi-i degetele cum aleg dintr-o cutie de lemn murmurul infinitului, dovadă că, iată,
Mâinile lui Dumnezeu există.

58. Magazinerul

Cel puţin bine că nu înţeleg de ce unii vorbesc în şedinţe, pe când
alţii cu fruntea în mâini ascultă fără să audă;
Uite, în magazia de materiale se aduc spini pentru cununi:
nu încape îndoială, va fi judecat încă un spărgător de vise;
Cel puţin bine că printre arbori, printre protejaţii, tutelaţii,
ocrotiţii de lege se plimbă oameni ocrotiţi de lege;
Uite, fericirea încape într-o lumânare stinsă;

Cel puţin, bine că dau în floare cartofii.

59. Măturăresele

Fudul de farmaciile
Unde se distribuie fără reţetă medicamente împotriva râsului şi curcubeielor, oraşul nostru se cufundă în lacrimi până la conservare;
Nu se mai găsesc înlocuitori de lumină;
Lozinci se tipăresc, despre confortul aglomeraţiei;
La solduri se vinde eroism ambalat în albume color;
Când nu instigă la întreceri între cursele de pasageri şi cursele de şoareci, serviciile de salubritate filtrează aerul de orice boare;

Mai avem controlori şi avem controloare în oraşul nostru fără mături şi fără ieşire la soare.

60. Motopompistul

După ce am împărţit cu şeful contabil de la depozitul de
mobilă toate avantajele, campaniile de vânătoare,
limuzinele şi cântăreţele de muzică uşoară, să nu uit
nici grădinile cu tropice luxuriante, unde albastre
piscine curtează, de mozaic, plaje în ianuarie,
În numele legii, am tras de soartă şi de mălai fript;

Astfel m-am ales cu o calificare în meserie bănoasă, chiuie
vesel apa în ţevi de aluminiu,
Risipind peste porumbişte, ploi de limpezimea mătăsii.

61. Miliţianul

Obligatoriu impecabil, obligatoriu dând în clocot albastru,
priveşte;
Din caerul pârcelor două linii de oţel vin dinspre infinit şi trec
pe lângă peronul unei gări oarecare, vântul rostogoleşte
ghemotoace de lozinci, chioşcul de ziare cu fotografii
omagiale s-a închis pentru deratizare, coaliţia
Difuzoarelor promite şaptezeci de minute întârziere;
Timpul curge, totul curge, totul e tăcere;
Călătorii desfac pachetele, dopurile, capacele, sarea trece
din mână în mână, pietrele adună firimiturile, pârcele
educă generaţie după generaţie prin muncă şi pentru
muncă, o fată îşi potriveşte ciorapul supraelastic
în preajma ceasului de ani şi ani arătând aceeaşi secundă;
Difuzoarele promit o sută şaptezeci de minute întârziere;
În ochii lui totul devine prevedere,
Simte în vârful fiecărui deget întâmplări măreţe, de-a lungul
mâinilor încordare

Vie, de arc,
Dilatând împrejur un gol din ce în ce mai larg,
Pe când, cu gura plină de marşuri fremătătoare,
La nesfârşit, la nesfârşit,
Difuzoarele promit.

62. (Elegia şcolii-de-arte-şi-meserii, după groaznice întâlniri, ceva ni se întâmplă pe căi iluzorii)

Pentru sănătatea noastră, sunt evitate groaznice întâlniri de taină cu sacagiul, impiegatul, infirmiera; cum niciun peron de gară nu aduce dovezi că este locul cel mai recomandat pentru nişte voiajori fără locuri de muncă, pândiţi de ochii vigilenţi ai infernului, ospătăriţa, draga de ea, ne atrage tocmai prin preajma unei şcoli-de-arte-şi-meserii, cât se poate mai înghesuită printre Hagia Sophia,
Notre-Dame de Paris,
Sfântul Martin din Canigu
Biserica Maicii Domnului Westmister Abbey
Saint-Fiacre Basilica Sfântul Petru
Mănăstirea Sfântul Florian
Mar Saba,
Sfântele Treimi peste Sfinţii Mântuitori
Notre-Dame de Chartres
Sfânta Agnes de pe Munte
Domniţa Bălaşa
Sfântul Nicolae dintr-o Zi
Abaţia Sherborne Vasili Blajenâi Cantebury Abbey
Iisus Mântuitorul
Sfântul Dimitrie cel Nou
Sfântul Paul Sfânta Gertrude Mitla
Sfântul Eugen

Bisericile din Miskolk San Juan Chamula,
Sfânta Vineri de-a bușilea-aruncate
peste Bisericile Sfinților Patrick,
Antim,
Antonie cel Mare,
Vasile, Sfânta Clara,
lăcașuri smulse din temeri, temeiuri și temelii, zdrumicate și amestecate unele peste altele, cu orgi, strane, vitralii, psalmi, cazanii, altare, predici, pomelnice, clopote printre valuri crețe de ceață, de unde mai evadează din când la un pahar, din vorbe în vorbe, Părintele ceresc, printre altele, maistru și administrator și fochist și paznic și stinge-becu-aprinde-becul, amin, prilejuri să mediteze împreună despre pierderea de vreme, cea mai ireparabilă și, totuși, puțin pricinuitoare de neliniște; însă nimic despre a treisprezecea poruncă; nici vai de noi, nu ne lăsăm mai prejos;

Omul Virgil, în „Hanu-Mântuirii", cu mese lungi și bogate, își răstoarnă fruntea pe masă; dintr-o dată se zguduie, cu un geamăt, din răsputeri: „Cum ne chinuie destinul potrivnic și buzunarele goale, cel puțin să ne înfruntăm în halbe de recuzită, în ciocănele și stacane, până ne va fi bravura întreruptă; escortați la interogatoriu, luați cu pumnul și palma la întrebări, cu acuzația înscrisă pe frunte de dușmani ai poeziei, judecați de Tribunalul întregului Popor băutor numai de apă de izvor, condamnați o dată pentru totdeauna fără recurs, împinși la zidul birtului de plutonul de execuție bugetară cu frumoase gloanțe de război ideologic, pac!, pac!, pac!, s-a zis cu noi, afară cu oasele noastre inestetice din morile de vânt, unde numai giganții cântecelor de slavă și uriașii imnelor își macină bucuria de viață nouă și iubirea nouă de viață; cu toate că pe mine m-a trimis Dumnezeu pe pământ, pe tine te-a abandonat pe cale, viață și în afara adevărului? Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă nelegiuirile!"

Eu, dus din vorbă în vorbă, dau să-l imit: „Pe mine Domnul m-a scos în stradă!”, pretext de mare nemulţumire pentru bătrânul ziditor şi reparator şi zugrav cu paharul uitat în mână, gol: „Eu nu am trimis pe nimeni, nici pe Fiul, el s-a oferit!”;

Omul Virgil nu se lasă, „Prea singura scuză a lui Dumnezeu este că se dă inexistent; acum, singura învinuire este acest fapt iresponsabil: îl avem în faţă!”; tustrei, beţi, după închidere, împinşi, cu îmbrânciturі, pe uşă afară, ne pomenim singuri-singurei sub stelele de nisip, când pădurarul ne trece pe dinainte cu tradiţionalul salut „Fir-aţi a’ cui v-a făcut de vagabonzi!”,

„Ce-aş mai citi *Vieţile-paralele-ale-soarelui-şi-pământului*”, se preface maestrul că nu-i aude, „ca şi cum le-o fi desluşit cineva, mai apoi le-o fi scris o mână, în vremelnicia sau vrednicia ei pe-o masă pe astronomică bodegă?”; munca o face ulierul, tocmai de aceea numele fântânarului şi ulierului sunt înscrise în piatră şi chemat cu devoţiune; poştaşul, ţesătoarea fruntaşă, docherul, săpătorul, stânjenarul, olarul, lumânăreasa dintr-o biserică rerogradă, lingurarul, paznicul de câmp, păcurarul şi hingherul, căpităreasa, după şapte ani de văduvie, mecanicul de locomotivă nu au vreme de pierdut cu nişte, ca „ăştia, poetaşii”, evadaţi, aşa îşi închipuie, din programul educativ, obligatoriu, de suplicii, fie oricât de speciale în spelunca „Epoca de aur”, pe când cizmarul se căzneşte să repare ideile filozofilor; podarul, macaragiul, spălătorul de sticle înalţă nivelul de înţelegere al muncii cu lopata, cu cârligul de spânzurat, cu cârpele de curăţat; cârpaciul tuturor sobelor şi vetrelor şi hornurilor transfigurează cu pixul imne, imne, entuziaste imne; necesară mărturie a iniţiaţilor în arta vrajei şi în vraja artei, ne întâmpină cu lehamite virtuţile rupte în şale ale mulgătoarei, pe unii, cu nenorocite îmbrânceli să admirăm

imnologia aliată cu sobăria, pe alţii, dacă ne gândim şi scotocim,
tot un fel de jale mare jale.

63. Mulgătoarea

Mărturie a iniţiaţilor în arta şi vraja *Rugătoarelor*, îşi ridică
mâinile cinstind, viu, laptele din urcioarele
Şi ugerele cerului, laptele mijlocitor între tarabele albe,
cu vulturi de fildeş pe steaguri şi scuturi, cu tolbe,
fulgerându-şi, de aur topoarele,
Şi câmpia desculţă, cu spânzul pârlit, cu patlagina stearpă,
în părul păianjenilor vacile împiedicându-şi picioarele;
Din bârlogul fântânii de piatră, muşcate şi hărţuite,
cu genunchi juliţi, pe sub pământ o rup la fugă izvoarele;

Rugătoarele, imploratoarele, bocitoarele mâini de tragediană
desfac nodurile, desferecă apele, binecuvântatele;
E-o neagră lumină, de puhoaie în prăvălire, o lumină
de mume cu sânii îndestulând dumbravnicul şi colilia
şi gloatele,
E-o lumină albă de ouă străvezii, o verde lumină înmugurind,
o neistovire bântuie, de lăstari, satele,
E-un cântec de sămânţă în lapte peste câmpiile plămădindu-şi
noroiul, unde, sub goale gleznele, se rumenesc,
se frăgezesc, se înmiresmează bucatele;

Curatele mâini se limpezesc încă o dată, mai blânde decât
însăşi blândeţea, mâinile
Fără prihană, de la naştere neistovite până la moarte, mâini
pipăind acea moliciune de uleiuri sfinte, de dulci seve
din ierburi amare în fântânile
Doldora, până se revarsă în doniţă ropotele fericite

al picăturilor ca un alt potop asupra imensităţilor,
Ca o altă dezlegare de cereşti vinuri spre cinstea caselor
şi a noroadelor şi a cetăţilor.

64. Olarul

Să faci străchini şi căni şi urcioare nu-i nici meşteşug, nici
artă, nici credinţă,
E un gând născocit o dată cu întâiul dintre cântece;
Cea dintâi strachină: palma iubitei, când oferă bucuria simplă
a celui mai simplu măr,
Cea dintâi cană: palmele ei laolaltă,
Cel dintâi urcior: sânii făcând să izvorască spre buzele unui
prunc nerăbdarea albă a laptelui.

65. Ospătăriţa

Sătul de gratiile ploii, în ziua decăzută ca o cârpă de spălat pe jos, mă refugiez pe scaunul scund lângă masa de lemn,
Când iată-o,
Cu jupa năucitor de scurtă peste ciorapii negri, peste sănătoşii, muzicalii, respiră lângă umărul meu, numai puţin se apleacă spre înainte, îmi umple ceaşca
În ziua mai presus de orice minune, capodoperă între fastuoasele sărbători ale pământului.

66. Paznicul de câmp

Pustie în noiembrie, pustie,
Ploaia roade crucea risipindu-i piatra în vânt, ziua şi noaptea
piatra în vânt;
Rugina îşi sângerează dinţii în roata înglodată a plugului, ziua

și noaptea roata înglodată
Pe un drum de pământ legând lumini de mult, de demult, și
înfățișarea de negură a ochilor mei, ziua și noaptea
înfățișarea de negură pustie în noiembrie a ochilor mei.

67. Paznicul de far

Pe marile cataracte ale laptelui pietrificat în faleze de calcar,
Unde vântul sărat își umflă pieptul cu miresmele din toată
menta
Pământului, o clipă scapă, de foc, din arc, aventură
bărbătească a sufletului, și iarăși izbucnește, semn că omul
supraviețuiește
Împotriva nopții, rostindu-și rugăciunea către, în cer, albatrosul
heraldic.

68. Paznicul de noapte

Deasupra culturilor de legume degetul amurgului
Apasă; îmi place la nebunie liniștea albastră
A salciei; îngerul prăbușit în prapurii zadarnici
Stă de vorbă cu mutul satului;

Celesta sfințenie pribegește ca o bucurie prin
Paragina caselor; din abisuri mâna obosită
Ridică spre cerul iluminat o inimă cu lacrimi;
Resemnare, destin al omului.

69. Pădurarul

Iarna în munți, păduri înghețate –
Îndârjit,

Gâfâit,
Le calc pe urme, să mă ştie fără cruţare;

Îndârjiţi,
Gâfâiţi,
Mistreţii, cu vierul bătrân, regele bandei, aleargă în şiruri drepte, frământă, strivesc în copite, devastează, smulg din ţâţâni, trântesc până icneşte materia în măduva pietrelor,
Buzna prin butuci de-a curmezişul, prin garduri de pari, prin reţele de sârmă,
Buzna prin porţile caselor, prin alaiuri de nuntă, prin strigătul femeii care naşte,
Buzna prin somnul copilului în leagăn,
Buzna.

70. Părintele Ceresc (Marele Ziditor)

La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul; şi pământul era netocmit şi gol, întuneric era deasupra adâncului şi Duhul Domnului se purta pe deasupra apelor;

După unele documente de scriptorium, cu muncă pe rupte, ocnaş fără simbrie şase zile şi nopţi, Eu,

Ziditorul, am construit Universul şi Pământul, cu luminătorii, cu cetăţile, cu elanurile şi furtunile;

Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul!
Doamne, Dumnezeul meu, eşti negrăit de mare!

Voi, cei cu inima curată, voi veţi vedea pe Dumnezeu; ce este drept, am binefericit lumea cu paradisul în paza batalioanelor de

elită, dar numai ca prilej de aur, de unde să-i excomunic pe Adam şi Eva lui pentru fapte catalogate de filozofia religiei, de tradiţie şi învăţăturile sfinţilor părinţi la capitolul de grave păcătoşenii omeneşti;

Cu strălucire şi cu podoabă eşti îmbrăcat,
Învăluit în lumină ca într-un veşmânt;

Eu n-am nici un amestec, este treaba voastră să cereţi socoteală vinovaţilor, aşa că întrebaţi religia, sacra tradiţie şi învăţăturile dacă au bunul simţ să răspundă, ceea ce nu-mi vine să cred în ruptul capului;

Tu adăpi munţii din înaltul locaşurilor tale,
Din rodul lucrărilor tale saturi pământul;

După alte înscrisuri, am fost amestecat într-o afacere de tată natural al Fiului-Omului, Cel-Născut din strădaniile unei
Fecioare;
Asta nu m-a împiedicat la totală nepăsare, când Fiul-Meu, mereu repetând şi repetând „Fiţi buni!", era judecat, batjocorit, răstignitul pe cruce şi-a dat sufletul, pe voi povăţuindu-vă „Fiţi iertători şi milostivi şi cumpănitori şi iubiţi-vă unii pe alţii!", pe mine dojenindu-mă:

Eli, Eli, lama sabathani!

Nu eu l-am ucis, nu eu l-am înviat; priveam, nicidecum fără putere, ori cu mâinile încrucişate, dar acesta era preţul şi
Fiul meu ştia prea bine că totul pe planeta imposibil

De mântuit se sfârşeşte într-o variabilă a intensităţii, unde binele nu există, ce o fi înseamnând binele, pe un traseu dintre rău până în mai rău;

Cât s-au înmulţit lucrările tale, Doamne!
Toate cu înţelepciune le-ai făcut,
S-a umplut pământul de făpturile tale;

Renegat de unii drept filozof, de alţii drept poet, un meloman căzut în făloşenia muzicii lui Wagner, a scormonit până în groaza unui adevăr şi până la curajul unei mărturisiri:

Suntem ai nimănui, suntem abandonaţi nimicului, suntem siguri, Dumnezeu a plecat, Dumnezeu a adormit, Dumnezeu ne-a părăsit, Dumnezeu s-a tot dus cu duşii, Dumnezeu ne-a lăsat de capul nostru, ba nu, tocmai acum ne liberăm, pentru că, mai mult, ba bine că nu, ba da, ba nu,

Dumnezeu a murit!

Iluminaţi-mă pe mine în piscurile împărăteşti, proclamat filozoful proletar dindărătul bărbii negre, spumoase; hrăniţi-vă cu manifestele mele foamea, frica şi mârlănia, luaţi sfântă ură pe săturate şi vă promit pământescul paradis, acum şi aici, cu mistice parăzi mărşăluind sub drapele de culoarea sângelui vostru;

Dacă le vei da, vor culege,
Dacă-ţi vei deschide mâna,
Se vor îndestula de bunătăţi;

Depun, pe cât se poate, mărturie că am creat peştii, am imaginat garoafele, am şlefuit piatra în râu, sau n-am creat nimic, n-am imaginat, n-am şlefuit, cum doriţi;

Încerc să supravieţuiesc în dragostea bărbatului pentru femeia lui şi în câte o bucurie simplă, acum ca şi în vecii vecilor;

De vei trimite duhul tău, vor fi create
Şi vei înnoi faţa pământului;

Eu, Aton, strălucitorul, Eu, Yahve, fulgerătorul, Eu, Allah al celor nouăzeci şi nouă de nume, Eu, Domine-Deus, nu constrâng pe nimeni, când aveţi tăcerea, singurătatea, neantul;

Se va bucura Domnul de făpturile sale;
Fie preamărire lui Dumnezeu în veci,

În cartierul săracilor mi-am inaugurat o şcoală de arte şi meserii, unde fac de toate, conduc ateliere, sparg lemne, supraveghez, dau cu mătura, păzesc peste noapte, aprind focul, repar acoperişul,

Eu, meşterul ucenicilor Moise şi Zamolxe, al lui Buddha, Confucius, Lao Tzi şi al Patriarhilor,

I-am învăţat meserie pe Iisus, după unii Maytreia, după alţii, Fiul Omului şi Mesia, judecat pentru blasfemie şi omorât pe crucea lui de lemn, în patru colţuri, între doi tâlhari, şi înviat, după mărturiile Mariei Magdalena,

Şi pe Mahomed-cămilarul; a compus Coranul, o carte cu o sută paisprezece poeme, dar mi le atribuie, mai mult pentru autoritatea mea decât din modestia lui, aşa că procedez la fel, i le restitui,

Şi pe cei doisprezece apostoli, care de fapt sunt treisprezece pescari de oameni,

Şi pe Vasile, căruţaşul, pe Gheorghe, morarul, pe Ion, Johann, John, Jean, şi iarăşi Ion, Ion, Ion, arhitecţi, cioplitori în piatră, dulgheri de mese ori altare, spărgători de piatră, potcovari de cai,

Pe Flavius Valerius Constantinus, ieri, împăratul şi măcelarul fără căpătâi, ucigaşul soţiei, al fiului, al aliaţilor, apoi, odată cu *In hoc signo vinces* de la Podul Milvius, creştinatul şi sfinţitul şi chefuitul, azi, tătucul tuturor Preafericiţilor Părinţi nemaiîncăpîndu-şi în palate, odăjdii, burţi de şapte ori îngrăşate, şi al babelor bisericoase, cu bănuţul în colţul batistei,

Pe Dalai Lama, Domnul Lotusului Alb, mereu repetându şi crezul: „Noi suntem refugiaţi, dar suntem liberi", pe alţi iluminaţi şi amărâţi şi flămînzi, pe plugari şi cosaşi;

Pe dolofanul Händel, beat peste pupitru, după obicei, când îmi cântă, cu viorile şi sopranele, cu trompetele şi tenorii, Aleluia!, Aleluia!

Cât mi-a stat în puteri, i-am povăţuit spre bună măiestrie pe Johann Sebastian, aşezat pe scaunul de sub geometria orgii,

Pe Franz-Joseph-Haydn, să-şi compună simfoniile, quartetele, Anotimpurile, Creaţiunea şi să rateze Judecata de Apoi, în loc să lustruiască cizmele lui Porpora,

Pe copilul Mozart, mai în urmă grăbitul să ducă la capăt încă un concert pentru pian sau messă, câtă vreme Constantze se mai piaptănă şi-şi zugrăveşte buzele,

Pe Orfeu şi pe omul Virgil, de nevoie coborâţi în infern, ca nişte fântânari la sleit izvoarele,

Pe Homer, cu lira atârnată de gât în războaiele zeilor cu oamenii, el bâjbâind orbeşte prin ogrăzile bazileilor, ei, dindărăt, mânând cu sceptrul turmele tocmai bune să pască până la chelire pădurile pământului,

Pe Dante, fugarul din ascunzătoare în ascunzătoare, cu vânătorii de recompense şi de poeţi pe urmele lui,

Pe Şostacovici, cu atacuri de panică, la miezul nopţii, când îi sună telefonul, ori aude bătăile furioase, în uşă, buf,
buf,
buf,

bum!, ale lăptăresei sau ale agenţilor secreţi, cu ochelari fumurii, să-l ducă, între cătuşe, la anchetă;

Voi glăsui cântare lui Dumnezeu în viaţa mea,
Din strune îi voi cânta Domnului cât voi trăi;

Am dat greş cu nişte derbedei, până m-am speriat, cu oricâtă străduinţă să-i îndrum pe căi mai potrivite, mâinile lor
nu s-au modelat după forma de aur a mistriei mele, a sforii cu plumb sau a gealăului,

Pentru că, uite-aşa, nici în ruptul capului n-am reuşit să cioplesc dintr-o grămadă de bolovani măcar nişte pietre de caldarâm;

Să piară păcătoşii de pe pământ şi cei răi să nu mai fie!
Binecuvântează suflete al meu pe Domnul!

Lui Alexandru, nebun de tinereţe şi flămând până la ţicneală în munţii Macedoniei, tociţi, ciopliţi, ronţăiţi de măselele caprelor, mă străduiesc să-i uit aventurile, coroanele de aur, pârjolurile, biruinţele, nicidecum să i le iert, dar voi le iubiţi, voi le tot lăudaţi, voi n-aveţi puterea să vi le scoateţi din minţi;

Cu Iulius Caesar îmi frâng mâinile, o inteligenţă într-atâta de scăpărătoare, de pragmatică, de lucrativă, încât m-a pus pe gânduri:

...Câtă înţelepciune îi trebuie omului, ori câtă socotinţă îi lipseşte, până găseşte pământului un devastator, un incendiator lugubru...

Mai zilele trecute, cu Dolfi, cam firavul fecior, şi neajutorat, al vameşului, nu mi-a fost ruşine în atelier, curat şi deştept şi mut

şi încrâncenat şi primul săritor la treabă, învăţa cu temei dintr-o mie de cărţi, le amesteca după mintea lui ascunsă, mintea lui de cârtiţă, până le-a încurcat pe toate şi le-a încârligat, încât numai nenorocirea tuturor nenorocirilor i-a mai ieşit din lucrătura fragilelor degete;

Dacă mediocrii şi nepricopsiţii de profesori de la Academia-de-Arte l-ar fi admis, un netalentat mai mult printre toţi ceilalţi, studenţaş la coada cozii într-o clasă de pictură cu bidineaua, ar fi scăpat omenirea şi istoria secolelor de zugravul cu acuarele şi cruce neagră, cruce cu braţele frânte, în patru colţuri, dar nu, s-au dovedit cât se poate de intransigenţi, în numele sacru al orbirii şi al esteticii frumosului;

Măcar să-şi fi dus traiul printre dascălii academici cu papion la gât bărbosul meu Andrei, mai mult pleşuvul decât sfântul, pe când aşa, tăbârcea cu cârca lăzi încărcate cu tablouri într-o altă ţară uitată de mine şi de mila mea, în palatul de la marginea unui drum infinit cu plopi, unde un muzicant cu vioara, bagheta şi orchestre îl mântui pe alt condamnat la orbire, Oedip dintr-o Teba bântuită de ciumă şi mânie;

La fel, cu David Visarion, zis mai pe urmă Iosif, odrasla plămădită la beţie a celuilalt, a cârpaciului, mă străduiam să o scot la un capăt, oricât avea obrajii vineţii, ciupiţi de vărsat şi-o mână mai scurtă, furişată sub rubaşcă, dar sălbăticiunea de Caucaz nu-şi schimbă năravurile nici după ce-l scoţi din pădure şi-l duci în jungla oamenilor;

Cum a mai crescut şi-a prins gustul fugii peste noapte din dormitoarele descuiate, atât i-a fost, s-a şi aruncat ciupitul de vărsat Koba în meşteşugul de spărgător de trenuri şi bănci, cât despre ocnele Siberiei, unde l-au trimis judecătorii pe gangster, o fi auzit, n-o fi auzit, dar s-a ţinut cu fereală cât mai departe, printre poalele fetiţelor de treisprezece ani şi prin paturile văduvelor, bogatele şi doritoarele;

Cu voinţă în mutilatul suflet, în schiloditul, în stricatul, nu ştiu de unde strânsese atâta pizmă, vrăjmăşie, ură, oricum, nu din poveţele, nu din faptele mele, s-a ajuns conducător mare şi tare, noul Ginghis-Han peste popoare, tătuc pentru niciun folos, câtă vreme şi-a ctitorit pe cale, de frică ori sfidare, numai pieţe roşii,

Cu parăzi de cizme potcovite în marşul trompetelor solemne,

Cu păduri preschimbate în cimitire fără alte semne decât bocetul mestecenilor speriaţi, împuşcaţi în ceafă,

Cu triburile ucigaşilor de-o seamă cu ferocitatea lui, singurii lăudători într-un pământ prea înlăcrimat şi batjocorit şi terfelit şi pângărit;

Despre blestemele şi rugăciunile nevinovaţilor şi umiliţilor, măcelăriţilor şi îngropaţilor de greşiţii mei Vladimir Ilici, cel mai blond băieţel pieptănat cu breton, cel mai spilcuit în costumul cu nasturii aurii, în pantofii cu nasturii de sidef, cel mai adorat de mama şi tata cu rang de baron imperial,

Mi-e ruşine să vorbesc, mă umplu de oroare, pentru că nu prin atelierele mele ziditoare se rânduiesc tâlcurile afuriseniilor;

Şi mai închei cu atât:

Meşter în toate meseriile, mi-am găsit ajutor să depăşesc împrejurări oricât de grele, aşa că am reparat, am cioplit, am construit, am tras la jug, am săpat, cu singurul scop să răsădesc, ba încă am adâncit milioane şi milioane de tranşee, să-i acopăr pe morţii tuturor războaielor; prea sunt vlăguit de bătrâneţe,

Prea secătuit, prea istovit, şi le-am uitat numele şi neamul, aşa că i-am proclamat pe fiecare în parte, unde s-a nimerit, Eroul-Necunoscut sub tufişurile de porumbar, Eroul Necunoscut sub ruinele oraşului, Eroul-Necunoscut în lagărele tuturor greşiţilor mei, Eroul Necunoscut sub nici o cruce, în brazdele ogorului

De rapiţă, Eroul Necunoscut sub flacăra unui Arc-de-Triumf, sau El, sau Tu, sau însumi Eu, toţi la un loc ori unul câte unul ne dormim somnul anonim tocmai acolo, sub uitarea, sub nedreptatea, sub flacăra izvorâtă din oricâte mormintele în zadar, fie sub iarbă, an de an ofilită, fie sub marmoră omagială,

An de an lustruită, ignorată, judecată, aşa cum ştiu ele, de păsările cerului; când totul e pierdut, rămâne credinţa şi mi-e de ajuns, iar credinţa îmi spune că nu-i totul pierdut;

Încolo, speranţă fără nicio speranţă, binecuvântaţi fie cine urmează viaţa, calea, adevărul, amin.

.....

71. (Poem informativ şi un comentariu ultimativ; a CCXXII sutră despre sărăcuţa mea de lume)

! merg şi merg, eu, geniul numinos, eu, geniul întrupat, şi scriu
pe suflet, la plăcintărie amândoi nemernicii, unu', uşă de
balamuc, altu', buimac, se preocupă mai mult cu ochii
după fete numite plăcintărese de dovleac.!
!
: pierdere de vreme, până se înfundă îndărătu'
pieţei la Nirvana, să consume diferite
ţuici şi să citească dintr-o carte scrisă
de unu' Heidegger, cică filozof retrograd
şi idealist, care zice ce zice că timpu'
nu e timp, afirmaţie periculoasă, câtă
vreme e însăşi temporalitatea transcedentală,
iar Sein und Zeit e altceva, în unitatea
extazelor sale, adică îşi citesc unu'
altuia din cartea ţinută, pe-ascunselea,
hoţomăneşte, cu genunchii sub masă.!

!
: ţuici la ciocan fără seceră cu şoferi
până la marginea iertării, tinichigii,
tractorişti pe crivăţ, sacagii, gunoieri
şi multe, prea multe alte categorii,
ţuici cu paznici de noapte, văcari,
spălătorese de aripi în umerii
bunului pământ, plugari, pândari
şi multe, prea multe alte categorii.!
!
: despre tovarăşele de la tovarăşele
organe cu munci de răspundere,
mai ales vânzătoarele de parfumuri,
de îngheţată şi de altele nu şi nu
este cazul să informez.!
!
: atrag respectuos atenţia cum că
precupeaţa recită lozinci unor cumpărători
cu subînţelesuri neconforme, oricare ar fi
în ceea ce priveşte etica, mimetica şi mai
ales echitatea muncii pentru muncă.!
!
!trăiască libertatea, cântarul şi dreptatea, trăiască *alma mater*,
moaşa şi maternitatea.!

(fără semnătură)

.....

Strict secret Egzemplar unic

Ordon

să mi se analizeze nooa sitoaţie creiiată pe strada Năsipuriilor prin aciastă noo sitoaţie informativă sesizată de tovarăşu nostru informator sau cum i se mai zice în docomente; locotenentu die legătură să se prezinte la raport şi sămi raporteze grava sitoaţie

cu numitul Haidiegăr, un revanşard că dacă ierea luptător cinstit nu să ascundia în genunchi sub masă şi să converzeze personal cu cielălalt individ Zainunţţait că aşa se denumeşte iel corect, conform rapoartelor; să li se întocmiască nuotele bioşigrafiice că dacă nu ieste iei democraţ populari cum au pătrunz în patria noastră cu credinţă în pace şi progres şi ce urmăreşte iei? Conţinutu discuţiilor să mi se prezinte în raporturi transcrise urgent.

Locotenent-colonel, semnătură indescifrabilă

.....

72. Pândarul

Oricât aş fugi de propria mea alcătuire, o umbră, morţiş, se ţine de mine;

Oricât m-aş furişa îndărătul minciunii, punând sperietori la cuvintele adevărului, o umbră se ţine de mine;

Orice aş fi, un fluture străveziu dirijând cu aripile acest oratoriu intergalactic, o umbră se ţine de mine;

Umbră mai neagră ca inima când priveşte realitatea în ochi.

73. Plăcintăresele

Există o labirintică legătură, orice s-ar presupune şi spune,
o conexiune mărturisită încă de tratatele filozofilor
presocratici şi postaristotelici, o înlănţuire adeverită
în viziunile logico-metafizice ale şcolilor eleate, stoice
şi neoplatonice, o relaţie confirmată în sistemele
Epistemologice, sceptice, cinice şi pragmatice, o corelaţie
atestată în filozofia clasică germană, un raport confirmat
de materialismul istoric şi dialectic, unde o stafie vesteşte
pe noul, locvacele şi agitatul Mesia proletar, fără
să ignorăm, supremă eroare, nici umanizarea cunoaşterii,

Nici pe căutătorii de fundaţii ale universului în propriile lor
minţi, pe Leucip şi Democrit, când afirmau că lumea poate
fi altfel decât pare; pe Lucretius, *nam verae voces tum*
demum pectore ab imo ejinciuntur; et eripitur persona,
manet res, elogiind spiritul mai presus de îngenuncherile
Dinaintea zeilor inexistenţi; pe lordul Newton dând expresie
matematică legilor gravitaţiei universale; pe legătorul
de cărţi Faraday intuind şi pe aristocratul Maxwell
traducând câmpurilor electromagnetice în ecuaţii; pe fostul
student aproape repetent Einstein urmărindu-şi aventurile
În spaţiul-timpul relativităţii restrânse şi în
câmpurile-covariante;
pe Bohr, mirându-se de ce piperul ba i se părea roşu,
ba negru, ca mai apoi plimbăreţul nocturn prin parcuri
înceţoşate, Heisenberg, şi distratul Dirac să dea formă,
în eşafodaj matematic, probabilităţii, relaţionării,
Nedeterminării din mecanica cuantică; Matvei-Bronştein era
împuşcat la zid; Feynman prevestea sfârşitul infinitului;
Hawking în cărucior computerizat o ţinea cu încăpăţânare
într-o galactică vânătoare de găuri negre, totul într-o ordine
logică a căutării unei concilieri între relativitatea generală
Şi gravitaţia cuantică în bucle, fără să se neglijeze contribuţiile
din gândirea pozitivistă, sociologică şi fenomenologică,
sau aportul gnostic al pozitivismului, empirismului,
existenţialismului pe lângă pictorialele teorii
Wittgensteiniene ale limbajului, totul într-o aşteptare de noi
paradigme –

Da, există o dovedită interdependenţă între marile doctrine şi,
cu firmă de neon pe luminoase vitrine, laboratorul
de patiserie de la subsolul blocului cu 12 etaje, unde
se descarcă bostanii, dolofanii bostani, până mai ieri

îngălbenindu-se pe câmpul cu hotarul din depozitul
De caroserii vechi până în zarea porumbiştii de bronz, apoi
încoace, spre terasamentul de piatră concasată al căii ferate.

Odată cu zorii, fetele cuprind vestiarul, dezbracă bluzele
şi rochiile de stambă, îşi aranjează ciorapii şi sutienele,
robinetele îşi toarnă potopul, săpunul trece, ieftin, din mână
în mână, şi prosopul, baticul se înnoadă, cordonul strânge
halatul; astfel,
Schimb de zi după schimb de noapte, schimb de noapte după
schimb de zi, arşiţa izvorăşte inepuizabil din cuptoare,
smântâna din centrifugă, zahărul din râşniţe, aluatul
se tăvăleşte pe mesele prăfuite cu făina în explozia dintre
palmele bătute, gălbenuşul
Ilumineză albuşul, tocătura de dovleac parfumează dimineaţa,

Ameţitor, mai ameţitor, cel mai ameţitor, isteric de ameţitor,

Pentru că acolo, sus, o maree a tuturor fiinţelor dă năvală în flux
neistovit, se surpă zăgazuri într-o revărsare devastatoare,
pe hăpăite, a foamei, este scrâşnet de dinţi, de fălci
Hămesite, de furculiţe zgâriind farfurii, de zdrăngănite cuţite.

74. Plugarul

Bazalt negru şi greu, o stâncă aş aduce din munţi, cu burghie
aş trudi-o, cu ferăstraie de tăiat piatră, aş frământa-o cu
dălţi şi polizoare, mereu aş lustrui-o, mereu şi mereu, cu
toate coasele, secerile, cu toate câte s-au tocit
De atâta muncit,
Cu tot borangicul mireselor, cu toate colindele câte s-au risipit,
Până ce din adâncimi s-ar lumina limpezimi,

De unde să vezi o mână cu har, sau flămândă, așezând,
Cea dintâi, ca la începutul lumii, bobul frumos în pământ;
În ruptul capului n-aș îngădui să-i năpădească împrejurimile
brazde amărâștene de panseluțe, mai degrabă aș răsădi
pălămidă și scaieți, spinu-vântului și sita-zânelor, buruiana-
zmeului și captalani;
Apoi, pe soclu, pe șlefuitul și străveziul și neclintitul,
Aș ridica uscăciunea de gloabă, amărăciunea mai bătucită
ca osul, trăgând între funii, oropsit,
Și pe moșneagul de-l încap o mie de ani, gârbovit și osândit
și renegat și uitat pe lume, lume, soro lume,
Cu obrajii tăbăciți ca bronzul de clopot,
Cu plugul mai străvechi decât orice ruginitură fără-ascuțiș,
Din Muzeul-Agriculturii, o brazdă opintind, scrijelitură
sfărâmicioasă și mută,
Cea mai zgâriată în supușenia ei printre bolovani, în nisipiș,
în humă.

Dedesubt nu aș scrie nici un nume.

75. Precupeața

„Hai la baba numai gură,
Arpagic și prospătură!”

Bățul frecat pe ostrețe gardului se aude, mult mai departe ca lira sub degetele fremătând;

„Ia la baba leuștean,
Azi pe bani, ieri fără bani!”

Mai bine înnozi cu nădejde gloaba la oișteși-ți faci treaba, decât să înhami luna la caleașca stelelor;

„Ia la baba cu-aluniță
Usturoi și foi-de-viță!”

Ce-i tăcerea, înflorind, a luminii, pe o creangă de aur pe
lângă pumnul înfipt mârlăneşte în obrazul lui Dumnezeu?
„Hai la baba cu ardelu'
Până-i morcov pătrunjelu'!"

76. Sacagiul

Umblu cu picioarele goale, să nu se tocească opincile
şi tăbârcim, dimpreună cu două roţi şi calul, burta asta
ghiftuită ca un bostan cu doage; pe vremuri nu i-o săturam
cu zece vedre, vin făcător de minuni, azi lăcrimează
din beteşugurile, toate, ale putregaiului;
Fără aur s-o fi putând, şi fără argint, fără tălmăciri de semne
s-o fi trăind, numai dintre averi nici una nu întrece butoiul
meu cu apă, aşa de bună, că prăşitorii năduşiţi de sapă
în porumbişte mă blagoslovesc pentru leacul de răcoare,
Bună s-o iei în palme şi s-o răstorni pe obraji,
Bună în adăpătorile dobitoacelor, în urma de copită,
în fântânile unde izvorul se împreunează cu hoinarii tuturor
drumurilor,
Bună de-o povară cât lacrima îndoind vârful unei petale
de măceş,
Bună de-o mocirlă verde la rădăcina trestiei şi de-o împărăţie
împrejurul peştilor,
Bună de-o topitorie de cânepă, de-o ploaie mănoasă, când arşiţa
răsuceşte cocenii şi ogorul se umple de schelete,
Bună s-o faci măciniş în râşniţa dintre nori şi să îmbraci şapte
munţi cu şapte rânduri de cămăşi albe, de cojoace şi căciuli,
Bună de-o broderie pe crengile salcâmilor în câmpie, chiciură
ca un praf de mătase dedesubtul ochiului mirat de migală,
Bună s-o amesteci cu ţărână gălbuie şi să lipeşti peretele,
pe unde s-a îndârjit să-ţi intre în casă, pe nepoftite, viscolul,

Bună, pe inima goală, de sorbit dimineaţa, la amiază şi seara
şi ori de câte ori simţi în suflet sfinţenie;
Nu-i rea nici de-o negură, toamna, de-a buşilea, vânătă pe mirişti,
nici de-o ceaţă covăsită, nici de-o sleitură între maluri,
de polei lustruit ca un drob de sare,
Dar tot mai bună e să umpli un pumn şi să-l torni pe obraji, când
setea înviază în tine un om răstignit.

77. Santinela

Oricât vă înfruptaţi din *pâinea libertăţii*, lăsaţi-o mai domol
cu lăcomia, ci aplecaţi-vă întru totul aupra gândului că
înăuntrul vostru,
Pe idei, pe nădejdi, pe elanuri,
Zidărie se pietrifică, şi stopuri, se încâlcesc bariere de sârmă
ghimpată, se defrişează alte răni şi alte zone interzise,
asupra cărora veghează
Toaca de alarmă şi reflectorul şi gamela cu apă din foişorul
de pază.

78. Spălătoresele

Porumbiştea foşneşte albastru, o negură mai trece, de porumbei
sălbatici; dintr-o margine a lumii spre cealaltă, brazdele
Negre, negre, negre, negre, negre, negre, negre, negre, negre,
Aşteaptă să acosteze iarna la ţărm;
Spre cimitirul cu oasele vechi, ale plugurilor, vântul se umple
de toate, fluturând, cearşafurile, semn că aripile tot
mai înviază în umerii bunului, mirabilului, răbdătorului
pământ.

79. Sportivul

La cursele de mare viteză mă clasam invariabil al treilea, al patrulea, de cele mai multe ori ultimul, numai câteodată şi din întâmplare nimeream al doilea după câştigător;

La Jocurile-Olimpice, în întrecerea pe cea mai lungă distanţă, stadionul a izbucnit în grandioase hohote, în ocări, ovaţii şi batjocuri, pe când abia, neputincios, abia alergam, undeva înapoi, pe la sfârşitul plutonului;

E drept, nu mă aruncasem în faţă, să-mi pierd în urmă sufletul, dar habar nu avea nimeni ce forţă se îndârjea, a naturii, rupea zăgazurile, aşadar nu trupul meu smulgea primul panglica liniei de sosire,

Ci ajungeam, corp şi spirit împreună, abia mai apoi aflând că adversarii mi se prăbuşiseră de-o epuizare ciudată cu mult mai devreme;

De atunci sunt învingător numai prin curajul de a nu străluci în coşmaruri ca o flacără repede mistuitoare, ci numai prin ritmul statornic al paşilor împingând dindărăt spre înainte limitele, oricât de mărunte ori planetare, ale speciei mele;

Universul nu se grăbeşte, astfel am devenit atletul atleţilor încununat cu laurii întrecerilor grele, al copleşitoarelor alergări, al extenuantelor,

Nicidecum pe Calea-Lactee, ci numai pe distanţele cele mai necruţătoare şi bune ale pământului.

80. Stânjenarul

Eu sunt tăietorul de lemne;
Din mâna stângă mi-am retezat un deget cu toporul;
Cine să se plângă?
Alte semne: de patru ori m-am prins
De piept cu moș ursul și-o dată,
La nunta din cătun, cu neamurile ei, pentru-o fată;

Dorm pe-un prici de scânduri într-o cabană
Din bârne numai noduri, sub cap cu-o blană
De lup tăbăcită, mănânc slănină, sparg ceapă
Și peste săptămână beau apă;
Cum v-am spus, din somn mă trag dis-de-dimineaţă,
Oasele-mi trosnesc, trag căciula pe ceafă, înjur
Și-o țin tot la deal, în sus, prin păinjeniș de ceaţă,
Intru-în parchet prin zmeuri și muri,
Mă șterg la ochi să văd, mai vânos, un brad, îl mângâi
Pe cetini și-i zic, bună să fie vorba, ca-între prieteni:
Iartă-mă, așa-i poruncă;
Scuip palmele, Doamne ajută și hai,
Pun toporul la muncă;

Până să-l culc pe iarbă, creşte ziua mare,
Și uite, fierbe la soare
O cofă de rouă ca un fel de sudoare.

81. Șoferul

Totul e sortit să aibă o margine și un capăt, precum marginea iertării, capătul iluziilor;

Lângă piatra rutieră, pata de motorină semnează, negru, pactul de alianţă cu florile de muşeţel, îngălate şi resemnate;

Între ochi şi drumul dincolo de parbriz, icoana ieftină îmi aduce aminte de-o vreme când mama, cu bunătate, mă purta în braţe;

Îmi sunteţi cele mai sacre locuri de pe pământ, voi, sărace sate, cu răni, în palme, de cuie şi bătături, incolore, ceţoase oraşe, câmpuri cu varză.

82. (Alţi condamnaţi la irealitate, dar cui îi mai pasă de trenul cu geamuri sparte)

Localizată de cunoscători în fundacul Coroana Boreală, mizerabila cârciumă „La Paharu fără Toartă" devenise „Victoria", mai apoi „Victoria Luminoasă", până la urmă, ieri dimineaţă, primise firma binemeritată „Victoria pe Calea cea mai Luminoasă şi Multilateral Dezvoltată în fabrici şi uzine".

Nu se mai spărsese o halbă în locantă, un ţoi, o scrumieră, nici de necaz, nici de băşcălie, încă de pe vremea strălucitei biruinţe în revoluţia de bube rele şi aşa mai departe; faptul nu însemna că în minţile noastre nu facem scandal, măcar de probă, împotriva bodegilor învecinate, „Aurora", „Marea Insurecţie Cârciumistă".

Aruncăm la tomberon „Poemul lui Octombrie din Noiembrie" şi ne leagăm de mese; mai apoi ne vorbim şi ne sfătuim pe calea fără începuturi şi nesfârşituri, ba încă, uite, mai pălăvrăgim şi ne sfătuim despre viaţa, adevărul şi cele veşnic trecătoare cu tinichigiul pus pe fapte să ne ridice un cocoş roşu, de tablă, pe acoperiş; zeţarul adună sămânţă de plumb lângă sămânţă.

Mai pălăvrăgim cu înjurătura ciobanului, cu secerătorul, cu nisipul din buzunarul pietrarului, cu şapte copii jucând leapşa, cu vânzătorul de ceapă; căruţaşul strigă dii!, talane, dii!, că te predă diavolii la-ABAtor!

Mângâiem vorbe cu pavatorul, cu șamotorul, cu tarabagiul și coafeza, cu dricarul, cu reparatorii într-un atelier, pe crivăț, la o tescovină arsă pe foc.

Țăranul oricât a scăpat să nu fie omorât în război, cu un piept de medalii, iar în raniță cu un fier de plug, știa că răsplată îi va fi un hotar de pământ pentru nemoarte, însă copiii și nepoții i-au murit pentru aceași brăzdar și aceleași bucăți de brazde când au venit oamenii noi cu revolvere peste noapte să construiască alt pământ, unul fericit, azi flămând și totuși îndestulat, căci din țărână ești făcut și în țărână te vei întoarce.

Cât despre spărgătorul de lemne, reinventând, precum altădată Wagner, murmurul pădurii, despre scriitorul de vagoane, încoronat cu flori de urzică, despre văcarul proptindu-și bărbia în voinicoasa bâtă de salcâm, abia de mai urmează povești cu Hans, Gherghina și Ion.

Cu tainele noastre tăcute, din străfundurile lacrimilor, așa că, pas amărât cu pas și spin în talpă lângă spin, încercăm să ne mai facem dureroasa meserie de poeți nenorociți.

Scormonim după urmele penitenților prin intimitățile fecundatoare ale întunericului; țârâie sâcâitor, lăturile se scurg bălos, cețos, igrasios, râios, de-o mizerie amară, pentru că ne apucă un chef, chiar dacă numai în gânduri de nemărturisit, să facem țăndări paharele, taverna să redevină „La Galeria de Viță Vizionară”, unde barzii își țârâie multicultura înghițind viticultura, numai Buzea își umflă gura cu orgolii din Buzura.

Mărturisesc, sau mai degrabă iau asupra mea vina că plouă ruginit, plouă lăbărțat, fără căpătâi, plouă cu deznădejde pe vânzătoarea de lozuri în trenul înecăcios de fum și sfară, cu geamuri hârbuite, schimonosite, jegoase, de seară; îmi cos nasturii cu-o ață mai subțire ca o viață, însă ața este sfoară, ține și a doua oară.

83. (Poetul se miră, iar Omul Virgil nu înţelege)

Nu vreau să întreb, ajunge să mă nedumeresc, pe această scenă a minţii cât ne-o mai răbda Pământul, Ghid-Spiritual-şi-Mare-Preot şi vatră a tuturor vetrelor, deasupra cu candelabrul tuturor candelabrelor,

Pământul, cel mai bucolic poet, cel mai puternic şi inspirat, Pământul sub iarba înflorită, mai verde ca Dumnezeu şi vânjos ca sârma ghimpată, Pământul împovărat din plin de seminţele izvoarelor vlăstărite în râuri, înnodate în fluvii

Şi deznodate în adăpătorile şi gropile mărilor, oceanelor, îngăduitorul Pământ cu personaje, porturi şi corăbii din cărţile lui Noe-Iona-Homer-Swift-Melville-Conrad, Pământul sub nori îmbelşugaţi şi roditori, Pământul sub ugerele cerului,

Pământul cu fulgere purificatoare, fulgere de jertfă, Pământul cu sacii în spate, burduşiţi cu păsări cântătoare, sau de pradă, sau şi cântătoare şi de pradă;

Suntem într-o aceeaşi mirare, Pământule?

Mă prefac că nu eram eu acela şi tăc precum se tace, cu destulă încăpăţânare.

84. Tinichigiul

Dacă vreţi cu tot dinadinsul să rămâneţi oameni primitori
şi florile de măceş să vă sprijine, în preajma leagănului, umbra,
Hai să vă ridic un cocoş pe acoperiş, de tablă, mare meşter
să numere spiţele câte are soarele,
Izvoarele să lege, ale fântânii, de corcodușul din poartă, cu,
fremătătoare, mătăsoasă, un fel de cingătoare,
La iarnă, când viscolul o să-şi scuture zdrenţele, un lan
să vă foşnească, de porumb, pe casă.

85. Tractoriștii

Între castelul de apă și stâlpul de ciment cu firele tăiate luna se uită ca proasta.

Două faruri scobesc pâinea, golul se astupă cu taraful chiuitor al soldaților încă treizeci și trei de zile la dezgropat sfeclă, lungă e armata, lungă, dar trece.

Plugul sapă tranșee prin somnul cartofilor, grapa stelată asigură uniformizarea socială a tuturor brazdelor.

În atelier, ei și ce dacă, pe crivăț, nu avem piese de schimb, de vină sunt tot imperialiștii și hai noroc pe chestia asta lângă soba dintr-un butoi de motorină, unde bem vin cu borcanul.

86. Țăranii

În satul acela cu nume de anotimp întomnat,
Ca în orice sat,
E un cimitir
Din primăvară până la-întâia zăpadă –
Grădină de trandafiri
Și livadă;

Poarta îmbrățișată într-un miraculos labirint
De viță-de-vie
Străjuiește hotarul între lumea cu drumuri prea crunt șerpuind
Și veșnicie;

Acolo, pe-încăpătoare poloage de floare,
Își ridică, față în față, carnea de bronz două statui;

Pe ziuă, le pârpălește-același soare,
Pe noapte, aceeași Cloșcă de Aur cu Pui;

La stânga, soldatul din primul război mondial
Sub vulturul pe casca de oțel,
Cu sulița în pumn, a unui drapel,
Salută mustăcios și marțial;
La dreapta, altul, cu pușca în vânt,
Cu picioarele înfășurate în moletiere,
Parcă așteptând
O înviere;

Copiii hârjonindu-se, guralivi, l-au botezat pe stegar
Hans, ca pe nemții din moși-strămoși în sat, iar
Pe aprigul pușcaș
Ion, cum se cuvine unui plugar în haine de ostaș;

Până să se reverse de beteală crinii,
Sârguincioase, nemțoaicele frăgezesc țărâna,
Plivesc, migăloase, cu mâna,
Gospodărindu-i deopotrivă pe amândoi vecinii;

În ziua când se prăznuiește sărbătoare
Și vine satul cu învățătorul, cu primarul,
Să-l cinstească pe Ion, își are
Tot pe atât povara lui de flori – stegarul;

Franz und Fritz und Kurt se-avântă până seara
În valsuri, lendere și marșuri, cu fanfara,
Vasile, Gheorghe, Toader cântă-în frunză verde
Păsările-au ciripit,
Pe mine că m-au jelit.

87. Țăranul

Când l-au îmbrăcat pentru război şi l-au încălţat, era nuntit de patru zile, aşa că socotea pe degete: „Trebuie să mă fi fost însurat de patru, bătuţi pe muchie, ani”, şi numai atunci îndrăzni să tragă la casa lui, de începu Gherghina să bocească, până o noapte se lăsă, ca o movilă de noroi sub nişte stele în cruce peste satul acela de ciungi şi ologi, unde uitaseră să se mai întoarcă morţii: „Cum de-ai umblat tu în război, măi Nicolae, de nu te-a omorât nimeni?”

A robit în picioare la plug şi în bânci la vite şi a tăcut la rând cu zecile primăverile şi verile şi toamnele şi iernile, până îl nărăvi o patimă, îşi ciopli un fluier şi-şi spunea fără cuvânt, numai Gherghina bocea cu lumânări sub deal şi încă o dată când se înturna acasă: „Cum de-ai umblat tu în război, măi Nicolae, de nu te-a omorât nimeni?”

Într-un mijit, la vremea când barba i se muia de rouă, moşneagul nu mai răbdă şi-i strigă spre dealul acela de să-l audă pământul: „Nu de altă, măi babă, am umblat să flămânzesc vrăjmaşul, când i-am stricat fabrica aceea de mâncare în cutii de tablă, nu de altă, să desculţ vrăjmaşul, când i-am stricat fabrica aceea de bocanci, nu de altă, să-i topesc într-un pojar fabrica aceea de tunuri, nu de altă nu m-a omorât nimeni.”

88. Văcarul

Toate oraşele în haine de lucru, toate elocventele mărturii, toată competenţa şi responsabilitatea la întreprinderea de tricotaje, toate eforturile susţinute, toată dăruirea pentru îndeplinirea, toată exigenţa şi operativitatea în planuri de măsuri pentru remedierea rămânerilor în urmă, toate

valorile expresive ale creaţiei artiştilor plastici expunând
pe marea platformă industrială, toate reperele actualităţii
agricole cu respectarea graficelor stabilite, toate maşinile
din dotare, toată înalta pregătire profesională şi politică
ce îşi desfăşoară activitatea în atelierele de reparaţii curente
şi de revizii tehnice, toate gândurile şi florile şi poemele
şi simbolurile, toate condiţiile de bază şi lozincile, toate
cuvintele cu miros de pâine
Şi pâinile cu miros de cuvinte nu-l interesează.

Proptindu-şi bărbia în bâta de salcâm, cu picioarele în cizmele
desperecheate,
Se înţelege de minune cu vacile şi meditează, atât, meditează.

89. Vânătorul

Deasupra deşertului de gheaţă, de licheni şi surpături, viscolul îşi freacă de lună aburii de lapte sticlos, pe când renii se îmbulzesc cu părul nebun pe spinare, se rotesc piept în piept, tot mai ameţitor, răsuflare în răsuflare;

Acolo fierbe un miros de căldură şi huzur, în inima turmei, o lâncezeală agale; şi frica asmute, pe gâfâite, ciomăgeşte mărginaşii să se năpustească pe înghiontite, pe gâfâite, coarne trăsnite în coarne, să se tescuiască pe fugă într-un vârtej de carne încleştată, desperare lângă disperare;

Încrezătorii în singura putere a spaimei străpung dinspre margini până în miezul acela tămăduitor de pierzare, îndârjiţii asupra toropiţilor, viguroşii asupra sleiţilor de vigoare;

Astfel răzbind unii spre căldura dinăuntru exilează pe alţii pradă în frigul dinafară, măcinare pe moarte şi moarte, fără cruţare, fără iertare, pe când viscolul se freacă de lună, între sângele prăbuşit al învinşilor şi teroare.

90. Vânzătoarea de îngheţată

Acolo, pe trotuar, lângă vitrina cu prune afumate, s-a instalat
polul frigului într-o cutie cu arome de lapte.

Muştele târăsc, negre şi înspăimântătoare, o revărsare de umbră
peste vara terorizând oraşul.

Ce înmiresmat miroase, mamă, ca fabrica de produse chimice
din cartierul nostru, zmeura oranj.

91. Vânzătoarea de lozuri

În trenul de seară, în murdar trenul de întunericul şuierând prin vâjâitor de negre geamurile, ghemuieşte în poală mâinile pe colierul de sârmă cu pliculeţe sigilate;

Mai tristă, mai bătrână, împarte pe câţiva bani mărunţi promisiuni de câştig printre vastele pustiuri ale nimicului, până adoarme pe marginea de canapea, visând la norocul niciodată găsit şi zâmbeşte o clipă,

În trenul de seară, în trenul pierzându-şi sufletele gară mică după gară.

92. Vânzătoarea de parfumuri

Dincolo de esenţele în bijuterii ferecate, de sticlă,
E pentru întâia prima oară când o fată frumoasă îţi oferă cu mult
mai mult decât are,
Ceva senin şi curat şi proaspăt şi fără nume iluminându-i ochii.

93. Zeţarul (Culegătorul de litere)

Cei întorşi cu tolbele goale din marile crahuri cinegetice, cei înhămaţi şi cei deshămaţi, cei născuţi sub zodia fără noroc a oricăruia dintre veacuri,

Cei atât de atotputernici, încât preschimbă istoriei matca până le încape mausoleul între osuare şi însemnele adoraţiei,

Cei uitându-se în ochii neantului şi nevăzând nimic, cei cu sufletul de nisip, cei spălându-şi vina în scăldătoarele morţilor,

Cei îngenuncheaţi la porţile viitorului cu nădejdea că se vor deschide odată ca niciodată şteaptă să le dau chip şi înfăţişare, adunându-i sămânţă de plumb cu sămânţă.

IV. Sfârşitul călătoriei în Infern

1. (Omul Virgil şi poetul, spre cumplita îngrijorare)

Rătăciţi printre zilele-şi-nopţile veacului,
Scos din răbdări de prea multe ocolişuri, omul Virgil, la capătul
puterilor, prăbuşindu-şi fruntea, spre cumplita îngrijorare
a bagajului său pe două picioare, poetul adunat
de pe drumuri,
Laolaltă ne orientăm preocupările spre un prag supus tuturor
pedepselor de ponosit ce este, întâmplător al cârciumii
„Republică-Măreaţă-Vatră”,

Dar numai întâmplător, astfel încearcăm să ne mai tragem
sufletul răscumpărat la vamă după atâtea peripeţii
revelatoare şi întâlniri cu osândiţi de seamă.

2. (Poemul recitat de maestru în loc să-şi continuie în mod inspirat oftatul)

Of-of-of, obosit sunt, drace,
Obosit, of-of-ofuscat, în loc de mari leagăne
Ale civilizaţiei, birturi, baruri,
Cafenele, spelunci, poftim ce ne oferă
Cea mai miraculoasă irealitate, golul
Golului, un labirint între negre, diforme,

Fetide hârtoapele străzii
Nisipuri chiar sub ochii sau nasul, nasul
Sau ochii îndreptaţi spre Poarta
Purgatoriului: ce vremuri în vremurile
De altădată, când puterea omului câine
Stătea în puterea omului hingher,

Pentru a se ajunge, prin
Degenerare, la absurditatea ca puterea
Omului om să depindă de puterea
Omului cârpaci; oh, Doamne, Doamne,
Doamne, în acest cuvânt cineva o fi
Suferind de trei ori, poate Părintele

Ceresc, poate cineva pe lume
Are nevoie de noi, voiajorii, târâtorii pe jos,
Producătorii şi consumatorii
De drumuri fără nici un folos.”

3. (Nu existau cărţi poştale reprezentând grandiosul monument şi nici dacă ar fi existat)

Prin întredeschisă uşa predestinatei spelunci „La-Băutoru-Avântat”, privesc spre Marea Poartă, dar îmi uit casa şi numele, aşa că nimic nu mai înţeleg după atâtea interdicţii, bariere, prohibiţii; îmi spune maestrul, ilustrul strateg şi călăuzitor-sfătuitor-purtător-de-vorbe spre luminoase orizonturi, cele mai luminoase: „E obositor să mă ştiu pe de rost, mereu dintre omul Virgil şi Virgil şi Virgil pe cine să aleg, când Părintele Ceresc este viaţa, Părintele Ceresc este veşnic Domn al păcii, Părintele Ceresc este valea; să mergem, dar nu te mira că razele de seară ale soarelui în scăzământ se împiedică de frontonul remarcabil sculptat; grandioasa imagine a Porţii, trebuie să recunoşti, astrală, cum nu găseşti nici în imaginaţia iluştrilor însetaţi de la bardul Leonid la omul Virgil, năzdravana-subumana mea persoană, *burdigaliana-senoniana-ladiniana,* nu ştiu ce-o fi însemnând, însă nu contează, să îţi aducă aminte pentru veşnicie de gestul sublim al inspectorului şcolar cel mai general peste ceilalţi inspectori mai puţin generali, repet, să-ţi aminteşti cum supremul a ordonat sculptorului sau artistului plastic, la alegere, să se dovedească fidel omului nou, aşadar, să îi tapitoneze sertarul cât mai rapid, fără mofturi, fără şmecherii, cu hârtie ministerială, altfel: „Te umflu, derbedeule, de guler şi te arunc, mă, în zbor de la etajul, nu contează, mă, de la etajul meu!”; mai apoi, în gura mare, plină cu dinţi-fără-reparaţii-capitale: „Pune ochii pe inscripţie şi bagă-ţi-o în cap, citeşte-o, buchiseşte-o, dar nu-i lua în seamă conţinutul!”; totuşi, îndrăznesc: „De ce, iluminate maestre, grandioasa imagine astrală, cum astronomic vă exprimaţi, mi se năzare într-atât, vai-vai-vai, de năruită, strânsă de beregată, ca să nu spun dărăpănată, surpată, decăzută, devastată?”

„Treaba e că nu e treaba ta să mă terorizezi
Cu întrebări, pentru că, bum, bum, bum!,
Îmi este de neînțeles orice răspuns
Cu fruntea pe masă, între doi pumni, acum.”

Astfel adoarme maestrul în celebra sa poziţie liniştitoare şi incomodă, pregătit să viseze la mirabila artă a poeziei, datorită căreia trec magi călăuziţi de-un singur felinar, cu-o sfântă oaste-împrejmuiţi, de lăutari, dacă există cu adevărat numita poezie între sugestia indefinită şi sensul exact şi aşa mai departe, precum susţine între două înghiţituri bunul meu călăuzitor, rătăcitul între capcanele somnului:

„Unde lumina dă greş, unde întunericul
Dă greş, numai pânditul prin gaura cheii
A tuturor problemelor umanităţii nu greşeşte.”

Terifiant, peste mine nici nu mai discut, dar peste omul Virgil nu mai coboară pacea, pentru că, prăpăstios şi năbădăios, ne-o ia înainte, cu paşi sonori, zdrăngănitori, bubuitori, înspăimântători, un fel de arătare mai-mult-ca-solzoasă, cocoşată, tăpălăgoasă, înarmată până în corzile vocale cu o chitară şi o rangă de fier, nicidecum alt nobil produs metalurgic, demiurgic, taumaturgic la subsuoară.

.....

4. (Poem informativ, de unde iese la vedere groaznica pocitanie exprimându-se în măreţ acord cu înfăţişarea, fără comentariu de specialitate lirică)

!merg şi merg şi scriu cu scrisul meu proscris pe suflet cu
negreala de fum, fum!

!
!bun numai de tras pe roată mi-s!
pe când îmi beau suferinţele tutunului aici, imunde,
pe tronu' nopţii şi-mi arunc Moartea
mea, Regina mea, Inspiratoarea mea
împărţită pe zile, ore, minute şi secunde,
o măsor cu diviziuni metrice de maxime urgenţe,
şi privind-o în faţă mă hâţân huţa-huţa,
în hamacul celei mai teribile inclemenţe:
!
: blestemul meu, jigodii, blestemul meu v-ajungă,
să vă înghit- pământu- cel infernalicesc,
umflaţi cu drojdii, ţuice, putori cu laba lungă,
spurcaţi voi poezia, ci eu vă omorăsc,
v-a înţărcat bălaia, setoşi cu laba lungă,
voi, ţucălari şi lepre, ci eu vă omorăsc.!
!
!şi merg şi merg şi mersu-mi plânge veşnic în ureche!
(fără semnătură)

.....

5. (O întâlnire şi o sperietură cu aceleaşi dimensiuni)

Cu expresia descurajării întipărită numai pe unul din tradiţionalii amândoi obrajii, abia de mai am inimă să mă exprim, cu toate că îmi este de ajuns numai limba din gură:

„Îndrăznim o călătorie, cine ne interzice, ori aşa ceva."

!„Călătoria nu vi-i călătorie până nu con(ne)simţiţi să-mi deveniţi discipoli, curvelo-din-Babilo, altfel, vă rup şira spinării, tocătură de cârnaţi vă fac, tocătura de tocătură, cârnăţărie de

cârnăţărie, dracii să vă mănânce, gherţarilor, prăjiţi în untură de oligofreni, ce mama mă-sii-mi borâţi p-acilea, paraziţilo-în ficaţii poeziei”!

De-a binelea îngrozit, cu paloarea fricii macheată, în sfârşit, pe amândoi obrajii, îi tragem o vânare de vânt...

!„Cărelu’ cu pianu’, că se varsă clapele”!

... îi tragem o vânare de vânt-fără-vânt şi o rupem la fugă din localul „Sfecla Roşie”, cu sufletul zburând şi trupul târâş pe pământ, până când, binecrescut încă din copilărie, omul Virgil întinde o mână anume lungită, prelungită, catifelată, protectoare, să mă ciufulească, pe creştet, ştrengăreşte:

„De ocări fudule, îndestule, împotriva luminiei mele mă doare exact din Cotu-Dorului până în paranoia din ultima Thule!”

Lingându-şi buza de sus, mă îmbrăţişează pe după umeri: „Noi nu le avem cu relaţia între pian şi clape, descânta-ţi-aş de sperietură, băiete fără alte calităţi decât o blânzenie blegoasă, să te vindec de necazul de-a ne întâlni bot în bot, mai prin bodegi, mai primprejurul, cu Don Guru Trubadurul; asta nu împiedică luna să se îndepărteze de pământ câte trei centimetri pe an, în trei sute şaizeci şi cinci sau trei sute şaizeci şi şase de zile, recunoaşte cu decenţă, pe deplin astronomic, e o diferenţă.”

În loc de orice remediu, ieşim îmbrânciţi, fără să ne mai uităm înainte şi înapoi, din taverna sub groaznic asediu şi tărăboi.

!„Înapoiaţilor! Înapoiaţilor! Înapoiaţilor”!

V. O întâlnire cu inima, în viziunea omului Virgil

Nu de groaza îndrăcitului-zborşitului-furiosului
Ne luăm noi Purgatoriul în Capul-Relei-Speranţe,
Altfel ne calcă pe urme şi deja ne umplem

De reverenţe pentru vânjoşenia chitarei,
Absolventă a studiilor neacademice de măiestrie
Într-ale ruperii oaselor şi, mai catastrofal,

În cârdăşie cu ranga învelită în husă de umbrelă,
Mare preoteasă prevestitoare de scandal,
Rangă simandicoasă, tembelă, bâtă dintr-un aşa

S-a călit oţelul, fără-alte-o-mie-de-epitete:
„Când faci pe mintosul şi-ai întâlnire cu inima,
Iar nenorocita ezită să vină, ajungă-ţi orice te

Îndeamnă la hohote de plâns şi prefă-te
Curajos, atletic, prin urmare dă-i, nu abdica,
Din toate puterile, rupe-o-înainte cu râsul, poete.”

PURGATORIUL

I. Inimă în bejenie pe un drum spre cele mai disperate

culmi, tu eşti uimire pedepsită, mereu prigonită
Între frântele porţi, vremelnicele, pământeştile, ale omului,
şi porţile omenirii, stelarele, atotcuprinzătoarele,
Încăpătoarele, sau aparţii, fără răspundere şi crezământ,
celui răspunzător de acest nume,
Omul, când şi unde am mai auzit acest cuvânt?

Fiinţă aservită Declaraţiei Universale a Drepturilor
Actorului, Biografului, Poetului,
De fapt ce viaţă zburând odată cu viaţa îndură actorul,
În ce adevăr de aprins o făclie crede biograful,
Ce cale pe cale de dispariţie, fără înainte, fără înapoi,
stând pe loc, urmează poetul,
Pentru că fiecare este ce este şi nimeni nu ştie ce viaţă,
Ce cale, ce adevăr întrupează, figura unuia
Fiind numai una din figurile vieţii, căii, adevărului.

II. Călători în preajma Porţii-Purgatoriului

1. (Omul Virgil, împiedicat în goluri)

Rătăciţi printre purgatoriale zilele-şi-nopţile veacului,
Omul Virgil, împiedicat în golurile-crevasele-prăpăstiile-dintre-
cuvinte,
Şi poetul, sătul de facerea zilelor şi desfacerea nopţilor într-o

armonie de *acta non verba*, nu se mai opresc din locante
lăturalnice în locante
Din ce în ce mai semnificative, cu profundă precauţie, niciodată
alături de trecători răzbind cu teamă de singurătate,
din greu, înainte, spre nicăieri,
Sau alături de singuraticii, numai singuraticii de doi bani,
Uitaţii dinaintea paharelor goale de ani şi ani.

2. (În dialog cu propria umbră)

Pentru că alcătuim o singură ciudăţenie într-o suspectă asociere pe patru picioare, ne îndeamnăm, în lipsă de orice utilă activitat spre nişte înălţimi montane, ale pajerelor, sau ereţilor, cu pajişti probabil alpine şi piscuri pictate într-un soi de albastru-nealbastru, oricum înceţoşat, ameţit, lunatic, mahmur, totuşi verde, pe mucegaiul pereţilor;

în rolul de umblăreţi, în loc să ne căutăm în buzunare
după ultimul
mărunţiş, ori să compunem orice, chiar nimic la urma urmelor, o facem pe comentatorii diferitelor teorii, când ale unui traseu, ai grijă să nu-ţi rupi gâtul, acolo, în colţul străzii, e un abis de universală măreţie, când ale altuia, rău de urmat, rău de neurmat, n-ai avut grijă, ai căzut, să nu ne rătăcim printre suişuri înfundate, ratate, cu flori-de-creţişoară şi coborâşuri periculoase, desnodate, pe unde, pe neunde ca nişte penitenţi, ne suportăm damnarea să bem din pahare murdare, iar integrul om Virgil, incoruptibilul, niciodată pătat pe pieptul cămăşii de vină, ci numai de vin ori tescovină în mari scursuri, se ceartă, nu ratează niciodată confruntările cu câte o colecţie de ocări minunate sau cu propria umbră şi dă-i şi snopeşte-o, n-o ierta, umbră de maestru:

3. (Atribuit celui mai integru om Virgil, un poem din fondul estetic al Purgatoriului)

Mă uit cu scârbă la noroiul fleşcăit şi inform,
Ca analfabeta la *Mersul trenurilor* pe strada Nisipuri
Fără gară, dar simt prezenţa barierelor, a liniilor

Moarte, simt nămolul, imagine a lenei şi delăsării,
Însă nu înţeleg nimic, ca şi cum aş spune, proasto
La gât cu Lebăda şi Pleiadele, tocmai acum ţi-ai găsit

Să mă contrazici, când, în mistică (răs)crucea
Verii, eu îi laud curăţia şi bogăţia neluate
În seamă, noroiul ca un urlet al desperării.

4. (Prilej să cânte, printre sughiţuri)

Ce frumos nu găseşte maestrul cu cale să-mi spună ceva, chiar nimic, probabil îi rămâne gândul numai la viaţă şi adevăr, dar ce să mai însemne calea între o cârciumă mustrătoare şi o alta măgulitoare,

Când viaţa nu e viaţă, iar adevărul a pierdut tirbuşonul de universal ajutor la jocul de-a tăcerea între acum şi niciodată.

Pe cât ritmic şi perseverent, pe atât neîndeajuns de inspirat să mai compună un poem despre magia noroiului, la pândă spre plantaţia de băieţi cu ochii azurii de se albăstreşte cerul-fără-cer al străzii Nisipuri, omul Virgil începe să bată cu palmele pe colţul mesei,

Prilej să cânte sau să mormăie un fel de vorbe goale de ţi-e ruşine de goliciunea lor, dar asta contează prea puţin faţă-dos-verso de imnica măreţie a celebrării, printre sughiţuri.

5. (Dinaintea unei porţi cu frontonul dărăpănat)

Decât să mai suport abuzul de imnele freneziei, imnele florăriei, i-o tai cu tonul ridicat, sau bombănit şi agale, aşa păţeşti când nu-ţi mai aminteşti nuanţele muzicale:

„În căutarea cu fervoare a predicilor de pe Muntele Purgatoriului, îndrumătorule…", şi-i dau înainte, în stilul artistic al măgarului, cu încăpăţânare, „povăţuitorule şi călăuzitorule şi indicatorule şi îndreptarule de ortografie şi punctuaţie şi alte prosteli spre cele mai înalte piscuri, mă rog ţie, recunoaşte:

Unii dintre damnaţii locali n-or fi fost trecători, sau numai exilaţi, pentru pierdere de vreme, prin şcoala-de-arte-meseriaşe, iar acum se străduiesc din toate puterile să urce muntele înarmaţi până în beznă cu felinare stinse?"

În loc de răspuns, prin aspra voinţă a câtorva întâmplări, dintr-odată ne pomenim dinaintea unei Porţi cu frontonul ciobit, spart, oarecum împodobit; să fie carton, să fie plasture, să fie coşmar, totul bătut în cuie sau lipit sau dezlipit, legat cu sfoară sau deznodat, anume pregătit pentru noi; să-l descifrăm:

„Confirm! Suntem! Da, mai avem infernul
În zbor spre sori şi-albastre înălţimi,

Dar nou! Sens nou! Puls nou pentru eternul
Avânt spre piscuri! Noi! Toţi! Mulţumim!"

Tocmai mă apucă o impardonabilă dorinţă de a comenta: „Pare trambalată aici din Poarta cealaltă, inscripţie prăsită, coaptă şi răscoaptă în ditamai cuptorul frenetic, cu freza-în-vânt

şi burta-ultrasentimentalizată a marelui bard, maestre, nicidecum altcineva.

O mie de chitare călare pe-o mie de chitare călare pe-o mie de chitare zbârnâie din toate sârmele ruginite,
Zdrang!, în zbor, zdrang!, în cădere, zdrang!,
Veşnicul avânt, zdrang!, spre piscuri, zdrang!, pe când noi ca vai de noi tocmai evadăm din infern, zdrang!"

Dimpotrivă, fără niciun soi de incantaţie, maestrul vede în faţa ochilor numai stele verzi pe frescele de igrasie ale onorabililor pereţi, reprezentând luptele de clasă ale băutorilor de vin înaintaţi cu ţuicarii retrograzi, încă o dovadă printre alte mii că pe maestru îl chinuie un zăpăcit spirit de observaţie:

„Omenirea ne va fi recunoscătoare dacă recunoaştem că, infinit mai talentat în portul unei răngi şi jurat să ne frăgezească spinarea, cineva bine-ştiut ne înlocuieşte inscripţiile, din dorinţa să greşim bodegile, însă încrede-te în păhăroanţele mele şi, spre dimineaţă, când luna nu-i la locul ei, şopteşte-mi la ureche marile zgomote ale poeziei."

Numai o privire mai încruntată să arunc spre jalnica dărăpănătură şi, buf!, cu vuiete, buf!, cu trosnete, buf!, de bolovani, frontonul s-ar nărui, în loc să asculte cu năduf şi reculegere, buf! „Sfiala în faţa Porţii", capodopera maestrului:

„De pe muntele
cu piscuri alpine cad pietre,
pericol de prăbuşire",

Asta ar fi trebuit să descifrezi pe frontispiciu, însă tu, neprevăzătorule şi imprudentule, la ultimul, nu cel din urmă chef, te-ai grăbit să-mi compui o inscripţie de rezervă; prefă-te imediat în trepăduş cumsecade şi predă-mi-o la control de calitate ideologică, astfel să se despartă cele rele din cele bune sau nebune!"

6. (Versuri plagiate de pe geniale indicatoare)

Revolta împotriva hoţilor de poezie capătă o irepetabilă povară; cineva tocmai mi-a sustras fiţuica din buzunar, pe unde muşcătura în cot a maestrului:

„Inexplicabilă pierdere, mai degrabă recunoaşte că ţi-ai mâzgălit-o pe nota de plată, semn că toate îţi merg de-a binelea de prost ce-mi eşti, obicei bolnăvicios de grafoman al domnului nostru poetul, nimic nu ierţi fără să murdăreşti; pierd vremea şi confund vremurile, acum ştiu din cauza cui ratez ce este mai important, să admir subînţelesurile din indicatoarele cu toate nonsensurile!"

Înconjurată de panouri prăbuşite, asediată de arici de sârmă, de şanţuri şi de pălăvrăgeala lozincilor din categoriile

Ocoliţi!,

Staţionarea oprită!,

Nu călcaţi iarba!,

Fotografiatul interzis!,

Nu aruncaţi portretele şi lozincile!,

Aşadar nu călcaţi pe mizeria acestor steluţe, scânteiuţe, panseluţe, florile purgatoriului, ruina porţii ne obligă să evităm alte insistenţe şi să ne îndepărtăm cu paşi grăbiţi, până găsim, cu dificultăţi, perfidii şi vicleşuguri, o gaură sau spărtură, adică loc liber de cele mai concrete interdicţii în sacralitatea lor, zise bariere, capcane, baraje de sârmă ruginită şi alte daravele.

7. (Poem informativ şi un comentariu de specialitate vigilentă, către discipoli)

!şi merg şi merg şi scriu cu abnegaţie până la suprema
adoraţie, precum că eu, cu forţă materialistă, cred în
tensiunea ideilor, ca Vechiul-Testament în misiunea
Macabeilor;!
!
: unii mă acuză de vandalizare, că prea-mi însuşesc
ciornele tuturor nenorociţilor, pe când, cu onoare,
eu recunosc cinstit, sunt ziditorul de dosare;
!
: nimic nu se pierde, totul se colectează,
se subliniază cu pixul îmbrăţişat între degete,
se studiază, se clasifică greşelile ideologice,
pentru ca vinovaţii,
J'accuse!,
să se trimită,
: după gravitate, viguros, la munca de jos,
iar laureaţii, ce minunat, ce frumos, ce prestigios,
spre cuvenitele, fericitele, recompensele de sus.!
!
!se transcrie conform cu originalu',
conform cu originalu' abandonat, abandonat cu creionu',
cu creionu' pe o faţă, pe o faţă
de masă murdară, pe o faţă de masă
arsă de chiştoace, lungă şi bogată.!

(fără semnătură)

.....

Strict secret Exemplar unic

Ordon,

noi ajutăm un informator precum acest individ semnatar al prezentei informări şi o facem prin mijloace specifice de recompense morale şi altfel decât recompense materialiste şi o facem cu scopul să îşi găsească drumul corect şi regulamentar şi înaintat şi progresist în viaţa de colaborator cu merite recunoscute şi răsplătite după merite în societatea noastră cea mai dreaptă din lume drept care organul în misiune de legătură să nu se lase returnat în alte direcţii şi orientări cum ar fi misiunea macabeilor, deci informaţii cu totul noi despre lozinci duşmănoase şi altele din soiul celor la fel de veninoase pe unii pereţi de garduri ganguri stadioane closete şi alte importante edificii aşadar de raportat către eşalon superior şi de luat măsuri de prelucrare informativă în consecinţă a individului semnatar. Punct.
PeSe: de cercetat cine a scris un astfel document retrograd vechiul testament şi la ce bunuri mobiliare şi imobiliare face vorbire pentru că cine îndrăzneşte să scrie astfel de testament fără aprobare nu poate fi decât un otrăvit duşman al proprietăţii colective şi de stat cel mai înaintat şi progresist stat din lume

Maior de trupe de pază şi intervenţie,
semnătură indescifrabilă

.....

8. (Invocaţie sau propunere de inscripţie pe Poarta Purgatoriului consemnată de poet şi maestrul său, înainte de a le fi şterpelită de Don Guru Trubadurul, indescifrabilă, râcâită pe o notă de plată de neachitat nici măcar în cârciuma „Bate Vânt de Primăvară”, locanta cu rătăciţi cercelușI-de-mai într-un ochi de fereastră)

.....

Inimă în bejenie, o răsplată vine să te aline: un fruct înmugureşte, înfloreşte şi, iată, se pârguieşte în lira cu patru corzi a anotimpurilor:

Nu-l culege, nici

Aromele nu-i cerceta,

Nici minciuna, care te ajută să trăieşti printre dubii şi decoruri;

Stă în puterea amărăciunii să-ţi copleşească sufletul cu starea de asediu a tristeţii.

Învingătorii îşi desăvârşesc opera; iată-i, storc din pietrele cetăţii vinul roşu, dulce al glorificării;

Iată-i, îşi vopsesc uriaşele tobe, de nu le încape cerul, cu înşelătoare imnuri, de unde ne ocheşte cu nesaţ armonia de aur şi otravă a grindinei.

Aşijderea, poetul tescuieşte tenebrele până-i vibrează în degete muzica sferelor, când mângâie scaeţii;

Astfel, din osul frunţii lui, străveziu, răsare steaua neagră a desperării.

Cântecule, fii exaltare şi nerăbdare, fii aspră spovedenie şi despuiere, până te voi preschimba în tăcere,

Cântecule smuls cu mâinile jertfitorului.

.....

Strict secret Exemplar unic

(Extras dintr-un raport către organul superior)

(...) responsabilul de bloc, precum cu proptitudine sunteţi adus la conştiinţă şi înştiinţat, colaborator cu anticedente verificate pe lângă alte vechi ştate de serviciuri, ne confirmă obiectiv că: insistentul nostru informator de specialitate lirică are în detenţiene proprie câteva studii universitare pe lângă diferite chestii în biblioteca personală, la o adică o rangă ascunsă pentru diverse într-o husă de umbrelă pe lângă diverse condici de reclamaţii sustrase din localuri specifice, nişte ziare de autori progresişti în bătălii pentru apărarea păcii, ceea ce chiar i se întâmplă să citească şi să conspecteze când nu are de rezolvat în stare de urgenţă misiuni specifice sau special ordonate de tov-locotenent-major din imperioase necesităţi din ce în ce mai sporite secundă cu secundă, ceas cu ceas, zi cu zi, de prevenire şi controale pe zisa strada nisipuri către noi şi luminoase culmi luminoase de civilizaţie şi progres conform cu directivele marelui nostru Conducător şi Îndrumător, genialul geniu al tuturor străzilor din lume (...)

Locotenent-colonel,
semnătură indescifrabilă

.....

III. Călătoria în Purgatoriu

1. (Cu mare uimire, barba omului Virgil)

Rătăcit printre zilele-şi-nopţile veacului,
Cu mare uimire, omul Virgil îşi trece degetele
prin barba scurtă, pornită frumos spre încărunţire;

Cum încearcă să îşi ridice umerii, îi cutremură
sub povara cerului din ce în ce mai ameninţător;
Fără muzică, dansează cu Spaima, ţinând-o graţios
De mijloc, în vreme ce profunda seninătate,
în sens strict meteorologic, prevesteşte ora,
minutul, secunda radicală,
Când se va impune tăcerea tuturor cârtitorilor,
Iar umbrele teribilului Munte deja îl fac să simtă
foarte aproape ora magică, minutul,
Secunda mai degrabă fatitică decât fatală.

2. (Cine se aşază disciplinat la coada-cocoşului, coada-şoricelului şi alte cozi)

Obrajii maestrului înfloresc într-un surâs precum al fericitului pornit să se spele pe ochi la vederea cerului: „Păi-da-păi-da-păi-da, frontonul remarcabil sculptat, uite-l, călare pe-al treilea colţ al stelei tutelare, este numai un fleac, părticică din Marea Poartă, cu o precizare:

Monumentala creaţie în totalitatea ei aparţine unui faimos sculptor sau artist plastic; dacă lăsăm uitată bănuiala că ne doreşte cineva rătăciţi prin urzici şi schimbă inscripţiile, nici noi nu suntem nebunii nebunilor, păi-cum-să-nu-păi-cum-să-da şi aşa mai departe.

Acum, poete în căutarea căii, adevărului şi vieţii, înţelegi subtilitatea afirmaţiei de ce artistului plastic sau sculptorului cu sertarul, cum doreşti, trebuia să i se vâre unghia în momiţe şi să fie aruncat de la etaj în brânci pe scări, mai profitabil pe fereastră?”

Dincolo de ospitaliera deschidere spre abruptul şi ruptul în fericire Munte, lumina se ofileşte ca o floare zdrobită în picioare, afirmaţie nerealistă, însă culeasă dintr-o afirmaţie fără sens a maestrului.

În dreapta se disting unele amănunte, în stânga, toate celelalte pahare sparte, aşa păţeşti când bei amestecat; mai bine aş cerceta Piaţa Purgatoriului, unde actorul, la braţ cu propriile dezamăgiri, se plimbă ca prin muzeul de artă naturală.

Ar cumpăra panseluţe în buchețele de la micul stand cu vânzare de suveniruri; mai bine se aşează disciplinat la coadă, coada-cocoşului, coada-şoricelului, coada-vacii, coada-ursului, îndărătul unei magazii dărăpănate, printre localnici, într-un zgomot mut, să îşi preschimbe diurna pe două pachete atrăgătoare printr-un conţinut de boabe albe, boabe negre, greu de recunoscut,

Dacă bei până orbeşti, nenorocitule, posibil un talmeş-balmeş de nisip cu o mulţime de bulgăraşi, bucurii fără bucurie, cocoloşi, *boulles-de-neige*."

3. (Neputinţa de a recita un verset mai faimos)

De cum se vede posesorul valoroasei prăzi, maestrul scenei cade în genunchi o dată cu strigătul:

„Fraţilor,
oameni milioane, Cel-de-Sus
vă răsplăteşte străduinţele umane,
fericiţilor, aveţi fasole!"

Maestrul trece, cu tandreţe, la interogatoriu: „Poţi să-mi reciţi alt verset mai faimos pe distanţa de la bătrânul petrecăreţ Homer, în cinstea celor şase cetăţi prenatale, a şaptea în mare dubiu,

până la bardul Leonid, pizmuitul de mafiile tuturor mustăcioşilor, inclusiv ale oamenilor de oţel?”

Un tânăr, instruit şi vigilent sergent-major în patrulare se holbează spre plutonier, care, marţial, învârte impetuosul baston din dotare:

„O’donaţi, to’ua’şu’, intervenim într-o infracţiune de secundă!”

De la înălţimea gradului, to’ua’şu’ blindat în albastru salivează, pe gânduri la ciorba de burtă cu mujdei de usturoi, gura i se umple de smântâna bătută, de oţetul, hreanul şi ardeii usturaţi pe masa din separeul bufetului „Strugurel”...

„Ia mai du-te-în puii păpădiei, eu n-am auzit nimic!”

...separeul bufetului „Strugurel”, numaidecât, cum ieşi din Nisipuri spre fundătura Corona-Australis colţ cu Orionului, la doi paşi în marş de cizmă în dotare regulamentar potcovită.

4. (Despre propriile noastre cârje şi despre discipolii talentaţi)

După câteva momente de reculegere, maestrul îşi regăseşte dorinţele şi privirile mai senine ca infinitul.

Sub soarele negru al spaimelor, sub spaimele negre ale morţii, sub moartea neagră a timpului, sub timpul negru al degradării, sub degradarea neagră a nevindecării, sub nevindecarea neagră a tragediei, sub tragedia neagră a iluziilor din componenţa, din componenţa cui, în sfârşit, din componenţa paharului întotdeauna

doldora cu răni, otrăvuri şi amaruri, într-o mână, adică vrăjit cu intenţii, mă tot îndeamnă:

„Degustător virgilian ce sunt al străzii cu nisipuri dăinuind din veşnicie în noua veşnicie pe vrednicul, viitor pământ, spune, poete, spune, mai departe, spre culmile colinelor verzi, lângă piscurile cu stânci, cascade, ciuboţica-cucului, furnici şi furnici asemeni nouă, în bejenie, spune, nu cumva observi nişte cârje noduroase?"

Încă neprefăcut în praf şi pulbere şi în altele asemenea amănunte, devoalând un sincer tribut plătit raţionalului, fantomaticul poet mai rezistă într-o inacceptabilă stare de spirit prin preajma dramatică a unor vibrante clipe dinaintea deraierii:

„Da, într-acolo noi suntem, îndrumătorule, chiar noi, pelerinii, purgatoriul ei de stradă Nisipuri!"

Râde maestrul ha, ha, ha!, sau se cutremură: „Păi noi, cu tălpile goale, nişte desculţi irealişti şi neautentici, meschini în măreţie, iată-ne lipsiţi de laurii învingătorului, tronca, tronca, facem târâşul fără perechea de sandale de aur sub labele cu bătături, precum un brav înaintaş, mare expert în arta parşivă şi guralivă de-a încălţa poporul cititor în romane mereu revărsate pe la încheieturi ca nişte cretinoide fluvii de vorbe desculţe!"

Deodată mă apucă un fel de neaşteptată întrebare: „Dar cine se apropie, maestre? Pare un căprar în mijlocul cirezii de ţapi, ciocănele, halbe, ţoiuri şi capre-de-lemn."

Cu degetele învineţite de crispare, sinistră, păroasă, răpciugoasă, buboasă, o arătanie sub înfăţişare de păstor deghizat, sau de alpinist mascat în păstor, sau bard în ezoterică misiune, îşi flutură haiduceşte poalele anteriului în cele patru vânturi cardinale, pe când, răzuind cu osârdie corzile unei chitare, se vai-vai-vai-văicăreşte:

5. (Balada lui Grill, compusă de Don Guru Trubadurul pe când era obsedat de un singur sentiment descântat cu mare forţă de expresie, precum aprecia cel mai iubit cititor dintre pământeni)

!Grill, vino la oglindă să-admirăm hazos
Cum ne pândeşte-o babă cu surâs pe dos,
O babă se hlizeşte cu surâs pe dos!
!
!Grill, este vremea să bârfim libidinos,
Cum fluturii de varză zboară-n sus şi-n jos,
Cum zboară fluturii de varză-n sus şi-n jos!
!
!Fă paşi, Grill, cu prestanţă pe covorul ros
Şi şoldul acordează-ţi, şoldul tău maiestuos,
Covorul ros de pasul tău maiestuos!
!
!Grill, vino-n patul foarte reverenţios,
Să-ţi descifrez poeme cu înalt folos,
Poemele să-ţi pipăi cu sublim folos.!

6. (Spaimele elegiace ale maestrului dinaintea maeştrilor spaimelor)

„O-io-io-io-io, ca om Virgil ce sunt, la început am făcut o beţie şi un scandal; cum duhul poetului se purta pe deasupra paharelor, le-am umplut pe cele deşerte şi le-am secat pe cele pline în cârciuma netocmită şi goală, pe când, în misiune pe frontul secret, vom fi amândoi stenografiaţi de barmaniţe;

Şi am văzut că toate erau bune, aşa că am zis:

Fie ce-o fi, lumină să se numească sau păguboasă notă de plată din zori în seară ori din seară în dimineaţă, aşadar treacă de la mine prima zi şi treacă prima noapte; păi cine se ţine gaie pe urmele noastre, poete făcător de umbre pe-un perete,

Decât oase în batistă, Don Guru Trubadurul, cu rangă

De fier forjat, cu discipoli şi furuncule, cu labăpupişti, ţuţeri de vibrant interes, pe lângă târgul de mirese, talentatele, patentatele, preotesele divinei lui plimbări cu deschizătorii-de-alai şi înainte-măturătorii; şi am văzut că paharele erau mai bune, se umpleau, se ciocneau, se goleau

Cât a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a doua şi noaptea a doua;

Şi Geo trăgea la pedale şi Bogza se opintea şi paznicul de farfuze în frâne se întrecea, trei pe o bicicletă, fără să mai socotim 175 şi ceva de minute provinciale în gară la Mizil; şi am văzut că paharele se umpleau,

Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a treia şi noaptea a treia;

Laurenţiu-de-pe-ulicioară îşi repeta strigătura odată cu înghiţitura „Săriţi, critici buni, poetaşii mă omoară şi premii literare-mi sustrag din călimară!”;

Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a patra şi noaptea a patra;

Gabriel-gânditorul-cu-târnăcopul, singura parte activă la excitaţii a creierului său, în afara ţesalei pentru barbă şi a

somniferelor strecurate sub cerul constelat al amigdalelor, mustăcea şi număra 1, 2, 3, când paharele se ciocneau, 1, 2, 3, când paharele se goleau.

Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a cincia şi noaptea a cincea;

De dincolo de nisipuri, Ştefănuş-Neaguşă, bravul nebun al mahmuritelor oraşe, cântă: Şapte văi şi-o râpă-adâncă, sar şi lupii mi-l mănâncă pe nea Rică-Valerică, falnic fante de editură, latră dinţii fără gură.

Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a şasea şi noaptea a şasea;

Pădureţ mălăieţ de lângă drum, măreţul pitic freacă între degete un rozarium din cepe de arpagic: „Iubito, nu mai suntem tineri, tu de joi seara, eu de vineri, măr fără drum sub gardul mare, la mine-n braţe poame roşii arde, mai roşii ca nişte stindarde ori manifeste viitoare."

Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a şaptea şi noaptea a şaptea;

La unison c-un discret ghinion, bardul încoronat brici şi ţarevici pe mahalaua mâhnirii Ţicău avea un stilou în loc de celest creion şi era într-atât de *violon d'Ingres* încât nu i-a folosit nici la curăţatul sub unghii, oricât domnişoarei Gabriela Şerban la o expoziţie de artă mamelară îi lăuda genunchii.

Pentru încă o seară şi încă o dimineaţă pe strada Nisipuri,

Fără nicio lehamite de hăhăiala unui purtător de bandaje
din ziare vechi pe ochi, Ioanidele bătut în cucuie de stenahorie;
tocmai îl aud cum își maltratează plămânii în formă de variaţiuni
la melodia, categoria gargară „Pentru că prefer viața ca o bodegă
din Tecuci, în spirit progresist,

Insist, vă rog să revizuiţi statutul meu de trompetist!”

7. (Poetul recită cu singura încredinţare că barmăniţele, dragele de ele, se află în sacră misiune de luptă)

Tocmai acum, ridicând ochii, un fulger mi-aduce
aminte: bufonul regelui Lear mai știe să râdă,
I-o fi rămas pe suflet acea rămăşiţă dintr-un Platon
căzut în meditaţie despre întuneric;
ploaia se revarsă și fulgeră cu ţăndări

De foc peste bufonii lui Dostoievski, fulgeră
și plouă peste nebunii târâși în subterane, împiedicaţi
În alaiul de orgolioși, de idioţi și ucigași, plouă
și fulgeră peste cortegiul nu-știu-cui,
de îngropăciune, cu frânturi-de-frânturi-

De-frânturi-de-bocete „Doamne…Doam…ne…”;
și fulgeră și plouă, un trăsnet leagă cerul de pământ,
Precum în vremurile bune de altădată, când încă

Nu se învrednicise alt bufon să inventeze paratrăsnetul.

8. (Omul Virgil enumeră roadele din tăgârţa burdușită)

Cu poalele de cârpă ale anteriului căcăniu, lungit, prelungit, lăbărţat, fâlfâindu-i în vijelii de pe alte planete, dârdâitorul din toate mădularele se caţără dintr-o văioagă, suie în patru labe şi dă mintenaş năvală peste salvaţi-sufletele-noastre, SOS, rântaş, prăjeală.

Nu sunt un spin, însă îl trag pe maestru de mânecă puţin:

„Uită-te cum îşi trânteşte pălăria de a treia planetă de la soare până la noi, magistre, şi o pisălogeşte în picioare cu mult spor."

Copleşit de necazuri, omul Virgil îşi pierde talentul de a continua, până se poticneşte de răspunsul fatidic:

„E semnalul de alarmă! Am rupt-o-n fericirea poporului târâtor spre viitorul de aur, nu-i mai scăpăm din gheare, labe, copite; decât o fugă sănătoasă până în vârful muntelui, mai bine să ne prefacem, dacă tot am fost blestemaţi, să-l ascultăm, să-l admirăm, să-l mângâiem, altfel Don-Guru-Bubiţă-frumos-ca-moartea ne cotonogeşte şi ne tăbăceşte pielea proprietate personală cu scopul scuză mijloacele să şi-o facă tăgârţă burdușită cu jeu-d'amour, cu rod-de-rod, cu o recoltă colectivistă de roade, buzele buboase-şi roade, ca mai apoi, cu tărăboi, să pună roditoarea rangă în husă de umbrelă pe vai de noi!"

9. (Omul Virgil sub teroarea unei insomniace beţii)

Pe costişă, eu şi maestrul, tot mai sus, mai presus, pe brânci, în măreaţă căţărare de tip nou, cu Don Guru pe urmele noastre tot mai jos, mai prejos, pe când zăpăciţii din hăitic ne hărţuie, ne ochesc cu metafore furibunde, cu asteisme bolovănoase, cu perifraze ciunte, de ni se taie respiraţia şi neinspiraţia, aşa că nu mai luăm seama alte amănunte.

Va fi un act definitiv de curaj din partea hărţuitorilor, în vreme ce, pe noi, ah, oribilă, ah, deva-, ah, devasta-, ah, devastatoare, ploaia se hotărăşte să ne acompanieze, să ne tiranizeze, să ne oprimeze, ah, cu butoaie de tablă, cu tobe uriaşe, cu timpane, cu bongo, conga, darbukas, djembe, ţimbale, ah, cu maracasuri, triangles, octabane, shakere, să ne flageleze cu xilofoane tembele,
ah, cu tamburine,
guiros,
blocksuri,
cajouri,
gonguri, ah, cu banjouri, stejari cu scârţâituri, uşi cu trântituri.

10. (Omul Virgil recită un poem cu acompaniament de percuţie)

Noi nu avem sandale minunat croite
Din pielea îngerilor păzitori, noi nu
Mâncăm la miezul nopţii cântece de pasăre
Măiastră în cantinele lui Dumnezeu,

Noi nu avem sufletul în forma pentagramei
Maestrului Pitagora, consumatori
De vaste-excursii înghiţim pe apucatelea
Tramvai, căruţă, bicicletă, tren, noi nu.

11. (Până să treacă la odihnă cu un fir de iarba-cănăraşului în gură)

Aprinşi de-epopeică mânie, talentaţii aruncă, diferenţiat, precum ni se rânduieşte fiecăruia cu mare-exactitate prin scara valorii, mai întâi în omul Virgil, cu răgălii şi rădăcini ţepoase de cătină, abia mai apoi în decăzutul de mine, cu jordii de zmeuriş, cu

jir, cu bineroditoare ghinde şi doine smulse şi mulse din subsolul mănos al chitarei, pe melodii amânate până la spartul târgului de instrumente de tortură muzicală din strada Nisipuri, strada fără sfârşit, precum frazele dintr-un roman despre toamna unui patriarh.

Tot o fugă şi voci, nicidecum preludiu-şi-fugă de Johann Sebastian, ci alergătură voinicoasă prin râpile, întortocherile şi fundăturile, fugăreală să scăpăm de fraţii-jderii-mistreţii-înpisc-la-Leharcea, de lupii-de-la-Cucoarea de meritat pripas ai mahalalei montane, aşa că urcuşul ne taie...

!„Eu vi-s joagăru' şi jugănaru', gâlmelor şi râmelor, dacă-mi pun mintea, curvelor din Babilon, canalii, să moară viaţa mea,

Vă mănânc de viu, de vii; de câte ori ne despărţim, fir-aţi de-ortaci în râia şi sarcopţii şi pegra cârciumilor, prea mi-s labele năclăite, zborşite de cât prăpăd fac din voi, paranoicilor şi liviu-stoicilor!"

...urcuşul ne taie răsuflarea, în stil fugato, până ne trântim cu burta pe iarba salvatoare, încât actorul, uite-l, în culise, ne bârfeşte, costumat, macheat, cu tracul în ordine, pentru că noi, „Hoţomanii" fochistului Faulkner, am furat toate tragediile lui Thespis-Frinicos-Ion-Euripide-cel-tânăr, numai pierdutele, iar acum le tăbârcim cu spinarea, sus, numai în sus, spre cele mai înaintate culmi încununate cu frunze de laur, de unde fuseseră şmanglite-plagiate-puse-pe-foc, iarna, la gura şemineului, de ceilalţi invidioşi, Eschil-Sofocle-Euripide-cel-bătrân, cârcotaşi-ranchiunoşi.

12. (O părere a poetului despre rolul cartofilor în revoluţie)

„Cânţi, Beatriţo, ciobite paharele de filozofii

Atotştiutori, încât cetăţile lumii ajung pe labele nespălate ale cui habar nu are, pe când cine gândeşte îşi ocupă locul sub poalele

mesei, sau, mai minunat, la săpat, la sortat pe mărimi, la cules în saci şi la curăţat îndărătul bucătăriei literare, unde nu avem decât să perorăm, dar numai în limitele necesităţii înţelese, despre rolul cartofilor în revoluţia mondială."

Fugăriţi, amândoi poetaşii abia îşi mai trag sufletele pe muşchiul binecuvenit, de catifea raiată, al poienei, cu un firişor de iarba-cănăraşului în gură, într-un decor cu munţi, nouri şi liliuţe în floare, ca la teatru.

Comod aşezaţi în fotoliile tapitonate cu merişori şi merişoare de fâneaţă, tocmai îl ascultă, în odăjdiile slujbei sale, pe fericitul posesor al unei capturi de boabe amestecate cu bulgări din pământul în feluri şi chipuri, cum se tot cunoaşte şi recunoaşte, al străzii Nisipuri.

13. Actorul

Pe eşafodul de scândură nimic nu întrece spaima de a te afla
în toate privirile şi singur în propriii tăi ochi;
neştiut vizitator, simplă stea căzătoare prin aerul unui
Oraş cunoscut numai în geografie; de vânt strecurată,
rătăcesc printr-o piaţă dezolant de pustie;

Îmi aud paşii lovind betonul cu violenţa prăbuşirii unor masive
de piatră; vreau
Să cumpăr nişte garoafe, un formidabil snop, să-l prezint,
bineînţeles, drept omagiul unei admiratoare;

A murit adevărul, istoria a înnebunit, prin urmare, diseară,
voi juca rolul unui cuceritor de popoare, un bolnav din
plictis fără margini, aşadar nu-i rămâne decât să-şi pună
la stâlpul infamiei gloria şi iubirea tomnatică pentru

o puştoaică numai unduire molatică şi coamă de leoaică;

Recuzitiera pândeşte finalul, să-mi confişte melancolia, cununa
de lauri şi ironia;

Simt nevoia să cumpăr nişte flori, să le mângâi şi să-mi ofere
aceeaşi mângâiere;
Ieri seară am interpretat rolul acelui impostor sentimental
într-o sfâşiere pe viaţă şi pe moarte c-un feroce egoist,
dihanie fără zâmbet pe buzele acre;
După reprezentaţie, în culise, de fiecare dată, partenerul
de încleştare mă îmbrăţişează, implorându-mi iertare;

Aş cumpăra nişte flori, ce-oi găsi;

O mască, seară de seară, îmi potrivesc, ori alta: sunt vicar
Sau gropar, Iulius Caesar demolând cea mai anarhică
democraţie şi modelând, grandios, o dictatură de granit;
Sunt ambasador sau trişor,
Yosua cu biciul în mână fulgerând între şoaptă şi tunet teribile
profeţii sub cupolele, grandioasele, tămâiatele,
dumnezeieştile, ale Templului;
Sunt bufon sau baron,
Horea bântuind coşmarurile torţionarului şi vindecându-i arsurile
setei cu îndurarea dintr-un urcior;
Sunt bătrân cântăreţ la trompetă sau membru al Înaltului
Tribunal
Ecleziastic,
Sunt Sigismondo Pandolpho Malatesta, signor da Rimini şi loc
geometric al tuturor ispitelor, când poet: „Malatesta
străluceşte în tot ce întreprinde” şi filozof: „Malatesta lasă
pe orice lucru pe care pune mâna pecetea inteligenţei lui”,

când odios ucigaş; când îndrăgostit pasionat; când viteaz
în fruntea soldaţilor; când dictându-mi propriul panegiric
de erou ca nimeni altul în vreme ce-mi fac uitate, „uciderea
nu-i de domeniul spiritului”, cu aceeaşi generozitate
mişeliile de asasin;
Sunt slugă de taină şi eminenţă cenuşie,
Obsedatul Richard-III, demonicul, palavragiul, beţivul şi
genialul: „Un cal, un cal, dau un regat pentru un cal!”,
Starbuck, Hagi Tudose, Don Juan, Omul cel bun din
Sâciuan, Beckett, Ivan-Turbincă, generalul de brigadă Ezra
Mannon, Romulus cel Mare: „Mă retrag, să-mi văd
de pensie”, Estragon: „Nimic de făcut”, Ion, Woyzeck,
Danton, Rică-Venturiano,
Sunt mincinos fără dubii şi nebun sau tribun
Cu inima înflăcărată, silit să-mi asum crima în faţa omenirii
pentru a o preschimba în lumină vie, incendiară –
Şi asta, seară de seară de seară;

Dacă recunosc adevărul, prea îmi răsună îngrozitor paşii, oţel
izbind în cremenea pustie a pieţei;
După ropotele de aplauze, după îndelungatele, nu-mi rămâne
decât un gust de neant, o nelinişte prăvălitoare de drojdii
amare;
Aş fi vrut să cumpăr o floare, fie oricât de modestă.

14. Agronomul

Buldozerele osândesc pescarii la o nouă meserie silnică pe viaţă; alta e acum realitatea, sălciile îşi depun sărăcia

La banca agricolă, în vreme ce eliberează terenul de pădurea productivă numai crapi şi cocostârci;

Din brazda însămânţată cu melci se frăgezeşte puful de toamnă, praful sfios, de mătase,

În război pe disperare şi nelinişte cu batalioanele de cânepă sălbatică şi vulpoaică năvală.

Am acasă nevastă cu patru guri de hrănit şi în spate oraşe, oraşe, oraşe:

Dă-mi, Pământule, nervura speranţei să smulg din dezastru îmbucătura, dulcea, sacra, neagra, totuşi de pâine.

15. Arhitectul

Chiar dacă nu am construit, din motive independente de
izbucnirea între timp a atâtor măceluri, insurecţii,
războaie în numele şi prenumele independenţei,
Nici Sediul Mondial al Academiilor Unite,
Nici Mausoleul-Martirilor,
Nici Expoziţia Universală cu prilejul Jocurilor Milenare,
Nici Templul Credinţei în Destin, nici noul Musaion,
Chiar dacă abia acum îmi clădesc întru totul temeinic
prestigiul în oraşul de provincie, la etajul nouă al
căminului de nefamilişti, împărţind camera şi vermutul
cu macaragiul sezonier şi cu încărcătorul-stivuitor la
filatura de bumbac,
Chiar dacă plec la serviciu cu noapte în cap, grăbit să îmi
pun semnătura până să ridice portarul condica de
prezenţă,
Chiar dacă, din linii, unghiuri, spirale, cu ochii pe furiş la
o copie după o străveche gravură reprezentându-l
pe Marele Maestru Hiram, imaginez în faţa planşetei
suprafeţe, spaţii, desenând mobilier proletar de
bucătărie,

Chiar dacă prefer cantina oricăror altor manifestări spiritului
individualist şi vizionez în grup spectacole educative,
Chiar dacă, mai ales vara, seară de seară, îmi târăsc zâmbetul
spre casă, o dată cu, împăturit, ziarul de ieri şi de
alaltăieri în buzunarul paltonului,
Chiar dacă mi-am caşerat pereţii cu necrologuri omagiale, de
unde aflu că deja am murit,
Nimic nu mă împiedică să vegetez învins de linişte şi de
înaltă armonie
Văzându-mi nevăzutele vise, cu ochii deschişi, în tavan.

16. Arhivarul

I-am cusut la dosar ideile de biet duşman al poporului;
Credea că vara la Moscova poate fi somptuos de budistă
şi, mai extravagant, i se năzărea că o copilă de ţigan
cu rochiţa până în caldarâm făcea să tremură clopoţeii
din tobă, cântând unui deţinut, ursului, eternului
menşevic al naturii;

I-am ştampilat poezie cu poezie;
În loc să preamărească gestul epic al mujicului predând orzul
Statului tuturor muncitorilor şi ţăranilor până la ultima
firimitură de turtă, îşi declara cu inocenţă fleacurile câte
îl mai ţineau pe lume: cheia de la o uşă străină, o grivnă
în buzunar, un film cu gangsteri, ciupiturile de vărsat
ale asfaltului;

Am caligrafiat pe dosar numărul de înregistrare;
Nici pe Tătucul tuturor popoarelor nu l-a evocat în epopeice
poeme, nici legendara lui pipă, ba i se năluca
că pe constelatul Kremlin se scălâmbăiau carâmbi

potcoviţi şi în părul morţilor lustruiţi;

S-a pierdut urma dosarului într-un siloz subteran,
Pe când patru gardieni cu bâtele îl îngropau pe lunatic
sub un morman de butuci, undeva, în măreaţă
Naşa Siberia, pentru care biruinţă mare lumina urcă
de la Soare-Răsare.

17. Astrologul

Constituţiile şi legile şi decretele, iată-le în haită, obligă întrunirile academice şi buletinele de ştiri, nesomnul foamei şi somnul paznicilor să funcţioneze tot înainte,

Iat-o, încă şi încă, dictatura orarului de tip nou în ceasurile de mână, în programul de birou, în mersul trenurilor, în muncile naşterii;

Numai băţul cu noduri uscate, numai ciolănosul şi amărâtul, băţul înfipt în pustiul de piatră, sărac, citeşte după soare, măsoară timpul cum a apucat,

Arătător fără minciună pe cadranul pământului depune mărturie în numele celui gol, desculţ, abrogat – adevărul.

18. Astronomul

Dar mai ales oamenii îşi pierd răbdarea să ţină seama stelelor,
fie chiar prin lentile de dragoste,
Aşa că le rămâne morţilor desmărginita îndărătnicie să le
numere bob cu bob şi rând pe rând
Printr-un ochean de pământ.

19. Bibliotecarul

Un cititor mai cârcotaş, pe-o carte-împrumutată ieri,
Cu pixu-în dinţi şi-a consemnat, pe scurt, profundele păreri:

„Cu talpa înfiptă-a dreptului picior în neolitic, cu stângu-n viitor, spătos săteanul Gică din Florica zeiţei mulge-o ţâţă atâtica, de behăie idilicul totem sub mâinile ţăranului suprem, iar printre deşti străvede, răşchirate, la plug şi grapă oi transfigurate."

Apoi adaugă într-un esenţial final:
„De ce nu are oaia-în loc de bot o canea de poloboc?"

20. Biograful

Al doilea fiu legitim din căsătoria lui Carlo, avocat şi aprig tribun împotriva fărădelegii, când pricopsiţii de senatori i-au vândut vatra, chiar aşa, i-au scos nici mai mult, nici mai puţin patria la mezat, o insulă cu cât mai sălbatică şi pietroasă cu atât mai sângeros îndrăgită, şi al soţiei sale, Letizia;

Botezat cu un nume de-a dreptul ciudat, Napolione, tocmai dormea în scutece fără grija mamelor bocind, fără habar că soldaţii debarcau să ia în primire noua proprietate a regelui, iar munţii Corsicii fierbeau bătuţi de soartă cu revolverul în mână;

Ce s-ar fi ales fără marea ticăloşie, încotro şi-ar fi luat lumea în cap târându-şi, burduşite, geamantanele cu rufărie băiatul mamei, încăpăţânatul, îndărătnicul, certăreţul şi deloc perseverentul?

Desigur, spre curtea doldora de arhiduci şi subrete, de contese şi vizitii, de baroni şi cameriste, de jabouri, capelmaeştri

şi peruci, de serenade şi menuete a Casei de Habsburg, ca atâţi alţi italieni puşi să-şi croiască o căpătuială cât de cât;

Numai că destinul, acea întâmplare a ierbii când năvăleşte primăvara peste continentele veştede şi le ocupă cu proaspăta vlagă, verdea şi cruda şi sănătoasa, nu a îngăduit să se risipească în neant nişte jocuri de limbaj cu totul mirabile:

Puiul de Marengo;
Podul de la Arcole, răsăritul soarelui la Austerlitz,
Mestecenii de la Borodino, garda de la Waterloo,
Vulturul de la Sfânta Sfintelor, Elena.

21. (Elegia ceasului jucător cu timpul)

Cu multă, prea multă bătaie de cap, într-o mare măsură şi după importante eforturi, pe biolog îl preocupă fluturii muntelui încununat cu vulturi de pază şi control; cu biograful nu este de glumit, el stăpâneşte şi guvernează peste toate creaţiile informative în bibliorafturi cu mottoul cârciumii „Strict-Secret”.

Întotdeauna ceasornicarul se preface jucător
cu timpul, pe când cenzorul nu se preface, el
deţine esenţa greşelii şi a corectitudinii,
aşa că la uşa lui aşteptăm cu mare frică şi respect,
drept care omul Virgil mai bine nu scrie
şi îi dă tot înainte cu filozofia paharului, sau scrie,
îşi toarnă pe gât, mai bine decât să-l încerce
respectul şi frica, exact în această minunată
ordine; deja se aflase, prin ochi, urechi şi alte
mijloace specifice, că un poet dispăruse fără urmă,
în buzunar, sau pe unde ascund poeţii,
cu libretul oratoriului

„A Treisprezecea Poruncă”,
Aşadar, compozitorul degeaba orchestrează
uvertura şi-şi prelungeşte calea, viaţa şi adevărul
cu zadarnica aşteptare a versurilor pentru recitative,
duete, arii şi coruri; unica rezolvare, cu adevărat
vizionară, mai rămâne recoltatul porumbului,
ceea ce începe spornic să se înfăptuiască odată
cu deşertarea din remorci la marginea tarlalei
a coriştilor şi violoniştilor, a flautiştilor şi oboiştilor,
trompetiştilor şi percuţioniştilor direct
într-o aliniere pe două rânduri, laolaltă cu directorul
filarmonicii, cu pianiştii corepetitori, cu răspunzătorii
de ordine şi informări cu semnătură codificată,
disciplină şi devotament fără margini.

Cât despre jurnalişti, inutili paraeroi ai adevărului,
despre romancieri de ficţiuni irealist-dialectice,
despre regizori de mari ceremonii şi desfăşurări
omagiale, cu profund semnificative şi spontane
prilejuri, despre scenarişti elocvent instruiţi, directori
de scenă, sufleuri cu misiuni speciale,
secretari de redacţie, despre eseişti, editorialişti
de serviciu pe unitate, pe paginile întâi,
întotdeauna sărbătoreşti, cu fotografiile Marelui Fiu,
despre corectori şi balerini şi secretare şi copişti
de partituri şi maeştri în caligrafierea notelor
informative, în această dezordine, numai de bine,
ei vor moşteni pe veci-de-veci paginile enciclopediilor
şi ale statelor democrat populare de răsplată
a devotamentului cu vigilenţă îndosariate şi păstrate
în cele mai minunate arhive din subsolurile
restaurantului „Marşul spre Roşii Orizonturi.”

Dacă profesorul de geometrie conturează o linie, un unghi, un triunghi sau un pătrat, atunci cine trasează o linie de partid? Răspunsul se află, în mod obiectiv ştiinţific, numai înainte, dincolo de luminoasele porţi ale viitorului, deci executaţi comanda de luptă a tuturor comenzilor: vă ordon, mărşăluiţi!

22. Biologul

Iată un munte şi iată un fluture:
Să ne cufundăm gândul în tot adâncul acestei mirări;
Ei bine, ce este un munte?
O aşezare oarecare de piscuri şi prăpăstii, de ponoare şi peşteri, o aglomerare prin gravitaţie, colosală, cosmică, de riguros geometrice cristale, mereu şi mereu repetate, o himalaya minerală;

Ce este un fluture?
O ierarhie de cristale în sisteme urzind universul unei molecule, de molecule organizând galaxia unei celule, de celule clădind un organism, acel izvor de energie vie, integratoare, biruind legile fizicii, risipitoare; astfel se ia în stăpânire magnetismul, aerodinamica, gravitaţia, până la alcătuirea suav pâlpâitoare a unei fiinţe zburătoare.

Iată uriaşul şi un miracol!

Ce este moartea unui fluture?
Antenele pipăind brânduşele şi nectarul, aripile pufos colorate, polivalenta lui plăsmuire îşi ies din alcătuire şi încep o coborâre în timp, o cădere neîntreruptă prin ere, către prima celulă a viului şi, încă o cădere cu mult mai adâncă, până la acea inerţie a cristalului şi mineralului;

Astfel, pentru întâia oară în miliardele trecătoare şi efemere ale anilor i se întâmplă să moară;

Iată un fluture, brodează aerul verde al muntelui.

23. Cântăreţul de muzică populară

Tocmai coboară din zei şi face paşi pe drumul de piatră al oraşului; umerii voievodului din statuie par şubrezi pe lângă înfăţişarea descălecatului.

Căciula dintr-un firos animal, fără alt nume, revarsă o păruială de mărăcini; dedesubtul frunţii, ochelarii cu ferestrele întunecate îşi prăvălesc ascunzătoarea, vântul să nu-i aspreasc obrajii.

Îi deschid calea trei uniforme de secretari personali; încheie alaiul trei, încruntaţi, preocupaţi, cenuşii, casieri, laolaltă dotaţi cu o duzină de mape-diplomat, încuind arhivele de contracte pentru nunţile tuturor săptămânilor.

O blondină spălăcită în vopseaua spicului, o brunetă sub perucă lăiaţă îl spijină de subsuori, să nu se dărâme din picioare comoara de cântece, Doamne fereşte, a plugarului din miile de ani.

24. Ceasornicarul

Îmi dezbrac roba neagră cu insigna emailată, de alamă *Lex* lângă
un guler alb, alb, cretă de alb şi mă strecor prin uşa
din spate să mai bântui librăriile.

Revin spre seară acasă, după şedinţe şi sentinţe, nu pentru
altceva, ci numai să mă încui în bibliotecă, unde practic,
pe ascunselea de ochii indiscreţiei, legătoria de lux
a cărţilor, dar cum faptul poate fi interpretat ca o aluzie,
Gândesc, deoarece nu ştiu nimic mai împovărăto decât să cazi
pe gânduri cu propria ta minte;
Nicidecum prezentul nu-i o mijlocire spre viitor; eu sunt o fiinţă
eternă în limitele secundei mele eterne,
Drept aceea mă cufund în singura îndeletnicire demnă de clipa
mea vremelnică: învăţ cum fuge timpul prin materie;
Multe lucruri sunt îngrozitoare, însă nimic nu întrece în dezolare
un ceas defect,
Seamănă cu o rătăcire în deşert;
Tocmai de aceea, în numele nici unei legi, îl meşteresc până
învie, în limitele şansei, fiinţă asemeni mie.

25. Cenzorul

Sosesc la şcoală cu atâta neclintită punctualitate, încât însăşi ora oficială şi ceasul electronic din centrul civic mai trebuie potrivite din când în când.

Păşesc spre clasă numai după ce-mi aranjez încă o dată cravata imprimată cu steaguri şi stele revoluţionare; înarmat până în dinţi cu arsenalul pedagogiei, examinez frontal, încruntându-mi, de piatră, sprâncenele, apoi mă lansez şoimeşte asupra noilor cunoştinţe pe căile deschise vizionar de obiectivele codificate în atâtea şi atâtea proiecte impecabile de tehnologie didactică.

Miercuri de miercuri, prin comenzi şi instrucţiuni, alarmez grupe de şoc pentru menţinerea liber consimţită a disciplinei de oţel, pe când starea echipamentului şcolar, a sarafanelor şi bentiţelor, se

consemnează riguros în registre, rostul matricolelor descusute se interpretează în caiete de observaţie, situaţia ciorapilor de nailon, a unghiilor lăcuite se pune de perfect acord cu absenţele nemotivate de la ceremonialele în onoarea panourilor cu fruntaşi în muncă.

O dată pe săptămână rechiziţionez în totalitate maculatoarele şi alte documente, precum bileţelele de dragoste; descifrez cu aprigă vigilenţă, sistematizez greşelile după imperturbabil de ştiinţifica scară a gravităţii, ratific sau condamn aşezarea în pagină, sancţionez prezenţa petelor, absenţa alineatelor, întreprind meticuloase şi comparative analize grafologice, extrag adânc semnificative concluzii, corelând notele mari cu succesele fabricii de biscuiţi, notele mici cu degrigolada întreprinderii de deratizare,

Şi, ultimă încununare,

Întocmesc raportul amănunţit către organele superioare.

.....

26. (Poem informativ şi un comentariu filozofic; a CCCI sutră – către discipoli – despre pielea poeziei)

!merg şi merg şi marg şi scriu şi, în frumuseţea mea iniţi-
atică, rotund precum rotundul, graţios precum
graţia, în faţa unei gnoze muzicale absolute,
admir elevii în băncile ogoarelor de porumb,
adevăratele laboratoare, ale fascinantei munci şi ale
studiului, unde spiritul nu devine abstracţiune;
!
: prin jeu d'amour vă, eu, geniul numinos
vă informez cum se-ntâlnesc şi laolaltă
şuşotesc, găvăresc, pălăvrăgesc
colecţionari, ceasornicari, îndrumători,
comentatori, compozitori, dirijori,
laolaltă şopotesc, laolaltă şuşuiesc;

!
: cel mai înaintat în conştiinţă, un profesor
de filozofie progresistă îmi promite
orice colaborare, cu promisiunea
să-i înlesnesc o catedră echivalentă;
!
: dacă se intervine la tovarăşu' lent-colonel,
dacă se aranjează cu tovarăşu' prim-vice,
dacă se pune o vorbă, dacă se dă un ordin propice
şi premiu-o pereche de brice la joc de popice;
!
: filozoful mi-i ascultă, mi-i notează,
precum ne învaţă un adulat confrate, zi
şi noapte, noapte şi zi, se ascute lupta
între clase, oamenii se dovedesc a fi
elemente tot mai duşmănoase,
deci individul mi-i adnotează în discuţii,
între două, şapte, nouă pahare în birtul
„La tovarăşu'", beţi de beţi şi terminaţi,
nişte pramatii „La tovarăşu'" în birt,
blazaţi şi declasaţi şi taraţi şi rataţi.!
!
! merg şi merg şi scriu şi scriu, pe pielea poeziei scriu,
perseverent şi răbduriu!

(fără semnătură)

.....

Strict secret. Exemplar unic

Ordon:

Instrucţia de bază şi micile, finele dereglări de conturi invidioase între poeţii de tip nou are la bază învăţăturele celui mai înaintat Erou dintre Eroi, căruia îi datorăm devotament absolut pentru

disciplina estetică a muncii prin prevenţie, pază şi control, care prin ordine şi comenzi şi discursuri şi plenare cu dineuri asortate ne povăţuieşte şi ne forjează cel mai cuprinzător devotament sub marele drapel. Că e tactic necesar ca gradul locotenent-major de legătură să mai facă târâşuri cu individul, să-l mai instruiască, adică să-l mai performeze conform ordinelor şi comenzilor pe poetul de tip nou informativ, adică să mai renunţe şi să arunce la groapa de gunoaie sofisticărelile cosmopolitiste, şulfăniile şi aiurelile şi intelectualizmele de tipul *jeudamur, eonolog, damigea*, *prima ierba* şi alte chestii pe care le ştim noi. Aşa că neinstruitul să nu se mai prefacă că este umăr la umăr şi grad la grad cu cadrele şi să stabilească care mai de care este şi care nu este lozinci mobilizatoare. În rest numai informaţii despre unii şi alţii profesori progresişti, devotaţi colaboratori prin materialuri scrise şi îndosariate conform secretului de serviciu, că despre neprogresişti şi chiauni, de parcă nu i-am cunoaşte noi cum este unii şi cum se comportă ceilalţii.

Locotenent-colonel, semnătură indescifrabilă

.....

27. Colecţionarul de ziare

În servieta jerpelită, de zeci de ani clasează hârtii şi îşi ordonează opera într-o colecţie de dosare, cum nu a izbutit vreodată neam de neamul romancierilor, de la Balzac la Faulkner, ba încă,

Frază cu frază şi paragraf cu paragraf,

Tuturor cunoscuţilor întâmplători la un pahar de vorbe, prin agitarea degetelelor spre servieta îndopată,

Ne recită capitole din fenomenalele sale scrieri.

Într-o noapte, în cârciuma plină de poeţi fără versuri şi romancieri fără romane, pe când lipsea din critice necesităţi, cu

sălbăticie i-am profanat minunata arhivă, răsturnându-i pe spate, cu poalele în sus, pe masă, fabulosul tezaur:

Un putregai de ziare măcinate de vechime, cu discursuri la plenare şi congrese, cu bilanţuri ale recoltelor bogate, cu succese ale tăietorilor de păduri medaliaţi în întrecerile celor mai fruntaşe echipe.

Revenit la masă, zguduit de priveliştea jafului, potlogarul îşi încleştează umărul stâng, îl frământă ca pe-un aluat, scrâşneşte cu amărăciune şi mărturiseşte cu noduri în gât ce dureri de nesuportat îi terorizează mâna, chinuri asemănătoare unui bombardament cu cioburi de sticlă, amărui-amare,

Acea blestemată stângă a istoriei,

Rablagie, de cum începe să scrie, adică să aştearnă cu mâna dreaptă prima literă pe hârtie.

28. Comentatorul

Pavoazată sărbătoreşte, într-o piaţă din Addis-Abeba, cu
portretele lui Vladimir Ilici între coloane de drapele
fluturându-şi apoteotic purpura,
Se distribuie conserve americane de carne.

Astfel, în nesfârşit şuvoi, oamenii muncii slăvesc, oamenii
muncii dovedesc, oamenii muncii mărşăluiesc împotriva
imperialismului.

29. Compozitorul

Nici nu mai ştiu, între cer şi pământ, cine flagelează partita
percuţiei, pe viu, timpane, gonguri, talgere, cinele şi
trompete ale resurecţiei, cu bice apocaliptice, de foc,

darabane, xilofoane,
Pe când aici, maestru în coliba mea de coceni, orchestrez
cascadele şi torentele şi exploziile trăsnetelor, până aud
ori visez un fel de împăcare între cântecul
Instrumentelor şi strigătul mut, plumb abia scrâşnit, târâş
în ploaie de lungimea gamei de douăsprezece sunete,
Al corurilor din monodrama *Culegătorii de porumb
la Varşovia*.

30. Corespondentul de presă

Îndărătul gardului de sârmă ghimpată copilul ridică mâinile
cu degetele în semnul victoriei;
Dinaintea unui nou deşert pe lângă atâtea altele, beduinul
îşi îngăduie, în limuzina cu aer condiţionat şi radio-
telefon, câteva clipe de reflecţie: aşa se întâmplă când
e să se aleagă praful;
Fabrica de acetilenă are păreri proprii despre edificarea
societăţii socialiste multilateral penitenciare, dar portarul,
din vigilenţă, îi desface directorului general contractul
de muncă pentru repetate întârzieri la program;
Astfel, apele se despart de ape, întunericul de întuneric, ziua
de ieri de ziua de alaltăieri, cu aţa de tăiat mămăliga;
Daracul nu se spală pe dinţi, în schimb funcţionează, dovadă
că imperiile se destramă;

La închiderea ediţiei: laboratorul de geofizica pământului
anunţă cu regret că nu există nici o legătură între legea
atracţiei universale şi dragoste.

31. Coristul

În familia noastră cu aceleaşi bucurii ca toate familiile sperând în salariu s-a instituit un fel de sărbătoare echivalentă celor naţionale şi internaţionale, cinstită cu şampanie, cu tort de mere şi frişcă ori de câte ori mi se aniversează cea mai norocoasă promovare, întâi şi întâi în corul de copii;

De atunci desfătările, felicitările nu s-au mai oprit, nici elogiile, nici orologiile; o mulţime de vreme a trecut fără milă,

În schimb, filozofia mea a devenit mai suplă, mai adâncă, mai fertilă;

S-au străduit alţii să compună pentru mine şi ştiu ce ştiu, au vieţuit ca vai de lume; mă dirijează alţii, ca apoi să dispară în neant după aplauze; îmi întind alţii, în pauze, partiturile;

Între două repetiţii, îmi aduc alţii sucul de zmeură şi prăjiturile;

Ce să mai spun despre căsătorie, o nesfârşită reuşită, până când, vină de neiertat, neprihănita mea lumină a trădat mirajul din corp-ansamblu şi a promovat prim-balerină; după un proces pasional, pentru grave daune prin jignire,

Am îmbrăţişat-o, urându-i succes mondial şi multă fericire;

Nu refuz nimic niciodată; cânt ceea ce mi se planifică; tocmai lipsa de orice preferinţe şi luările de atitudine la şedinţe, caligrafiate cu mult înainte şi aprobate, îmi procură locuinţă pe lângă alte avantaje confortabile, piscină la munte, nisipuri de aur la mare, limuzină, calificative excelente, stipendii care mai de care stimulative, însufleţitoare;

Un fapt este cert, dimineaţa mă plimb fără emoţii, în schimb citesc tihnit ziarele cu ultimele ştiri după concert; las altora palpitaţiile şi calmantele; sunt prea lucid şi optimist,

Atunci la ce bun aş părăsi diamantele pentru aventura de a deveni un simplu solist;

Destui îmbrăţişează iluzia; am spirit contabil
Şi calculez câţi vântură-lume eşuează lamentabil.

32. Dirijorul

Cu toate că, îndrăgostit, am călcat spre ofiţerul stării civile
alături de cea mai fruntaşă, harnică şi multimedaliată
buldozeristă de la staţia de betoane, marea mea aventură
s-a numit armonia, contrapunctul, polifonia şi eterofonia,
într-un cuvânt, muzica.

Mărturisesc, sunt faimosul compozitor ridicat la rangul de şef
de echipă orchestrală pe podiumul de la Clubul Uzinelor
de Utilaj Greu;

Nici Moise, un artist al toiagului, nu şi-a călăuzit poporul
prin pustiu aşa cum eu instig cu bagheta, cu pumnul,
cu turnătoriile la preşedintele de sindicat, cu saxofoanele
Şi chitarele, cu trompetele până la apoteoze ale sferelor
şi chermezelor cu dans şi tombolă şi grătare sfârâind
în cinstea osiilor şi şasielor de vagoane,
Da, eu, artist al podurilor rulante, de oţel triumfător, al ciocanelor
şi roţilor dinţate,
Bat ritmul în marşuri proletare, cu maximă ritmicitate.

33. (Curând, pe cale de consecinţă multe întâmplări vor fi părut neverosimile)

Aproape de răscrucea dintre practica-dialecticii şi dialectica-practicii nimerim concept în concept peste filozoful de provincie, cu cât mai instruit la şcoala salvării umanităţii cu atât propune

o profundă retuşare a norilor, o nouă ordine a sărbătorilor, redefinirea tărâţei ca făină pe drumul spre cea mai luminoasă societate:

„Mai bine am fi călcat pe urmele unui laureat al Premiului Nobel pentru descoperiri fundamentale în ştiinţa şi conştiinţa zborului la fluturi, într-o îmbulzeală de filologi şi fonologi, grafologi şi grafomani, biografi, bibliografi şi stenografi”,

Mă scutură maestrul de gulerul cu nasturii rupţi în alte lupte pentru fericirea poporului băutor.

„Fără inhibiţii, corurile reunite ale membrilor corespondenţi şi învăţătoarelor interpretează imne siderale, pe când academicienii participă numai la repetiţii, zi şi noapte, intensive; să nu le spunem vulgar *ţurloaie*, picioarele îşi permit să strivească, fără nicio stima noastră şi mândria, iarba păşunilor alpine, cu şteviide-munte, bunghişori, ciumăfaie, genţiane, genuine anemone, ciulini, steregoaie de un albastru mai pur şi simplu în această ordine impusă.

Dintr-un ieri neconsumat spre un mâine deja dus, pitulat în cabana cu terasă „Trăinicie”, dincolo de fundătura Piscului, se aude un glas, iar maestrul mă umple cu explicaţii:

„Culmea ororii, mă doare căpăţâna, îmi bubuie varza, îmi crapă tărtăcuţa, de mi-o izbesc de masă ca de zidul plânsorii, de unde un idiot fără pereche, cu renume de Ionuţ Brăduţ, truditor la păhăruţ, o fi beat, o fi neinstruit, îmi suflă în bot şi-mi clipoceşte într-o ureche:

„De dimineaţă până-n amurgul de înroşit cărbune,
Mi-i drag să aud,
Ostaşul de rând al Conducătorului mi se spune,

În mine, bărbăteşte, cântăreţ în toată firea,

Se înalţă pulsionar statura inimii,
De-aceea viersuiesc, de-aceea torn oţelul: nu-i uşor să fii
Responsabilul cu fericirea.”

În difuzoare, alţi barzi calibraţi pe entuziasm care mai de care se întrec în pâine tăvălită prin sare şi în abuz de candoare:

„O mie de cântece Vizionarului, o mie de pluguri
Intră în arăturile de primăvară;
Şi mii de brăzdare iară şi iară
Explodează cu bucuria de a exploda întâia oară.”

În loc să se lase pătruns de sacrele ritualuri poetice, pe omul Virgil începe să-l chinuie o întrebare fără răspuns dincolo de răspunsul fără întrebare:

„De ce există muntele Purgatoriului pe strada Nisipuri sau mai degrabă nimic şi nicăieri?”

După un cataroi de şpriţ, urmează ştergerea gurii cu mâneca şi o transformare instantanee, prilej pentru câteva cuvinte din dicţionarul explicativ să se ilumineze în ceva fără definiţie:

„Suntem captivi într-un coşmar de-o şifonată elocinţă şi bem pahar după pahar de tulburare şi căinţă.”

În cele din urmă, neclintit în sine însuşi, Omul Virgil ar vrea să adoarmă cu deja pomenita ureche pe Masa de lemn a Tăcerii, fără nicio legătură cu un poem tocmai extras din cerneala de pe urmă, unde se recunoaşte cinstit:
„Trupul m-a durut, deşi nu aveam trup”,

Însă din pământul străzii Nisipuri se ridică nişte zgomote de-o ciudată incoerenţă, vuiete necunoscute, în orice caz, turbulenţe pe calea periculoasă a poeziei, stridenţe puse la cale de elevi în găşti ocupate cu împărţirea lui 30 la 9, perturbări datorate unei educatoare inconştiente, unui doctor excomunicat sau predispusei dizeuze la mărturisiri din proprie vină, femeie singură şi împodobită cu limuzină.

34. Dizeuza

Femeie singură, rup inima consumatorului, numai să mă pavoazez în catifea galbenă, grea, şi să-i cânt printre dinţi.

În cartier storceam lacrimi, naşul mare mă ciupea şmechereşte sub şale, pe când eram novice şi îmi vâra în sutien pumnul de parale.

Cu un pianist smucit şi o violonistă deşucheată, soţul meu trage la arcuş ca la parâme, fabrică tustrei răcnete de sirenă şi scârţâituri de frâne.

La urechea nuntaşilor, ce-aş mai croi romanţe şic din vioara lui, pe când aşa, mă obligă să-i confecţionez copii cu materialul cli enţilor.

Pe continente străine, câte un ziar le glorifică aventurile muzicale, lumea e târlă de proşti să îndure toate scrâşniturile unor puşlamale.

Scurtă şi roşie şi acrobatică, sânge de armăsar, fac prăpăd cu rochia, numai consumatorul să-mi adauge încă o limuzină la vila cu draperii de viţă sălbatică.

35. Doctorul

Excomunicat,
Nicidecum din pricină că nu ar părăsi în ruptul capului
spitalul, iar din spital,
Niciodată sala de reanimare şi desperare, ci numai din umană
solidaritate cu parfumata şi intensiv machiata soţie,
cu neiertătoarea bântuind tribunalele şi târându-şi ţapul
ispăşitor printre aruncătorii de pietre –
Bate fără noimă, de zile şi nopţi, trotuarele;

Sub halatul de finet ieftin se zvârcoleşte fantoma vântului.

36. Ecologul

În primul rând, să se amendeze sălciile, bocitoarele din preajma combinatului de îngrăşăminte azotoase, pe când, uite, perechea de porumbei îndrăgostiţi ciuguleşte firimituri din palma directorului tehnic; trebuie jumuliţi şi serviţi ciulama chiar mâine, la masa oficială în onoarea ministrului;

În loc să se entuziasmeze de creşterea vertiginoasă a producţiei de petrol pe râurile patriei mele, aceste mrene şi aceşti boişteni înhămaţi la valul sfidării înoată cu burta la stele;

Moţul-curcanului, lăptişorul, anghelica, sulfina, umbra-iepurelui, talpa-gâştei cât să îşi mai deverseze miresmele în ciuda impetuoasei industrii metalurgice?

Gustul de măr să fie înlocuit cu atitudinea constructivă, pământul de pe degetele bătrânului Homer zdrăngănind lira, cu fundaţiile noului complex de îngrăşare a porcilor;

Prea multă carne de melc se alterează fără folos economic pe nuielele de alun îmbălate cu argint:

Să se întocmească dosare de trimitere în judecată, iar celor găsiţi vinovaţi, întreagă lista de sus până jos, să li se confişte cochiliile şi metalul preţios.

37. Educatoarea

Totul se poate
Cu creioane colorate;
Ceasurile nu ştiu ora,
Melcii joacă hora;
O maşină de oţel
Născoci un băieţel;
Umbrela din cui
E mămica lui;
O cireaşă vişinie
Cântă într-o colivie;
Avionul are
Ghete în picioare
Şi aviatorul
I-a schimbat motorul,
Nu spun o minciună,
Pe-un covrig şi-o prună,
Jur pe adevăr,
Numai pe un măr.

V-a plăcut povestea mea?
Daaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

38. Elevii

După ce, astă noapte, aţi învăţat cum chiuie, aruncă perne şi ghemotoace de hârtie o sută paisprezece împărţit în treizeci şi nouă de paturi, astăzi vom continua, explicându-vă identitatea între porumbeii sălbatici şi maşinile zburătoare de mâncat porumb;

Tabla înmulţirii buruienilor prin seminţe galbene ori numai gălbui nu trebuie confundată cu balerca ancorată de un tractor, care de fapt este un vagon, nici cu piramida pe jumătate îngropată sau pe jumătate risipită, cum doriţi, de ştiuleţi cu dinţii auriţi;

Vântul se vinde la liber, se găseşte pretutindeni pe câmp în cantităţi mult mai mari decât promite manualul de geografie, iar la masa de seară vom avea adunare generală, care de fapt se numeşte ghiveci;

Încă o dată, în consens cu lozinca mobilizatoare *Munca oboseşte*, cea mai gustoasă e pâinea de şapte ori neagră, altfel spus, mai sunt şapte zile până la evadarea spre casă.

39. Farmacista

La urma urmelor, încă o modestă vânzătoare îţi numără cu
degetele ca un fel de perfecţiune a melancoliei mult
prea celebrele pastile de ulcerotrat, fără să ştie că pe timpul
celei mai glorioase revoluţii a lunii noiembrie marinarii
împuşcau pe oricine prindeau cu unghiile curate;

Atât ne mai lipsea, o nemilos de bolnavă toamnă,
Să nu ajungă nici soarele până în sufletul nostru, dar o avem
pe ea, împărţindu-ne

Mult prea umanele pastile de diazepam, în anotimpul căzut
peste lume,
Când inclusiv pentru neprihănirea mireselor se întocmeşte act
de acuzare;

Nimănui nu o cedăm, o apărăm cu tusea din piept, cu durerile
din plămâni, ca pe o ultimă rezervă a speranţei într-o
tragedie a neputinţei, la urma urmelor.

40. Filozoful

(Imediat voi distruge ciorna, să nu-mi afle profesorul de
serviciu gândurile după o percheziţie discretă prin
buzunare pentru că m-ar strivi prin cele mai
demascatoare acuzaţii);

(Cerul cu ritmul universului, cerul e nemilos, pământul cu
naşterea şi nimicirea, pământul e neîndurător,
Drept aceea, să-mi fie de bucurie:
În cruziciunea grădinii albeşte un prun, să-i privesc o floare
în ochi, până voi simţi cum aerul se sfinţeşte şi clipa
devine dumnezeiască);

(Prin urmare, aş fi retrogradat suplinitor de sport şi desen, iar
în completare de normă aş primi tehnologia arăturilor
de primăvară,
Adică arăturile din primăvara planetei, a treia de la soare,
dar cea dintâi în speranţa de-a nu mai îndrăzni să
meditez cu propriul meu cap, ci numai după indicaţii,
cele mai preţioase indicaţii.)

41. Fizicianul

Sunt o personalitate sobră, faptul că-mi place să măsor
Cu paşii parcul în sensuri absolut imprevizibile e-o
părere; după îndelungi ezitări îndrăznesc să mă-aşez,
Picior peste picior, pe-o bancă-întâmplător
Singuratică; prefer să meditez –
Pe când universul durează de aproximativ zece la puterea
optsprezece secunde, iar totul nu-i decât un perpetuu
izvor, aşa cum, după muzica lui Johann Sebastian
abia-începe infinitul;
Pentru că legile fizicii nu depind întru nimic de sensul de
curgere a timpului, de ce nu mi-aş imagina universul
cu ordinea inversată, totul pornind cu nesfârşitul;
Pietrele pierdute, molozul să se reaşeze în ruine,
Cioburile să se recompună treptat în coloane, bolţi, vitralii,
Renăscând geometria solemnă a catedralei,
Cascadele orgii să reverse tunete şi spovedanii blajine,
Evii de măreţie să descrească până când, iată,
Meşterii şi salahorii îi demontează bucată cu bucată
Migrând spre ziua precedentă; muzica se retrage în tuburile
pustii; marmora reia drumul munţilor reclădind
carierele; fundaţiile se absorb în lut, în iarbă; arhitecţii
întâi îşi prezintă proiectele, apoi le desenează,
le gândesc, învaţă cum să ţină creioanele în mână,
vârsta încet, încet li se frăgezeşte trăgându-i cuminţi
În copilărie, în leagăne, în părinţi;
După-atâtea calcule, ipoteze, experienţe copleşitoare,
Să te cufunzi în criză de timp gândind însuşi timpul,
E o nebănuită provocare.

42. Îndrumătorul

Nici una nu-l împiedică să se ridice până la rangul de, cel
puţin, vitrină a magazinului de solduri,
Nici alta nu-l stânjneşte să se împodobească arzător cu
luminoase idei, când ţi-e amiaza mai mare, încât i se
rotesc vârtej de-a împrejurul, ca în miezul unei galaxii,
cei mai conştienţi, mai clarvăzători fluturi de noapte.

43. Judecătorul

Sub cristalul biroului de nuc străvechi păstrează diafan colorată fotografia cu smalţuri de lăcustă verde a fiicei, o amintire din ziua examenului de bacalaureat,

Pe cristal, maşina cu litere tocite, strâmbe,

Maşina de înhămat oamenii la legile acestei lumi, pentru că numai cuvintele ei pot hotărî ce drum ţi se cuvine din mulţimea de drumuri,

Maşina ca o cumpănă oscilându-şi libertatea pe întreg spectrul către invizibil şi, mai departe, spre casa de corecţie a societăţii,

Maşina de scris.

44. Logicianul

E ora 6 şi 41, când 641 de perechi îşi consumă extazul în
hoteluri, automobile, corturi, piscine, magazii, cabine
de tablă,
E ora 6 şi 42 a celor 642 de cupluri în parcuri, subsoluri,
căpiţe de paie, în vile de lux cu ieşire la marea cea
mare,
E ora 6 şi 43 de minute: răsare soarele în zorii zilei de
Sfântul Dumitru şi eu mă gândesc de mult la nimic.

45. Matematicianul

Fără funcţii logaritmice şi hiperbolice, fără produs cartezian
şi calcule vectoriale, ci simplu, şcolăreşte de simplu,
Să punem la un loc câteva războaie mondiale şi să adunăm
cu morţii şi cu viii din bătăliile pierdute şi câştigate;
Să adăugăm rezultatului sângele celor ucişi şi lacrimile celor
născuţi, să scădem din mulţimea celor duşi numărul
Celor ce nu s-au întors, să înmulţim trădările cu trădătorii,
să facem separat socoteala adevărurilor nerostite
Şi să însumăm cu minciunile cîte le-am spus şi ni s-au spus;
Să împărţim învinşii la învingători şi iarăşi să adunăm,
Să scădem, să înmulţim simplu, şcolăreşte de simplu,
fără funcţii exponenţiale şi fără ridicări la putere, fără
Operaţii de integrare, fără disjuncţii şi echivalente,
Dar, mai întâi, să ne îngânduim un prilej de meditaţie.

46. (Pentru că totul, chiar dacă nu înţelegeam la ce foloseau dimineţile şi înserările şi miezul nopţii)

De judecător nu este scăpare, oarbă şi vigilentă pânda legii veghează asupra pământului şi cerului, fiindcă totul se cântăreşte; ne rămâne nouă, călătorilor, să dăm înghiţitură peste înghiţitură cu rapsodul, cu pictorul, cu procurorul, cu ipodiaconul de la biserica-dintr-un-braţ-de-surcele din strada Nisipuri, clipindu-şi parşivii ochi după o împărţeală de prescuri şi înjurături creştineşti, cu invocări de candele, altare şi sfinte fecioare.

Nu-i ocolim pe preşedinţii
De tribunale, pe asesorii populari,
Pe profesorii universitari

Şi pe doctorii docenţi; fără îndoială, întâiul laureat al Premiului Nobel a fost unul şi acelaşi cu născocitorul păcii globale

cu dinamită, căci însăşi pace şi dinamită sunt cuvinte, precum, ocean, clar de lună şi toate celelalte, deci capătă adevăratul, imponderabilul sens numai rostite în luminoase discursuri sau drepte judecăţi.

Mulţimi de mulţimi ne oferă autografe, zâmbete, invitaţii la simpozioane cu mese lungi şi bogate; dincolo de orice înţelegere şi neînţelegere, cu teologul ne prefacem neatenţi, preocupaţi de frumuseţile peisajelor încununate cu piscuri ale gândirii sau cu îndemnuri pentru exerciţii în miraculoasa artă a descrierii. În vanitatea de minune magică a curcubeului în explozie, printre stâncile demne numai de înţelepciunea geologilor, flori carnivore dizolvă, cu o ciudată gingăşie, ace, pensete, brice, cleştişori, cuţitaşe, pilişoare, pânze elastice de fierăstraie invizibile şi transformă în picături străvezii unul câte unul tomuri de antologii, dicţionare, enciclopedii, unde se rânduiesc disciplinat, corect, sistematic numele, prenumele, pseudonimele poeţilor, aşa că din balasturile de cărţi lângă balasturi mai rămâne roua-cerului sătulă, vie, crudă, sclipitoare.

Teribilul histrion din nou entuziasmat potriveşte coroane de mii şi mii de *Imnele Ţării de Sus şi de Jos* bătute în cuie şi spini pe fruntea generaţiei: „Ce straşnic beau din străchini, beau lapte-nsufleţit prin veac şi cosmosu-mi transmite fiori la ore fixe şi la sfert, mai trag o-nghiţitură, de-aud cum cătă-un pitpalac, când în ceaun torn la cu Sfinxul şi Oedip la fiert.”

Prin câte o râpă, tihăraie, coclaur sălbatic, departe de orice constelaţii cosmice sau constelaţii de reflectoare, uitate şi neştiute, sub ferigi, brusturi şi stejari dărâmaţi, se ascund, cu nupţială discreţie, mormintele, şanţurile comune, buruienite, ale cântăreţilor de muzică decăzută, ale pianiştilor putrezi

şi percuţioniştilor de jazz împotriva oamenilor muncii, ale saxofoniştilor, contrabasiştilor retrograzi, Oh, What A Beautiful Morning, duşmanii ruginiţi pe calea însufleţitoare a armoniei iubitoare de conducători, de fii de conducători, ale trompetiştilor cândva nişte gălăgioşi, acum, în sfârşitul sfârşitului, spre propăşirea liniştii, cuminţiţi şi tăcuţi în mahmureala lor o dată pentru totdeauna, What Is This Thing Called Love? Nelăudate şi neconstelate şi nealiniate fie gropile prin fundături, The Mystery Song; pe ascunselea, omul Virgil şi umbra sa poetică, iar la vedere, ceilalţi căţărători, se apropie de monumentalul, dârzul în splendoarea, piscul Omul Nou, unde, între brazi, brazi, un ocean alpin de brazi, nu-mi tace gura:

„Suntem captivi dintr-un motiv adevărat ca o minciună, în falnic jegu-obiectiv însufleţim groapa comună."

Îndărătul Casei de Cultură Înaintată şi Odihnă Colectivă se chiuie haiduceşte cu împuşcături de şampanii în onoarea tipăririi celui de-al miilea op din operele şi capodoperele şi manoperele compact complete şi sacre ale celor Patru Mustăcioşi ai Popoarelor şi Frizerilor.

Entuziaştii editori inspiraţi, traducătorii transpiraţi, comentatorii cei mai multilateral fruntaşi, alţi măreţi conţopişti şi specialişti de grade superioare ascultă, cu vigilenţă şi pioşenie, *Internaţionala-marş*, un temeinic preludiu pentru ceea ce abia are să urmeze, cu satisfacţia sfintelor, întotdeauna sfintelor misiuni îndeplinite: să toasteze, cu înălţări de laude pentru creatorii cei mai conştienţi, omnipotenţi, insistenţi, pahar cu pahar, ai ţuicii în stiloanţe, ai votcii în butlane, ai whiskyului la poloboc, ai sifonului pe înghiţitoare, ai tuturor băuturilor de preţuire şi înfrăţire, ceea ce începoşază în omul Virgil tot felul de vorbe fără sens giratoriu:

„Suntem captivi, ne-abrutizăm la-altare-n baruri, bem poheme şi-o tescovină-amestecată bem cu îndoielile extreme."

Cărturarii de făcătură nouă, în sunetul furculiţelor, prin farfuriile doldora de măsline în saramură, telemea de capre cu trei iezi, azi luptători cu lupul reacţionar, mâine constructori de stâni multilateral dezvoltate, castraveţi crestaţi estetic, conopidă în stare pură, gogoşari, alte legume deopotrivă ontologice, axiologice cronologice, mitologice, ornitologice şi roşii ideologice, dansează *Internaţionala-damen-tango* şi *Internaţioala-vals,* în orchestraţia lui Hector Colhoz, convivi cu convive, tovarăşi cu degetele înfipte în şuncile şi muncile tovarăşelor de luptă şi victorii.

Cu capul varză murată întoarsă pe dos, deoarece hărmălaia de tobe şi trompete progresiste şi piane înaintate şi saxofoane sfredeleşte urechile, de piculine şi de contrabaşi fruntaşi în muzică nouă, ne holbăm unul spre celălalt, maestrul cu sperietura „Am încurcat-o de la stânga la dreapta, poeţele!", amândoi miraţi de paharele ciocnite în energicul tropot, paşi sănătoşi lângă paşi vigilenţi, când pe loc, pe loc, nărăvaş, când săltat şi exaltat, ceea ce ne îndemnă cu atât mai sensibil să mângâiem câte o floricică, dar numai cu ochii, de studenţică.

Se auzea cum zdrăngănea cântecul prin ferestre, prin acoperişuri, prin pereţi: „Foaie verde de-elegie mă doare-n contumacie"

Îngrozit, însă înalt şi înnourat precum Everestul,
„Nu e de moaca noastră aici, am greşit epoca de aur", geme maestrul şi se teme, „Haide, fugim, ne cărăbănim, ne ocupă locul mult ţuicăritul călăreţ în zori, cântăreţ dojenitor: „Bre, insomniacilor, cine suntem noi, şi eu şi tu şi el, din punctul de vedere al coniacelor, câtă vreme nu ne interesează părerea copacilor?"

Deci ne descurcăm tot o alergătură până într-o altă uşă întredeschisă cu folos, aşa că ricanez: „Din punctul de vedere al capacelor, poeţii sunt nişte conserve de poezie, din punctul de vedere al fabricii pe drumul societăţii multilateral dezvoltate de hârtie, poeţii sunt o lecţie de anatomie, un hiperbolă ţie, o sinecdotă mie...”

„Hai să ne înecăm într-un pahar cu miraje în mirajerie!”

Unde am ajuns şi am eşuat, nu-i de glumă cu noi, locuitorii din punctul de vedere al acestei secunde; în loc de viaţa pe un peron nu observăm nimic suspect, decât cizmele perfect invizibile şi uniforma discretă pe purtător sub acoperire de gânditor în devenire; migălos şi pofticios, Octăvuţă îşi devoră cinci minute dintr-o oră caisele cu zahăr tos; mai apoi, ferchezuit, în poziţie de drepţi din mai presus până mai prejos, ciocăneşte respectuos în cea mai iubită uşă a celui mai iubit cabinet unu pe unu, rugându-se, prea de multe ori, să nu-i crească aripi la subsuori, ci numai cele mai însoţitoare dosare cu apărarea lui Galileo Galilei parţial color; între timp, îşi recită *Definiţia* ochilor albaştri:

„N-am ştiut, n-am ştiut niciodată câtă dragoste partinică de-un milion de waţi încape-n ura cu-ochii constelaţi;

N-am ştiut, n-am ştiut niciodată cât de frumoasă şi înaripată poate fi steaua pe cea mai roşie cravată.”

Nu ne dăm coate, nu adulmecăm nimic, nu auzim nimic; simţim numai ataşamente, cele mai înfierbântate sentimente pe calea şi adevărul şi viaţa tot într-o fugă spre cabana „Culmi Însorite de Gândire”.

Preocupaţi din răsputeri, ne înarmăm cu noi puterinţe ticălos de intransigente şi, împreună, bombănim sub un clar beethovenian de lună:

„Suntem captivi fără contact, învingători cu resemnare, şi cârciumii-ntr-un singur act îi bem finalul din pahare”,

După miezul nopţii, la împingerea, cu îmbrânceli şi mare tămbălău, pe uşă-afară, mai negociem „Ţigara-de-apoi, şefu’, ţoiu’ de pe urmă!”

Oricât şi mai ales oricum se dovedesc dicţionarele nişte minunate vămi cu ciudăţenii, iată-le numai bune să ne ajute la evadat spre patria cuvintelor cu sensuri multiple în vastele domenii; cum deveniserăm două voci fără purtător, două lămpi fără fitil, doi dinamitarzi Nobel fără trotil, dormim pe două picioare de plai, iar maestrul se adânceşte în somnul din somn după puteri, geană pe geană, ca tot omul Virgil înecat într-o damigeană pe o gură de rai,

Şi va fi o noapte ca floarea, şi va fi o noapte ca neiertarea.

47. Medicul de circumscripţie comunală

Şi *Mersul trenurilor* este o carte de aproximativ două sute de pagini.

Îmi părăsesc garsoniera înainte ca maşina de răspândit roua pe trotuare să îşi înceapă lucrarea, răzbat cu tramvaie noctambule şi autobuze matinale cartierele centrale spre periferie, de nu se mai zăreşte în urmă nici şoseaua de centură, când eu şi zorii dăm ochii.

Cine se mai gândeşte la calea întoarsă, până ascult rând pe rând suferinţă cu suferinţă, iar când mi se întâmplă, într-atâta se potriveşte cu mult după înserare şi o dată cu întârziaţii tuturor nopţilor, încât n-am apucat în ultimii treizeci de ani să văd oraşul cel de toate zilele.

Da, *Mersul trenurilor* este o carte de aproximativ două sute de pagini, totuşi nu este memorial de călătorie.

48. Mânuitorul

Fiindcă imperiul perşilor s-a preschimbat la faţă în imperiul
grecilor, al romanilor, al bizantinilor, al turcilor şi tot
aşa în vecii vecilor,
Cine trage sforile?

Pentru că vine primăvara şi vopseşte frunzele, pompează
în complicate ţevăriile tone de clorofilă, iar toamna
organizează frauda la scară internaţională, înlocuind
verdele cu alte culori mai decadente,
Cine trage sforile?

Umblă zvonul că se vor desfiinţa prin decrete pădurile,
ozonul, hârtia de scris şi pereţii de ciornă,
că se vor şterge de pe faţa pământului ţările
migratoare şi cuvintele şi semnele de întrebare
şi punctele de suspensie...
Cineva trage sforile, chiar aşa, cine?

49. Metafizicianul

Vă petreceţi weekend-ul pe stadioane, într-un noian clocotitor
de chiote şi fanioane, în moteluri, în cafenele pătimaşe;
automobilele voastre ne iau cu asalt şoselele, soţiile,
oraşele, de aceea vă întreb, de ce?

„Pentru a fi liberi, a bea şi a ne bate!”
Iată, un potop de steaguri preface bulevardele în cioburi

de cristal;
Incendiile îşi mai revarsă din vitrine bulionul roşcat multă
vreme după ce, în pas alegător şi aliniat, scuturile dau
năvală, şi tunurile cu apă, şi grenadele lacrimogene,
de aceea vă întreb, ce este libertatea?

„Libertatea este nimic!”

O aveţi într-un asemenea prisos încât faceţi din libertate bici,
şi totuşi, ce este libertatea când o cumperi cu deznădejdi
şi o răscumperi cu sânge?

50. Meteorologul

Cerul este cel mai mare gânditor, cel mai întunecat şi căzut
pe gânduri, cel mai încărcat de mirări, numai priveşte
câte idei îi scapără când plouă;
Îmi trebuie furtuni, taifunuri dărâmându-se peste câmpiile
delimitate precis şi peste munţii bine înfipţi în realitate,
Cel puţin continentele să aibă contururi cât de cât mai exacte,
dacă dintotdeauna timpurile au fost atât de probabile.

51. Moralistul

Numai minciunile ne ajută să trăim şi astfel turme înfloresc,
de porci, o dată cu viţa-de-vie, prilej pentru profetul
de serviciu să răcnească până la sânge, dezrădăcinând
popoare cu biciul;
Călăriţi un cal mort, este lozinca tuturor împotriva tuturor;
Umbra cheii deschide umbra uşii, dar atenţie, umbra
duşmanului pândeşte din umbră;
Aşa vă place istoria, preparată cuviincios la bucătărie, cu sare,

lapte şi miere, însă luaţi aminte:
Adeseori vinul se mai face din struguri, după cum scrie
în *Maxima imoralia*, nu numai din sămânţă de mătură.

52. Oenologul

Mulţi dascăli ne sunt luminători de nădejde şi drepte călăuze spre izvoarele bucuriei, dar numai unul înfloreşte ca o fremătătoare iubire, ca o frenetică biruinţă,

Numai unul eliberează gândul şi-l dezmărgineşte până la cer şi mai departe:

vinul alb nobil
sec rece
după amurgul soarelui
sorbit laolaltă cu prietenii;

Astfel să te pătrunzi de cele şapte taine ale spendorii, ale înaltei arte abia şoptite, abia mărturisite, sorbind cât vrei sufletul fiinţei lui, cât să fie memorie a sublimului, cât să te ridice în zbor nemaiştiut.

53. Pictorul

Singur în peştera nopţii, prea singur încât, frânt şi deznădăjduit,
mă cutremur;

Încă o clipă spre ţinta lui obscură îşi toarce timpul prin mine;

Pâinea, brânza, ceapa s-au isprăvit, vinul asemenea, ca şi cum
n-au existat vreodată;

De atâta linişte se face nelinişte, aud cum, sub povara palidă a
stelelor se dărâmă acoperişurile;

Bărbaţii au plecat, femeile bocesc de aşteptare, cu pumnii la
gură, şi e târziu –
Numai lupii se mai întorc din trecătoarea între un război şi o
pace.

Zugrăvesc peştera nopţii cu scene imaginare de vânătoare,
unde mă proclam biruitorul fără altă speranţă decât în
frică.

54. Poetul

Se cuvin labe de urs ca să dansezi pe jăratic, şi mai cu seamă chinul;

Să păşeşti pe mare nu-ţi trebuie tălpile lui Iisus, ajunge destinul.

.....

55. (Poem informativ şi un comentariu psihiatric; a CCCVII sută despre şapte drumuri am în faţă)

!şi merg şi merg şi scriu pe suflet şi caut zadarnic printre
pictori rataţi, actriţe fără talent, dar cu talente ascunse,
sculptori de bolovani;
!
: patria nostra pulhra est,
cea mai cea din lume, îi înghite pe
petrecăreţii în documentare prin bodegi
de mare audienţă, prin bodegi
la câte-o masă lungă şi bogată,
întotdeauna bogată şi lungă;
!
: prea menghină, prea cleşte, prea alte unelte,

prea-al naibii de ocnă îmbătaţi,
vi-i prepar pe amândoi ca pe ouăle fierte,
numai buni să-i gustaţi nevropaţi,
pe amândoi vi-i predau ca pe ouăle fierte,
numai răi să-i preluaţi nesăraţi;
!
: un popă le ştie căile încurcate, căile vieţii,
căile înecate în vinul de împărtăşanii,
de să se aghezmuiască poetaşii, infamii,
cu papucii în talpă sparţi de joi până marţi,
cu papucii în talpă sparţi de ieri spre poimarţi;
!
: nu te înţelegi „La Aurora" cu minţile
metafizicianului, moralistului, teologului;
!
: degeaba-i întrebi dacă mi-au pândit
dacă-au întâlnit mândri poeţei băutori
de lei pe la cârciumi mii cu ţambalagii.!
!
!asta declar şi vă salut cu salutul să trăiţi în lupta pentru
emanciparea adevăratei poezii de potlogarii şi falşii
şi alţii din aceeaşi materie şi lipsă de stare de spirit
mereu progresistă!
(Semnează: eu geniul întrupat)

.....

Strict secret Exemplar unic
Ordonez că

Observ, de ce nu sunt conectat la informaţiile de maximă importanţă? Cine ni l-achiziţionat pe lista colaboratorilor de nădejde pe acest bătăuş cu ranga insistentă? Uite că ne furnizează rapoarte, numai *misticităţi* şi *misteriocităţi*, într-un fel ca

l-alambicu gândirii scrântite la cap. Ca să mă exprim conform documentelor oficiale emise de organele statului nostru. Deloc fapte concrete. Cine cu cine se întâlneşte? Ce bea şi împotriva cui? Ce complotează şi cine şi ce obiective urmăreşte? Împotriva Conducătorului drag? Impotriva patriei dragi? Împotriva organelor şi organismelor în funcţie? Numai vorbărie de ţicnit, încât să-i stea lui fotogenic în oglindă retrovizoare. Ultima Plenară în problemuri de selecţie de barzi şi de alţi colaboratori devotaţi este clară ca toate apele. Repet, numai colaboratori unu şi unu, aleşi pe criterii dintre aceşti poieţi şi versificatori şi ce-or mai fi ei la origine. Drept urmări a faptului, ordonez imediat să i se deschidă dosar de urmărire acestui facător de rapoarte de mântuială şi alandala, iar materialurile informative ale dumnealui să-i (corectat, săi) s-ataşeze la dosar, ca să mă exprim conform. Obiectivul să se numească „Nebunu' de la Măslina Roşie", sau „geniu întrupat la batalionu disciplinar". Aşa, dosar de urmărirea dementului şi a celorlalţi declasaţi. Să le cunoaştem noi golăniile şi profesiunile antisociale şi mistice şi vagabondeşti şi beţivăneşti şi *idiotologizante* din strada nisipurilor. Ordonez să fie prelucraţi cu o mai bătăioasă concepţie materialistă şi dialectică despre trăsnăile lor, numai idei anticoncepţionale. Pretind ofiţerilor din subordine mai multă vigilenţă, căci să-mi (corectat, sămi, canform celor din urmă procnoze şi importante indicaţii de l-academia oamenilor muncii) prezentaţ urgent inclusiv măsurele de combatere în concret cu data, cine răspunde, rezultate, propuneri pline de combativitate, ordonez azi, orele 14 şi tot atâtea minute, după ceas.

Comandant al serviciului de dosare, colonel,
semnătură indescifrabilă

.....

56. Popa

Duhovnic modern, şofer şi navetist, se teme straşnic de inspecţii: „Jale mare, vine protopopul, fir-ar mama lui a dracului, îţi face vânt la mănăstire cum te prinde cu birocraţia parohiei alandala.”

O vreme a suplinit, profesor, *atque benignius deprome quadrinum Sabina o Thaliarhe merum diota*; fetele îi răspundeau la întrebarea: „Ce părere aveţi despre bărbaţi?”, iar seara, cu ţigări la braserie: „Ce părere-aveţi, băieţi, despre femei?”

După sfinţirea cu slujbă împărătească şi odăjdii, iubeaţă, preoteasa i-a turnat la rând o casă de copii; ziua şi noaptea îţi recită cu lux de amănunte Enciclopedia-mondială-a-rock'n'-rollului, la sărbătorile de peste an se închină icoanelor, pe gânduri:

„De le-aş vinde pe sub mână colecţionarilor, cât ar costa?”; se întristează: „Numai reproduceri ieftine pe bon de decontare de la magazia episcopiei, înscrise în registrul inventar”; cu amărăciune bâjbâie sub poalele altarului după o sticlă, coniac numărul cinci:

„Primeşte-l, Doamne, şi pe ăsta, încăpătoare e grădina ta, proprietate colectivă a îngerilor militarizaţi!”; întâi începe sângele să-i fiarbă, pe mocnite, îşi drege vocea:

„Doamne, miluieşte-ne pe toţi acei cu rate la maşină!”, o înalţă adiind, mângâie vopseaua sfinţilor, funinginea până în Pantocrator.

Prăpădenie, deodată năvăleşte un cântec:
Pentru o clipă vie

Universul se cutremură
La marginea albastră dinspre veşnnicie.

57. Porcarul şi violonista

„Ţi-am plătit cu o comoară de hârtii, cash, rochia drapată ca o coloană de templu doric în vânturile arhipelagului, rochia albă de vestală iluminându-te cu fildeşul ei selenar;
Din mările Japoniei un şirag de perle ţi-am încolăcit la încheietura mâinii cu arcuşul;
O dată cu ovaţiile fără sfârşit, ţi-am îngenuncheat pe podium, la picioare, coşuri cu înflorite mirodenii;
Pentru ca vioara trupului tău să însufleţească peste noapte *largo vivace, finale presto*, n-au fost potire, paftale şi coliere în stare să licărească în lumină cât şuncile, muratele mele în borşuri de tărâţe, zugrăvitele în boia de ardei,
Nici argintării şi cristaluri ca toba ţigănită în fum, ca şoricii, bujeniţa şi cârnaţii tăvăliţi prin mujdeiuri,
Iar dintre haruri, mi-am rafinat magia să-ţi fierb în usturoi piftia."

*

„Pentru ofranda nopţilor mele dogoritoare, când îţi umplu sufletul cu livezi în floare, Infern de neagră, limuzina îmi plăteşti, cu interiorul drapat în roşu pur sânge,
Vila împrejmuită cu viţă sălbatică şi arbori de magnolia, rochiile mai albe ca scheletul unui templu doric printre ciulini şi chiparoşi;
Îmi trimiţi la picioare, pe podiumuri, în ovaţiile delirante,
coşuri înflorite cu dantelă de marmoră, moale, împletită

cu igliţa,
Cupele îmi copleşeşti, cu şampanie, şi-mi achiţi cele mai
rafinate banchete şi cele mai elogioase cronici,
şi meşterii lutieri,
Dar mai cu seamă, ce covârşitoare inocenţă de-a mărăsplăti
cu indicibile arome, până la cea mai subtilă nobleţe
a sunetelor esenţiale: delicii, inefabile, rare,
de afumătoare!”

58. Rapsodul

Casele ar avea ziduri de lemn, atât, numai ziduri etanşe de lemn, livezile de pruni ar face trafic ilicit cu alcool etilic, norii de ploaie pe secetă s-ar vinde la tutungerie în schimbul

Norilor de fum, fetele ar ieşi la plimbare pe uliţă înfăşurate în saci de nisip reumatic, rugăciunea de noapte ar deveni linia de manevră pentru marfarul secret cu deşeuri

Radioactive, primăvara de mâine s-ar transforma în războiul din veacul de alaltăieri, n-ar mai fi nici o deosebire între ciupercile otrăvitoare şi pădurea împroşcată cu motorină

Şi turişti, în clanţa uşii de la fabrica de băuturi spirtoase privighetorile ar interpreta muzica de dans, vacile ar chema la întrecere irigaţiile prin aspersiune, iar sticla de lapte, ugerul de unde săracii îşi beau în fiecare dimineaţă cafeau cu glorie.

Şi încă o dată, casele ar avea numai ziduri de lemn, dar vai, din livada de pruni urcă la cer hăulitul ei pe viaţă şi pe moarte, de se purifică înserarea în partea aceea a universului câtă încape peste sat.

59. Sculptorul

Şi iată, nisipul în marile râşniţe ale lumii, aproape imobil,
    între o furtună şi alta, siliciu calcinat peste zi, degerat
Peste noapte, umplând clepsidrele moarte ale uitării şi spiritului,
Sahara, Gobi, Rub al Khali, Nevada, Punta de Atacama, Takla-
    Makan,
Şi mai ales, iată, ciocanele şi dălţile şi rugoase palmele dând
    pietrei memorie.

60. (Orice găseşti, vapoare în zbor şi domnişoare cu radiator, pentru că în poezie totul este posibil)

Orice găseşti în atelierul unui artist, în primul rând cea mai completă colecţie de sticle golite, semn că acolo se crează pe ruptul coatelor; eu şi omul Virgil ne depăşim limitele, ajungem prea târziu să mai ajutăm întrucâtva, aşa că ne urmăm calea, fără odihnă şi obişnuitele reproşuri, secătuiţi de amarul urcuş, spre locurile unde ne aşteaptă, într-un păgubos clasament al dezastrelor, tragedienele, păpuşarul, corepetitorul, agitatul, regizorul de culise, încruntatul, flautistul, acordorul de piane, plasatoarea de bilete, cu trei doctorate în istoria picturii monumentale, vânzătoarea de programe, traducătoare a *Divinei-Comedii* în terţine rimate, suspendată între două spectacole, violoncelistul, corectorul, directorul muzical al filarmonicii, asemenea nouă, amari învăţăcei cu trupurile scufundate în stări de lehamite, pe drumul aspru al mântuirii prin arta peregrinării, fie chiar din cabană în cabană, printre lozinci caligrafiate cu litere înflorate, aduse din penel, cum numai în înţelepciunea cooperaţiei de consum se mai găsesc,

la Bar servim
produse specifice de înaltă
calitate de Bar;

prea nu interesează pe nimeni a-treisprezecea-poruncă, iar omului Virgil nu-mi dă pace, deci ridică ochii, pe furiș, spre mulțimile binefăcătoare ale reflectoarelor, în permanentă alertă, unul lângă altul, ciorchini de constelații, galaxii, pentru că protecția cerului înseamnă ochi și ochelari special dotați cu echipamente de pază, prevenire și control, cerul, cerul, cerul, cerul, această înaltă și glorioasă și partinică tribună, luminoasă promisiune a fericirii obligatorii, de la fiecare după fervoare, fiecăruia cât poate să târască în cocoșata spinare.

61. (Orgolioasă mărturisire)

Cu dalbă coroniță din floricele de porumb, suava poetriță cu rochița zurbagie până deasupra genunchilor, ne îmbie la minutul de poezie:

„Strig lumii cuvinte în chip de vulturi, de nouri, de lună,
Strig lumii cuvintele *Numai împreună!*
Așa cum, în cădere,
Prin epoci, clepsidre, prin ere,
Nisipul devine timp, iar timpul devine vară, primăvară,
Când am ratat să mă calific filatoare sau sudoriță,
Dar strungul meu va fi peniță;
Astfel mă transform, iubite,
În muncitoare cu toate creioanele îndelung ascuțite,
Cel mai drag și autentic motiv
Să mărturisesc orgolios
Că *iubite* înseamnă imnul colectiv
Și luminos.”

Peste o clipă, sau chiar mai repede, Ana, Ana, blânda Ana, miaunița maidaneză, braț la braț cu umbra mânecii lui

Romulusremus vibrează în zbor diafan spre discreta cofetărie „Partidul şi Poetul”, unde consumă, intim, din aceeaşi farfurioară desenată cu flori de mazăre, prăjitura după reţeta „Ochiul de greier c-un greier în ochi”, Editura Albatros, lector Herta Spuhn, tehnoredactor Mariana Puşcaşu, tiraj neprecizat, deasupra cu multă frişcă, boabe roşii de coacăze, o afină şi două mure, el, pisoiaş de oraş, ea, pionieriţă la întâiul plâns în curtea şcolii, suferind definitiv că nu a primit cravata roşie, festiv.

62. (Reapare, măreţ, cu zigurate, cupole şi turnuri, în orizontul orizontului, oraşul de aur)

..., acel strălucitor oraş, undeva, dincolo de capătul de sus, foarte de sus al străzii Nisipuri, cu împletiturile de cupole, arcade, turnuri şi frontispicii, din nou îmi apare, în toate splendorile sferelor pitagoreice, nicidecum halucinante, aşa că încerc să mă adresez maestrului, deci să trec la atac în stil marţial:

„La orizont, dedesubtul stelei roşii,
aurifere, oraşul de lumină, maestre vizionar,
împrejurul colosalului zigurat, cetatea
cu arhitectura, în spaţiul astral, geometrică,
povăţuitorule, cu mii de cupole,
îndrumătorule, cu uimitoare arcade şi turnuri
şi obeliscuri, cu strălucitoare frontispicii,
din nou mi se sculptează dinainte, iluminatule,
foarte departe, priveşte, în toată
splendoarea nicidecum halucinantă, priveşte,
călăuzitorule, priveşte şi minunează-te
de giganticul bulevard, obligatoriu,
al Nisipurilor de Aur, minunează-te
de ogoarele de aur, cu holde perfect aliniate,

în stejari de aur sunt cetini de brazi,
salcâmii de aur se încarcă de flori bogate,
de magnolia, în niciun arbore de aur
nu există frunze îngălbenite, veştejite, păsările
cântă pe voci armonizate, ireproşabil
dirijate, nu recunosc compozitorul, dar nu
în asta constă ignoranţa mea, ci acel
strălucitor, aurifer oraş, undeva, foarte departe,
dincolo de capătul de sus, foarte de sus al străzii…"

„Aha!", nu se poate abţine omul Virgil, iluminatul în diferite arte bahice şi oratorice, aşa că-mi rade, tunde şi frezează extazul până la o desăvârşită chelie: „Aiuritule, te-a îmbolnăvit cetatea luminoasă, radioasă, cu steaua deasupra, de aur.

Paradisul, spune ea, se clădeşte, tra-la-la –
din fantoma viitorului, de acolo vor coborî
noii mântuitori, noii revoluţionari
de profesie, izbăvitorii de oţel, tovarăşii,
comisarii în fruntea diviziilor de mesia
echipaţi, aliniaţi, instruiţi, cu o mutră, ghici
ghicitoarea, a cui, roşie, pe insignele
din frunte, vor ieşi la drumul mare noii
Ghinghis-Han şi noii Rafael şi noii
vopsitori de silozuri şi noile cruciade şi noii
Mozart şi Bruckner şi noii jefuitori de muzee,
de morminte, noii incendiatori de biblioteci,
noii arşi pe ruguri şi noile inchiziţii
şi noile bice pe noile spinări biciuite şi Noile
Sfinte Treimi cu băutorul, halba, berea,
şi noile filozofii sociale şi noile imperii
şi ruinele noilor imperii şi noii vinovaţi

pentru revoluţii ratate în contul nevinovaţilor
obligaţi să îndure eşecurile, acum
ai înţeles, om al peşterii de piatră fără piatră
pe piatră ce-mi eşti, tra-la-la?

Termină cu tâmpeniile, că dau cu tine de scândura mesei, prea multă irealitate strică unei minţi neantrenate, prea puţină, uite, îţi pune piedică şi-ţi rupe gâtul; mai bine lasă-te în seama mea, să ne contituăm peregrinarea printre zdrenţuitele, prăpăditele, deplorabilele afişe cu promisiuni pentru un spectacol de teatru, intrăm gratis, dacă nu cumva se va dovedi altă capcană subtilă.

Haide, un autobuz ruginit îşi vomită încărcătura; să ne încercăm lipsa de noroc, încă un rând, plăteşte poetaşul şi-mi va mărturisi, cutremurat, ce aventuri îi mai reuşesc peştelui rătăcit într-un pahar cu apă, ...”

63. Seismologul

Nimic mai zguduitor ca imaginea unei planete ratate, ori
o explozie geologică; nimic mai de plâns ca un abator
al istoriei sau alt seism deversându-şi sadicii, şobolanii
şi execuţiile de la ora cinci dimineaţa,
Şi totuşi, ce e mai cutremurător ca priveliştea grandioasă,
Cum trece toamna prin arţari, muşcându-i la margine de codru,
Cum trece timpul până la sânge.

64. Teologul

Nu adevărul gândirii, ci mai întâi adevărul vieţii;
Gândirea înşală, cade în utopii, în coşmaruri, omoară pe
Dumnezeu, suprimă paradisul, împreunând sărăcia cu

mizeria;
Cine e numitul Iisus din Nazaret decât taumaturgul acela,
un cârpaci de fraze despre Fiul-Omului, dar caută-l
În focul viu, viaţa e resemnare, e necredinţă, e îndoială,
Şi sărmana minte îţi va răspunde: El este învierea şi lumina;

De prea multă raţiune nu îţi mai găsim nici un loc, Doamne:
Tu nu râzi, Tu nu plângi, Tu nu disperi, la tine totul
E tăcere, însă aceştia suntem noi, meşteri în exil şi prigoană;

Nu te spintecă soarele cu latul palmei, nici stelele câte sunt
nu-ţi încap în blid ca un pumn de cireşe; nu-mi da
Comorile tale, grădinile, hergheliile, peştii, poamele, spicele,
măreţia şi infinitul,
Ci învaţă-mă, Doamne, să-mi împletesc singur năvodul.

65. Tragedienele

Scâlciată, ruginită, o rablă de autobuz tocmai îşi vomită
încărcătura, sculpturi gălăgioase, de nu mai ştii, fâşiile
de piele or fi centuri sau rochii; uite cizmele până deasupra
genunchilor, bijuteriile ieftine, broşele dintr-o tablă mai
sângerie.

După zdrăngăniturile ultimului gong, pe trei scene de scânduri
negeluite, culcate între căpriori, într-o seară la marginea
lumii, şirul întâmplărilor calcă din rău în mai rău.

Nebun de supărare, zeul înfige tridentul în cer; arată spre
templele văruite cu sânge; regele a pierit pe treptele de
piatră albă ale altarului: „Nici patrie, nici mormânt să nu
aibă cine spulberă în vânt patrii şi morminte, asta să audă,

să vadă, să judece muritorii.”

În poarta smulsă din ţâţâni a sanctuarului, regina îşi plânge
copilul înjunghiat, isprava învingătorilor; în genunchi,
se roagă; dintre odăjdiile desenate cu purpură o mai
acoperă o zdreanţă pârlită: „Vai mie, sărmana, frumos
mi-ar sta să mor o dată cu cetatea fericirii mele.”

La corăbii se trag sorţii; corifeul bate pământul cu pumnii:
„Curând veţi afla, sărmane învinse, ce dureri vă aşteaptă;
casa părinţilor priviţi-o pentru ultima oară.”

Deloc zdravănă la minte, prezicătoarea aleargă, tehuie
ca o bacantă, cu făclia în mână, cade în brânci, se târăşte
pe coate: „Vai vouă, bieţi învingători, câte veţi mai îndura,
de o să vă pară suferinţele de până acum ca o rouă
a dimineţii.”

În zborul păsărilor de mare, bocitoarele citesc, dintre năpaste,
pe cea mai cumplită; îşi sfâşie cămăşile de cânepă, ţipă
năprasnic, se tăvălesc, îşi tânguie jalea: „Vai ţie, omule,
niciodată istovitule de război.”

Departe, fâşii de carne vie înghit soarele; funingine cosmică,
roşie, de groază, mânjeşte universul.

Deodată, flăcări iau cu asalt rugurile de mărăcinişuri şi căpiţele
de ciulini uscaţi; sclavele împărţite după nenoroc
învingătorilor mai au puterea de pe urmă: „Sărmană cetate,
cum trece gloria.”

Autobuzul îşi încarcă povara mută, biete femei vlăguite,

de nu mai ştii, o fi tăcerea, ori noaptea îşi are stelele ei,
bijuterii dintr-un aur mai pur.

66. Ţambalagiul

Şi mai ales de o groază de ani e zmeul zvârlindu-şi cu mult înainte buzduganele, ne uzează urechile, ne îndoapă auzul, de-am pierdut orice drept asupra sărutului nostru, atât ni-l măsluieşte, asupra lacrimii noastre, atât ne-o striveşte cu săltăreala şi zbânţuiala din scula aceea de pomină, grătarul de sârme acordate.

Măturătorii, parlagiii, ţaţele pe trotuare cu sticlele de vermut între picioare iau cu asalt, ca pe nişte ziduri medievale, magazinele cu discuri, drept aceea, în cartier, uşile căscate şi balcoanele cârpite cu staniol îi urlă la cer, îi gâfâie geamparalele, târna, hodoroaga.

Nu te împingă pacostea să alergi noaptea spre gară cu bagajele, cu braţele smulse de copiii adormiţi, că taxiul te leapădă în pustiu şi o rupe la fugă să-l urnească dintr-o nuntă cu dar către altă paranghelie pe teroristul muzical, în cârd cu îngrămădeala de misiţi grăsulii, de paznici solizi ca butucii, de hamali cu damigene.

Iată-l picat cu totului tot pe nepusă masă în sindrofia noastră de poeţi, când acolo, vedem un omuleţ de nevoie, omuleţ rătăcit într-un soi de pijama cenuşie, omuleţ scandalos de neverosimil, un veştejit ca un crin cu venele tăiate; ne-ar părea ţigănit în soarele sudului de nu i-am şti cocioaba, de unde mă-sa îşi lua tălpăşiţa să bată satele după sticle goale, cu sacul şi plodul în spate.

Habar n-are ce să facă, nepoftitul, cu mâinile; zace pui de găină între haidamacii cu bujori însângeraţi la butonieră;

ochelarii de aur par nişte sârme ruginite; cu cât ne învrednicim să-l întimpinăm, cu atât ne rosteşte bâlbâieli târâşe.

Numără o dată şi încă o dată, obrajii îi tremură, semn cumplit că, de fiecare încercare, găseşte fie mai multe, fie mai puţine degete; înfige arătătorul în solniţă şi linge sarea.

Un pelerinaj de sticle goale şi o găleată plină defilează poticnit printre mese, chiar aşa, îi pândim mâinile bolnave de o frăgezime lăptoasă, mâini potrivind apa; le tot încearcă sunetul, mai cu urechea, mai cu unghia, mai cu ochii, le tot rânduieşte în şirag soldăţesc, până sosesc din bucătărie, pe tavă, care de lemn, care de metal, snopii de linguri.

Deodată, ridică mâna stângă: aerul împietreşte; ridică dreapta: auzi cum plesneşte liniştea; sticla pipăită cu metalul slobozeşte o răpăială de cioburi sparte, până se îmblânzeşte într-o ploaie pe acoperişuri de argint; mângâiată cu lemnul, stoarce tunete catifelate, sapă fântâni şi tot pe atât le umple cu fiinţe de sidef, face privighetorile să cânte în pădurea de mahaleb.

Un joc se aprinde alb, dar sacru, dar înmiresmat, de scântei şi seminţe zburând printre zodii.

67. Viitorologul

Mărturiile unui supravieţuitor, epidemiile de vărsat ale gropilor
comune ulcerând subsolul planetei, lupta de clasă
şi de rasă, condamnarea la muncă silnică pe viaţă pentru
o ridicare a ochilor spre cer, îngenuncherea garoafelor
dinaintea bocancilor de bronz ai supremului dascăl,
Iată visul omului nicidecum în jocuri strălucitoare de cuvinte.

68. (Mai mult plin de el după al şaptelea pahar de vin la trei sferturi şi un sughiţ, breslaşul din tagma barzilor ni se destăinuie într-o seară, la un şpriţ)

„Chinuit de junghiuri, stors ca strugurii între coşmaruri, după o dispută neprincipială mă teroriza nesomnul, transpirându-mi leoarcă perna cu fluturaşi de bumbăcel; încă o sticlă, tovarăşe cu grad de ospătar-adjutant!
Tocmai de sus, din strălucirea unei stele, una foarte călăuzitoare,
zise către mine Domnul-Dumnezeu:
„Bre omule, fii măreţ breslaş şi nu te lăsa indus în eroare, prin
superficială inspiraţie dintr-o ratată *Creaţiune* în şapte zile;
Mai bine, la repezeală, buf, buf, buf, năvăleşte, loveşte, trăsneşte,
dă-i la mir cu baioneta, rade cu mitraliera şi într-o noapte,
Maximum în două, îţi va cădea în braţe lumea nouă, lumea ta,
numai a ta, de să zgudui zodiile în univers şi pământul
cu vulcanii, oceanele cu furtunile, istoria omenirii
cu dialectica, paharele cu umanist-ştiinţifice şampanii,
Conform cererii şi ofertei de vinuri spumante în ampla acţiune
de formare şi dezvoltare a noii culturi, cea mai
revoluţionară din lume."
Am comandat o nouă sticlă, viaţă nouă, sticlă nouă, dar ce se întâmplă aici? Noi, cei mai inconştienţi membri ai societăţii, avangarda, suntem purtătorii unor mari idei despre unitate, coeziune, principii ale conducerii, despre creativitate colectivă şi individuală; noi, construim o umanitate nouă, generoasă, prevestită de insurecţii istorice şi de eroice războaie civile; întreaga noastră existenţă este aprobată de congrese şi plenare, este condusă de cele mai înaintate concepţii despre lume şi viaţă, însă, iată, în ciuda teoriei, groaznicul sabotaj al realităţii, aşa că trebuie să o ştergem, nişte netrebnici au început să ridice praful cu măturatul, trântesc găleţile împotriva „regenerării sub impulsul puternicelor

fascicole de energie şi lumină", nu ai studiat ultimele documente? Ptiu, inadmisibil, fir-ar dracul al dracului, cine mai primeşte aici nota de plată! Baza societăţii şi suprastructura să nu aibă nicio putere asupra măturilor şi cârpelor şi măturătorilor, fie oricât de trecuţi prin cursurile benevol-obligatorii de învăţământ ideolgic? Congresul şi plenara cui stârneşte acest praf şi pulbere, trânteşte scaunele, hârşâie mesele, scârţâie şi huruie nu mai ştiu ce! Iată-ne martorii unor vremuri interesante, cu întâmplări interpretabile politic, atentate zgomotoase, odioase la ordinea de tip nou şi la disciplină liber consimţită. Să ne cărăm cât mai repejor, haide afară, afară, afară din spelunca asta retrogradă, ceea ce vom avea de reclamat imediat organelor de represiune revoluţionară!"

69. (Strada Nisipuri în cinci prieteni, unde un planificat spirit, aprobat şi încununat şi vizionar se dedublează în dulcele stil cu noduri şi consemne)

„Eu sunt primul prieten, ce limpezi sunt mâinile mele pe pahar,
le admir idolatru, ceilalţi mă admiră, câte doi, câte trei,
câte patru;
Ce mirare că mă mir, ce bine că lacrimile mele binemeritate
nu plâng cu ochi, ci plânsul meu râde
Cu partea de jos a iluminatului chibrit,
Cu partea de mijloc a iluminatului chibrit,
Cu partea de sus a iluminatului chibrit, ah!,

Gaura de covrig căprui a soarelui îşi scapără maiestuosul răsărit."

Transpirat, cu şuviţele blonde curgându-i pe frunte, deşurubează a unsprezecea sticlă de votcă şi o răstoarnă în paharele ridicate cu repeziciune, deoarece numai mâinile sale limpezi impun ritmul prieteniei.

„Cu gleznele julite, noi te luăm la pândă cum treci
printre gropile cu margini dantelate, suave şi reci,
fă, stradă nisipuri, fă, cu poale de bălţi fistichii,
din care zboară şi tot zboară broaşte foarte străvezii
şi cu „l” de la libelule tot mai presus vor năzui,
dincolo de roşii nasurile noastre
cu dureri de frunze foarte frunze-albastre.”

Impresionaţi unii de alţii, cinci prieteni îşi apreciază talentul şi recitările şi gesturile bărbăteşti ale aruncării lichidului fantast din pahare până în străfundurile celor cinci guri, puaaah!

„Nu puneţi mâna pe poet, nu, nu, niciodată nu atingeţi poetul, nici cu o floare surdo-mută, nici cu o îngerie dintr-o sută la mie, nici cu *A paisprezecea elegie cu opţiune de albastru viril,* nici cu genunchiul ei de roşu vertical, nici cu o votcă binecuvântătoare, nici cu un ocean mai mare, nu, nu, fiindcă abia atunci mai-mult-ca-indiscretul va pretinde că este pohetul într-o prea de toamnă vară de-ndulcit cu sare-amară.”

70. (Trap-trap, frunză-albastră, trap-trap)

Trap-trap!, auzim, trap-trap! Batalioane de barzi înregimentaţi, combatanţi, barzi elogiatori ai muncii devotate, barzi ai noii ere, barzi de trupă, barzi de stat-major, barzi ai poporului, barzi-toboşari ai vremurilor noi, barzi de pază, pândă şi control, barzi bine instruiţi, mai bine hrăniţi, barzi cu o singură credinţă în frumuseţea de tip nou şi o singură încredere în recompense materialiste, barzi în bocancii luptei încălţaţi, bat pas, pas, pas dialectic de defilare şi cântă cu ardoare:

Frunză-albastră de molid, citim cartea marelui partid, o citim pe-o parte şi pe părţi, cartea cea mai carte dintre cărţi.

Trap-trap, trap-trap, trap-trap, trap-trap, trap-trap!
O liniște mare, nimic nu se aude, ca un trup cu inimă de poet călcat în picioare.

IV. Sfârșitul călătoriei în Purgatoriu

1. (Despre unele cuvinte de neînțeles)

Rătăcit printre zilele-și-nopțile veacului,
Nu ochii spre cer, ci fruntea își ridică de pe-o masă a bufetului
„Batistuța roșie pe țambal” și, monumental pe două
picioare, omul Virgil arată cu brațul drept și degetul
înainte, după modelul fasonat în bronz și granit
al supremilor dascăli;
Mai degrabă, precum însuși o mărturisește, își deschide noi
căi de rătăcit spre nicăieri, de dragul vieții ratate
și al adevărurilor mincinoase,
Pentru că a devenit o rană urâtă pe un perete de aer, ce-o mai
fi însemnând rană, perete, aer, niciodată nu mi-a fost dat
să aud asemenea cuvinte de neînțeles.

2. (Despre inventarul din adâncul unui buzunar gol)

Astfel maestrul, vreau să spun conducătorul de atelaj obsedat de preocupări savante în legătură cu misiunea de ghid, trece la acțiune, dar pentru că habar nu are ce să mai facă, îi vine foarte ușor, adică deloc greu.

Așadar, începe să se caute
prin buzunare din ce în ce mai insistent,
până găsește o monedă ieftină,

Care, adunată cu altă monedă încă mai ieftină din buzunarul gol al poetului, alcătuiesc împreună acea sumă numai bună să se

invite unul pe altul, dar, vai, dumnevoastră întâi!, peste drum, spre cealălaltă bodegă, unde sticlele cu ţuică tremură de emoţie sinceră în limpezimea lor, iar paharele îşi freamătă sunetele, bineînţeles, de menuet sau solemn coral,

în armonii mozartiene,
aşa cum nu s-ar întâmpla decât
într-o pădure de cristal;

Bardul Leonid, sub nas dotat, încă de la facerea lumii, cu trufia unei magnifice morse, ori, mai exact, o morsă îi alcătuieşte baza mustăcioasă a nasului, cea mai pizmuită, bardul ne întâmpină fericit, ba chiar suspect de mucalit; pocnindu-şi prosopul după o muscă cu totul impertinentă, gângania îşi metamorfozează ochii într-o sală a oglinzilor, refrectate la infinit unele în altele, şi picioarele, în mii de poeţi urcând scările până la etajul dotat cu busturi încununând nemuritorii

cu frunze de lobodă,
sau de bronz, tocmai
lustruite sub cârpe de praf,

Şi aripile, în cărţi cu foile fâlfâite prin aerul purgatoriului; fără nici o legătură cu mustaţa, bardul îşi dovedeşte talentele de mare oficiant în umplutul paharelor şi ne recită în ritmul băuturii rostogolindu-şi mărgelele.

3. (Un poem enigmatic al bardului Leonid, dar fără altfel de intenţii)

Răsdistilat şi-aleluit,
mi-e sufletu-o licornă tristă,
o ţandără de infinit
rulată-oniric în batistă;
maestru-n vers chivernisit,
întâiul stătător pe listă,

răsdistilat şi-aleluit
mi-e sufletu-o licornă tristă;
Aldebaran, un fel de schit,
dar unde cântă-o flautistă,
îmi drege visele cu chit
şi-în vecii vecilor rezistă
răsdistilat şi-aleluit.

4. (Alte amănunte despre motanul detectivului Arthur)

Consumator de şoareci docenţi de bibliotecă, gurmand rafinat în delicateţuri, îmbrăcat impecabil în blană naturală,

Cu acul de aur înfipt în cravată, motanul detectivului Arthur tocmai leneveşte labă peste labă şi sprijină sub ascuţişul unei gheare nişte amiezi decăzute în vechi piftiere, când, dintr-o dată, ca o dărâmare de turnuri

Nisipuri-pisa-măgurele-golia-babel-spaski-eifel,

Împreună, laolaltă, la un loc, mai mult, ca toate uragan-ciclon-taifun-viscolele universale împreunate cu hărmălaia, scandalul şi bătaia din cârciuma „Numele Trubadurului”,

Râcâind corzile teribilei chitare, se năpusteşte asupra noastră Don Guru, cu întreaga frumuseţe de discipoli în meserii poetice.

5. (Poemul dezacordat odată cu ameninţătorul prilej)

!presimt insidios Don Guru Trubadurul, Eu,
blagoslovind-răcnind-oficiind,
Don Guru-i Dumnezău
iar Eu mi-s Profetul Meu,
deci lucru foarte radios e ranga mea la subsuori,

deci ranga mea e foarte lucru radios la subsuori.!

6. (Omul Virgil, oripilat de întâmplare)

Scos din răbdări, maestrul face în așa fel de fel încât buzunarul să îi înghită monedele ieftine, aripile, picioarele, ochii muștei să se prăbușească sub loviturile prosopului, bodega să se transforme în nimic și nimicul să devină evident; după o lungă pauză de reculegere sau vindecare, pe bune, de grețuri, amețeli și coșmare, omul Virgil își reamintește că are obligații față de *Serviciul Muze și Alte Ajutoare de Creație* să îl călăuzească pe zisul poet pe asprele căi sau străzi sau nisipuri ale cunoașterii, în numele unei precizări absolute:

„La urma tuturor urmelor, Părintele Ceresc este dragoste, Părintele Ceresc este veșnic domn al păcii, Părintele Ceresc este ce este, așa că sticlele goale rămân sublimele noastre capodopere, să nu îmi umbli cu potlogării și baliverne, să mă scoți din tulburile mele ape"; recitat cu ochii închiși de la înălțimea mesei acoperite ritualic într-o cârpă cenușie, nu i-ar fi rușine de nespălată, iată cum importantul discurs înaripat-umanist-virgilian dă pe de lături din oala în clocot:

7. (O singură idee desprinsă din marele și fierbintele tumult)

În marș triumfal, în marș apoteotic, în marș rostesc
Din pieptul plin,
rostesc...
pst...
pst...
pst, poete, chiar
Să nu se găsească nimic de băut, sau ceva asemănător

Pe aceste meleaguri, nu încape îndoială, luminoase

Meleaguri, cele mai hiperbolic de luminoase, înghiţi-ne-ar
strălucirea lor să ne înghită; rău, nici vorbă, bine,
foarte bine, ce-i de făcut într-o situaţie
bizară,
pst...
pst...
pst...
Să nu ne audă vreun om incalificabil de nou, preocupat

Până peste căpăţâna lui neîngândurată numai de lupte,
De realizări, de împliniri, păi cum să nu, cocoţat
La rang de divinitate masiv multiplicată a istoriei,
Aşa că ne mirăm ce nedumeriţi suntem, în dulcele stil
Al retoricii clasice, o, *deus, o, tempora, o, pursimuove*!

8. (Printre pahare ciobite, poetului nu îi mai reuşesc literele majuscule în vârful bont, aşa că nu se preface, chiar scrie pe scândura mesei cu supărare în loc de creion, pe când omul virgil ridică din umeri în semn de mare pagubă)

fiindcă îndrăznise să înşire povestea unui orb în pridvorul bisericii, pe lângă alte neprincipiale povestiri cu aluzii la sfinţi şi la grădina raiului, ba chiar nişte poezii, „un vultur are cuib în mine, îl simt cum fâlfâie mereu şi vulturul precum ştiţi bine e pasărea lui dumnezeu”; tocmai el sau dumnealui, doctorul fără arginţi la căpătâiul săracilor, se pomeneşte duşman al poporului în boxa cu gratiile ferme în misiunea lor, acuzat cu mânie de foştii proletari deveniţi esteţi pretenţioşi;

speriat, fiul caută să răzbată, să străbată, să bată cu încredere la uşile noilor înălţaţi în cerurile noii fericiri executive şi centrale;

îl întâmpină biata şi îngrijorata, numai soţie de maestru să nu fii, se plânge cu pământul şi vântul de unde se trage răceala cu tuse şi dureri în piept a cuconaşului; nu a împuşcat niciodată vulturi, ci i-au cântat numai cocoşi sălbatici şi lăutari la cheful după vânătoarea de alaltăieri braţ la braţ cu 12 mari fazani împrejurul focului, proclamaţi cei mai iubiţi fii ai măreţei clase vizionare şi conducătoare spre prosperitate în unanimitate;

la fel, chinuit de o criză de angină pectorală, celălalt cuconaş gogeşte pe canapea şi, în durerile facerii de bine, mai înfloreşte o dată salcâmii dintr-un sfârşit de veac în bucureşti şi-şi cere iertare, să nu-l prindă moartea nespovedit, neîmpărtăşit şi fără lumânare;

la teatrul naţional, încuiat în birou, ca un vultur pleşuv, fără joben şi pantaloni, desculţul dintr-o idilică salcie reinventată omidă, mai dezbracă o divă a scenei şi-i cercetează, pe colţul mesei, cultura partinică, în condiţiile celei mai înaintate societăţi, şi talentele de viitoare artistă a întregului popor – făuritor al istoriei;

nici descurcăreţul excursionist călare pe bicicleta democrată a lui banti pe malurile pletoase ale oltului de la izvoare până la revărsare nu se simte mai revoluţionar; îşi suflă cu zgomot nasul coroiat vrăjitoreşte în batista franţuzească şi-şi scufundă gâtul nerăsucit de elocinţă în academicul fotoliu;

venisem flăcău de la horă, în piept cu-o insignă majoră de-abil toboşar cu talente în cântece-al naibii de-ardente; hei, votca cu roşii steluţe baston de poet mi-a-nmânat, al vremilor noi

şi nouţe, slăvite în imnul de stat; sunt mărul cu rodul bogat pe drumul cât ţine pământul, aşa că la dracul cu sfântul!, nici luptă cu-un vultur nu-mi place, prea-i zbor retrograd şi rapace;

afectată de neaşteptata întâmplare, fosta fetiţă trecută prin jocurile pe hârtie chinezească, slava lui dumnezeu să-o smângălească, anunţă, la telefonul tocmai instalat prin intervenţia în forţă a comitetului central, că bietul tătic, „*puii mei, bobocii mei, copiii mei, aşa este jocul!*” se chinuie la casa de odihnă, chiar în castelul şi patul regal, cu, albă, oliţa de noapte dedesubt şi, de mătase, cearşafurile trase până peste ochii cei mai sprâncenaţi, nu le fie de deochi,

însă gospodarul, regele de lume nouă al cireşilor din livadă, îşi cutremură pleoapa stângă, pişicher, pentru că din cer sau din steme nu-l cercetează nicio pajură, numai din când în când, piaza-rea, sorin-atomicul, uliul găinilor: drept urmarea lipsei, aici, la câţiva paşi, în bucătăria din marginea livezii, gospodina, regina cireşilor, învârte coada râşniţei de alamă, fierbe apa în ibric, adaugă zahărul pisat şi linguriţele de cafea numai şi numai arabică, mai apoi, în cerdacul vilei de pe mahalagescul deal al grâuşorului, tolănită, nevasta cu junghiurile şi grăsimea bătrâneţii, în fotoliul de nuiele cojite, alături cu academicianul *singur şi pieziş*,

amândoi cu ţigările între degete şi ceştile pe farfurioară, ascultă greierii rânduiţi la ţambale; li se înclină, împovărate, frunţile transpirate şi degustă aromele devenite amare tocmai acum, sorbitură oprită în gât cu sorbitură şi fuior de fum după chinuitor fuior de fum dat afară, în rotocoale, pe gură.

V. N-am mai ajunge, un poem al omului Virgil

Printre atâţia palavragii, izvoarele din munţi încă
Se mai ţin de cuvânt, aşa că se transformă în orice vrei,
În cerneală de scris poveşti pentru îndrăgostiţi

Sau în şampanie după maratonul poeţilor, pe când
Urcăm pe căi întortocheate desculţi, spre meschinăria
Unor iluminate firme, unele sub acoperiş, altele

Numai deasupra gravitaţiei; urcăm în patru labe;
Urcăm cu genunchii *juruiţi* fără îngenunchere,
Obligatoriu fericiţi; urcăm cu găuri în picioare

Şi mâini, să ne secătuim sau să ne rostogolim sau
Să ne răstignim pe cine mai ştie ce pajişti cu orice preţ
De-alpină recuzită; urcăm târâş, pe gâfâite,

Sau numai pe coate, ce frumos, pe îndelete,
Într-un joc de-a-pedeapsa-cu-viaţa, pe-o infinită stradă;
Urcăm spre mari epoci-de-aur promise în operete

Complete, spre mândre ceruri, cu atât mai secrete,
N-am mai ajunge, rătăciţi cum răzbatem cu-aripile tăiate

Printre zilele negre şi nopţile veacului, poete.

PARADISUL

I. La început a fost paradisul, însă l-au furat zeii
    până l-au ridicat deasupra tuturor
    cerurilor şi adevărurilor,
Povăţuindu-i pe oameni să îi imite în temple, în pagode,
    în catedrale cu altare, în măreţe lăcaşuri zidite
Pentru chermeze bogate, cu vinuri în curgere fără sfârşit
Din strugurii şi din cântecele barzilor cu lire fericite.

Slujitorii au făcut-o cu atâta supunere şi abnegaţie,
    încât l-au reinventat, coborându-l pe pământ,
Unde s-au proclamat sacerdoţi, profeţi şi cititori
    în zborul anilor, păstori şi patriarhi de popoare,
De au trebuit, cei din urmă spre a deveni cei dintâi,
    să se nască adevăraţii vizionari cu trupurile
    şi bocancii de bronz, cu vedere spre soare,
Noii conducători cu pumni dialectici, cu bărbi
    şi mustăţi de oţel blindat,
Noii cârmaci de marmură şi granit ai locomotivelor după
    Mersul trenurilor planificat din staţie
    în staţie spre gara supremă,
Sus, în mijlocul frunţii fără riduri a istoriei viitoare,
Ei, cei mai iubiţi tătuci şi fii şi nepoţi de mâine ai popoarelor,
    noii tribuni şi mântuitori
Fără inimi în piepturi, ci numai stele nemuritoare.

II. Cea mai aprobată inscripţie la gazeta-de-perete a Paradisului

1. (Rătăciţi şi eşuaţi, omul Virgil şi poetul)

Rătăciţi printre paradisiace zilele-şi-nopţile veacului,
Acelaşi luminos purtător al setei, omul Virgil, n-a reuşit nimic
de unul singur, şi ucenicul pe calea învăţăturii de minte
nu a potrivit nici două vorbe, în schimb împreună
Eşuiază în hoinăreala printre nişte scânduri părăduite şi geamuri
sparte;
De la ultima la prima vedere, aici, necercetat de nimeni,
se decolorează ceva zdrenţuit sau nimicul-nimicului
în strălucirea unui reflector de supraveghere.

2. (Ce se întâmplă când mă ia gura pe dinainte)

Concludent, deloc conspirativ, nu am treabă mai bună decât să-mi dau cu părerea: „Oricât de îngustă ori multilateral dezvoltată, prea nu am nimerit, tradiţional, cu oiştea în gard,

Nici peste-o ditamai Poarta Paradisului, nici peste un gogeamite Arc-de-Triumf al tuturor victoriilor"; cu un fel de invizibil, dar tăios, curajos, viguros foarfece

De tuns tufişuri, maestrul îmi retează de la gură macaroana supradimensionată a mirării: „Îţi recomand cu abjectă bucurie o monumentală construcţie cu totul dedicată

Omului nou, pieptos, vânjos şi erect, altfel zis „Academia-de-fierbinţi-preludii-şi-postludii-în-meserii-istorico-dialectice"; mai comentezi, mai delirezi, mai vociferezi ceva pe lângă obiect?"

„Cu turnuri, turnulețe, arculețe, jghebulețe, steguleţe de marmoră, maestre”, mă ia pălăvrăgioaica de gură pe dinainte, „cam seamănă unei magaoi sau muşuroi sau căsoi,

Chiar în halul acesta, iar în avangardă, iată, ne întâmpină o corcitură, ceva între gazeta de perete, să recunonoaştem, a fabricii cu ateliere miştocare de forjat oameni în formă nouă

Şi ţeapănă, şi un părăginit, coşcovit, părăduit Panou-de-Onoare pentru gândaci; cee ce este mai important, noi ne aducem contribuţia, mică, la păhăruţ, ori mai mare, la halbă,

La zidirea paradisului-pe-pământ, a paradisului-cu-multe-nume şi cu mai multe Piaţa-Poporului, Piaţa-Soarelui, Piaţa-Păcii-Universale, Piaţa-Eternităţi, Piaţa-Recunoştinţei, Piaţa- Fericirii,

Piețe optimiste, de defilare cu steguleţe şi trompete, de Zilele-Tuturor-Marilor-Fii, sau pentru faptele înscrise în noile calendare, nu contează înfăptuirile, când sunt luminoase şi floricole mărşăluirile.”

Loial şi leal, mi se răspunde la nenorocitul verdict: „Înseamnă că anumiţi duşmani ai poeziei, cine mai ştie ce puşlamale de evadaţi din tărâmuri retrograde, nişte sceleraţi de balamuc, fără conştiinţă înaintată despre arta tangoului,

Un pas înainte, doi paşi înapoi, în conflict cu sacra muncă silnică pentru fericire şi tot mai multă fericire, or fi năvălit ieri, alaltăieri, oricând, azi, mâine, până în viitorul luminos,

De-a mai rămas numai jaful pe urmele lipsei lor de *aderiziune* sinceră până la os sfărâmat pe os.”

3. (Cui îi lipseşte al zecelea simţ)

Îi arăt maestrului un petec mototolit de hârtie refugiat-scăpat-pe-uşa-din dos până aici, la renumitul panou de onoare:

„Iacătă-o, de-aş crede că atât mai supravieţuieşte dintr-o inscripţie după devastare, dacă despre asemenea mizerie ai adus vorba.”

Maestrul se grăbeşte: „N-are nicio rostuială să mi-o citeşti, mai bine s-o ştergem cât mai repejor, până n-or să pună fiii-cei-mai-iubiţi-şi-oţeliţi cătuşele pe noi, să ne tăbăcească versurile!”

Dintr-un jalnic spirit de contradicţie, sunt un ratat în arta de-a nu bate câmpii sau câmpiile, întotdeauna le confund,

„Din contra, am înalta, precum renumele tărâmului, obligaţie să descifrez inscripţia de sub cioburile acestui geam, pentru că mă simt rătăcit-dus-cu-pluta-dus-cu-preşul.”

„Ţi-ai pierdut al zecelea simţ, al coordonării cosmice, materialiste şi ideologice, aşa că prefă-te alfabetizat şi citeşte”:

„Da, mii de sori şi stele mai avem,
Idei şi dări de seamă şi rapoarte!

Sub steagul călăuzitor suntem
În drum spre viitor şi mai departe!”

Fără al unsprezecilea simţ, al luminii revelatoare, maestrul mă întrerupe tocmai când încep să prind viteză:

„De atâta mers am făcut bătături la minte, iar tu, domnul nostru poetaş, mă calci pe durere, mă năuceşti, îmi spargi în freză ouăle de vultur ale marelui bard!

Tocmai a trecut cu aripile şi ghearele şi pintenii pe la cuib, dinamitard, şi-a deversat inspiraţia şi, uite, puii cască pliscurile spre noi, să ne înghită pe nemestecate, că-lă-u-zi-tor-şi-re-van-şard!”

Suspect, insist cu lipsă de respect: „O constatare, mică de tot, minimală, sau mai degrabă o precizare, maestre: nu ni se precizează prin ce loc al căii, adevărului şi vieţii ne aflăm, de aici întrebarea, cine umblă să ne rătăcească?”

„De la dureri de cap, mă condamni la suferinţe ideologice”, mă ameninţă în mod pozitiv,

Cu degetul, maestrul, prilej să trec la o lectură intensivă, ca un împins, un îmbrâncit ce sunt, dat cu capul de singura

Şi adevărata şi necondiţionata viziune asupra lumii, moşită în chinurile facerii, după zile negre de chefuri şi nopţi

Mai negre de beţie, de însuşi clarvăzătorul Profet al tuturor Profeţilor şi Procleţilor, altfel risc matrapazlâcul să fiu declarat un feroce duşman al poeziei:

„Învăţaţi,
învăţaţi,
învăţaţi
Articolele noastre elaborate,
corectate,
cenzurate,
aprobate,
aplaudate

La epocalul al CXCIXC Congres-Internaţional-al-Tuturor-Tovarăşilor-Învingători, până veţi deveni cei mai iubiţi fii tenaci şi aprigi ai popoarelor, conducătorii,
băutorii,
glorificatorii

Noii civilizaţii a fericirii, singura adevărată pe luminoase culmi, singura bună, singura dreaptată, singura încredinţată că veţi întemeia,

Cu asaltul,
cu mitraliera,
cu sapa şi lopata
De aruncat pământul peste viermii şi insectele umane, pentru că voi, războinicii şi ucigaşii de paraziţi pe tărâmurile noi ale unui lumi noi, pe un pământ nou,

Voi veţi purifica, veţi curăţa cu bisturiul şi revolverul, veţi igieniza în gropi comune, veţi exorciza în transă, într-o uniune universală, veşnică, a măreţiei voastre, a puterii şi grandorii în numele vostru, numai al vostru, credincioşii partinici, iniţiaţii cu adevărat predestinaţi, aleşi de legile istoriei să îi împliniţi poruncile sacre şi indubitabile.

Astfel veţi zidi şi zidări şi fandosi absoluta fericire umană, întâi, zi cu zi, prin revoluţii permanente, ceas cu ceas, prin insurecţii, minut cu minut, prin ştreanguri şi umeri la zid, secundă cu secundă, prin gloanţe direct în ceafă, mai apoi prin steaguri şi butoaie cu votcă, prin urale din fiecare gură de băutor,

Până în apoteoza pe culmile extazului perpetuu."

4. (De ce mă ţintuieşte maestrul cu ochii)

„De ce, maestre, îmi retezi de la obraz străduinţele de cititor în gura mare?" „Idiotule, pune frână, de mână, de picior, de proastă creştere, de orice, prea-ai luat-o prin toate gropile străzii Nisipuri", la care adaugă nişte suspine sau sughiţuri sau dactili sau coriambi imposibil de reprodus în adâncimea lor tulbure, complet nepotriviţi cu sacralitatea terapeutică a tărâmului: „Nu se poate fără fantomaticul acestei fericiri, fără o tot mai intensivă aguridă a fericirii, fără coşcogeamitea oda bucuriei, fără orizonturi luminoase, ţâţoase, lăptoase, niciodată de-a îndoaselea, fără şi fără, aşa că mai bine m-aş căuta în buzunar, unde, cu devastatoare mânie, voi distruge varianta inscripţiei mâzgălită de amândoă

canaliile ce suntem. Apoi, grafomanic judecând, pleoştita noastră fiţuică se va târî sub valoarea aurorară a minunii servite atât de stimulativ pentru viitorii fii şi fomişti şi gornişti ai omenirii pe deplin profitoare"; îl îndemn pe maestru cu parşivă necredinţă, în deplin dezacord cu iluminatul paradis:

„Buzunăreşte-te, ilustre şi strălucite, însă amarnic mă tem că o să nimereşti peste vreun gol mizerabil, capodoperă de furăciune a celeilalte eminenţe fandosite şi năimite, Don-Guru-Gurică. Să nu-mi spui că ţi-a şmanglit-o, după metode numai de hoţomănia-sa ştiute, cele mai înaintate, adică îndemnându-şi trişorii să acţioneze pe şest, întotdeauna reuşindu-le cacealmaua." Mă ţintuieşte maestrul cu ochii sau cu subtilul său fel de premoniţie:

„Ai dreptate!", apoi, în vreme ce îmi întorce buzunarele pe dos: „Mă declar învins, da, deplorabilul învins al tuturor învinşilor şi secăturilor, drept răzbunare, mai cască o dată ochii la pereţi şi descifrează-mi marea învăţătură a scrijeliturilor!"

Degeaba zgârâiaseră în tencuială cu briceagul unii profitori la fericirile locale, iar alţii săpaseră nişte litere ilizibile, mânjite cu negru de fum, catran, cremă de ghete, călătorii, cu totul dezorientaţi, lipsiţi de repere dialectice şi istorice, se pun pe treabă, adică se strecoară de-a buşilea printre leaţurile unui gard, vai de târâşul şi rostogolişul pe sub sârma ghimpată. Noroc de străvechea ispită, de lăudat, nicidecum a celei de-a treisprezecea porunci de negăsit, ci a paharelor cu tescovină zvântate prin cafenele vigilent camuflate împotriva duşmanilor, altfel le-ar lipsi focul lăuntric şi *idealurile*, să răzbată în sus, spre paradisul de aur şi din alte metale ispititoare inimii lor, numai în sus, împinşi odată cu *vânturile*, să îi înece *valurile*.

.....

5. (Poem informativ şi un comentariu de specialitate: descifrarea încifrării)

!şi merg şi merg şi merg şi scriu, eu, glasul poeziei, eu, acuma
urc spre marea învestitură, acolo unde voi cânta un *Jeu-d'amour* cu sufletul la gură;
!
: le-am şterpelit fiţuica format şerveţel;
dup-o noapte grea „La Măslina Roşie",
însetaţii au scris naiba ştie ce-au scris,
mai apoi şi-au şters boturile lor fără
crezuri şi idealuri curate, spre viitor
în zbor, şi au aruncat mânjitura
în scrumieră, aşa că, punct ochit, punct
ratat, la recuperare nu s-a mai, cum zic,
reconstituit decât, poftim şi apreciaţi,
în afară de setea în gât, nimic.!
!
!nimic, nimic, chiar nimic, precum se prezintă la dosar,
plus câteva urme specifice de porumbel al păcii la grătar!

(fără semnătură)

.....

Strict secret Exemplar unic

Ordon,

cu maxim de maximă urgenţă să mi se aducă la cunoştinţă dacă acest infiltrat printre colaboratorii noştri care se autodemască pentru că ştim noi ce înseamnă porumbiel al păcii la grătar posedă rude şi alte cunoştinţe neprincipiale cu duşmanii noştri de clasă, şcoală elementară, deci cu lumea defunctă, câtă vreme se întrece în aluzii despre persoane şi obiective cifrate precum

babilo jeudamourache ăsta şi alţi spioni şi secretomani, raportaţi fără întârziere dezcifrarea şi anihilarea viguroasă a grupului provocator din strada nisipuri cu toate sancţiunile prevăzute în cod penal, cod marţial, cod excepţional şi alte coduri pentru fericirea tuturor popoarelor cu mâna pe revolver, vigilente pe drumurile multilateral destinate spre un viitor din ce în ce mai luminos şi egal între state, în caz contrar, bestia de aşa zis colaborator dovedit vermină laşă, trădătoare şi dezinformatoare să se ducă dracului şi să i se bage pe gât toată setea şi ura şi otrava şi altele câte atâţă revanşard împotriva marşului nostru spre gradioase victorii şi concepţii, trăiască lupta pentru pace între popoare.

(General-maior, semnătură indescifrabilă)

.....

III. Călătoria în Paradis

1. (Rătăciţi, cu mâinile în cap)

Rătăciţi printre zilele-şi-nopţile veacului,
Cu mâinile în cap, să nu ne nimerească lovituri de bună
primire, eu, poetul, amărât călător în pericol
de rătăcire, şi el, omul Virgil, ne furişăm
spre misticul Paradis-Împărăţia-lui-Dumnezeu-
Djanne-Grădina-Edenului-Moskha-Tian-Sagga-
Valhalla-cu-540-de-uşi-Mag-Mell-Sânul-lui-Avraam-
Patria-tuturor-muncitorilor-şi-ţăranilor-Viitorul-
de-aur-al-omenirii-Rai-Nirvana,
Numai şi numai teritorii păzite cu sacralitate, în numele
vigilent al popoarelor, de armate vorbitorbipede şi
lătrătorpatrupede îndărătul barierelor, bastioanelor,
împletiturilor de sârmă ghimpată.

2. (Despre iresponsabilitatea poetului)

Ochii neadormiţi ai revoluţiei, albaştri în cruzimea lor de baionete neiertătoare, îşi poartă uniformele, roşii, indestructibilele, constelatele, şi ochelarii atenţi, de o vigilentă culoare, aşadar ghidul, în loc de explicaţii, tace uneori, repetă alteori, în spirit protector,

„În drum spre viitor şi mai departe,
cinste lor,
cinste lor,
cinste lor!”

Astfel călătorii îşi explică întru totul iraţional de ce începuseră să fie desculţi, tocmai în lumile celeste, cu poezia ruptă în coate şi picioarele însângerate, precum drapelele în luptă.

„Vin vremuri grele! Să ne strângem bulendrele, poete-poeţele, şi hai, o tulim spre culmile însorite ale paradisului, de să ni se vadă în genunchi rănile suişului.”

3. (Invocaţie de negăsit în buzunar, şterpelită de Don Guru Trubadurul, prin urmare poetul confecţionează pe genunchi altă ciornă pentru o eventuală inscripţie la Gazeta de Perete a Paradisului)

Pe când, afară din cale, sub embargo, farul trimite ochiade corăbiei bete a nenumitului negustor de iluminări,

Poetul nu e creator nici al cerurilor nu luminătorii, nici al pământului cu cetăţile, ci numai bard proscris al unui veştejit anotimp în pradis.

Uriaşi umerii celui mai puternic dintre caractere!

Abisul ca o frescă de constelaţii abia de-i cuprinde şi iată, cum îşi pune mâinile deprinse cu scrisul pe destinul devenit poruncă a istoriei,

Şi mintea încercată prin cartea de citire, încât i se năzare că-l ţin puterile să scoată o lume din ţâţâni şi să zidărească o alta prin mâinile sale cu pământul sub unghii ori prin spinările condamnaţilor la îndelungi şi grei ani de fericire.

4. (O continuare apocrifă a ciornei, scrisă de aceeaşi mână impersonală şi gândită cu mintea de pe urmă a poetului)

Cine-a făcut legile în ordinea veche şi fărădelegile
în dezordinea nouă? Dumnezeu s-a pus pe adormit,
S-a ascuns ori şi-a pierdut minţile: de aici nesfârşita
Buimăceală şi neînţelegere, unde nimeni nu judecă, unde nimeni
nu întreabă, unde numai genialii conducători
confecţionează vorbe, vorbe, vorbe-în-vânt ori vorbe
de oţel şi găsesc toate răspunsurile.

Cine altcineva va fi ducând povara pe umeri şi întrezăreşte
năpasta, decât poetul, un biet condamnat prin destin
Să fie celălalt creator, drept care ascultă această mărturisire
dintr-o gură a deznădejdii:

Cea de pe urmă pierdere a ta e paradisul:
Oricâte cărări tot mai înalte ţi-ai croi spre lamura lumii,
păstrează-ţi printre bunurile de preţ voinţa şi râvna,
altfel vei rămâne ceea ce eşti, o făptură de neizbăvit.

De-ai fi o creatură îngerească,
Te-ai asemăna cerului peste pustiuri, nebunului de prea multă
seninătate, ori corbului croncănindu-şi bocetul ca o stea

funebră.

De-ai fi o creatură terestră,
Nu vei găsi vreo deosebire între tine şi picătura de ploaie
sfredelind peştera adâncurilor, nici între salvarea ta şi
eliberarea ta.

De-ai fi o creatură muritoare,
Ți-aș da blam de lighioană târâșă între viaţă şi moarte, târâșă
între frică şi neodihnă chinuitoare, mereu şi mereu târâșă.

De-ai fi o creatură veşnică,
Ți-ar dispărea libertatea pasului îndrăznit între da şi nu, spre acea
formă a nemuririi izvodind poezia ca o iluzie a marilor,
iluminatelor vinuri.

Vieţuieşti în propria ta recoltă de mucegaiuri amare, poete,
fiule al omului, pe când vechea omenire îşi este un nume
al rătăcirii,
Dar s-au deschis ochii profeţilor cu barbă-neagră, barbă-albă,
iar conducătorii de profesie au întins
Tot înainte mâinile şi făgăduiesc mântuirea printr-o absolută
înnoire a lumii, pentru că numai ei cunosc singura viaţă,
cale şi adevăr.

5. (Primul poem recitat de omul Virgil chiar în pragul celestelor orizonturi paradiziace)

Aproape adormit de plictiseala aşteptării să termine celălalt cu storsul inspiraţiei, sub propria sa binecuântare, omul Virgil se pregăteşte pentru o nouă insurecţie lirică.

„Pentru că numai anumiţi aleşi, cei mai conştienţi, au înaltul privilegiu de a cânta la Constelaţia Lirei, nu reuşesc să citesc
Pe minunatele, invincibilele indicatoare, altceva
Nimic decât
interzis,
oprit,
ocoliţi,
suprimat,
De aceea mă gândesc la unii, la alţii, ei sunt

Mândria, cinste lor, ei sunt noii zei şi revoluţionari,
Noii Ioan-Gură-de-Aur ai lumii înnoite, pentru că,
Repet şi repet, cât de inteligibil şi limpede ştiu ei
Să prezinte, chiar să ni le facă dragi, cele mai călăuzitoare sfaturi, reuşesc să ni le apropie de inimă,
Cum să mă exprim în culmea, să mă ia gura

Pe dinainte în piscul admiraţiei, să ni le înflorească
Foarte, mai mult, foarte afectuos pe-al patrulea colţ
Al stelei tutelare, astfel, datorită lor, supremele
Compasuri desenează cercul universal cu centrul
În nisip, de unde, pe căile vieţii şi adevărului, milioanele
Şi milioanele de oameni noi, fericiţi, selectaţi

După criterii, jugăniţi, altoiţi cu idei luminoase,
Capătă, ca o corolă, cum inspirat cântă un bard pentru
Sănătatea Pământului, o aureolă a serenităţii capătă."

6. (Rămas pe gânduri la aureola serenităţii)

Continuă admirabilul om Virgil în stilul său euforic şi butaforic: „Asta nu înseamnă că noi, guralivi, fără pingele de aur",

aici intervin lansări spre alte sublime stiluri, „nu vom împunge vreodată cu toiagul în gunoaiele lor cu moţ, pardon, şi nu le vom mirosi, în sutele de variante ale mirosurilor progresiste, cât meritäm!”

Tocmai îl copleşeşte o nedumerire, prilej pentru poet să-l întrebe ceva fără nicio legătură: „Măi să fie ac cu gămălie, însă când ne vom încărca pieptul, asemenea lui Pilatus nicidecum din Pont, şi vom striga secretarilor cei mai generali peste secretarii generali, comitetelor centrale peste jugurile popoarelor unite din toate ţările:

Iată omul nou!?”

Când vine vorba de trădătorul Pilatus Pontius, reprezentantul suprarealist al celui mai retrograd gest, spălatul pe mâini, care nu şi-a asumat viitorul luminos al lipsei de spălare, dintr-odată maestrului i se risipeşte avântul şi se transformă, pe apucate, într-un contemplator placid, enumerativ, constatativ al grădinii minunate:

„Să nu ne mai dăm cu presupusul, fii cuminte, mai bine să admirăm peisajele lagărului fericit, cu barăci vesele şi foarte vesele, tocmai de aceea cu anumite neajunsuri şi temporare dificultăţi, întâmplătoare, inestetice găuri în garduri sau cimitire, însă cu ziduri impenetrabile şi ermetice.

Pentru că în faţa ochilor văd numai stele roşii, să contemplăm în extaz piramidele de cranii, cinste lor, roşii, tribunele încoronate cu microfoane şi mitraliere camuflate între garoafe roşii, garoafe roşii, garoafe roşii, garoafe, bucătăriile cu miros de ceapă, cea mai roşie şi prăjită ceapă roşie, palatele roşii cu drapele de fâlfâit,

roşii, cu alămuri de suflat imne, cu arme de ochit, roşii, cu muntele susţinând o masă din paie de orez şi nuiele de bambus împletite la roşu, şi câte şi mai câte capodopere ale priveliştilor aurii, argintii, platinate, roşii, nimic fără roşu, ale poveştilor tuturor poveştilor şi anapeştilor."

Pe şest, cu obsesia mâinilor nespălate, precum numitul Pilat, poetul şi le freacă pe şale şi nu mai isprăveşte cu retrogradul gest: „Un reproş aş repeta la nesfârşit", se simte maestrul dator să mai adauge un poem, însă într-un mod cu totul general uman, ba chiar umanist, fără aluzii ideologico-mitologice:

„Chiar să nu ne arunce în blidele de sticlă
nimic de băut aceşti, să o spunem cu multă stima
Noastră şi mândria, celeşti sau cărpănoşi

De elită, preoţime a paradisului de tip nou,
suveranii de nouă profesie şi profeţii în extensie,
Vizionarii braţ la braţ cu tovarăşii de luptă,

Cu şefii de cadre glorioşi, cu alţi colaboratori
cu cât mai adjuncţi cu atât mai sârguincioşi?"

Probabil maestrul începe din ce în ce să sufere de limbuţie în rang de vehemenţă tot mai accentuată, boala divină a celor, dar mai bine să nu divulg, cu mult mai bine.

7. (Maestrul îmi completează cu minunată incompetenţă cuvintele lipsă)

Mai apoi, după o lungă pauză de inspiraţie sau de incantaţie, îi zvârle cu o piatră filozofală în cap: „Nu-ţi mai pierde vremea

cu smulsul spinilor din tălpi, poete, ci admiră cum, deasupra harababurii din trecut a omenirii, răsar, lumină neagră din lumină, constelaţiile conducătorilor de azi, de mâine, din viitorul preamărit; extaziază-te cum înaltele meleaguri cu paranoice drapele freamătă de opulenţa bărbilor, a mustăţilor, a şepcilor, a băştilor, a pălăriilor materialist-istorice-şi-dialectice până în orizontul orizontului şi mai departe, glorie lor."

„Ar fi prea impovărător", nu tace poetul, „Să le urcăm până la sacramentalul prag şi dumnealor să ne astâmpere cu o înghiţitură pe gât, apoi cu alte sorbituri să ne dregem." „Ajungă-i-ar!", mai adăugă maestrul tocmai cuvintele lipsă, „Ptiu!, şi cotonogi-i-ar omagiile de înfierbântată fericire pe culmile încoronate cu palate şi parăzi populare, fu-te-i-ar Dumnezeu de cocoţaţi pe culmile cele mai luminoase, ale istoriei şi chermezelor istorice, iar eu, la drumul mare, numai eu să-i mai fericesc o dată, drăgăstos, cu o recitare."

„Să recunoaştem, maestre", intervin cu insistenţă, „din toată inima şi inimioara, exuberant, ca la uşa cârciumii, dacă fericiţii ne arestează şi ne îndeasă pe gât acuzaţia de divulgare a divinelor secrete, să le spunem cinstit că, în lipsă de o ţuicăreală, vom consuma, pervers, în exclusivitate esenţă dublu, triplu, multiplu rafinată de poeme împănate cu armonie siderală; cum în purgatoriu nu am găsit, orişicât, în paradisul ideologic distracţia este în toi, cam exuberantă, cam exaltantă, însă tot distracţie se numeşte, pentru că aici nu există nici nemernicie nici neajunsuri, tocmai de aceea nu punem întrebări şi, uite, în ciudă, nu căutăm răspunsuri."

„Cum devine, poeţele pe făraş? Te eschivezi cu laşitate de la explicaţiile în ce constau marile transformări reprezentând tocmai esenţa umanistă, obiectivă, cu motor de locomotivă în construirea şi tracţiunea Paradisului nostru drag?"

„Noi”, mă dau prezent în discuţie, „precum ne învaţă măreţii gânditori cu bărbi-negre-şi-albe, cu ţăcălie sau numai cu mustăciune de brigand, temelim în temelii Paradisul şi îl zidărim în zidiri numai pentru fericirea *omului*!”

„Dacă ai vrea să insişti asupra unor amănunte teoretice, ştiinţifice, de profundă cunoaştere în interpretarea lumii, de înţelegere a interdependenţei dintre legile obiective...”

„Ia mai du-te naibii, maestre, şi trage apa, poate vrei să-ţi scriu pe frunte şi fruntarii, cu litere mari, numele omului!”

8. (Poemul declamat de omul Virgil între fremătătoare feţe de mese)

Ei îşi au lumea lor şi de lumea lor mă doare ghici
Unde mă doare, şi chiar cu o floare de coada-
Mieluşelului în gură sunt gata să recunosc,
Şi chiar cu toate tufişurile de mărăcini înfipte
În creştet sunt gata să recunosc că ei îşi au lumea lor
Şi de lumea lor, fără nici-o reţinere,

Mă doare exact, ghici unde mă doare.

9. (Prevestirea unei furtuni înarmate până în ranga de fier)

Plimbăreţi între una şi alta, se ţin vârtos pe amândouă picioarele, fiindcă mult mai este până în apogeul călătoriei,

„Iar noi nu avem buletine de identitate, nici bilete de voie, nici bilete de nevoie, nici cărţulii de muncă, pe când Don Guru Trubadurul s-a echipat, până în ranga de fier, cu astfel de magice armamente, altfel nu ne-ar călca pe bătături cu atâta coincidenţă,

consecvenţă, vigilenţă; Don Guru, un trubadur atât de nemăsurat în dimensiuni pământeşti, mirosi-l-ar poala-maicii-domnului şi măturica-raiului să-l miroasă."

Cu întreg dichisul şi compromisul încearcă maestrul să îşi confecţioneze un zâmbet ideologic, puternic consolidat dintr-un prea intransigent material.

Cu ochii pe o mămică de mână cu un copilaş la acea vârstă când nu ştii dacă este băieţel sau fetiţă, omul Virgil şutează într-o piatră anume aşezată în acel loc de destinul geologic şi îl apucă năduful: „Tocmai ţi se arată prilejul, poete, să întâlneşti pe acest bretonat şi cârlionţat, de unde va răsări ditamai omul nou al viitorului, pletos şi bărbos sau chel şi mustăcios, aşadar obligat să răstignească ori să fie răstignit, a treia cale nu există!"

Imediat, câţiva martori de bine deschid urechile, activează memoria, pipăie carneţelul de serviciu la piept, fiecare după dotare, şi îşi notează amănuntele, culoarea ochilor puţin rimelaţi, a pantofilor, lungimea rochiei pe tânăra purtătoare, deoarece va trebui urmărit pas cu pas destinul copilului, oră cu oră, zi cu zi, an cu an, altfel nu ar vorbi degeaba pofeticul om Vigil.

10. (Încă un produs extras din recuzita omului Virgil)

Cum dorim, admirăm celestele portrete,
Pe tovarăşii, dar avem grijă să nu-i confundăm,
Când, cu măreaţă evlavie, îi vom întâlni, ne vor
Întâmpina, sau, la alegere, vom zâmbi, vom fi
Fericiţi de fericirea lor, vom râde, le vom mângâia
Cu inima, cu ochii, cu sufletul minunatele

Ziduri încoronate cu sârmă ghimpată, superbele
Zone interzise, fermecătoarele şanţuri de apărare,
Încântătoarele posturi de pază şi control,
Le vom asculta trepidantele sirene, mulţumesc, Ulise,
Copilul meu, tatăl meu, bunicul meu, de alarmă,

Mântui-i-ar pe vecii tututor vecilor să-i tot
Mântuiască Ciorile-şi-privighetorile-şi-prezicătoarele,
Mulţumesc, poetul meu, maestrul meu.

11. (Foste omagii florale pregătesc viitoare omagii florale, un dialog hermeneutic)

Dubele de gunoi tocmai parchează dinapoia Palatului Poporului alcătuit, în ordine ierarhică, din clase muncitoare în aliaţe cu diferite rămăşiţe nemuncitoare, conform căilor şi adevărului de parcurs, deci poetul se întreabă: „Ce-or fi având de încărcat?”

„În paradisul iubit, extazul mirodeniilor, cereştile sfere nu pervertesc, din contra, adoraţia umple şi fortifică virtuţile vizionare ale diferitelor specii de oameni noi, precum deputaţii, cârmacii, profeţii vizionari, tovarăşii cu şepci şi pălării, fruntaşii, alţi responsabili adjuncţi cu băutura cea mai ameţitoare şi ce băutură este cea mai cea decât deplasarea spre roşu a contemplaţiei, înţelegi?”

„Nu, maestre! Nu înţeleg ce-i de înţeles.”

„Eşti pe calea cea bună, înseamnă că începi să te idioţeşti; încet, cu trudă, îţi nimereşti calea în-aplaudastice-vremuri-de-acum, precum, de la înalte şi sacre şi roşii tribune, bardul

tuturor barzilor le proslăveşte şi, îndărătul tribunelor, cu râvnă le ţuicăreşte!

Cântă-mi, fetiţo, tocește-ţi o sută de unghii pe vrednica

Liră sterlină primită bacşiş pe sub masă, repede-ascunsă-între sâni, să dea-n clocot chiolhane cu dascăli bărboşi într-o mie de laţe pe-obrajii buboşi, şi marii timonieri sub şapcă, sub carte, sub masă, sub sandale, sub munte.

Rătăciţi cum nu se mai poate printre zilele şi nopţile veacului, omul Virgil şi poetul admiră, atât le-a mai rămas, procesinea de lux a dubelor, unde se răstoarnă tomberoanele cu foste omagii florale, iar cele mai conştiente organe dintre organele conştiente, perfect echipate, gradate, încălţate, prin consemn şi în consens, patrulează în cadenţă

De pas exersat, marţial, cu profundă vigilenţă.

12. Activista

Nepermis de târziu a venit pe lume naşterea mea, abuziv
de târziu, altfel cum să mă mai emoţioneze miracolul
de a mă pomeni cea mai savantă gânditoare
Din univers, cea mai credincioasă în porunca dialectică
şi absolută a istoriei, nu prea înţeleg eu, dar aşa
Studiem la cursurile ideologice de mitologie proletară.

Sunt cea mai elegantă în mătăsurile tuturor caselor de modă,
cea mai distins încălţată în pantofi cu tocuri
sticlindu-şi mistic diamantele, cea mai celebrată
În congrese absolut orchestrate de serviciile secrete, de vreme

ce am ratat epoca de aur a faraonilor ori sutana roşie,
de împărătească, să-mi fericesc poporul
Numai fluturând vârful de revolver al unui singur deget.

Ce secol nenorocit, cu zei ideologici, un führer celibatar
şi militarizat, cu-un generalissim văduv, băutor de votcă
Şi tătucă al tuturor popoarelor fericite, cu preşedinţi plantaţi
lângă putini fără formă,
De untură, ca bucătăresele, la recepţii princiare.

Sărbătoriţi-mă în oratorii pe stadioane cu steaguri roşii, elogiaţi-
mi trezirile buimace de dimineaţă, proslăviţi-mi masajele
de întreţinere, preamăriţi-mi coafatul ca pe o apoteoză
a tuturor artelor, astfel
Eu, noua zeiţă a cretinilor unici, muncitori, mă iau cu mâinile
de ciuf şi nu vă iert în vecii vecilor stupiditatea şi mizeria
de slugi pupându-mi
Vârfurile degetelor, daţi-vă dracului de idioţi.

Nociv de târziu mi-a venit pe lume naşterea, altfel cum să explic
miracolul de a mi se trimite, opulent, omagii în helicoptere
sterilizate,
Garoafe roşii, garoafe albe din serele Paradisului.

A doua zi le expediez florăriilor, în dubele de gunoi ale palatelor
prezidenţiale, să vă fie vândute, nenorociţilor, pentru
ocaziile când mă veţi întâmpina
Cu ovaţii în culmea extazului, prin reprezentanţii voştri
cei mai verificaţi, cu mâini, haine, încălţăminte
Dezinfectată, scandându-vă lozincile perfect versificate.

13. Călăul

Impenetrabile, ermetice, dintr-un beton mai vigilent ca o centură de castitate, zidurile îmbrățișează perimetrul.

Livada cu linii prelungi, de asfalt, livada pare o foaie de aritmetică: vișinii constelați cu perle de sânge sleit și piersicii cu miere într-o mie de guși umplu pătratele; cineva a zugrăvit cireșii cu acuarele roșii și a pavoazat ghioldanii cu ouă de ciocolată, și caișii, merii domnești.

În veci de veci neclintite, fiți binecuvântate ziduri cu posturi de pază și control, ziduri cu mărăcini de fier pe creneluri.

Înfrățite în șomoioage și snopi, florile își urcă abajururile, dantelele, ciucurii; pe șnururi se cațără betele de gală, pe vreji, pe funii ard candele cu untdelemn roșu, spume de lapte fiert, o troienire de gălbenușuri, varuri și purpuri de nu se mai termină.

E zi, e noapte, au misiune majoră, de ziduri vigilente, cu bolovani în efigie și toacă de alarmă.

Pe aleea aseptică, iată-l, se plimbă la pas între câini polițiști, gardă de corp, mai apoi, pe spate, în șezlong, răsfoiește un roman cu detectivi; cască îndelung, prilej de aur să lanseze din burtă, pe țeava dindărăt, un cântec vast, în rafală.

Biografia lui este săpată cu fiecare glonț îngropat în ceafă: „Bă, uite lozânca pă păreți; „Noi, cu pumnu' dă fier, aducem fericirea, proletari din toate pișoarele uniți-vă!"

După înalte perdele de iederă, camuflaj ferestrelor la pândă, în seiful cu saloane şi sufragerii, cei Patru Mari Dascăli ai Omenirii acaparează etajele, în tomuri, ale bibliotecii; lanuri de floarea-soarelui şi azururi, carul cu boi albi ilumineză, în rame, după-amiezile paşnice.

De neînfrânt, de nepătruns, de nezdruncinat, sunt ziduri etanşe, apanaj exclusiv iniţiaţilor.

Rând pe rând, la peronul de oaspeţi defilează limuzinele; tot într-o fugă, fundele albe şi pantaloni scurţi coboară care mai de care gălăgioşi, să-i arunce bunicul armat cu insigne de smalţ, să-i arunce până în cer, unde fructele livezii se fardează cu pudre, creme, parfumuri oranj.

Zonă interzisă, ocoliţi! Atât, şi roua execută întocmai marţialul ordin.

Curg mujdeiuri, grăsimi şi sosuri din măcelăria la proţap; ţambale vlăguiesc o ţuţănească, pe întrecute, cizme toacă, buf, buf, buf, pe rupte, ca-la-uşa-cortului: „Băi, io, în subsolu', băi, la cămăroaia, io, săcretă, în beciu' dă anchete, le rupiam dinţii, hraşti!, cu ce dracu' aveam la îndămână, ba mai mult cu barbă-cioc dă bronz, jap!, cu nasu' şi chelia lu' to'a'răşu' dascălu' umanităţii, hraşti!"

Zorii tocmai prezintă barajelor de sârmă, pe coronament, o legitimaţie de liberă trecere.

„Băi, io mai aveam şi lozânca lu'to'a'ăşu'barbă-cioc dinainte: „Noi-nu-credem-în-moralităţuri-ieterne-şi considărăm-părimate-tăte-poveştile-dă-moralitate."

Corect, am greşâtu' p-undeva? N-am greşâtu'! Deci mă-ncălecam pe calu' alb şi călcam în copite peste burţile şi spinările dă dujmani a' poporu'! Şî voi, poc, poc, poc!, daţi naibii cu-aplauzuri după-o găleată cu votcă pe gâturi-gâtlejuri, ce dracu-draculu'! În lagăru' nostru iubit bem bere-altoită cu spirt până ia foc la chibrit!"

Zorii îşi spală degetele în pahare umplute de cine matroana tovărăşească altcineva decât roua.

Forţa de şoc e pumnul strâns, e pumnul de granit, e pumnul repezit spre cer, în obrazul lui Dumnezeu, hei-rup!, la ciorba de potroace, unde luptătorii se călesc, îşi înalţă nivelul, cel mai dialectic, ce mama dracului, cel mai înecat în tescovină, cel mai cel, către luminoase culminaţii,

De unde se rostogolesc urale, vânturi, râgâituri şi avânturi, „Băi, io mi-s omu' nou, nu ţine nici sfântu' duh socoteala în mână pe câţi dujmani a' poporu' am împulat, paf, paf, paf!, gradu' colonelu', cu levolvelu'!"

Fiţi binevenite la spartul chiolhanului, dimineţi cu zeamă acră de varză şi castraveţi muraţi în saramura blindatelor, paradisiacelor tranşee de luptă.

14. Cei Patru Mari Dascăli ai Popoarelor

Credeţi, credeţi, credeţi într-un singur destin de implinit
al acestei nenorocite omeniri, unul şi numai unul, în finalul
tuturor finalurilor şi pe culmea tuturor culmilor,
prin imperativ categoric, prevestit de profeţii, demonii,
scripturile şi teroriştii popoarelor!
Cu mânie fără sfârşit, ranchiună, perfidie, scârbă, cântaţi, cântaţi,

cântaţi „Sculaţi voi oropsiţi ai vieţii, voi osândiţi la foame,
sus!” şi mărşăluiţi tot înainte, mărşăluiţi
Cu certitudine absolută în mântuirea prin ură încinsă la roşu,
învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi strategia de oţel călit a luptei-
de-clasă, mânuiţi trăgaciul şi mitraliaţi-l cu materialismul-
dialectic pe omul duşmanul omenirii,
Prezentaţi onorul cu palmele încleştate pe gratiile dictaturii
proletare, abatoarele noastre cu firma „Munca este onoare”,
baionetele, roţile dinţate, şenilele, secerile, ciocanele,
tribunalele de urgenţă, gropile comune, spânzurătorile unei
puteri implacabile!
Numai astfel, dintre monumentele seminţiei umane câte vor fi
praf şi pulbere în vânt, numai câteva vor sfida timpurile
şi orice uitare:
Piramidele de cranii, cranii, cranii, milioane şi milioane
şi milioane, cu, apoteotic, mausoleul nostru în pisc,
De la tribuna căruia, iată-ne, Fericita-Pătrime, vă salutăm
din portretele în grup suprapus, la sărbătorile rituale,
precum ni-i scris,
Parafat şi executat o dată pentru totdeauna de istoria ca un proces
al destinului.

15. Conducătorul (Cel Mai Iubit Fiu al Poporului)

Şapte nunţi l-au prevestit.

Cea dintâi,
Cu mireasa desculţă în pantofi de împrumut, cu lăutarii culeşi
de prin cârciumile celei mai vesele mahalale, cu leliţe
în bluze de stambă ieftină chiuind, cu mese de scândură
sub hârtia de ambalaj a ziarelor omagiind munca voluntară;
Cea de a doua,

Cu mireasa pe o fotografie tâmplă lângă tâmpla mirelui,
purtător al unei cravate prea înnodate pe gât, cu birocratul
stării civile recitându-şi plictisit discursul, cu camionul
de mobilă recondiţionată îndopându-le igrasia;
Cea de a treia,
Cu mireasa în rochie scurtă, punându-şi insistent în valoare
picioarele de vicecampioană la patinaj artistic, cu anturajul
de judoani, de boxeuri şi halterofili;
Cea de a patra,
Cu mireasa în alaiul alb de automobile fugind spre hotelul
închiriat pentru şapte zile şi nopţi, cu păpuşi dantelate
pe capote, cu panglici multicolore la oglinzile retrovizoare,
cu tovarăşe grase, conservate în parfumuri, cu tovarăşi
joviali, după croiala celor mai proletare case de modă;
Cea de a cincea,
Cu mireasa primind buchetul din mâna ambasadorului
în uniformă de ceremonie, la balul din saloanele
de recepţie, cu regine ale frumuseţii căzute în mintea
moraliştilor, smulgându-i dintr-o ochire cerceii,
colierele şi aruncându-i-le în obraz, cu miniştri
pe gânduri ce bijuterii, ce toalete de seară, ce blănuri
de vulpe argintie să-i mai ofere pentru încă o noapte
fierbinte, pe lângă altele de neuitat;
Cea de a şasea,
Cu mireasa în limuzina prezidenţială, escortată de ofiţerii
regimentelor de gardă salutând cu săbiile, în acordurile
maiestuoase ale marşului nupţial;
Cea de a şaptea, cu mireasa pas la pas pe covoare spre altar
sub ochii protectori ai tuturor şefilor de state, de guverne
şi ai serviciilor secrete, cu verigheta din aurul incaşilor,
cu posturile de radio şi televiziune celebrând o mie de zile
planetarul eveniment, cu ziarele difuzând număr de număr

patru pagini de mesaje, cu editurile tipărind opera
de felicitare a poeţilor.

Şapte mame l-au plămădit în paradisiace utere de lumină, cele
mai înalte şi perfecte dintre paradisuri;
Şapte mame l-au născut, făcând gladiolele roşii să înflorească
la vreme cu totul nepotrivită, spre stupoarea grădinarilor
pentru totdeauna nevindecată.

Venind într-un suflet, o ursitoare l-a dăruit cu puterea să promită
fericirea viitoare, în orice cantitate, poporului unic
muncitor,
Alta, să se ridice până la zborul cel mai înalt al vulturilor;
Una l-a menit să atingă realitatea numai cu mănuşi de atlaz,
Alta, să-şi mângâie obrazul de oul ciocârliei, până
o să-i copleşească auzul aplauze puternice, prelungite,
într-o atmosferă însufleţitoare, de strânsă unitate;
Una l-a hărăzit cu extazul de a pipăi numai piscurile,
Alta să deţină doar El, nimenea altul, adevărul, unicul adevăr
adevărat;
Cea din urmă i-a sortit să nu-l ajungă niciodată gustul
deşertăciunii;
De aceea, de o viaţă întreagă are ochi să vadă numai ritualurile
glorificării scriindu-i nemuritorul nume cu mătasea tuturor
steagurilor în stare de asediu, cu flori de hârtie ovaţionând
îndelung pentru credinţa în visul de aur,
De aceea, prin urechi îi trec numai muzica sferelor, da, numai
nesfârşite şi nesfârşite urale de unanimă mândrie, da,
numai înălţătoare, sacre imnuri din milioane de piepturi
şi fanfare,
De aceea, orice atinge, fie chiar un trandafir, i se veştejeşte
în mâini.

16. Deputatul în Marea Adunare Naţională

Acrite în saramură, cu sacii de cărbuni împreunându-şi negru
mâinile între genunchi, vagoanele împing locomotiva
pe un şes ponosit, unde moartea,
Instrument principal al exercitării puterii celor ce muncesc,
Planifică şi înmulţeşte maidane cu buruieni peste ruine şi moloz.

Năuc, îngrozit, sar şi holbez ochii: între aripile de mătase
ale drapelelor şi corurilor, ovaţii şi ovaţii şi ovaţii
dintr-o mie de armate în marea sală jură voinţă, jură
ură, jură neclintită abnegaţie pentru salvatorul şi biruitorul,
de se distilează candelabrele până în esenţa lumii noi:
O lumină străluceşte până acolo unde universul se uneşte
În seceri de aur şi în ciocane de aceeaşi calitate partinică.

De la tribuna încoronată cu microfoane, Cel-de-Sus, Zeul
monolitic al Zeilor, îşi dezvăluie harul în arşiţa roşie
şi binecuvântează binecredincioşii în singurul adevăr
pe singura cale spre singurul pisc,
Cu singurul imn dominator peste marşul tuturor marşurilor.

„Stima noastră şi mândria, marmura şi bronzul şi oţelăria celor
mai înmarmoraţi, bronzaţi şi oţeliţi fii-ai-tuturor-
popoarelor, năzdrăvanii înspumatelor şampanii, cu mâneci
sumese la tribunele marilor congrese între steagari
De insurecţie, agitatori de profesie şi gladiole de impresie.”

Vagonul sughite, scârţâie, se zgâlţîie, îşi târăşte bezna
între obloane de cenuşă şi duhori amestecate;
îmi chircesc înfrigurat ghearele pe punga de plastic
Alimentara-noastră, mărturisindu-mi devoţiunea

În centralismul democratic, singura îmbinare armonioasă,
de nezdruncinat, între două pâini mai albe, pe temelii
De granit, şi zece lămâi cu aromele apocalipsei.

.....

17. (Poem informativ şi un comentariu suprarealist-internţionţionalist: către discipoli)

!merg şi merg şi merg, eu, trăsnetul peste canalii şi demenţi, şi
scriu despre nişte rătăciţi cu nemernicia de creier mic
şi fudul, nişte peşti în tigaie;
!
: prin jeu d'amour eu vă avertizez,
vă consemnez, vă eu expediez
un bileţel de dragoste înflăcărată,
un bileţel de dragoste întemeiată;
!
: seminţe sparge unu', scuipă altu', ia
de floarea-soarelui, de floare,
unu' la ziare se holbează şi-altu' la
conducătorii-iubiţi şi care mai de care
mai apludaţi şi geniali peste popoare;
!
: după care-activităţi obiective,
se-neacă în bufetul instituţiei feroviare
şi unu' altuia îşi şuşotesc,
în moduri şuşotesc, provocatoare;
!
: tovarăşul cu grade de ospătar-major refuză să-i servească pe
motive întemeiate, moral-civice, că n-au cumpărat bilete de peron!

(fără semnătură)

.....

Strict fff secret Top secret

Exemplar unicat

Ordonez:

Efectiv informatorul de tip nou trece cu vederea sau este rău, adică intenţionează să ne deszinfomeze efectiv: în domeniul poeziei se ascute lupta de clasă oră de oră, zi de zi, ceas de ceas, deci efectiv, ce anume s-a întâmplat la Combinatul 1 mai muncitoresc în prezenţa efectiv aprobată a marelui bard la simpozionul internaţionalist al turnătorilor organizat efectiv sub înălţătorul patronaj al tovarăşului genial cârmuitor, întâiul turnător al patriei? Să mi se raporteze ce şi cum efectiv, ce anume a recitat marele efectiv la tribună, ce adică, un poem dedicat Iubitului Fiu-şi-Conducător sau numai un poem efectiv în cinstea Primului-Oţelar al omenirii luptătoare pentru efectiv progres spre noi şi inspiratoare culmi.

Maior în statul-major al gărzilor patriotice,
semnătură indescifrabilă

.....

18. Dictatorul

Dis-de-dimineaţă,
Prin Ordinul Său, „Soldaţi, vă ordon să înaintaţi!”,
Nu funcţionarii au ajuns mai repede la birouri, ci tancurile;
Sacii cu boabe se prăjeau în pârjolul cafenelelor; magazinele
vomau flăcări; rezervoarele avortate sub şenile pictau
asfaltul cu motorină; infanteriştii băteau căluşul în gura
băncilor; diplomaţii se expediau împachetaţi
în portbagaje; geniştii brodau garduri, metereze
şi cortine de sârmă ghimpată.

A doua zi,
Deasupra lumii răsărea o lumină apoasă, de gălbenare;

Agenţiile de presă ridicau din umeri;
Telexurile îşi imaginau;
De uimire, circulaţia se întrerupea pe autostrăzile internaţionale;
La bursa mondială preţul cartofilor escalada piscurile,
valoarea acţiunilor se îngropa la şapte stânjeni sub iarbă;
Veştile goleau televizoarele, se tipăreau cu paginile albe ziarele.

Şi a venit ziua a treia:
Duşmanii de clasă s-au numărat bucată cu bucată în oboare
şi ţarcuri;
Academicienii, contabilii, fabricanţii de zahăr, învăţătorii,
dirijorii de simfonii, portarii cu şapcă de mareşal, pictorii
de nuduri, cântăreţele de romanţe, secretarii de stat,
proprietarii de două costume, alte categorii retrograde,
S-au ras în cap unii pe ceilalţi;
Mobilizaţi în batalioane, cu răngi, cazmale, tărcaţi în bulendre
au suit muntele,
Astfel s-au angajat în slujba poporului, să astupe râpele,
Să urce în spinare coşurile cu vârf şi îndesate,
Să învelească piatra cheală cu ondulaţii de pământ zemos,
unde cei din urmă biografi, arhivari, oratori, teologi,
filozofi au plantat puieţi, până la ultimul arhivar, orator,
teolog, filozof.

Şi a venit ziua a patra:
Din indignarea firească a ţăranilor cu mulţi copii, a percutat
războiul popular împotriva scaieţilor vineţi, a crăpuşnicului,
a spinilor cu ace, a scailor galbeni, a lipanului;
Astfel a fost demascat atentatul unui ghimpe, care în vremea
celei mai grandioase insurecţii, răpise anume parte secretă
din trupul drag al Marelui-Cutezător.

Şi a venit ziua a cincea:
La propunerea congresului de fierari, preparatoare de conserve, ciocănari, mecanici, croitorese, zidari, nituitori, bucătărese, gropari,
Şi care au rămas în continuare fierari, preparatoare de conserve, ciocănari, mecanici, croitorese, zidari, nituitori, bucătărese, gropari,
S-au smuls definitiv din dicţionare
Foame, bani, gunoi, buruiană, templu, exploatare, groază, ţâţă, dumnezeu, nefericire, sex, tristeţe, moarte,
Bătrânii să le ducă în mormânt, copiii să le uite, nou-născuţii să nu le mai înveţe niciodată,
Ajung 333 de cuvinte de lemn sănătos.

Şi a venit ziua a şasea:
La cererea unui grup de împletitori de coşuri, istoria s-a rescris, câmpiile au devenit iazuri, munţii s-au mutat mai la stânga, să facă loc proaspetelor ogoare de sorg roşu pentru mături, poeziile s-au corectat, petele de pe soare s-au anulat, cele 12 constelaţii au devenit *Cele-12-Înfăţişări-ale-Supremului-Inspirator*, legile matematicii au primit fundamentalele indicaţii, operaţiilor de ridicare la putere li s-a demonstrat caracter duşmănos, fluviul a mărşăluit mai la dreapta;
Frunzele de frasin nu s-au mai înroşit, lăsau acest înalt privilegiu trandafirilor şi celorlalte flori ale recunoştinţei.

Alaltăieri s-au spălat,
În genunchi, şoselele, s-au şters cu prosoapele şi s-au lustruit.
Praful din patrie s-a aspirat;
Norii de pe cer s-au aliniat în formaţii bine lustruite;
Nivelul de cunoaştere a atins cote celeste, astfel întreaga naţiune şi-a dat mâna de la grădiniţă la universitate şi mai departe

într-un unic popor gânditor la acelaşi nivel;
Recoltele deja au depăşit de nenumărate ori producţiile-record
mondială şi încă mai cresc spărgând ţăndări statisticile;
Studiind învăţătura despre viaţa nouă, un petrolist a forat
şapte sonde şi o fântână cu apă lină ca la mândra
în grădină, îndeplinindu-şi planul cu atât mai devreme.

Ieri, la ora exactă,
Clasa muncitoare a ieşit pe şosele, pe munţi, pe ţărmuri,
pe acoperişuri cu steaguri mari şi cu lozinci mai mari,
Într-un glas cu ciocârliile, peştii, vulturii pleşuvi, difuzoarele,
sirenele cantinelor populare şi ale grănicerilor, canarii,
cocorii, corurile şi cormoranii,
Să intoneze Eroului-între-Eroi un imn între imnuri.

Astăzi, soarele verde,
Aseptic de verde, iluminează muntele pictat cu praf de mătase;
Milioane şi milioane de pini aliniaţi din piscuri până în văi
dau onorul palatului cu turnuri de pagodă, unde poporul,
Prin Fiul său cel mai preţuit, meditează;
În vreme ce catifeaua înrămează scena în chenare de purpură,
iar ramurile de prun cu petale de hârtie roz pavoazează
iubitul portret,
Patrioţii din lumea toată îi dedică epopei, cutii cu bomboane,
paltoane din blană de leopard;
Reprezentanţii cei mai harnici ai pescarilor de stridii din insula
Fifi-Kuku interpretează tabloul coregrafic *Soarele
Deasupra-Oceanului-Liniştit-Are-Chipul-Marelui-Vizionar*;
Soţiile credincioase ale pescuitorilor de perle văluresc
mâinile, mişcă ritmic degetele, fac piruete pe vârful
picioarelor, aproape zboară în *Dansul-Albatroşilor-
când-Biruie-Asupra-Portavionului*;

Corurile reunite ale culegătoarelor de ceai şi ale numărătorilor
de orez împreună cu fanfara diviziei de şoc şi propagandă
intonează oratoriul *Reflecţii-Asupra-Agriculturii-şi-Produselor-Ei-Principale*;
Tenorul cultivator de porumb din America de Sud cântă
oratoriul *Arborele-de-Magnolia-din-Faţa-Şcolii-Populare-de-Brodat-Are-Vârsta-Supremului-Călăuzitor*, alături
de orchestra de ţambale din Himalaya şi Ansamblul
Academic al Institutului-Internaţionalist-de-Promovare-a-Legăturilor-între-Agitatorii-de-Profesie;
Din mijlocul sălii, din cubul cu pereţii ermetici, de sticlă,
Atotîndrumătorul se apleacă asupra biroului sculptat,
spre tezaurul de manuscrise luminoase;
Reflectează adânc sub reflectoare,
Creează opere de o solară strălucire a gândirii, le scrie
cu trusa de stilouri primită în semn de recunoştinţă
de la Cooperativa-Colectivă-a-Povestitorilor-de-Mituri-Legende-şi-Izbânzi.

Mâine, cincizeci de caporali,
Numărul de Aniversări-ale-Marii-Insurecţiei, cea mai luminoasă
din lume,
Înnobilaţi pentru meritele vârstei de-a dreptul cu rangul
de generali,
Vor oferi, pe o pernă sterilizată, foarfecele de platină;
Însuşi Cel-mai-Clarvăzător, aplaudat îndelung şi ovaţionat
fără sfârşit de instalaţiile stereofonice reproducând
entuziasmul omenirii cinstite, va reteza panglica
de vernisare
A zgârie-norilor caşeraţi pe interior cu fotografii, grafice
şi scheme demascatoare,
A sălilor polivalente, cu manechine înfăţişând mizeria

de la cocktailurile miliardarilor şi ale starurilor de cinema,
A palatelor cu drapele de muncă, de luptă şi de asalt pavoazând saloanele,
A parcurilor cu lozinci caligrafiate floral pe vazele de porţelan ornamentale,
A obeliscurilor de marmură omagiind cu profeţie izbânzile viitoare,
A bulevardelor cu gladiole înflorite la roşu,
A teatrelor cu batalioane de recitatori în spectacole revărsându-şi zi şi noapte ghirlandele lirice,
A muzeelor, unde se va expune cutia goală de conservă consumată de Supremul Viteaz în chiar dimineaţa glorioasă, ori se vor prezenta, în ierbare, sub ziduri de geam, străvezii, fosile de ciulini reacţionari,
Totul în tot, ofranda întregului popor, oraş fără niciun locuitor.

.....

19. Documente din Dosarul informativ „Bardul-tuturor-Barzilor", cuprinzând decizii şi comentarii despre poezia multilateral dezvoltată alături de luminoase prognoze de dezvoltare în viitor, precum şi selecţiuni din poeme apreciate de întregul popor

.....

Strict secret Exemplar unic

Notă de serviciu,

Către Tovarăşul Secretarul-General cu Probleme de Îndrumare şi Control,

Cu deosebit respect, tovului indispensabil bard, după espresia şi impresia intrată în uzul organelor de partid, i s-a solicitat

o autobiografie cu mult mai complexă decât viaţa, munca şi ataşamentul dovedit, pentru ca Serviciul-de-Cadre-şi-Subcadre-Speciale să o adauge celui de al o mie nouă sute optzeci şi patrulea dosar de urmărire discretă. Cum nu am primit-o în timp istoric convenabil, esplicabil şi măsurabil prin faptul că măreţul constructor de poeme în versuri alese este preocupat de nu se mai poate cu inepuizabile şi inespugnabile proecte pe diverse şantiere de producţie lirică, reprezentaţii pe tribune cu specific patriotic, alte avânturi revoluţionare. În conformitate, s-a apelat la ajutorul neprecupeţit al unuia dintre apreciaţii şi formaţii noştri poeţi informativi, făcător cu autoritate de produse realist-poetice. Sperăm să nu ne incendieze arhiva cu prea multe dintre incendiarele sale afirmaţii, de aceea recomandăm specialiştilor în pirotehnie să cerceteze documentul cu multilaterale precauţii. Ataşăm manuscrisul adnotat de nepreţuitul nostru, în numele progresului social şi manual, colaborator inexorabil devotat şi încă o dată repet, ataşăm manuscrisul informativ.

Sub-Secretar-General al Comitetului Central
al Comitetului Politic Superior,
semnătură descifrabilă

.....

!şi merg, şi merg şi merg pe drum cu toate gândurile dedicate
bucălatului bard, că aşa se foloseşte căzutul
în caşcavalul ideologic de câteva înaripate cuvinte,
!cârmuitor,
milenii,
suprem,
plusvaloare,
libertate,
!îl doare în şpiţ şi-şi pune la cale, cu fârtaţii, paranghelii după fiecare părăduială. smulgeţi-i îmbucătura dintre măsele şi veţi

descoperi pe sub poale, cu mâna întinsă, un pomanagiu travestit în palavragiu.

!

!fiindcă vine vorba de un pilangiu cu mânecile suflecate invers în loc de minte, vă rog să primiţi dovada sincerelor mele ultraresentimente în decontul fălos al inestimabilului şi indiscutabilului.

*

Înflăcărat până la sfârâitul cărnii sub cămaşă, cu ode călare pe ode călare pe ode călare pe ode, bardul proclamă:

„Da, mai avem un popor
de viteji
şi viteze!”,

Şi declamă şi se încarcă la cea mai partinică ultratensiune cu whisky, îşi umflă cu somtuoasă, fastuoasă pompă obrajii, bucălaţii, sănătoşii, rotunjorii, şi-şi cuprinde între palme coroana capilară, prelungită în plete cu năstruşnici cârlionţi, forme de relief pe o frunte, cea mai asudată, cea mai preocupată, cea mai devotată, cea mai.

Printr-o peşteră a tuturor vânturilor, deschisă vraişte, de recitator pe monumentale tribune,

„Da, poeme ale mele, mii,
de-entuziaste,
înroşite energii!”,

Bubuie şi-şi agită două lopeţi de carne, cu dolofane degete, dominatoare, apucătoare, devoratoare în spălătoria de frecat poezia democraţiei şi democraţia poeziei la zolitor, cu săpun liricoid.

Multe i se vor ierta, recunosc uşierii Comitetului Central, uşierii-adjuncţi ai Comitetului Executiv, membrii supleanţi şi secretarii de stat, chelnerii cu grade, spionii cu munci de răspundere, tovarăşele cu discrete misiuni de tovarăşe de viaţă,

Pe când tumultuoasa, gigantica inimă, turbină de cosmică amploare, mai mult şi mai mult, ghemotoc imnic de foc încununat cu alegorii şi prozopopei, îi însufleţeşte alcătuirea umană să proclame:

„Eu, prin poezie mărind capacitatea de apărare a ţării,
elogiez insurecţia armată a trupelor de poeţi
înarmaţi cu egalitate în drepturi, respect
reciproc şi neamestec în treburile interne,
renunţarea la forţă şi la ameninţarea cu forţa
în soluţionarea problemelor de apreciere critică;
Eu, fulgerul şi vocea ca un trăsnet de irepetabile
chitare, eu, propietarul de roţi schimbate
în iuţeala locomotivei,
Eu, ultrasensibilul percuţionist, cântăreţul dizolvat
în ştirea despre mirabila patrie universală,
unde poeţii nu plătesc impozit pe inspiraţie,
Eu, poştaşul între secole şi milenii, eu, tolba de scrisori
către viitorul-unu, viitorul-doi, viitorul-trei
al ordinelor noi, de acţiune combatantă,
Întotdeauna cu mine, niciodată fără mine,
oriunde cu mine, oricând cu mine, oricum
cu mine, vă arunc marea provocare: asumaţi-vă
fericirea cu rang de plusvaloare!

Da, mai avem un Comandant-Suprem,
om veşnic nou şi devotat, mai avem,
da, conştiinţa că acest preţios poem
ne îndeamnă Ţie să ne atotaliniem!

Ţie ne închinăm cu ardoare, Ţie, cu desăvârşire,
noule Timonier al Timonierilor şi revoluţiilor,
îţi dedicăm credinţa, devoţiunea, pioşenia,

adeziunea; fierbinţi, clocotite, toride, poemele
mele sunt nemaipomenitul Crez,
pentru că te iubim cinstit, ca pe căldura
aprinsă în chibrit, ca pe stejarul mândru, neclintit
şi înflorit şi roditor la infinit!

Sărut mâinile, călcâiele şi alte părţi locomotoare
şi conducătoare, Măria-Voastră,
providenţial Cârmuitor-şi-Mântuitor
între cârmuitorii şi mântuitorii providenţiali,
cum numai unul se naşte la mii de ani, ori la sute,
prin intima unire a eroilor cu eroine absolute!

Da, vă aştern dinainte cel mai roşu covor între covoare roşii,
de să înconjoare de şapte ori ecuatorul ceresc,
singura dimensiune a inimii;
Da, iubesc înainte de toate târâşul pe umeri
şi alergatul pe coate, totuşi iubiri cumulate
cu poemele mele înstelate de trei
virgulă paişpe carate (3,14K).”

*

!Încă şi încă bardul-tuturor-barzilor o taie pe triumfalism şi recită solemne, pasionale, pompoase, de le începe în miezul zilei, odele, imnele, ghirlandele împletite din vorbe revoluţionare pe vorbe revoluţionare pe vorbe şi le sfârşeşte după alte şapte miezuri de noapte pe vorbe călare pe vorbe călare pe vorbe,

!Cu pauze de profund şi profitabil respect, dimineaţa, la prânz, seara şi ori de câte ori, pentru chefuri din ce în ce mai profesionale, banchete de întreţinere şi masaje de energizare.”!

Fără semnătură

.....

Strict secret Exemplar unic

Către Tovarăşul
Secretar-general-al-Comitetului-Central-al-Comitetului-Politic-Superior

S-a primit poemul informativ adnotat de poetul nostru special instruit. Cuprinde fragmente culese şi alese dintr-un recital oferit la tribuna de muncă de bardul ultrasuprem, prilej trepidant, antrenant, vibrant să înflăcăreze şapte ceruri. Se recomandă deschiderea unui nou dosar de urmărire.

Şef-serviciu Dosare speciale,
fără semnătură

.....

Strict secret Exemplar unic

Către Secretarul General al Comitetului Central,

Vă transmitem spre confirmare Documentul cărui Dumneavoastră îi veţi afirma importanţa prin prelucrare critică şi partinică, în conformitate cu cele mai înaintate valori culturale în dezvoltarea societăţii şi în slujba poporului.

„! Bardul-tuturor-barzilor inspectează poziţia invariabilă de drepţi a apologiilor, aporiilor, apofoniilor; vocea i se lansează până dincolo de luna şi de soarele cu oricâte planete poftește, are acest privilegiu în cele mai tunătoare, duruitoare, în cele mai zdrăngănitoare imne, spre extazul celor mai conştientizaţi spectatori, a celor mai aliniaţi veghetori şi supraveghetori cu cătuşele la îndemână; gura lui nu ştie să se oprească, nu are pauze de respiraţie, nu are dreptul să îşi savureze un stop cardiac,
ci îi pune în mişcare glasul, glasurile mirabile, corurile de glasuri etern curgătoare, deloc epuizabile.!

!

! şi merg, şi merg şi merg pe drumul multilateral dezvoltat,

cu drapele din cea mai victorioasă mătase în vânt
fluturate, de profeţii Comitetelor-Centrale proiectate,
cu munţi ornamentat, de mari conducători indicat,
cu braţul drept înainte şi degetul înfipt în viitorul de aur,
de proletari cinstiţi iluminat, deci:!

*

„Aplaudaţi!”, răguşeşte atletul bardologiei, iar după
o recitare în gura mare preamăreşte, între zeci
şi zeci şi zeci de reflectoare în insurecţie, sticlele
de whisky în deplasare spre aceeaşi roşie direcţie.

*

„Da, mai avem aplauze pentru Urali!,
Ovaţionaţi,
Alpi,
Cordilieri încolonaţi,
Himalaya,
Carpaţi!
Fiţi mari,
iar tu, Cârmuitorule, fii treaz,
prin vulturi evadează
Prometeu din Caucaz!
Recitaţi, batalioane,
într-ale lumii supraînflăcărate
vaviloane,
Voi sunteţi poeţii, zeci şi zeci de milioane.

*

Da, mai avem, dar ce n-avem când mai avem!
Da, mai avem stegari ai neclintitei stele de rubin,
Iar flăcările
delirează roşu,
precum ultracălitul
meu poem,

Ochind în pieptul viitorului cu mitraliere de destin.
*
Vouă mă adresez, măreţi strategi,
de-acum şi până-n veşnicie
Planeta
noastră-o roşie să fie,
Din zare-n zare-n zare,
din soare-n soare-n soare
să ne inunde
Culoarea inimii profunde.!
*
Conducători multilateral dezvoltaţi,
Geniali,
epocali,
totali
şi fundamentali,
ultradimensionali,
Daţi un Ordin de Front, radical:
Să intre stegarii în pas triumfal,
marţial,
în pas universal.
*
Revoluţia nu-i broderie pe o faţă de masă,
Ci ospăţul,
ospăţ de sânge,
carne vie,
Revoluţia nu-i bijuterie,
ci grandioasă
Tinichigerie
a istoriei,
a celei mai fericite
Dintre toate,

a fericirii obligate.
*
În mod necesar, acesta este preţul,
Dar cu ce preţ: şoc şi răzbunare,
instigare,
la insurecţii
buuuubuuuuuitoare
În numele dreptăţii viitoaaaaaaaaaaaaaare.
*
Din victorie în victorie, trepidaţi, popoare, aplaudaţi, din asalt în asalt, partinicul meu crez, în ovaţii nu există exces, trepidaţi mai apăsat, mai vibrant, mai antrenant, mai exaltant, sus, sus!, răcniţi ca-n paradisul paradisului, urlaţi, aplaudaţi, sus, sus!, să intre stegarii, desfăşuraţi drapelele, stegarii!, toboşarii!, din succes în succes, din congres în congres.
*
Într-un mod genial,
sideral
şi constructiv,
pe trucajul numit Dumnezeu
îl îngropăm definitiv!
*
Mă recomand cu maximă bravadă: sunt poezia-n stare de triadă, la tonă, la diluviu, la grămadă.
*
E prima, a treisprezecea, a suta, a mia, a milioana poruncă, aplaudaţi, ciocniţi din pahar în pahar, din plenară în plenară, din ţară în ţară, până la patria unică, ultraplanetaaaaaaaaaaaaaaaarrrrăăăăăăăăăăăăăăăăă!”

.....

(Notă explicativă: documentele sunt selectate şi consemnate cu atenţie de importantul nostru poet informativ în colaborare cu agente speciale în grade de ospătăriţe-adjutante. Discursul marelui bard la „Congresul Internaţional al Tuturor Conducătorilor de Fronturi spre Noi Orizonturi de Aur" a fost mai mult aplaudat decât ascultat. Aşadar, cuprinde pe întregul său parcurs îndemnuri la insurecţii din ce în ce mai insurecţionale, la revoluţii din ce în ce mai revoluţionare, la victorii din ce în ce mai victorioase. Conform protocolului materialist-dialectic, întrunirea a continuat în modul cel mai sărbătoresc, mai militant şi mai tovărăşesc, cu şampanie servită sub înaltul patronaj al Cârmuitorului în fruntea celorlalţi Cârmuitori selectaţi în mod ştiinţific şi partinic de însuşi marşul neabătut al istoriei, în pas de marţială defilare spre noi succesuri şi noi succese.)

Subsecretar General al Comitetului Central,
semnătură descifrabilă

.....

Strict secret Exemplar unic

Se recomandă,

Prin Raportul prezent şi din verificările efectuate şi centralizate la Comandamentul Central, semnatarul informativ se dovedeşte mai mult dezinformativ decât realist-combativ şi materialist-ştiinţific, fără conştiinţă înaintată şi înaintaşă, viguroasă, muşchiuloasă. Rezultă că informatorul nu este o persoană de încredere tovărăşească, strungar, matriţer, sculer, alte profesiuni de bază dialectică sau cel puţin absolvent al şcolii profesionale de activişti activi. Deci suspectul informativ în cauză să fie urmărit şi prelucrat până la noi ordine şi riguroase contramăsuri. În schimb, imperativ şi în deplină concordanţă cu importantele victorii de valoare istorică şi ideologică, să se introducă în toate cărţile, citatele, manualele, rapoartele, analizele de situaţii operative,

la începutul, adică în fruntea, această capodoperă ştiinţifică-şi-ideologică-şi-armonică, cum că adică următoarele îndemnuri extrase cu tirbuşonul din patosul cu punctaje maxime la şedinţele de declamare în poligoane, cuprinse în opera semnată olograf de bardul nostru tumultuoso-cumultuos, al cărui nume şi pronume şi renume, cum că este foarte apreciat de întreaga, adică de conducerea colectivă a întregului popor muncitor, în concluzie şi în pas revoluţionar, enegic, pentru un viitor cu orizonturi de aur şi de ample împliniri din alte şi alte metale preţioase.

„Da, avem în veci Cârmaciul, să-i trăiască Omenia
În poeme-naripate, bronzuri ctitorind statui,
Redutabil să-nflorească, El ne-a readus Mândria
Şi ne-ncântă cu-Alchimia din măreaţă Modestia,
Să ne umplem de-Armonia, să ne împlinim Tăria
În Conducător să credem şi în Veşnicia Lui.”

În întregime, adică în totalitate, acest adevărat, realist şi verificat poem va fi expediat prin curieri speciali, adică prin poşta secretă la o altă dată decât cea mai apropiată, deoarece compunerea aşteaptă să mai fie apreciată, recomandată la inestimabila şi inexpugnabila ei valoare, înaltă preţuire acordată cu entuziasm de tovarăşii Conducători Supremi cu portrete în deplină solidaritate şi unitate de măsură pe drumul nostru spre luminos viitorul-mai-mult-ca-apropiat.

Secretar General al Comitetului Central
Al Comitetului Politic Superior,
semnătură descifrabilă

.....

Strict secret Exemplar unic

Notă de serviciu

În renumele Comitetului-Central-al-Comitetului-Politic-Executiv se propune, la sugestia unor colective de oameni ai muncii cu responsabilităţi în contactele la înalt nivel de îndrumare şi control să se reţină în seamă, adică să se ia în consideraţie faptul obiectiv că zisul poet informativ contestă zborul avântatului bard-al-tuturor-barzilor, cu traiectorie ascendentă, alcătuită din multe puncte de vedere ideologice, deci acest produs literaro-informativ expirat poate fi suspectat de calomnie, de venin duşmănos, prin urmare să fie arhivat la documente suspecte, otrăvitoare, chiar cu grade retrograde. Într-o realitate profund aprobată, deci obiectivă, iubitul nostru bard este inclusiv favoritul primei noastre tovarăşe de luptă, adică este invitat în ocazii mereu şi mereu speciale la discuţii şi chermeze şi congrese şi simpozioane şi pişcoturi şi plenare cu băuturi selectate conform listelor de idei, teme şi inventare de obiecte revoluţionare, adică vagoane cu baloţi de paie, peroane de plimbare şi observare, gări, crame, orhideiuri din Mala-Iezii, prilejuri de preţioase depănări de amintiri dragi din activitatea materialist-istorică şi ideologic-revoluţionară, unde se sparge seminţe de floarea-soarelui, adică cel mai radios şi înfloritor soare din lume.

Secretar al Comitetului Central al Comitetului
Politic Superior, secretar cu probleme de îndrumare,
semnătură descifrabilă

.....

20. Grădinarul

Smulg din pământ lujerii ca pe nişte funii răsucite, grebla adună frunzele, arunc totul de-a valma în foc, bocancul înfige

adânc hârleţul şi răstorn brazda, cu grijă să nu stric pătrunjelul proaspăt răsărit, ce mireasmă o fi având...

...pe când întocmeam rapoartele de analiză periodică a dosarelor de cadre, şi dările de seamă, şi aprecierile, şi caracterizările, şi propunerile de avansare în funcţii, şi redactam mânia de clasă a sancţiunilor nu scriam cât rescriam, eram un creator, un sublim ziditor de propoziţii, până acordam frază cu frază către acea culme a tuturor armoniilor...

...la şedinţe, în rândul întâi de pluşate, roşii fotolii, unde se afla o dată pentru totdeauna locul meu, fixam cu ochii tribuna imaculată, şi ornamentele...

...devoratoare şansă: auzindu-mi cuvintele, mă absorbea o stare de transă, o exaltare de luat notiţe într-o fremătătoare frenezie...

...cu prilejul ieşirii la pensie, pe când încasam cele mai sincere felicitări, pe atât mi se închideau în spate uşile, mi se veştejeau în braţe gladiolele, de mă chinuie, negru, disperarat de negru, un gând...

...nu vă mai calce niciodată perfecţiunea niciunui dosar impecabil întocmit, verificat, şnuruit, a niciunei dări de seamă, a nici unui raport, aşa cum numai arta mea de magician al frazelor ştia...

Cu bocancul apăsat pe hârleţ, mai întorc o brazdă, şi încă una, cu bucuria de-a simţi, strivit între degete, că pătrunjelul are mireasmă de fluture din rândul întâi.

21. Marele Om al omenirii

Şi, dinaintea oglinzii de cristal, mâna lui se ridică spre clare
şi minunate izbânzi,

În vreme ce croitorul îi aranjează uniforma, sinteză textilă
a granitului cu oţelul.

22. Marele Timonier

Sub şapcă,
Fruntea gândeşte în aerul pavoazat cu lampioane roşii, de hârtie; pumnul strâns şi necruţător în lupta de clasă îşi descleştează degetele; astfel prevesteşte clipe de paşnică relaxare în relaţiile dintre state, până la etapa altui asalt, mai înalt.

Sub degete,
O carte, unde încap toate învăţăturile şi descifrarea tuturor tainelor: o revoluţie pe viaţă şi pe moarte nu-i o broderie, dragonul e mai firav, al săracilor, decât dragonul bogaţilor, însă dragonul e de oţel, al săracilor, şi dragonul e de mătase, al bogaţilor.

Sub carte,
Masa de pai de orez tricotat lângă pai; între paharul cu apă şi farfuria de porţelan pictat în cinstea Celei-de-a-XXX-a-Aniversări-a-Marii-Victorii împotriva filozofilor în cârdăşie cu învăţăceii lor, o mandarină îşi înfloreşte feliile într-un surâs.

Sub masă,
Picioarele coboară spre sandalele împletite cu spor, dovadă că tăietorii, ziua, de stuf, şi migălitorii, noaptea, de ofrande, la opaiţ, fie cei mai înrăiţi cărturari ori călugări, se vindecă de greşeli prin crezul în Lumina-Lui.

Sub sandale,
Muntele porneşte la vale în goluri, cele mai încăpătoare; ca un tatuaj ars de brume, pe o urzeală a tuturor pinilor, desfăşurată

şi verde, ideograme caligrafiază lozinci de laudă şi bucurie, faptă rămasă de pe vremea întâilor plantatori voluntari de păduri.

Sub munte,
Drapele roşii se înhamă la pluguri de lemn, frământă în călcâie grăsimea neagră; prin gălbenuşul zugrăvit cu sălcii, mărşăluiesc valuri dreptunghiulare, desăvârşit aliniate, diluviu al credincioşilor în marş cu palmele zvâcnite la piept, cu baionetele energic la umăr, cu ochii la cer.

23. Profetul

Eu sunt înflăcăratul discipol al lui Prometeu, Înainte-Văzătorul,
cel mai iluminat martir din calendarul filozofiei şi teribil
rebel împotriva lui Zeus, tiranul cu tridentul de foc
al imperialismului ceresc.

Guvernul şi Cancelarul nu m-au înduplecat cu toate promisiunile,
nici academiile cu favorurile, nici universităţile cu titlurile,
cu robele negre, cu onorurile;
Mânios, îmi scriam cărţile în sala de lectură de la *British*
Museum, dar cum nu găseam argumente, nici în tratate,
nici în enciclopedii, nici în ziare, nici în statistici, nimic
nu conta pentru mine, aveam o idee şi în numele
Credinţei mele, ducă-se nemernicul de adevăr la toţi dracii,
falsificam cifrele, deformam dovezile, blestemam
adversarii doctrinari şi le aruncam în scăfârlie călimara
cu cerneală,
Pe când creditorii îmi scoteau la mezat scaunele şi patul de zestre
al soţiei, iar portăreii puneau sechestru pe farfuriile
copiilor,

Astfel îmi corectam șpalturile,
În genunchi, pe dușumeaua rece, alături de tocana săracilor
în cratița din ce în ce mai goală, de tablă.

N-am călcat în viața mea într-o fabrică, într-o mină, n-am
participat niciodată, alături de greviști, la un miting
de protest, la discuții sindicale cu patronatul, nimic
nu detestam mai profund decât să mă fi amestecat
în tărâțe cu mutrele mânjite ale proletarilor, mi-era greață
de toți acei măgari plătiți cu salarii pe statele de plată
ale capitaliștilor.

Oricât a chibzuit Dumnezeu în mintea lui și laolaltă cu El toți
profeții și filozofii și ghicitorii și demonii și vrăjitorii,
dezlegarea enigmei o gândeam numai eu,
Exilatul și campionul în luptele grele cu halbele de bere.

În răstimpul de la cumpărarea pe datorie a leagănului pentru
fetița mai mică și până la împrumutul celor cinci lire
sterline ca să o duc la cimitir, mi-a fost dat să găsesc
răspunsul și să-l rostesc nicidecum în pustiu, ca eremiții,
ci zguduind guvernele și cancelariile și universitățile
și cartierele sărace:
Proletari din toate țările,
Nici Moise, nici Zarathustra, nici Buddha, nici Confucius, nici
Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul, nici Iisus Hristos,
nici Mahomed, nici Luther, nici un Maitreya ori alt Mesia,
Numai eu și lozincile mele suntem singura promisiune
autentică de viață, adevăr și cale de urmat, la capătul căreia
se află ținta sacră de atins și adresa predestinată,
Iată mântuirea și sarea pământului, iar prin mine, luminătorul
și cartea voastră sacră a cărților de călătorie, *Mersul*

trenurilor izbăvitoare,
Iată-vă răzbunătorii trecutului şi vocea viitorului mântuit, veţi
avea, de la fiecare după posibilităţi, fiecăruia după nevoi,
plăpumi şi lenjerie de pat, pantofi şi ciorapi, batiste oricâte
bucăţi şi farfurii din ce în ce mai încăpătoare,
Iată-vă, de neîmpiedicat cu pumnul în gură, puternică, în marş,
de necamuflat, vocea stafiei bântuie Europa, mai mult,
veţi vârî în sperieţi toate şapte continente, inclusiv
dependinţele.

Nemernicii se întreabă ce există în comun între lumea reală,
milioane de oameni, puţină bogăţie, multă sărăcie,
disperare, câteva palate, nenumărate cocioabe,
şi profeţiile unui şoarece de bibliotecă, straşnic prăduitor
de bere în cârciumi, bineînţeles, din banii de cotizaţii?
Nimic, absolut nimic, dar nu nimicul contează, ci previziunea
stoarsă de mine din tratatele de filozofie, că vedeniile
şi fantomele plimbăreţe prin Europa şi coşmarurile
mi se vor adeveri.

Voi, degeneraţii degustători de viaţă în clinchetul ceştilor
de cafea, voi, plimbăreţii prin muzee de artă sau cazinouri
în după-amiezi tihnite, voi, ascunşii în palate şi vile,
Să nu vă mai naşteţi în secolele viitoare, pentru că vor răsări
soarele cu adevărat roşu şi maşina de tocat viaţă,
Da, soarele incapabil să mai apună până când ultimul om vechi
nu va capitula necondiţionat, indiferent în ce ascuţiş
de baionetă, glonţ, ştreang sau mântuitoare groapa
comună.

Sună alarma, locomotivele istoriei lansează cele mai înfiorătoare
semnale,

Strângeţi-vă pumnii pe manifestele cu prevestiri de insurecţii
crâncene, cu dictaturi mântuitoare, capabile numai
de sentinţe şi trăsnete,
O, prăvăliţi de-a valma schimbarea sângeroasă la faţă a lumii!

Să cadă afuriseniile mele asupra Dumnezeului mare şi tare
al capitaliştilor, banul, şi iarăşi banul şi banul!
Blestemaţi fie cioclii din fabrici şi ateliere, pentru că se lasă
mituiţi de salarii, în loc să arunce la groapa comună
putreziciunile şi otrăvurile burgheze!
Vomit pe mizerabilele mutre ale bancherilor, scuip în obrazul
poltroneriei proletare, toţi laolaltă o apă murdară
şi un pământ nenorocit, chipurile diavolului!

Palatele şi coroanele şi turmele grase vor fi pâinea noastră
cea de toate zilele, într-o chermesă fără sfârşit a celor
care sunt nimic, voci fără voce,
Vă veţi turna în pahare miliardele din seifuri!

În parăzi pe dinaintea portretelor mele, sus drapele roşii!

Defilaţi, ovaţionaţi pe mormintele cu oasele în devălmăşie,
Perfidul bancher, lacomul fabricant de unt, primul-
ministru mituit în afacerea căilor ferate, fermierul îmbogăţit
pe ogoarele de bumbac, legiuitorul condamnându-i pe hoţii
de lemne, preotul înnămolit în fraze despre mântuirea
sufletului, speculanţii la bursă,
Învăţătorul exploatând copiii în grădina de zarzavat a şcolii,
profesorii de filozofie dispreţuind cea mai devotată
concepţie despre lume, *De Civitate Homini* în loc
de nenorocita *De Civitate Dei*, fără nici superstiţie, fără
nici o iertare pentru burghezul condamnat să-i piară

capitalul o dată cu trupul, fiţi voi
Călătorii învagonaţi conştient şi revolverele şi mitralierele
de profesie şi mecanicii biruitori,
Chiuie locomotivele tractând orânduirile sociale, atâtea câte
există sau nu există, numai scopul contează, ca nişte
vagoane prin istorie, tot înainte, cu steagurile mele
în furtună, roşii, spre paradisul de cristal, paradisul
orizonturilor însorite şi pedepsitoare cu moartea!

Mă terorizează furunculele la rădăcina fiecărui smoc din barbă,
pe obraji, la ceafă, după urechi, între picioare,
dar ce colosală răzbunare: prin bubele mele voi fi călăul,
iar securile voastre izbăvitoare, mesianice, de măcelari
şi parlagii vor tăia gâtul parlamentelor şi al nemernicelor
dobânzi bancare!
Jos cu împărăţia lui dumnezeu din ceruri, construiţi voi,
adevăraţii Dumnezei, aici, pe Pământ, pe pământul
pământului, adevărata împărăţie a tuturor oamenilor!

Bine sap, adânc, adânc, cârtiţă bătrână ce sunt!

Insurecţiile vă bat la uşă cu secera şi ciocanul!
Vă ordon, plutoane de execuţie, uniţi-vă!
Pentru a depune mărturie, proletari din toate tavernele,
extaziaţi-vă în universalul banchet
Şi cântaţi-l până vă muţeşte răguşeala pe Creatorul pe pământ al
Paradisului predestinat, omul nou, în frunte cu divinii lui
Conducători!

24. Revoluţionarii

Nimic nu e mai tihnit ca o bucătărie cu miros de ceapă prăjită;

Liderul sindicat, studentul la romanistică, învăţătorul, fiul poliţistului şi funcţionarul de poştă jură partinic:

Numai prin explozii şi execuţii, noi, demonii, vom înfăptui visul roşu, de aur;

Cu atât mai obişnuit, în bucătărie miroase a ceapă prăjită;

Rupt în două, avionul risipeşte păpuşile şi militarii în permisie de Anul-Nou şi căţeii de pluş prin râpele despicând munţii; preşedintele consiliului de administraţie tocmai soseşte în paradis îmbrăţişat între parbrizul ţăndări şi portbagajul în flăcări; în locul ministrului de externe rămâne, în caldarâm, o groapă cât să încapă un garaj subteran,

Pe când e o pace învăluitoare în bucătăria cu miros de ceapă prăjită;

Oamenii noi, cei mai noi, dărâmă de pe taluzuri direct în gropile comune toate turmele inutile de bipezi învechiţi, degeaba consumatori de pâine, apă, aer şi lumină în vilele cu perdele de lăuruscă, îmbătrâniţi şi burtoşi, cu papioane, cu trabucuri între plăcile dentare, cu junghiuri între colecţii de artă, cu starlete însoţitoare în călătoriile de plăcere, transoceanice, şi aruncă deasupra, cu lopeţile, var nestins în entuziasmul viril, purificator,

Pe când e-o căldură bună, casnică în bucătăria cu miros de ceapă răjită.

Nicio clipă, pe masa cu muşamaua curată, între embleme cu secera încrucişând ciocanul, portretele celor mai iubiţi patru Cavaleri ai Apocalipsei bântuie

Războaiele, de-a călare, şi nenorocirile lumii, pe deşălate, cu *Manifestul* între picioare, Barbă-Neagră, Barbă-Albă, Barbă-Cioc, Barbă-Deloc, nu cad pradă panicii,

Alături de crucea în cinci colţuri, roşie, cu atât mai puţin îndoielii, ci numai celei mai strivitoare, implacabile credinţe în marşul dialectic, sacrosanct al istoriei,

În domestica bucătărie, şi blajină, cu miros de ceapă prăjită.

25. Sămânţăreasa

„Bă, io umblu cu piciuarili goali în bocancii proletari pe-un
peron de gară; acasă, tata, mânca-i-ar câinii boaşili,
mă stâlceşte în bătăi şi-mi zvârle în cap sticloanţa
cu ţuică;
Odată cu seminţele, ia de floare, floare, ia de floarea suarelui,
am terminat de rupt abecedaru la răsucit cornete,
Da' io ştiu de pe vremurili când, în vagoane cu baloţi de paie
îmi ridicam poalele pentru-un borcan de fasoli c-untura
sleită,
Pentru că o gagică miştuo ca mine, drăcoasă-n ţâţe şi-n buci,
n-o să taie ciapă la bucătărie ca crătiţăresele şi n-o să
împrăştie boabi la orătănii, capri, bibilici, porci, n-o să
frece la zolitor izmeni, bă, scuip, aşa, în pleaşca voastră!

Va veni zili care să mă păzească divizii d-elită şi sărviciuri
săcrete, o mie de palaturi n-o să mă încapă, ţara mia nici
d-un preş căcăcios n-o să-mi ajungă, bă, cufuriţilor!
Numai orhideiuri din Mala-Iezii şi plimbări pe bulevarduri
în caleşti cu regii va fi pe gustu' mieu, şi păstrăvi
de Canada, cât măciuca sub armăsaru lu' Ştefan ciel Mare
În luptă la Soci a prins o turcuaică ş-o tras-o de boboci, he, he,

he, ci-am io pe-aici şi ci-aveţi voi p-atârnici!

Bancheri imperialişti şi preşădinţi riacţionari din patru vânturi
să va bati în coati, bă, să-mi intre-n greţuri,
că de curviştinili lor neţăsălate o să-mi răgâie ăsta, bă,
închina-v-aţi şi pupa-mi-l-aţi!
Împăraţi mă va omagia cu peşcheşuri, de n-o s-am gropi
de gunoaie, unde să li-avuortez, ori muzăuri, să le îndop
ca pe bazaruri ţigăneşti, de la tribune pavuazate
Cu frunzişuri de lauri, bă neamuri de păduchi daţi dracu de laţi
ce-mi sunteţi, o luptătoare pentru fericirea popuoarilor
ca mine o să prezideze istoria, bă, şi omagiile şi defilările
cu stiaguri şi lozinci;

Acoloşa vă-ncheiaţi prohabu şi rânjiţi, pe când io-mi plâng
necazu, d-aveţi norocu pruoştilor, că mă îmbun până
la noapte şi v-aştept în vagonu cu paie, să mi-o trageţi
în peştera muierii pentr-o conservă de peşti, bă, puloşilor,
caraşi cu păr la nas!
Sunt căţaua în nunta voastră de câini, da-mi fac şucăr de voi
şi ci-o să-mi păţiţi între tăvăleli şi icneli şi lacrimi cât
pumnu': io, bă, io, omu nou, dau comanda acilea,
Regimenturi de gardă şi famfaruri o să-mi reprezinte onoruri,
care famfaruri şi regimenturi o să-mi cânte până
n-o să mai poa' imnurili internaţionali,
Sculaţi, voi, proastele vieţii,
La cratiţă ori la produs,
Să fearbă-n inemi răzvrătirea
Cu zvâc şi toati puoalili în sus!, puşlamalelor!, sâc!, sâc!, sâc,
Sâc, sâc sâc, sâc, sâc, sâc, sâc, sâc, sâc, sâc, sâc, sâc, sâc!

26. Torţionarii

Acolo, sus, la tribuna din cerul blindat cu toate gladiolele roşii, ale pământului, cele mai miraculoase, cele mai izbăvitoare pălării şi şăpcălii salută batalioanele muncii în marş cadenţat, energic, apăsat, apăsat, apăsat;

Zugrăviţi pe medalioane de cârpă, Ei, marile bărbi, marile frunţi, marile guri, marile mustăţi, totul în tot măreţii dresori îşi savurează ofrandele, ofrandele, ofrandele;

Fanfarele dau glasuri şi ritmuri hotărârii nestrămutate de a rostogoli planeta, cu viteze braţe proletare, din planuri în planuri cincinale în patru ani, în trei ani, în doi ani, într-un singur an, spre orizonturi sacre, din ce în ce mai viitoare, viitoare, viitoare;

Sacerdoţi ai urii cu degetul pe trăgaci, de prea multe omagii fierbinţi revolverul îi prăjeşte în palme; dintotdeauna le-a dat în clocot voinţa unanimă să lupte mai crâncen, fără pace şi împăcare, până la capătul fericirii, fericirii, fericirii;

Pe demonii Comitetului Central, pe posedaţii Comitetului Executiv, pe Fiii poporului îi clatină de pe un picior pe altul salvele de artilerie, sau or fi apărut nevoi fireşti, suprafireşti, şi uralele, uralele, uralele,

În Cascade Victoria peste Victoria nu se mai termină, şi crainicii recitând lozinci, şi strigătele oamenilor noi, (ah, *naturalia non sunt turpia)*, şi ovaţiile din difuzoare, totul preînregistrat şi ultracenzurat cu mare grijă, mare grijă, mare grijă;

Salus revolutionis, suprema lex, din temelii vor construi o nouă lume pentru oameni noi, cei mai aliniaţi sub steaua roşie, cei mai impecabil tunşi după regulamentele de ordine interioară, cei mai surâzători, cu muşchii cei mai sculptaţi, cu dinţii cei mai sănătoşi, cu inimile şi minţile cele mai adaptate, aliniate, devotate luminii din soarele viitorului, viitorului, viitorului;

Încă o dată, omenirea la înflăcărata sărbătoare le prezintă Lor, celor mai umaniste şăpcălii şi pălării, Lor, Marilor Iluminaţi ai Cultului, Raportul Suprem pe toate uriaşele, pe toate edifictoarele, pe toate coloratele panouri de întrecere spre groapa comună, comună, comună.

27. Satan de bronz

Credinţa în mine curtează rochia de mare gală a morţii
    într-un oraş cu ochii oblici, o, casa de lemn lângă plopii
    albi şi serile când, înfăşat în mătăsuri, trăsura simplă,
    fără arcuri, mă plimba la pas pe ţărmurii unui fluviu
    atât de puternic, căci eu voi fi supremul diluviu, explozia
De imbatabile insurecţii pe fruntea planetei;

Dobrâi papaşa munceşte cu generoasă abnegaţie pe ogorul
    învăţământului public, din guleai în guleai duce făclia
    în mase,

Dobraia mamuşka se pasionează după lucrul de mână
    şi e neobosită, preferă mai ales dulceaţa de agrişe roşii
    şi muzica de cameră, melancolia provincială din clapele
    unui pian destul de dezacordat,
Căci eu voi fi diavolul cu barba-cioc al măştii surâzătoare,
    de protector şi inchizitor, de conducător şi demon, voi fi

jucătorul de poker cu aşii falsificaţi pe masa istoriei,
voi fi mitraliera deghizată în Mântuitor, astfel
voi obliga toate imnurile de bucurie, inclusiv
Pe bezmeticul Beethoven, să cânte cu pământul în gură;

Iată resurecţia mea, numai a mea, strivind, zdrobind, distrugând
cu cizme de bronz foşgăiala prea puţin aliniată
a acestor ploşniţe degenerate; da, anihilarea; da, nimicirea;
da, sacrificarea; da, sacra anihilare a hoardelor de insecte
Umane de pe suprafaţa şi din adâncul pământului,

O, renaşterea mea, conspiratorul de profesie, eu,
cel mai credincios botezător cu sânge, de necomparat
cu Ioan, degeneratul scăldător în apa Iordanului;
Deocamdată, în momente calme, de odihnă revolu-ţionară,
lenevesc dincolo de lac, în pădurea finlandeză, unde
duce o potecă pardosită cu pământ; tânjesc; zâmbăresc
şi dormitez
Cu gândurile numai şi numai la cele mai mirifice fărădelegi.

IV. Sfârşitul călătoriei în Paradis

1. (Rătăciţi şi frânţi de poverile credinţei)

Rătăciţi printre zilele-şi-nopţile veacului,
Frânţi de poverile credinţei în materialismul viticol,
cu toiagul tocit până la mâner, în sala de eternă
aşteptare, Omul Virgil trândăveşte pe un foarte
Important fotoliu, unde, cândva, se tolănise, filozofard,
burtos, bărbos, năclăios, cotropit de dureroase
Furuncule, înşuşi Profetul tuturor Profeţilor şi ar mai repeta....

2. (Zâmbete înrămate în frunze de laur)

... ar mai repeta, fără legătură cu genialele paranghelii ale celor mai iubiţi fii dintre fiii ultraiubiţi, dar cine se cred ei pe culmile fâlfâite, cu steaguri de şters la gură şi pe chelie, mozolitele, mototolitele, decât nişte bărzăuni pe-un scaiete.

Prin uşa întredeschisă, somptuos sculptată cu însemnele heraldice ale Paradisului, amândoi rătăciţii admiră viitorul de nu-şi mai încape de rodnicie al omenirii, cu spice deasupra, legate în cununi cu panglici, sonde şi stele, crucifixuri de seceri

Şi ciocane, pluguri şi mitraliere de aur pentru armata de ocupaţie a epocii, cu mai mulţi generali decât sergenţi, când cortine de fier se metamorfozează, alchimic-şi-dialectic, în acelaşi aur fără carate; acolo este ţara mea şi neamul meu

Poeticesc, acolo eu să dorm aş vrea, acolo vreau să chefuiesc, pe peronul gării, unde îşi face plimbarea de seară în sus, numai în sus, iar poetaşii se umplu până dau pe de lături de admiraţie, când însăşi tovarăşa sămânţărească le oferă

Celor mai revoluţionari dintre revoluţionari în vâltoarea luptei bomboane celeste, cranţ!, agricole, cranţ!, câte două, cranţ!, cranţ!, câte trei, cranţ!, cranţ!, cranţ!, la cornet; nu tună ca tunetele, nu fulgeră ca fulgerele, nu plouă

Ca ploile, ci bardul mitraliază popoarele, bardul bombardează, bardul tuturor barzilor explodează prin toate difuzoarele:

„Ovaţioooooonaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaanaaaaaanaaaaaaaţi!

Daţi onorul:
trăiască tobele, trompetele, orchestrele
sonore,
În mod istoric, necesar,
marele bărbat,
lingou de adevăr şi far,
Om de lumini multicolore,
trăiască-n veci
Cârmuitorul!”

Pe pereţii de cea mai imaculată şi sterilizată marmură, portretele celor Patru Mari Dascăli, mai mult şi mai mult, sacra frescă votivă a întemeietorilor, Cel Mai Iubit Fiu şi preafericiţii Tovarăşi, se întrec în zâmbete, în cele mai pilduitoare surâsuri, ce altă treabă au, dintre auriferele rame, împletitele cu frunze de laur.

3. (Sub o salcie cu plete decadente)

În cele din urmă, omul Virgil şi poetul eşuiază în preajma unui arbore de o extremă ciudăţenie, alcătuit din lacrimi prelungi, cu străluciri metamorfozate într-o coroană de ramuri verzi, mă povăţuieşte maestrul:

„Părintele Ceresc este lumină, Părintele-Ceresc este veşnic Domn al păcii, Părintele Ceresc este lumină, aşadar, mai încetişor la marginea Paradisului, să nu cădem din cer, că a noastră-i ratarea.”

Cum nu are chef să îşi piardă vremea cu întrebarea ce este cu pacostea asta de lene pe noi, luaţi în totalitate, trup, spirit, mai degrabă ne facem tabieturile ca la mama acasă, „Poftim!”, ne

invităm, „Poftim, eu pe tine, pelerinule paradiziac, tu pe mine, la umbra salciei cu plete în cel mai decadent şi atârnat stil hippy!”

„Te mai doare dovlecelul agitat până la paranoia?”, mă mai interoghează maestrul, „Să nu ţi-o spun, plin până la vărsare cu halucinaţii urbane, de lumini-iluminări-luminăţii împănate cu fundamentale steaguri roşii, cu turnuri şi turnuleţe de nisip, cupole, arcade şi alte elucubraţii arhitectonice din aceeaşi deşănţată gândire?”

„Maestre, oraşul de lumină şi cleştar se află acolo”, şi arăt spre depărtare, „însă cu cât ne apropiem cu atât luminosul se îndepărtează, cam aceasta pare explicaţi astronomicăşi situaţia obiectivă.”

Toate bune şi spălate cu leşie ideologică, numai să nu ne audă cele mai vigilente mitraliere sau inelate cătuşe, înarmate până în măseaua de minte vizionară, ce dialogăm cu atâta fereală.

Strigă maestrul: „Ce felinăros veghează reflectoarele pacea divinilor, cinste lor!”, cu scopul vădit să şteargă cine mai ştie ce oribile impresii greşite, interpretabile, discutabile.

„Ghid privilegiat, pe vremuri, alaltăieri, răsalaltăieri, l-ai condus, cum excelent îl cunoşteai şi recunoşteai din situaţii extrem de dionisiace, pe alt degustător de ciudate itinerarii ezoterice, unul cu *Eneida* ta subsuoară, să-i fi ţinut temelie sub sediul schizoidiei, noaptea, dacă-l apucau crizele şi desnădejdea pe căile tale, cu atotputernicii oameni sătui de prea multă băutură şi biruinţe, uitându-şi de sine în partinice cârciumi de partid şi de aşteptat la coadă, după funcţii, în izbăvitoare dependinţe.”

4. (În şocul viziunii, poetul ratează cel mai înalt crez)

Consemnat pe unele documente desecretizate îndărătul uşii, altele din auzite, din văzute, din zvonuri crezute pe cuvânt, valorosul crez este deconspirat la Gazeta-de-perete-a-Paradisului:

„La ce bun remuşcarea când străluceşte mândria de a ne elibera o dată pentru totdeauna de poruncile lui Dumnezeu?”,

Strigă revoluţionarul şi, în marş forţat, peste continente şi ţări şi oameni dă năvală cu steaua roşie în frunte, cu revolverul procurorului în mână, cu trogloditul potrivindu-şi ciomagul pe umăr, amândoi călare pe tancul mustăciosului Om-de-Oţel;

„La ce bun orice căinţă când se aprind făcliile?”,

Întreabă devotatul poet de profesie şi scrie pe libertate, pe pâinea de pe masă, pe iarba mereu şi mereu biruitoare, pe zborul păsărilor de acasă, nu călătoare, pe ape, pe constelaţii şi focuri, pe nopţi cu soare:

„Legendele în revoluţii şi şampaniile sărbătoreşti sunt singurele adevăruri de rostit în gura mare, cea mai mare, în orice împrejurare.”

„La ce bun numitul Iisus, când abia îşi târa picioarele de predicator desculţ, umil, adică laş, un ţăran fugit de la muncă la vremea secerişului şi căzut în mania pălăvrăgelii dinaintea altor chiulangii?”,

Mă bate protector, dar ferm, cu pumnul, după ceafă, tovarăşul secretar cu propaganda.

„La ce bun orice părere de rău”, mă îmbrânceşte cât colo eroul luptei de clasă, când i-am secerat cu mitraliera pe toţi copiii luaţi ostatici?

Aceasta este sacra lege a progresului, să mai cadă bulgăraşi de argilă de pe masa de lucru a marelui Conducător, El, Mântuitorul nostru, El, izvorul din paharele noastre!”

„La ce bun Dumnezeu nevăzut, necunoscut, când una este voinţa şi numai una mântuirea prin cel mai iubit Tată Pământesc şi Fiu-al-Poporului!”,

Mă asigură Patriarhul de profesie în fruntea soborului de colaboratori cu mitre de lux, pe-o sprânceană, cu grade episcopale sub sutane, cei mai instruiţi şi conştienţi ierarhi ai poporului închinător.

„La ce bun un Dumnezeu infinit iertător, plin de milă şi iubire, când invidia, resentimentul, duşmănia devin demolatoare buldozere; numai ura, înverşunarea, eliberarea mâniei, execuţiile imediate sunt adevăratele forţe de tracţiune ale istoriei!”,

Mitraliază cea mai înţeleaptă concluzie comentatorul politic, fost hoţ de buzunare şi denunţător în piaţa „Gogoşarul”, la intersecţia între strada Nisipuri şi Calea-Lactee.

„La ce bun permiteţi neghiobului Iisus să vă bată la cap: Iubiţi-vă unii pe alţii precum eu pre voi v-am iubit, când adevăratul, partinicul îndemn este: urâţi-vă unii pe alţii şi curăţaţi pământul de insectele umane fără nicio frică de vreo judecată; numai aşa veţi deveni eroii de elită ai noii omeniri, primii dintre aleşii în paradisul terestru!”,

Răcneşte agitatorul până ieri saltimbanc la circ, cu buzele înfipte în snopul de microfoane.

„La ce bun să credem în salvarea lumii prin fantasme, când fabricile de armament însumează cele mai înaintate poligoane de tragere, direct la ţintă în inima lui Dumnezeu şi a Fiului omului făcând-o pe păstorul dinaintea prea multor indivizi retrograzi, totuşi idioţi utili numai pentru abatorul istoriei!”

„La ce bun grămezile de cărţi cu poveşti despre filozofi, tragedieni, alţi bolnavi de bibliomanie, decât nimic de adăugat, ci numai de aprins cu flăcări profetice, *Prin vulturi urcă Prometeu*, restul se valorifică sub formă de rămăşiţe, deşeuri şi scursuri ale lumii vechi, fanate, cea mai condamnată la uitare!”,

Îşi încălzeşte plămânii la tribune un recitator cu mai multe guri, devenit cu atât mai mult specialist în partinice ode cu strigături.

5. Poemul Cetăţii Luminoase

Scris de poet în deplin şoc vizionar, apoi înghiţit pe nemestecate, se presupune că poemul a dispărut pentru totdeauna:

„Şi a fost noapte şi a fost zi, de la zidirea soarelui
nu mai ştie nimeni să râdă;
Sunt lângă altare zeul nimănui, cel mai grav,
şi zgârii pereţii;

Cutremure de aer văluresc, văluresc până dezmărginesc
pământul şi oceanul se face de acvamarin
Şi lazurit; pe ţărmuri, semeţ şi-erect, cu zigurate,
cu-acropole şi turnuri de lumină,
Degeaba cu obeliscuri şi atlanţi, columne, cupole
de un roşu-sângeriu se boltesc între alte cupole
de mare stil deasupra templelor, de un negru-
antracit, thanatic, peste osuare;
În zadar cu despletită neliniştitea sculptată în gorgone
şi himere;
Cu arhitrave de nefrit şi pereţi în basoreliefuri, unde
se întâlnesc reprezentările tuturor războaielor

pământului şi a revoluţiilor cu insurecţii,
Unele de nevăzut, secrete; cu portice împrejmuind
agore călite în legende şi mai puţin ori deloc
în lupte; cu frontoane dantelate în fluorină;
Cu periptere şi emisfere încremenite peste alte emisfere
–

Astfel, de jur împrejur, măreaţă, creşte cetatea,
cu înăuntrul combativ şi afarăl impulsiv, unde,
pe porţi, cu labele de bronz şi ghearele înfipte,
coifuri purtând pe creştete, modelate cu stele
înaripate, înstelări şi constelaţii de ambră,
Pândesc în presiunea aşteaptării Frica şi Foamea."

6. (Tot este ceva, în căutarea Părintelui-Ceresc poetul găseşte nimic)

Agasat de hilarele insistenţe, cu trimiteri bibliografice exacte, însă cu lamentabile erori biografice, maestrului i se iveşte prilejul să mă pună la colţ, respectuos, pe coji de nucă verde, nucă spartă, nucă pentru nucă, artă pentru artă:

„Trezeşte-te la irealitate şi, spre bunul cuget, prefă-te că-mi răspunzi: oare vântul goneşte după vânt?; ce a fost mai întâi, destinul sau soarta?, de ce întotdeauna se spune nimic nou sub soare şi niciodată nimic nou sub lună nouă, nimic nou sub cloşcă?; la judecata-din-urmă, ce-ai prefera să faci, nedreptate nedreptăţii sau dreptate dreptăţii?; lasă controversele pe seama comentatorilor, cinste lor, nouă să ne rămână îngrijorarea că nu întâlnim nicăieri pe nimeni şi nimic, oricât o fi strada Nisipuri fără sfârşituri şi fără începuturi, fără o divină doamnă, fără o lumină dumnezeiască, fără un Trandafir-alb, fără un Părinte-Ceresc,

în braţe cu-un metronom şi câteva cărţi, probabil glose la a treisprezecea poruncă, fără o viziune a divinităţii, nimic, nimic, nimic, nimicul nimicului, ori am rupt-o în fericire, am preschimbat speranţa în frică şi am greşit vremurile?”

Nu cumva, omul Virgil şi umbra sa fac încă un loc nopţii după o zi neagră şi o dau berbeceşte din deznădejde în disperare, naufragiază amândoi, zdrobiţi, trântiţi, hârşiţi, târâiţi pe uscat, în portul Paradis, prea târziu după mutarea sau uitarea sau prăpădul sau ultima pomană în numele lui Dumnezeu dispărut nu se ştie pe unde, rătăcit de la căile Domnului, gol pe dinăuntru, neantizat pe dinafară.

V. Omul Virgil strigă un verset

Treptat se nedumereşte, când, eşuat la capătul
Puterilor, în loc de „Ascultare, am spus,
Nu prea înţelegi, băiete, mersul în genunchi!”,

Omul Virgil îmi strigă un verset între versete,
În atelierul său de creaţie tocmai atunci modelat:
„Ridică-te şi ia-ţi coşmarurile la întrebări indiscrete -
Cu lacrimile lipsă nu-i absolut nimic de regretat,

Ajunge-ţi-ar numai numele, ori nici acela, poete!”

MAI-PRESUS-DE-PARADIS

I. Deja conducătorii silitori şi statuari şi îmbătaţi
din butoaiele vieţii noi întemeiază un tărâm
cu totul floral,
Tărâm foşgăind din pricini festive sub arcuri de triumf
stilizate cu efigii, roiuri de stele şi sonorităţi
de muzică partinică,
De unde emană miresme şi fâlfâituri de steaguri roşii
devenite feţe de mese dinaintea celor mai iubiţi
fii ai tuturor popoarelor în marş, fără trenarzi,
Iar în mâini cu pahare din şampania de sărbătoare.

Florăriile recunoştinţei alcătuiesc din coroane de *roua-cerului,* statornicesc din buchete de *sarasinia*,
legiferează din imberbe jerbe de *darlingtonia*
Şi *urticularia* camuflajele cele mai umane din univers,
Vopsite în roşul din bidoane sparte în mari insurecţii,
dar mai ales în execuţii la zid ori în subsoluri
generos umplute cu poligoane,
Roşul cu totul necesar în ceasuri de revoluţie mondială,
Însă la fel de potrivit în sângele din măcelăriile istoriei
şi din enciclopedica, vizionara istorie a măcelăriilor.

De aici, din roşul cel mai roşu şi mai narcotic, noii sacri
conducători, noii inviolabili părinţi îşi iradiază
divinitatea mântuitoare, de bronz şi granit,
de oţel călit,
De înroşită marmură printre flori carnivore şi cosmice aurore.

II. Pe un tărâm fără Poartă cu inscripţie, dar cu turnuri de pază şi alte ceasuri ale istoriei, roşii

1. (Rătăciţi şi cufundaţi în confuzii)

Rătăciţi printre cumplite zilele şi numai zilele veacului
    împins până Mai-Presus-de-Paradis,
Pe când, cufundaţi până deasupra capului în confuzii
    şi mahmureli de toate nuanţele, tonurile, semitonurile
    şi sferturile de ton oculte, magice, ilogice, ideologice,
Sau numai bahice, omul Virgil şi eu, poetul, încă o mai facem
    pe călătorii preocupaţi şi ne continuăm (ne)viaţa,
(ne)adevărul şi (dez)iluziile pe măreaţa Cale Nisipuri
    a vieţii şi adevărului, împiedicaţi şi ameţiţi şi vâjâiţi
    din popas în popas, unde habar n-avem
De tentacularele prilejuri de-a cădea, ornaţi cu julituri
În genunchi, de bucurie şi mândrie, în coate şi extaz...

2. (După câteva momente de uluire)

...de-a cădea în coate şi extaz printre flori carnivore: *sarracenia* roşie, *genlisea* auriferă, *byblis*, roua-cerului zisă *utricularia*; nemuritorii vor dăinui cât soarele şi luna, din neam în neam, exalând farmecul absolut al florilor absolute,

Iar în locul remuşcării însoţitoare a crimei şi torturii, să prospere mândria, cea mai înaltă virtute a omului în drum spre paradis, noul paradis terestru, fără nemernicul inspirator al retrogradelor porunci

„Să nu ucizi, să nu râvneşti la bunurile altuia...”

Şi a altor fantasme, de fapt retrograde şi agresive obstacole în calea celei mai dorite şi greu cucerite redute a libertăţii totale, pentru că recunoşti:

„Numai dragul Conducător este viaţa mea, salvarea mea, lumina mea."

3. (Ce să facă omul Virgil şi poetul cu nenorocitele mâini)

Cum nu am nimerit peste nicio poartă, trebuie să apelăm, şi toate acestea ne dau de gândit, la ultimele rezerve de perplexitate:

„Cine a murit, cumva ciudăţenia de neînţeles numită *timp*?

De fapt s-a volatilizat odată cu primul tictac al primului ceas din istoria ceasurilor; timpul mort nu-şi întinde trupul, ci se fărâmiţează în măciniş de secunde, minute şi ore şi zile şi nopţi ale veacului.

O întrebare, ca într-un *jeu d'amour informatif:* chiar nu ne îmbie cu nimic de băut aceşti iremediabili pontifi în jungla de tip nou, creator, entuziast în cearşafuri, al Paradisului scutit de teroarea umană a timpului?"

Degeaba discutăm, dăm ca zăpăciţii din nenorocitele mâini, pentru că nu ne mai ajung propoziţiile, însă, dintr-odată, uluiţi, tăcem şi tăcerea ne cutremură.

Astfel ni se impune etanş, necondiţionat şi strict, cea mai roşie şi verticală ordine între un cuvânt şi alt cuvânt, prin purificarea perfectă a vocilor cu paraziţi vocali, a mâinilor numai pentru înălţat porumbei, saluturi, crizanteme şi cele mai drapele dintre drapele, totul până la poziţia invariabilă de drepţi a versurilor.

Poetul nu vede nici măcar pe unde calcă, deci nu se face vinovat nici de petele din soare, însă asta nu scuteşte pe nimeni de răspundere, aşadar apare o primă încercare de justificare:

„Periculoase infracţiuni, precum gândirea cu propria minte şi orice stare de pe loc repaus se condamnă cu mânie materialist-dialectică-şi-diuretică, prin cădere în genunchi dinaintea conducătorilor iubiţi."

Pentru că nu există nicio unitate de măsură, când omul Virgil şi umbra sa poetică aproape nimerim într-un pustiu al minţii cu incomensurabile fâlfâieli de steaguri în vânt în loc de cine mai ştie ce deraieri şi eşuări; pas cu pas, amândoi ne pomenim asaltaţi de halucinaţii, năluciri în loc de tactici şi strategii şi aspiraţii, totul din cea mai pură întâmplare, precum coşmarurile din raţia nocturnă de coşmaruri.

III. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis

1. (Rătăciţi şi înhăitaţi cu băutori de nădejde)

Rătăciţi printre zilele-fără-nopţi la pândă,
Cântă, fetiţo ce mi-eşti, Beatriţa, în ritmuri de conga şi rumba,
zbârnâie-ţi chitara şi castanietele în taverna
„La-Fiesta", unde, vlăjgan cu puşca în braţe,
un vânător de elefanţi, de recunoscut după mutra
înrămată în bărbuţă, cea mai albită şi ţepoasă,
Îşi răstoarnă votcă pe gât, înhăitat cu băutori
de nădejde, guerrilleros, barbudos, preşedinţi
pe toate vieţile:
El-lidero-maximo cu eterna păroşenie din Sierra,
cot la cot cu Cherry-Guevara-el-Comandante-
Che-de-la-Serna, şezând crăcănaţi pe lăzi cu sticle
de whisky golite în aprige lupte.

2. (În mod esenţial, în ce se transformă becurile)

Maestrul călăuzitor îşi recapătă hazul când nu pierde prilejul să ia faptele în tragic, deci nimic nu are legătură cu sine, ci numai cu diferite evenimente cosmice sau de orientare ezoterică:

„De aceea ne târâm într-o nenorocită călătorie, tu, domnul nostru poetul, eu, decăzutul şi deşucheatul şi mofluzul, să descoperim adevărul ascuns sub cele mai înflăcărate zile şi nopţi şi crizanteme, fără pardon, închide ochii, netunsule, dacă tot ţi-i dat de soartă să treci pe lângă o frizerie odată cu soarele.”

În impardonabilă criză de inspiraţie, care întotdeauna îi este prezentă, poetul nu răspunde; drept exaltată urmare, cu riscul să se prăbuşească de pe scaun, prăbuşire de maestru, pe omul Virgil îl duce gândul spre noua eră dintr-un aur cu atât mai aur.

„Numai lampa este esenţa migraţiei din lumina-fără-lumină la întunericul pe bulevardul Nisipuri, singura cale deschisă, filozofală, idiotule, calci în pahare, până la victoria finală şi universală; bagă-ţi în cap, îţi ofer pontul să plăteşti tu de data asta şampania consumată după congresul oamenilor muncii particianţi la edificarea mutilaterală a paradisului prin muncă patriotică, dar fără predici, am uitat banii la „Halba Roşie”, la o masă bogată şi lungă, prea lungă, şi mai dă-te la o parte, prea mă împiedici, tocmai acum când făclia vizionarului de profesie mă priveşte numai pe mine, iar pe tine nu te ignoră, ci numai te pândeşte cu multă dojană.”

3. (Insecte umane în noua eră)

Când să îşi bage degetele într-o priză din peretele despărţitor între cel mai negru trecut şi prezentul ca orice prezent inconştient de grandioasa importanţă oferită de istorie, cu unele neajunsuri trecătoare, omul Virgil îl onorează pe poet cu un mesaj extras de bună seamă din balansarea unei pendule stricate:

„Chelbosul pitic şi agitat, sub şapca proletară de protecţie trasă pe ochi este Noul-Iehova-Adonai-Eli-Mesia; iată-l, sacerdotul total, înarmat cu şurubelniţa în virilă erecţie, cu mănuşile de gumă şi cu salopeta întâiului electrician al omenirii, aşa că, fără glumă, degeaba îmi demonstrezi tu mie, pe de rost, frumuseţea noilor nedreptăţi; eşti un prost."

Prin spărturile istoriei se aude cum strigă mântuitorul şi înaintemergătorul şi îndrumătorul tuturor teoreticienilor şi teoreticianul tuturor îndrumătorilor...

„În noua eră, dictatura – să vă intre în cap, imbecililor, pentru totdeauna – înseamnă putere nelimitată, aşadar nu se bazează pe lege, ci pe mitralieră!"

... se aude cum răcneşte şi scoate ochii omului Virgil cu degetul arătător al tuturor degetelor arătătoare, de bronz...

„Ce chestie!", îl confirmă maestrul, „aşa păţeşti, dacă bei ca o bestie, iar specia migratoare, abjectă, sfinte Sisoe, coborâtoare de-a dreptul prin muncă, muncă, muncă din maimuţă până la insectă umană, tocmai de sălbăticie are nevoie."

Cum a ratat prilejul să îl împuşte pe Cicero, cel puţin să îi ocupe locul în arta oratorică, deci tovarăşul şurubelniţă nu se lasă, strânge şapca în pumnul stâng, avântă degetul arătător în stihiile viitorului şi strigă, îşi smiorcăie nasul şi clarifică şi amplifică şi certifică, să audă, să înţeleagă toate edecurile, altfel, în mod logic, entomologic şi, foarte bineînţeles, dialectic, cum să transforme toate becurile în reflectoare pe turnuri de pază.

Rămâne omului Virgil să tragă o concluzie de coadă, însă, negăsind nimic potrivit, se repede furios asupra poetului în loc de altă pedeapsă:

„Ce-ai priceput despre garantarea fericirii tuturor nefericiţilor, loază?”

4. (Întâlniri cu oameni noi, cei mai minunaţi)

Alături, un alt înaintat fiu de fiu în meditaţie la preţul sârmei ghimpate, spărgătorul de bănci se transformase în portretul tuturor portretelor, în mustaţa-mantaua-nasturii-tuturor-mustăţilor-mantalelor-nasturilor-epoleţilor-chipielor, în stegarul tuturor stegarilor, în statuia tuturor statuilor încălţate

> Cu cizmele tuturor cizmelor, şi încă o dată, se metamorfozase în măseaua de minte cea mai gânditoare, în Tătucul şi Războinicul şi Cuceritorul tuturor continentelor, ţărilor şi popoarelor, în Soarele tuturor răsăriturilor de soare, iar dascălii dascălilor, tătucii cu bărbă-neagră, barbă-albă, barbă-cioc şi o mustaţă de zmeu, răsucită sub cozoroc, se deghizaseră în sacramentală Pătrime a Cavalerilor Apocalipsei;

Cei mai conştienţi, noii faraoni, noii cezari, noii cuceritori, noii Moise, noii Ginghis-Han, atotbiruitorii şi unificatorii hărăziţi de istorie să devină noii zei şi noii Isaia, şi noii Ieremia, şi noii Paveli, şi noii propagandişti, şi noii deputaţi ai popoarelor rosteau prin toate trâmbiţele:

> „Suntem porţile cerului şi pe porţi scrie *Cetatea-Dreptăţii-lui-Vladimir-Ilici-Moise-Fără-Zece-Porunci* este cea mai fericită şi iluminată electric."

Şi noii vidanjori şi noii bucătari cu burtă şi noii comisari cu şepci negre, de piele animalică; şi noii generali cu două burţi; şi noii chelneri cu burţile supte, numai ochi şi urechi de ascultare; şi noile lenjerese şi noii pivniceri; şi noii croitori de drapele; şi noii cârpaci de vipuşti partinice; şi noile spălătorese de rufe jeguite, fâlfâite pe înaltele tribune; şi noii regizori secreţi, de culise;

> Şi noile coruri pentru oratorii; şi noile imnuri de venerare şi imnele de sanctificare; şi noile animatoare şi dansatoare din buric şi burice; şi noile cefe groase de profesie revoluţionară; şi noii adjuncţi de cefe groase şi noii locţiitori de adjuncţi; şi noii lăutari la chefuri revoluţionare; şi noii balerini între cearşafuri progresiste, toţi şi toate o iau razna şi freamătă împrejurul noilor dumnezei, unul, piticanie chelboasă, cu şurubelniţa de electrician, altul, cu mustăcenie păroasă, cu ranga de spărgător, ca taigaua nevăzută din vina brazilor; tuturor li se urcă la cap şi mai-sus de numitul:

„Numai noi suntem la înălţimea universalului destin trasat cu lovitura sub centură, de stat, cu revolverul, cu ghilotina, cu ştreangul, cu tunul încredinţat nouă, nimănui altora; numai noi transformăm cuiburile de vulturi în cuiburi de mitraliere; numai

noi deţinem dreptul şi dreptatea să ordonăm: sacrificaţi-i pe toţi oamenii, până la ultimul, astfel vom salva întreaga omenire.”

> „Numai noi suntem iluminaţii, mai-presus-de-divinii; numai noi ştim să citim legile urii şi puterii; numai noi suntem sacerdoţii şi inchizitorii de profesie ai viitorului în locul sacerdoţilor de ieri, uzaţi, călcaţi în picioare de marşul spre sacrele orizonturi; numai noi conducem diviziile de insurgenţi încălţaţi în cizme roşii, de bronz, împotriva vlăguitelor haite de sfinţi.”

„Numai noi vom alcătui Uniunea Mondială a Tuturor Dumnezeilor în locul unui amărât şi singur dumnezeu, bineînţeles, ars pe ruguri odată cu toate cărţile şi crezurile lui, cu bibliotecile devenite crematorii, cu bibliotecarii neantizaţi.”

„Noi şi numai noi, umeri lângă umeri, monolitic, se aliniem într-un unanim elan şi mâncărimi între degetele picioarelor, rânduri, rânduri, rânduri de călăuzitori, dascăli de popoare, noi şi numai noi, cei mai conştienţi, prăsiţi de necesitatea cea mai necondiţionată a istoriei vom bate...”

„... vom bate bum, bum,
bum!,
de să crape, când vom da năvală prin uşi şi vom izbi pereţii tuturor statelor,
Să se năruiască toate scaunele parlamentare şi prezidenţiale,
Să se ducă de-a dura toate coroanele de aur, de oţel, toate coroane de spini.”

5. (Omul Virgil întărâtat pe fapte la pahar)

Aşa că, la o masă mai mult lungă decât bogată, nu degeaba omul Virgil face pe beatul, când e numai nenăscut în întregime de mama sa şi îi serveşte nepriceputului poet cele mai preţioase indicaţii, totul la pahar, cu gheaţă din sierra:

„Aici rodeşte cel-mai-presus-model de Imperiu-Universal-Astral-al-Omului-Nou, care nu e tatăl meu; aici încap toate grădinile de trandafiri-fără-spini; aici seceri încrucişează ciocane; aici se înnoieşte cerul până devine roşu, crematoriu de roşu; aici pământul se înnoieşte numai prin înroşire; aici lumea se înnoieşte printr-o sumbră roşeaţă, un cer roşu, o planetă roşie, o lume roşie, cu strada cea mai roşie a nisipurilor roşii; aici genialul Lampagiu le prăjeşte cu mânie proletară fundurile, sau ce a mai rămas din numitele şi răzuitele prin cele mai dialectice alcovuri de activiste, de comisărese ale poporului, de colonelese, de şefe şi adjuncte-de-şefe de secţie; cu atât mai mult, genialitatea-sa-planetară, cu o broască fără cozoroc tuflită şmechereşte pe o ureche, ridică spre steaua mântuirii, roşie, degetele unite, unul, două, zece, şi le trânteşte în masa de prezidiu cu grozăvia pumnului de fier al electricianului răzbunător prin şocuri electrice, prilej să fulgere şi să tune."

Omul Virgil, făcând pe şamanul, chiar are talenul să tune şi să fulgere, însă preferă să nu încalce privilegiul marelui purificator al umanităţii şi, cu respectul său întotdeauna exagerat, oferă purtătorului de şapcă dreptul sacrosant să oficieze:

„Istoria este un Wasserkloset, tragi apa peste trecutul întunecat şi iată suprema curăţenie,

Tot-ce-e-raţional-e-real,

Triumf igienic până în totalitatea cea mai profundă, cu mitraliera *Maxim*, nimicitoare de duşmani ai popoarelor. Numai aşa viitorul va deveni perfect transfigurat pe orizonturi transfigurate, numărate, tranşate ca la măcelărie pe bucăţi şi pe

bucăţele, forfecate, aliniate, cu adevărat reale printre insurecţii armate...”

Fiindcă un Dumnezeu nou întrupat mai mult sugerează decât spune, subtilul om Virgil, cu rol de ghid spiritual, completează:

„Cine e purtătorul pe umeri al unei noi realităţi? O lume de bătălii perene, cu păci ca nişte multilaterale salubrităţi, ghici ghicitoarea mea, una dintre toate, pam!, pam!, pam!, în uşă, la patru dimineaţa, oare cine bate?”

6. (Galaxii, roiuri de galaxii şi muzica sferelor)

Maestrul ar vrea să zboare, dar mai bine renunţă, în lipsă de aripi şi de notaţii pe spatele cărţilor de joc, ce fel de viaţă o fi asta fără aripi, iar pe spatele cărţilor prea se încarcă mari poveri.

„Prin sacra voinţă a celor mai bodegari dintre bodegari, sau prin export şi aplauze, ferească-ne Beatriţa şi clanurile de muze protectoare, bea tu că torn eu, şi să tot înflorească proiectul astralo-trandafiriu de frumoase monstruozităţi, altfel n-o să mai nimerim în vecii vecilor pe la casele noastre, ori peste steaua deplasată spre roşu deasupra fiecărei cârciumi din veşnica stradă Nisipuri, mii-de-sticloanţe, cântă ea, se cinsteşte-n-ţara-mea.

Fă-ţi urechile pâlnie, poete în bejenie, să nu ţi le rupă pentru neascultare comisiile de luptă împotriva versurilor retrograde şi întinse la uscat, pe sârmă, cu cârlige de agăţat cămăşi şi alte hăineturi de trădători ai cauzei.

Ia confortabilul exemplu al celorlalţi cuvioşi, prăbuşeşte-te în patru labe târâtoare, jos, cât mai jos, şi cutremură-te de bucurie şi extaz, cu sudorile îngheţându-ţi pe spinare, că El, nimic de

comentat, cum ziceam, El, Tătucul Marii Revoluţii avortate în luna a oricâta, îşi interpretează, în decoruri de accidente feroviare, chiar dinaintea noastră rolul de timonier al speciilor de insecte umane.

Mai mult, priveşte-l, pedepsitul meu poet, admiră-l, venerează-l pe noul Dumnezeu: pe bileţele compune constituţii planetare, dictează legi universale şi decrete, nu se lasă, mâzgăleşte regulamente, note de plată, îi dă înainte, se întrece în fiţuici pe sub mână pentru agenţii în războaiele sale, secrete, ordine şi paraordine de transmis cosmosului, galaxiei, roiurilor de galaxii, întregului univers, megavers, plurivers, pentru oricine savurează muzica sferelor şi respiră parfumul ciulinilor, al spinilor pe planeta aprinsă la roşu."

7. (Pur şi simplu îmi dau cu părerea)

Cum nu reuşeşte să zboare, maestrul începe să se tăvălească prin caprifoi şi să inventeze vinovaţi pentru diformităţile şi traumele lumii:

„Nicăieri, poete în mizerie şi mizerie devenită poet, oricât am căutat pe această planetă, unde totul are o ţintă tocmai prin lipsă, fiindcă omul nou nu e ţintă, ci numele unei străzi fără sensuri de dus şi întors, n-am găsit, aşadar, printre hârţoage adresa bardului Ovidius, să ne destăinuiască în versuri contorsionate prin ce vrăjitorie, fermecătură, magie, un baron rentier, înscris în condica arhondicească a rangurilor de la Sankt Petersburg, s-a metamorfozat, roşu, roşu, roşu, în revoluţionar de profesie, iar un gangster de Caucaz, cu mustaţă smulsă, fir cu fir, de ultimele amante, în şeful tuturor şefilor de state majore ale revoluţiilor mondiale şi permanente an cu an şi zi cu zi şi oră cu oră şi minut cu minut şi secundă cu secundă în gâfâite ofensive; hai noroc, mă tot

uit la o drăcoaică şi-mi vine s-o ciupesc de părţile delicioase, tu n-ai aceeaşi intenţie, înseamnă că nu eşti beat destul, ce mă tot întrerupi, revoluţia mă-sii, lasă-mă să continui şi nu-mi tăia macaroana."

Maestrul se scarpină în cap, nu găseşte alt loc pe biata planetă ameţită de rotirea împrejurul soarelui.

„Îmi plac vorbele mele, poete, dar de când pretinzi că eşti o asemenea dandana, deci unde am ajuns cu plăcerea? Când gloanţele oarbe nu-şi ating ţinta înseamnă că nu văd cu claritate până în viitorul viitorului, ia mai uită-te în buzunar sau în dicţionar şi caută sensul cuvântului *sens*, că prea dă, ca borhotul, peste margini şi abuzul mă îngrijorează, dacă există cu adevărat conserve de îngrijorare şi mai taci, numai tu vorbeşti, vorba cuiva dus cu vorba."

Închid ochii, strâng dinţii şi mă abţin, nu aş vrea ca nelinişte mea de a trăi, ah, nelinişte şi a trăi sunt probleme de nerezolvat în metafizică, inclusiv ce înseamnă „sens", „nonsens", „metafizică"? Întrebări nu se pun, chiar cele mai dificile, fiindcă nicio întrebare nu are răspuns:

„N-aş vrea să mă exprim necuviincios, povăţuitorule, dar am ocolit în stil şcolăresc bibliotecile", îmi dau cu părerea, nu din spirit de contradicţie, ci pur şi simplu fără sens, „nici mai mult nici mai puţin, unde, sus, mai sus, tot mai sus, pe rafturi, să nu-l ajungă nici cu scara, nici cu marea insurecţie, aşteaptă să ne certe bardul cu exilul şi cu nasul înfipt printre poalele Tomisului; în schimb, o, zeii-primi, o, zeii-adjuncţi, o, zeii-supleanţi l-au sprijinit pe o umbră a umbrei, pe nimeni altul decât pe Florin-mugurel de crin până i-au şlefuit pe deplin talentata graţie de-a caligrafia însutit, înmiit denunţuri cu vocaţie; ba încă, am vizitat cu asiduitate diferite locaşuri ale gloriei, cele mai pavoazate, lozincarizate, altfel zis, săli de adunări populare omagiale, stadioane tixite cu marii profesionişti ai aplauzelor."

Mă fulgeră omul Virgil, tocmai jignit în profesiunea sa de paharul gol sau golit cu devoţiune: „Pe dracu', aplauze, fiţe de fetiţe în chiloţei impetuoşi ori fără chiloţei!"

Îi torn un trăscău la repezeală, însă emoţiile mă copleşesc şi nimeresc numai pe de lături: „Bla!, bla!, bla!, ilustre maestre, am luat la rând săli sublime de congrese, stadioane sacralizate, însă nu nimerim nicăieri peste mici sifonării ca la mama acasă; dăm peste bodegi ale eternităţii, constelate cu seceri şi ciocane şi întreceri, dar nicăieri o sărăntoacă de cârciumă cu lăutari; numai separeuri ale perfecţiunii, cele mai progresiste şi optimiste; nicăieri o masă la botul calului; uite viaţa noastră cretină, însă nou-nouţă, încununată cu frunze roşii, culoarea sacralităţii, căci numai cu sacralitatea frunzelor roşii încununând viaţa nouă dialogăm; tocmai de aia, maestre în lumea tuturor maeştrilor, în loc de alte nerozii comitem poezii."

8. (În lipsa lui Ovidius, mai avem barzi vârâţi până în gât)

Plictisit să mă tot asculte, pentru că nu îmi astâmpăram niciodată gura, omul Virgil suferă penitenţa câte unei prelungite tăceri, până izbucneşte dintr-odată patetic şi vijelios:

„Mai citeşte scripturile după Dostoievski, să afli

De ce eşti *idiot*; discutam despre crame paradiziace, păi cum să nu, mai avem spelunci în panică, păi cum să da, pentru petrecerea recompenselor şi a chefurilor literare..."

Se îndârjeşte maestrul din tot sufletul, nu se mai opreşte,

„...şi a titlurilor de barzi vârâţi până în gât şi tot înainte, cu umerii şi cu piepturile impetuos forjate, dar ştii, blindate la treisprezece rânduri de luceferi pe cerul fundăturii Nisipuri,

Cerul cel mai urât mirositor şi senin şi constelat

Cu ditamai diamantele şi rubinele şi topazurile şi crisoberilele şi smaraldele, mai vrei, şi fenacitele şi spinelele şi granatele şi pisoarele, îţi mai dau, şi rodocrozitul

Şi turmalinele şi sârmele de rufe cu înghesuiala

De steaguri şi de alte cârpe fâlfâite, la uscat, merită osteneala!"; „E o lume înstelată pe mâneci, pe imnele bucuriei, pe imnele iubirii şi viţei-de-vie", încerc, cu prea destul insucces,

Să îi explic, „pe imnele patriei şi ale conducătorului

Patriei, întâi conducătorul, apoi patria, şi ale şampaniei şi ale vipuştilor, pe când pleaşca noastră de cer abia de-şi permite un carcalete şi două prune amețite la pahar."

Ca un om care ştie să râdă mai ales când nu este nevoie,

Maestrul strânge dinţii şi strâmbă din buze: „Nu da crezare tuturor pălăvrăgelilor, poete în restrişte, sunt numai nişte frumoase inutilităţi, tocmai bune de construit galaxii

Suprarealiste deasupra minunatului parc al universului."

.....

9. (Poem informativ şi trei comentarii despre arta monumentală (balşoi titan)

! merg şi merg şi discpolii ştiu, discipolii cunosc, discipolii
laudă-armonia şi-mi cântă pe toate vocile,
maestre la trup tânăr şi-acurat, maestre
într-un pom adevărat înfloreai fără păcat,
discipolii simt mândria locului unde-am visat
„La Floarea Cuiului în Cizmă", şi visând
ai lăcrimat, tu debutantă, eu bărbat.!
!
: tovarăşa statuie Vladimir Ilici ancorată
în cârlige de oţel pe soclul de granit poartă
un grandios palton de vară, dirijează, pe bune,
circulaţia pe Bulevardul Nisipuri tot înainte,
spre dihotomia dialectică între nepoezie
şi nonpoezie, numai şi numai cu clarviziune.!
!
: tovarăşa statuie susţine deasupra nasului
o frunte cu părul din geniale sârme în lupta
cu reacţiunea, cu viscolele, cu furtunile,
cu trădătorii cauzei, cu păsările cerului
(fără concepţie ideologică sănătoasă).!
!
: tovarăşa statuie a cârmaciului monumental
nu admite poeţi fără orientare, aceasta este
diversiune, aşa că eu vă salut, să trăiţi cât
universul, tovarăşă cu muie de statuie.!
!
: gura de bronz dialectic, de unde curg, rânduri,
rânduri, în fotolii, ierarhic şi disciplinat,
profeţii şi vizionarii imperiului universal

cu proletarul tuturor proletarilor în frunte.!
!
: gura de bronz, ochii săpaţi în bronz, caracter
de bronz, idei de bronz, ură de bronz,
biografie de bronz, umeri de bronz, mâini
de bronz, cu degetul arătător de bronz,
înfipt tot înainte, se scarpină de păduchii
de bronz, zgreapţănă orizonturile de bronz.!
!
! degetul scos din ochii lumii vechi, de găinaţ, degetul înfipt
în ochii lumii noi, de aur şi alte pietre preţioase.!

(fără semnătură)

.....

Strict confidenţial Exemplar unic

Notă de serviciu,

Omnia condescendentia, îmi face impresia că avem grave probleme de comunicare, era să scriu excomunicare, cu neobositul şi preţiosul nostru poet informativ. La început a fost cuvântul, deci îl urmărim creaţiile. *Ipse facto*, i le examinăm, i le supraveghem prin mijloace specifice. În permanenţă, i le controlăm cu discreţie şi sinceritate. Locotenentul de legătură va trebui să îşi asume misiuni cu atât mai vigilente, oricât i-ar impune sarcinile de serviciu să consume, dar cu echilibrată măsură, băuturi în tovărăşia sursei de informaţii, *o tempora, o mores*. De data aceasta, poetul nostru, *ecce homo*, îşi pierde cu desăvârşire discernământul, *viva voce*, se află foarte aproape de stări delirante. *Facit ignatio versum*, ne expediază frustrările sale, obsesiile înceţoşate, idei despre ceea ce presa partinică şi responsabilă nu poate să tipărească. *Videlicet* consemnarea unor asemenea gânduri profund periculoase se dovedeşte fatală în agitata breaslă a creatorilor de versuri, *hic iacet lepus*. În ceea ce ne priveşte, *sine qua non*, mărturisirile

accentuat subiective ne facilitează munca specifică de prevenire şi influenţare. *Hoc opus, hic labor est*, trebuie organizate, în ordine ierarhică, discuţii specifice şi analize responsabile, *bis repetitia placent*, cu toate cadrele implicate în sarcinile de urmărire şi control.

General-locotenent de informaţii,
semnătură indescifrabilă

.....

strict secret ecsemplar unic numărul 1

Ordon,

Informatoru numit fără semnătură „ciripitoru nostru" care îşi depăşeşte în mod grav şi abuziv şi ostentativ, şi unele, şi altele, atribuţiunele în cadru serviciurilor. Ordon că mai trebuie instruit. Să mi se prezinte dosarele care despre ce activităţi prestează, deoarece nu se prestează conform instrucţiunelor. De când îşi permite să vorbească în astfel de termeni cu statuia Marelui Vizionar şi Cârmaci ca de la monument de bronz istoric la monument de poem informativ? Ordon organului care să răspundă mai vigilent de instruire, cu sporit simţământ partinic şi sentiment patriotic de răspundere. Dacă informatoru nu se conformează însemnează că nu se adoptează situaţiei tactice deoarece se întâmplă fapte care este deloc întâmplătoare pe strada Nisipurilor în ordine ierarhică, care adică la baza întâmplărilor.

Colonel de contrainformaţii,
semnătură indescifrabilă

.....

Strict secret Exemplar unic

Scrisoare către,

Tovarăşe

General-Colonel,

Raportez că am studiat comentariul circumcis şi emis de tovul nostru general-lent, care cum le codifică dumnealui cu parole

foarte speciale şi secrete, de neînţeles fără instruiri de înaltă calificare în legătură cu unele înfăptuiri şi neîmpliniri în cadrul serviciurilor. Raportez că îmi permit să vă informez despre starea care de fapt s-a întâmplat în separeul special la un şpriţ profesional. Raportez că am servit un vin foarte bun cu friptură cot la cot cu garnitură, după care operaţiune permiteţ să raportez că tovul general-lent m-a întrebat cu scobitoarea, că serveam incluziv scobitori, şi a râs printre dinţi „Care este deosebirea între călăii din evumediu întunecat şi serviciurile care ale noatre sunt luminoase, democrate şi populare?", care adică m-a pus în faţa unor întrebări de învăţământ politic fără biografie. Am onoarea să raportez că eu care studiez numai aprofundat, aşa că eu care nu aveam la momentul chestionării în pregătire nici un răspuns documentat pe documente de Partidul şi de Statul nostru popular de unde până unde să dau un răspuns conform la un şpriţ cu tovul gradul comunicat? Care a doua oară am onoarea să raportez că m-a lămurit dumnealui că „Călăii în evumediu retrograd mânuiau scule (care deci unelte emblematice, seceri şi ciocane) de măcelărie", pe când, adică noi, aluziv serviciurile, care se înţelege cu claritate şi clarviziune, care „folosim unelte şi scule de ideologie, manifeste, rapoarte, cuvântări de înalt nivel ştiinţific şi teoretic". Raportez că în alte condiţii neprielnice care îmi rămânea fruptura în gât cu garnitura, care urmare din conştiinţă raportez asupra situaţiei provocatoare în care tocmai că mi s-a întâmplat la un şpriţ profesional cu ţigări, că serveam câte o ţigară cu brichetă, care cum că noi, adică organile, care îndeplinim jurământul către Patrie şi Conducător cu anumite scule în lupta pentru un viitor cel mai luminos pentru care întreaga omenire de muncitori, proletari şi alte categorii, care jur cu mâna pe drapelul drag şi sacru. Să ne trăiţi Tovarăşu general-colonel şi la mai mare, declar că vom învinge în lupta biruitoare care progresează pentru toate

obiectivele cetăţenilor din scumpa noastră republică muncitoare şi populară.

Colonel de contrainformaţii,
semnătură indescifrabilă

.....

10. (Omul Virgil îşi continuă argumentaţiile cu ştergerea nasului)

Perorează fără odihnă omul Virgil: „Dacă tot e pe vine vorba să ne proscrie cineva că vom ajunge sus, cât mai sus, în ştreang sau în paradisul suprem”,

Şi, spârcâind, îşi şterge ditamai nasul ideologic de roşu, întotdeauna roşu, cu mâneca:

„Întâi haide să-l ascultăm pe nou-nouţul Dumnezeu cu şapcă într-o apoteoză de insurecţii, steaguri şi alte boarfe de carnaval: baionete cu deviza

„*Pentru-Credinţă-pentru-Ţar-şi-Patrie*”,

Pahare de coniac armenesc şi plutoane de execuţie a insectelor umane; a sosit ziua, ora, zice stăpânitorul viitorului, a sosit minutul şi secunda marii sentinţe; numai de căpăţâna lui gândită, în numele suprem al iraţiunii, ce altă pacoste ne mai trebuie, când avem apocalipsa de mintea lui proclamată, nenorocirea de cuvântările lui vestită, ura de manifestele lui poruncită; după aventuri prin vremuri şi evi, prin ere şi epoci, din mii şi mii de trâmbiţe, tra-ta-ta-ta-ta-ta-taataaa!, necesitatea imperativă a istoriei îşi pune în mişcare tăvălugul...

Cine-i necesitatea imperativă a istoriei, cine-i marea cucoană, cine-a întâlnit-o vreodată pe mincinoasa asta?

... tăvălugul şi cântecelul de petrecere *Internaţionala*, cu lăutarii cei mai înaintaţi din lume, taci şi ascultă, la-la-la-laaa!, *Debout!, debout!,* sus batalioane, sculaţi voi oropsiţi ai lumii, mai sus, executaţi-i pe sătuii din răsărit până în apus, pe pişăcioşii pe garduri, dar şi pe şovăielnici, porunceşte el; ce funestă planetă, zic eu, se roteşte împrejurul ei, fără noimă, ca beţivul dezorientat ideologic, şi amestecă răsăritul cu apusul; ba trecem la luarea de ostatici, zice el, inventăm lagăre de concentrare şi, la muncă cinstită, pentru întreg poporul, vârâm răsăritul şi apusul; astfel, insurecţiile lui, numai ale lui, se înfăptuiesc, poc-poc-poc!, prin devastare şi strivire sub cizme roşii, de bronz potcovit, vezi în ce porcărie calci, dacă-i de câine e de câine, şi câinele e om.

Să-l ascultăm cu disperare cum neiertătorul zeu cu chelie şi bărbuţă de funcţionar la biroul de achitat amenzi ne trăsneşte cu pumnii în uşă, după miezul nopţii,
în uşă,
uşă,
uşă,
bum-bum-bum,
buf!,
deschide!, deschide!, deschide!, deschide!, deschide!, răcneşte nenorocita necesitate a istoriei, ne dărâmă casa cu pumnii înveliţi în demenţa lui, în scârba şi vrăjmăşia lui, deschide!, deschide!, dar întâi să mai comentăm o poezie de partid lăbărţată pe perete, trage de lanţ, să curgă apele, indicaţiile, puhoaiele, ovaţiile din robinete, băiete!...”

11. (Din partea omului Virgil, propunere de ascultare a ritualicului monolog)

Din robinete, băiete!... Aici, dindărătul perdelei mai-presus-de-roşie, tocmai bună să-i tragem un lustru încălţămintei-noastre-fără-minte, de nu am fi răzbit desculţi până pe utopicele meleaguri, pentru că mai mare, chicotim noi în pumni, decât o groapă pentru amărâtul de om este groapa pentru întreaga fericită omenire; aşadar, îţi propun să ascultăm monologul freneticului mântuitor de profesie, al treilea după Buddha şi Iisus, iar între secvenţe vom privi ţintă cerul, imaginează-ţi, cerul, să vedem dacă mai există, dacă mai rezistă, dacă nu se dărâmă.

Să nu ne luăm niciun fel de noţiţe, nici măcar orale, va să zică fără complicaţii teoretice despre cerinţele obiective ale dezvoltării producţiei de vorbe spre noi culmi ale oratoriei umane.

Să nu ne surprindă asupra faptului vreun detaşament de cekişti vigilenţi, repet, de aceeaşi profesie dotată cu cizme negre, cu pantaloni negri, cu pelerine negre, cu pălării negre, cu ochelari negri, cu revolvere negre, iar noi, mai mult morţi decât vii, în loc să umblăm brambura între ţinte, prinşi cu documente secrete în buzunare, de dragul viitorului, să ne lăsăm scuipaţi în ochi,

Da, somaţi, arestaţi, torturaţi, împuşcaţi, îngropaţi de braţul deghizat al mamei noastre istoria şi al tatălui nostru, aici e aici, cine e tătucul nostru?”

IV. Apocalipsa după lampa lui Ilici, revoluţionarul de profesie

Unu. Entomologul de profesie în pădurea finlandeză

1. La început a fost cafeneaua verde

„Odată cu fascinanta, minunat travestita mea resurecţie,
tocmai dincolo de lac, în pădurea finlandeză,
conspirativă, o cale pardosită cu pământ duce spre
cabinetul verde;

Iulie şi un mânz de şofran se tăvălesc deasupra mestecenilor,
îşi vâră boturile în bordeiul acoperit cu floarea-cucului;
Îmi sprijin cotul pe masa dintr-un butuc sub ştergare albe,
de in;

Şapca de piele, cu marginile uşor transpirate, veghează aproape
de călimară;

Mai încolo, cerul îşi înfundă în apă steagurile şi săbiile şi aripile
de înger străveziu;

În colibă, prietenul de ghiduşii în numele şi
înflăcărarea dragostei proletare, aranjează, imaculat,
cearşaful, pernele brodate cu trandafiri albi, şi mă
aşteaptă îmbăiat, relaxat, parfumat, cu zâmbetul pe
buzele fardate,
Binecuvântat fie extazul de-a sorbi, până la epuizare, drogul
acestei după-amiezi cu soarele în scăzământ, lângă o
ceaşcă de porţelan, cu arome de schwarz Kaffe
dialectică.”

2. Copilărie proaspăt mirositoare, pe când mari cratiţe

„Dinaintea porţii poposea o trăsură asemănătoare unei cutii de mănuşi, de unde cobora, ce rar privilegiu, un domn tânăr şi surâzător, cobora bucuria copiilor, ce lucru nemaipomenit era un frate mai mare, cobora în costum de călătorie pe frunzele de pătlagină o dată cu amurgul – şi încă o dată îl aud spunând:

O înserare este mai mult decât cea mai frumoasă poveste;

Copilărie visătoare în fotoliul moale, cărnos, sub lămpile cu abajururi de mătase, o, zile albastre de vară lângă fratele meu în vacanţă!

Miresme leneveau, de nuci prăjite şi de zahăr pârjolit pe plită, fericirea de neuitat a mamei şi graba slujitoarelor cu bonete construind castele de frişcă!

Copilărie, mari cratiţe, unde fierbeau dulceaţa de vişine! Încă un an şi-ţi voi spune, oraşule cu roiuri de muşte provinciale:

Să ai un frate şi să-l cheme Saşa, Saşenka!

Îndoaie-ţi castanii de şira spinării şi fă plecăciuni, de astăzi este domnul profesor la Universitatea din Sankt Petersburg, ceea ce înseamnă ceva foarte sus şi departe.

Pe când o trăsură aştepta la poartă sfârşitul vacanţei, mama aranja lenjeria în geamantane de piele stacojie, tata, cu barba de inspector şcolar, veghea din fotografiile de familie copilăria mea proaspăt mirositoare.”

3. Încă o dată despre deosebire între una şi alta

„Degustătorii de peisaje silvane au plecat sau nici n-au existat

vreodată, numai eu privesc crăpăturile negre pe
zugrăveala albă,
Mâna pipăie coaja mesteacănului ca pe o gravură a ridurilor;
Norul acela imită o crizantemă sau crizantema imită un nor,
cum să mai deosebeşti pământul de pământ sau norii de
nori, decât aşa, tăcând şi negândind la nimic, oricum,
gândind că nu gândesc la nimic."

4. Tribunul Popoarelor cu pişcoturi şi togă

„Pe casa noastră cu livada întotdeauna pe rod, bogată, se prăbuşi dintr-o dată o tăcere funebră, o cortină de ceaţă; frica se urzea între fraţi şi surori;

Uscându-şi lacrimile cu batista, mama povestea, nu înţelegeam prea bine, despre un tribunal, undeva, într-o depărtare fără formă, se decidea o sentinţă, aşa, în procesul fratelui meu, aflam că Saşa era anarhist, ce extraordinar, acuzat de complot, oricum, camuflase o bombă sub trăsura ţarului sau habar n-aveam, ceva împotriva ordinii de stat;

Mă bântuia fericirea, o aprigă exaltare, descoperem, cu toate emoţiile biciuite, ce familie avântată eram, sub semnul destinului, de elită!

Cum devorasem cărţi cu nemiluita, epopeile zeilor în războaie cu oamenii, Cronicile Romei şi Analele Revoluţiilor, mă înflăcărau marile vrajbe şi beţiile de fier ale răscoalelor, sfărâmătorii de tronuri, năvălitorii şi preţul păcii cântărit în sânge şi aur a lui Attila Hunul, genocidele marelui Ginghis-Han în împărăţiile Chinei şi în regatul Horezmului, focurile şi cenuşa lui Timur Lenk în Transoxiana, în Afganistan, în Anatolia lui Baiazid-Fulgerul, magnificele hoarde ale lui Batu-Han asupra Budapestei, Vienei, să spargă porţile Europei, cuceritorii de continente, primenitorii de obiceiuri, distrugătorii, scribii de epopei, cenzorii, instigatorii la

insurecţii, restauratorii de pământuri după cataclisme, extaziaţii şi inchizitorii cu rugurile şi paranoicii inventând războaiele să stăpânească numai crucea pământurile şi cerurile;

Sfântul Pavel, în cetatea Corintului, fascina cu anateme mulţimile; arătându-le cu degetul zeii păgâni, condamnaţi la focurile iadului, mă entuziasma; furioşii de neîmblânzit şi uneltitorii şi uzurpatorii, răspunzătorii de panici, divinizaţii şi freneticii mă făceau să vibrez, iluminaţii, devastatorii de cetăţi, socotitorii de spaime şi pogromuri, dispreţuitorii, izbândiţii, anticriştii, magnificii degustători ai aventurilor, gangsterii şi persecutorii şi Josua curăţind pogrom cu pogrom Pământul Făgăduinţei de toţi străvechii, vechii locuitori pentru proaspeţii, viguroşii, noii biruitori;

Asemenea tuturor mi-l închipuiam, pe umeri cu aurora boreală ca o togă de flăcări, tribun al popoarelor, de aceea ştiam, revolta lui nu încăpea între acuzaţiile judecătorilor, era predestinat să învingă în ultima clipă, o stea roşie îl veghea, şi Atotocrotitorul cel groaznic!

Tocmai şedeam în pavilionul cu viţă sălbatică, pe jilţurile de nuiele, serveam ceaiul cu pişcoturi, când o slujnică ne aduse pe tavă scrisoarea.

Cu degetele pe hârtia vibrând mama citea;

La ţipătul ei în hohote am simţit cum oasele se înmoaie în mine şi mă înăbuşă o strângere de gât;

Ceaşca foarte fină, de porţelan pictat cu flori de vişin, îmi scăpă din mâini, pătându-mi costumul.

Zile şi nopţi, nopţi şi zile m-am zbătut pârjolit de arşiţe, năruit în infern; mă torturau canibalii şi capul mi-era măcinat între pietre de moară;

O sală de execuţie îmi umplea coşmarurile:

Saşa sub ştreang, Saşa atârnând în spânzurătoare, Saşa coborât pe braţe şi astupat cu noroi, undeva, într-un cimitir de fortăreaţă.

Uzat, abandonat, am deschis ochii spre neant:

Spune, Dumnezeule, mărturiseşte, groparule, cine devorează pe cine?

Mă târam spre liceu fără să fi văzut unde ajungeam, ascultam fraze jalnice despre buna-purtare, dar ce mai aveam eu comun cu oamenii decât un trup; directorul şcolii flecărea, un prost peste măsură, nu ştia să tacă limbutul limbuţilor Feodor Kerenski, nu putea, palavragiul, pisălogul, mă dezgusta cu vorbe de tinichea, sfinţenia dinastiei, devotamentul faţă de patrie, credinţa în crimă nu este credinţa în Dumnezeu, ucigaş de ocazie, terorist, vorbe goale, vorbe impudice, disciplină, umanism, decenţă, milă, puritate, când îmi fu dat să aud:

Şi pe mine mă cheamă Saşa!

Atunci îl zăream: era un băieţel de frăgezimea acelor ani, cu fundă albă la gât, cu bretonul proaspăt aranjat, iar la pantofi, cu butoni de sidef.

«Fiul meu, Alexandr Feodorovici! Îl educ în cultul profund al repsectului, pentru a deveni un bărbat de nădejde.»

Şi directoraşul nu mă slăbea, rostogolea în pantă, în avalanşă vorbe, multe altele pe lângă ataşament, corectitudine, tărie de caracter, cumpătare, modestie, cinste, statornicie, generozitate, îmi dădeam seama, aşa, privirile îi treceau pe deasupra mea, ale mele pe lângă limbut, ne înţelegeam neînţelegându-ne, îmi tremura carnea pe oase, otrava mă topea într-o toropeală de minte întunecată.

Câteva zile mai târziu mă trezeam între cearşafuri, acasă; mama, la căpătâi, îmi trăgea tâmplele cu oţet aromat;

Altă oară, din întâmplare trecând pe lângă biserică, gândul meu repeta cu încăpăţânare, cu vrăjmăşie, cu totul obsedat să nu uit:

Pentru sângele fratelui meu, sângele lui spânzurat, nu te iert, lume de coroane, lume de case de bani, lume de mântuitori mincinoşi.

Lasă, Dumnezeule, ne mai întâlnim noi!"

5. Între dialectica naturii şi natura dialecticii

„Dintr-acolo vine o lumină piezişă; mestecenii pipăie pustietăţile
cu degetele; glasurile zilei par aceleaşi
Cu vonurile nopţii, cu stihia păsărilor şi a insectelor şi a umbrelor
din lună şi a vântului."

6. Arhitectul de profesie, mestecenii şi ceaiul de coacăze

„Nimic mai minunat sub stele, nimic mai aproape de libertate, ca voi, domiciliile forţate!

Pentru-un scandal într-un pahar cu apă, furtună între studenţi şi profesori, aromată cu puţină frondă juvenilă, mi-am înnobilat anonimatul cu o exmatriculare din Universitate;

Astfel, din provincialul cu manşete imaculate şi guler scrobit, mă transformam în martirul condamnat să se plictisească la ţară, un an de exil într-un cătun cu pavajul de bălegar;

Strict şi sever mă supraveghea un agent, dar pe lângă serviciile domestice, precum periatul hainelor şi lustruitul pantofilor, îmi aducea tocmai de la mama dolofane pachete cu prăjituri, geamantane îndopate cu opere complete, broşuri,

Cărţile de noapte ale fratelui meu;

Îmi amintesc de odaia incomodă, cu atât mai potrivită să mi se oţelească voinţa;

De cum se zărea de ziuă, îmbrăcam rubaşca de mătase albă, o încuiam până la gât şi-mi executam fără crâcnire pedeapsa de lectură forţată, chiar gândeam, scriam, fişam, clasificam apoi căscam şi-mi beam ceaiul de coacăze.

Dintr-o dată, împingând nervos la o parte lampa cu feştilă greţos mirositoare, m-a iluminat o flacără aspră, conducându-mă la clarviziune;

Chiar atunci dădu buzna din bezna inculturii toanta cu plăcintele ţărăneşti şi cu două cozi împletite gros;

„Profanezi momentul suprem!", „Ba o să înnebuneşti de răul cărţilor, conaşule baron, păzească Dumnezeu!", „Tocmai pe acest infam îl reneg! Uite aici, o lume fără providenţă, iar eu sunt arhitectul ei de profesie!", „Boierule, Doamne fereşte!", „De ce nu-mi eşti un băiat blond, pălăvrăgioaico, ah, seducător, cu bustul virginal, de fecioară masculină?",

Şi mujica o rupea la fugă, strigând: „Vai de capul meu, ce vorbe, cuconaşule!"

Noaptea evadam avântat, cu haina aruncată boţit pe un umăr, cu şapca de student trasă pe idei;

În clipele suverane, la miting, pe câmp, luam cuvântul cu ardoare:

„Tovarăşi mesteceni mai subţiri ca nişte gâturi de lebede, stejari în şube rebele, arini cu steguleţe roşii pe umeri şi steluţe la chipie! Ascultaţi-mi învăţătura şi urmaţi-mă în revoluţia mondială! Cutremură-te,

Lume a lui Dumnezeu, de sprâncenele mele încruntate! Citeşte-mi în ochi,

Lume a lui Dumnezeu, şi nu vei găsi decât stepe înmulţindu-şi popoarele!”

Din vigilenţă, nu pot recunoaşte la ce oră a nopţii îmi terminam plimbările conspirative, însă proletariatul internaţional să afle:

Pe îndelete, înaintea urcării în pat, îmi pipăi şoldurile din ce în ce mai înfierbântate şi-mi sorb ceaiul.”

7. Filozofia zăvoiului sau zăvoiul filozofiei

„Peste cabinetul verde sar mici sălbăticiuni zburătoare şi cad
într-o albastră depărtare de zăvoaie;
Nu ştiu de ce, dar soarele se umple către seară de flori tăiate
în fân şi de o linişte a buburuzelor, albinelor, albinuţelor.”

8. Conspiratorul de profesie în marile spaţii

„Te salut, Sankt Petersburg, capitală cu aureole boreale!

Mi-ar fi plăcut să-mi închiriezi un apartament cu vedere spre Nevski-Prospekt, unde să-mi beau, din sticlărie de Boemia, ceaiul cu miere;

Rapoartele de recomandare către poliţia secretă, oricât erau de promiţătoare, nu-ţi făcuseră nici o impresie, de aceea nu aveam alţi colţi decât ai mei, muşcam cu toată gura din forfota nocturnă a conspiratorilor;

Dezamăgitor şi penibil, mă înăbuşeam sub o diplomă de avocat, mai rău, îmi ucideam orice evadare către o carieră strălucitoare, pe când aşa, să mă proclam politician printre ideologi, ori cu atât mai încurajator, ideologul de profesie printre politicieni, ha, ha, ha, iată vârful baionetei!

La întruniri onomastice cu somoni tovărăşeşti pe garnituri din şapte feluri de ciuperci, organizaţia mea de anarhişti de profesie îşi maturiza oasele cu vin alb de Tsinandali, înota şi rupea alianţe în marea încăierare,

O, pahare sparte, o, pahare!

Ce-mi păsa mie de viaţa lăcătuşilor şi de moartea fierarilor, nici să le strâng mâinile mânjite cu motorină, nici să le cântăresc sudorile, însă la vin roşu de Teliarni era nevoie de un degustător iscusit!

Cinste vouă, poliţiştilor, şi minunatului vostru ajutor!

Sus, pe un cazan de locomotivă, tocmai îmi declamam lecţia de oratorie, prevesteam surpări de imperii financiare şi primeam aplauzele avântate ale agitatorilor;

Chiar atunci aţi găsit prilejul, în ochii lumii, să-mi interziceţi discursul patetic, mai mult, să mă invitaţi, cu trăsura, la închisoare, însă vă rog să rămână între noi amănuntul ezoteric: denunţul îl trimisesem eu, turnătorul de profesie!

Îndărătul gratiilor, celula albă, de var şi de cearşafuri imaculate, nu era convenabilă, ba îmi producea grave stări depresive;

În unele zile mă odihneam, aşterneam pe hârtie manifeste, ori mă abandonam plăcerii de a citi în biblioteca închisorii, de unde expediam tovarăşilor, prin gardianul de serviciu, scrisori de o inestimabilă valoare caligrafică pentru revoluţia mondială, iar mamei, lista disperată cu obiecte vitale: ace de cravată, pâslari, o căciulă, paltonul de iarnă căptuşit cu miel de Astrahan şi, într-o cutie de pălării, savarine cu frişcă.

O, clipe supreme de binecuvântare!

Curtea Imperială de Justiţie faţă în faţă cu protestele tuturor proletarilor îmi recunoscu meritele şi renumele:

O sentinţă de deportare în marile spaţii ale martirajului!

Iată oceanul şi muntele şi cerul meu cu stele, iată diploma de Conspirator de profesie!

Iată-mă admis în secta sublimă!

Emoţionat, la despărţire, am acordat gardienilor autografe pe fotografiile mele,

O, Sankt Petersburg, capitală cu aureole boreale!"

9. Nasturii în lumina plusvalorii

„Între coliere, monede de cositor, cercei, rupturi de broderii
mă răsfăţ întins pe spate, eu, entomologul de profesie,
Un fluture mi se aşază pe nasturele vestei, al treilea de sus în
jos, sidef alb pe sidef negru."

10. Omul de pe Lena, omul cu bastonul-umbrelă

„Crunte vremi ale deportării în Siberia, saloane şi piane de culoarea camerelor de tortură!

Primeam ziarele cu săptămâni întârziere, de asemenea corespondenţa, pachetele cu lenjerie franţuzească de corp;

Tolănit comod între mobile sculptate şi oglinzi veneţiene, citeam în biblioteca domnului comerciant ediţii rare, în samovar fremătau mirodenii;

Asta nu mă împiedica nici să-mi fac, iarna, partidele favorite de patinaj, nici, vara, înviorătoarele plimbări cu bastonul-umbrelă;

Contemplam de pe ţărm călătoria apelor sub laptele solemn, hei, voi, invazii de nouri;

Adeseori îmi plăcea să pronunţ: Omul de pe Lena! Teluricul, năvalnicul, turanicul meu nume creştea peste munţii de cuarţ şi potopea stepele înşăuate la hergheliile Răsăritului.

Eu, Omul de pe Lena! Eu strigam cu pumnii la cer înaintemergătorul, cutremurătorul, năprasnicul meu nume şi auzeam cum plutoanele de execuţie vor saluta cu tunete revoluţia universală;

Omul de pe Lena! Şopteam printre dinţi apoca-lipticul, aprigul, asiaticul meu nume şi-mi dilatam buzele într-un zâmbet;

Nimic nu mă umilea mai profund ca lipsa de lux din izba aceea revoltător de ţărănească, unde îmi desăvârşeam pe manuscrise cea mai înaintată gândire, de cu seară până în zori, la o lampă cu duhoarea de gaz a dezgustului,

O, înserări, înserări ale înserărilor!

În conacul guvernatorului, la întrunirile cu icre negre şi nisetru pe felii de lămâie ale Uniunii pentru Eliberarea Clasei Muncitoare îi convocam pe agenţii poliţiei secrete la partide împovărătoare de poker,

Iar pe un tânăr pădurar, sculptat până la minunăţie de tovarăşa biologie, la vibrante călătorii printre tufişuri de scoruşi, să iubim frumuseţile neasemuite ale naturii,

O, Siberii, fiţi binecuvântate Siberii ale Siberiilor!”

11. Dezvoltarea entomologiei de la utopie la ştiinţă

„Îngropat în cupa unei flori – cu ochii deschişi să mă gândesc
ce bine ar fi să ştiu numele tuturor famiiliilor de bondari,
sau bărzăuni, sau bonzari.”

12. Luptătorul de profesie faţă cu duşmanii

„Camuflat sub căciulă, cu paltonul din blănuri de Astrahan pe umeri, cu o mică valiză pe genunchi, aproximativ la miezul nopţii zăream prin geam un întuneric de schwarz Kaffe.

Începea străinătatea: la revedere, Sankt Petersburg, oraş tăvălit în aurore boreale, la revedere, Rusie, pământ cu lanuri de hrişcă şi plite fierbând soleanca;

Inima, ştiam că este ea, îmi tresărea alături de câţiva călători, nişte agasante insecte fără importanţă;

Pentru că eram în mod strălucit însuşi Emigrantul de profesie, luptam cu abnegaţie, nici uitând, nici iertând;

La Köln, vizitam fără interes catedrala, aş fi preferat o cafenea;

La Paris, ieşeam cu mama la plimbare;

Frecventam, mi se pare, la Londra nişte mitinguri, ba chiar un cartier, mi se pare, muncitoresc, ceva totuşi foarte curat şi liniştit, ce să mai zic de restaurantul meu favorit, unde studiam, în timpul liber, din ziare, mişcarea proletară, revoltele împotriva capitalismului sălbatic;

La Geneva, locuiam în grote mobilate, serveam trei mese pe zi, cu desert, preferam îngheţata cu portocale, la pensiune, şi cafeaua cu frişcă elveţiană;

Pe suflet mă apăsa o povară: tocmai mie, Predestinatului de profesie, partidul să-mi refuze, din banii gunoierilor, de cotizaţie, închirierea unui apartament cu saloane de primire, sufragerie cu masă pentru douăzeci şi patru de proletari de profesie, dormitoare, cabinete

De meditaţie şi de redactare a discursurilor, şi, crimă împotriva umanităţii, să nu-mi achite niciunul din mici dejunurile la restaurantele cu blazon, cinele şi supeurile după spectacolele de teatru;

Ei bine, în apeluri, în rezoluţii, îi sfâşiam cu încrâncenare pe membrii Comitetului Central, le demascam furibund isteria, mârşăvia falimentară, grotescă;

Afară cu duşmanii de clasă din rândurile noastre, reformiştii, lichidatoriştii, şoviniştii, economiştii, defetiştii, deviaţioniştii, sindicaliştii, împăciuitoriştii, centriştii, antiparti-nicii, pacifiştii, scizioniştii, abstinenţii, la gropile de gunoi cu provocatorii!

Să triumfe convivii de cafenea, cadrele devotate, animatorii de încredere, turnătorii de profesie în pahare!”

13. Cititorul în constelaţii şi alte eşecuri

„Mireasma văratică a timpului adaugă fisură lângă fisură în coaja
mestecenilor;
O viespe zboară, nu are importanţă încotro, şi-i privesc absenţa
în constelaţia fără nume, de petale, stamine, praf aurifer,
ca şi cum aş citi într-o carte şi n-aş înţelege nimic.”

14. Plimbări cu automobilul, noaptea, pe străzi liniştite

„De lux, să-mi poposească la scară, cu felinarele stinse, un automobil *Rolls Royce Silver Ghost*, primul din stilata mea colecţie, şi un bărbat grav, în frac impecabil, să te invite la o plimbare până în zori, pe străzi liniştite, dialogul nostru rezumându-se la o prelungă tăcere;

Să-ţi oprească la scară, cu felinarele oarbe, în alt miez de noapte, o trăsură fantomatică şi un bărbat, în uniformă de academician, să te invite într-o călătorie spre nicăieri, prin umezeala de sare a beznei, şi nici un gând să nu-ţi tortureze mintea;

Mai apoi, un alt model de trăsură, cu felinare negre în acea întunecime cu mari insecte fosforescente, să-ţi oprească la scară şi un bărbat, îndărătul ochelarilor de fum, să te poftească solemn

la o promenadă nocturnă şi numai tropotul cailor să ritmeze, cu siguranţa unui metronom, pulverizarea secundelor;

„Ucenicule al nostru, baron Zederblum, pentru Excelenţa-Voastră nimic nu există, nici morală, nici justiţie, nici umanism, nici Diavol, nici Dumnezeu!"

„Vă confirm. Recunosc numai revolta şi ura, însă numai teroarea şi pogromul stârnesc măreţia şi groaza."

„Cât vă invidiez credinţa implacabilă!", îmi spune. „De fapt, omul este un experiment ocult."

„Cu mult mai mult. Este repetiţia din culise a celor mai bestiale conflicte; combinaţi otrăvurile cele mai toxice, libertatea cu lupta de clasă, individul cu masa, bestia umană cu lupta de rasă şi, mărturisiţi, ce veţi obţine?"

„Un ocean de sânge sub o coroană mortuară pe fruntea planetei."

„Să nu ne temem de sacrificii, sunt un fortifiant; să nu dispreţuim nimicirea, este un vindecător nemilos, dar eficient."

Bărbatul negru tăcea, sau îl obligam să-şi rumege muţenia;

„Să înălţăm pe culmi o lume fără Dumnezeu! Rămâne să instalăm ceva, un ciocan de aur, să presupunem, sau pe oricine, un Mare Maestru, în locul vacant, astfel fiara ori va supravieţui în cârdăşie cu noi, ori va pieri de frica noastră;

Cel mai flămând să-l mănânce pe flămând, cel mai deznădăjduit să-l demaşte pe deznădăjduit, cel mai îndurerat să-l duşmănească pe îndurerat, ura tovărăşească să uzurpe mila dumnezeiască, poftim esenţa luptei tuturor împotriva tuturor."

„Vă aşez pe ochi acest bandaj, purtaţi-l cu venerabilitate!"

Mergeam pe jos, la braţ. La o percheziţie, mi se ridicară monedele şi paşaportul; ni se deschideau şi ni se închideau uşi;

urcam scări, coboram scări; luam loc pe un scaun; mi se dezleagau ochii;

Mă aflam într-o cameră asemănătoare unei cutii de bijuterii, cu tapetul de catifea neagră; o lumânare, în sfeşnic, îmi arăta, pe un perete, două oase încrucişate sub un craniu roşu; vedeam secera şi ciocanul; vedeam cocoşul de bronz; citeam inscripţiile unei embleme adunând laolaltă echere, compasuri, fire de plumb; o voce îmi şoptea:

„Prin aceste semne veţi începe o viaţă nouă, veţi provoca un destin nou; vă rugăm să reflectaţi la ce-aţi înfăptuit în anii de ucenicie şi la ce veţi realiza de acum înainte pentru cauza noastră comună."

Încălţat cu ciorapi roşii, parcurgeam la pas un labirint. Podeaua era pictată cu pătrate albe şi negre; pereţii păreau albaştri; în Templul prelung, cu draperii purpurii, mă aşteaptau şapte bărbaţi, i-am numărat de mai multe ori, şapte necunoscuţi în uniforme de ceremonie, cu şorţuri; mă chestiona tovarăşul aşezat pe tron, sub steaua inteligenţei, în cinci colţuri;

„Ştiţi unde vă aflaţi?" „Da. Pe treapta întâi, a hotărârii în urcuşul spre alianţa universală."

„Cunoaşteţi Sacra Treime din resurecţia căreia vă extrageţi esenţa şi viaţa?" „Mă aflu pe treapta a doua, a propăşirii. Tatăl meu este Adevărul Partinic; Mama mea este Lumina Partinică."

„De unde vin lumina, adevărul şi dreptatea?" „Mă aflu pe treapta a treia, a raţiunii. Adevărul vine de nicăieri şi nu are unde ajunge; lumina vine de la Răsărit; dreptatea vine numai din formele gândite de Maestru, calculate de Calfă, cioplite şi finisate de Ucenic."

„Dacă Maestrul gândeşte şi hotărăşte, Calfa calculează, cunoaşteţi uneltele Ucenicului?" Răspundeam: „Mă aflu pe treapta a patra, a adevărului ascuns. Ucenicul are două braţe înarmate cu voinţa şi forţa, secera în alianţă cu ciocanul."

„Enumeraţi virtuţile fundamentale"! „Mă aflu pe trapta a cincea, a muncii silnice. Iată virtuţile: voinţa de-a păstra secretul, puterea de-a păstra secretul, devoţiunea de-a păstra secretul."

„Cum vă potriviţi ceasul, pentru a afla ora cea mai potrivită pentru acţiune?" „Mă aflu pe treapta a şasea, a răbdării; ceasul se potriveşte în aşa fel încât ora, minutul, secunda supravegherii să nu se suprapună peste ora, minutul, secunda, acţiunii."

„Pe ce se vor sprijini faptele?" „Mă aflu pe treapta a şaptea, a răsplăţii. Se vor aşeza pe trei piloni: Forţa-Ura-Forţa. Cel dintâi execută; cel de-al doilea ascunde; cel de-al treilea nu ştie nimic."

Recitând un poem despre zidari în munca lor aspră, tovarăşii îmi aşezară, pe rând, semnele gradului;

M-am apropiat de tron; o mână îmi întindea un revolver de sublimă artă, cu stele de safir pe mâner;

„Ucideţi acest manechin! O moarte mai mult înseamnă un pas mai puţin spre absolut!"

La scara vilei, înaintea zorilor, odată cu roua, poposea un *Rolls Royce Silver Ghost*, podoaba unei stilate colecţii, de unde coboara un tânăr bărbat cu baston de abanos lustruit;

Tocmai se întoarcea, proaspăt şi surâzător, de la plimbare, iniţiat în vinurile, cele mai enigmatice, ale nopţii, şi beat, încântător de beat,

O, automobilul cu felinare stinse, o, roua pe nisipul străzilor liniştite."

15. Unele plante sunt mai proletare decât altele

„Din păstaie răsucită a borceagului îşi ia zborul o gânganie
într-o enigmă perfectă;

Pe covorul de muşchi, niciodată tocit de vremuri şi plăcut
la pipăit, cu tălpile goale, era să strivesc un cosaş de un
verde străveziu, noroc de-o floare, probabil piciorul-
cocoşului, unde s-a refugiat dintr-o săritură;

Bijuterie vegetală, mi-aş prinde-o la butonieră."

16. Supeurile mele, decorurile mele

„Nişte imbecili drogaţi cu utopii democrate, pălmaşi prin fabrici murdare, nituitori de poduri şi ciocănari, iată cine, în congrese, mă obligau să le înghit până la greaţă pelteaua;

Însă ciocane de fier, nevăzute, seceri ocrotitoare şi revolvere îmi săriră în ajutor ca eu, cel mai devotat cadru, să triumf, da, eu, tribunul bun de gură, eu, animatorul de cea mai multilaterală încredere;

Calfe ciopliră în piatră tare, Ucenici enigamatici înlocuiră uneltele mai tocite cu dălţi noi, dornice de afirmare, stilizară aici, tăiară dincolo, până şlefuiră o sectă anume pentru mine, cu saloane de primire la o singură masă, roşie, a tuturor membrilor, cu supeuri după spectacole de teatru, cu voiajuri de plăcere;

Astfel, în zgomotul aplauzelor de adeziune, mă încoronam odată pentru totdeauna cu marile virtuţi ale Îmblânzitorilor de popoare!

La ce bun clicile muncitorilor, la naiba cu toţi nespălaţii şi necunoscătorii în artele trupului înfierbântat, încă o dată la naiba, dar nu oricum, faţada să o păstrăm, da, cearşafurile spălate în oculta familie şi măştile şi firmele şi cotizaţiile;

O, decoruri de cafenele! Îndărătul vostru îmi coceam libertatea să respir într-un fel mai amplu, mai universal, până la capătul gândurilor;

Zile şi nopţi, nopţi şi zile cu ochii întredeschişi pe atlase, proiectam revoluţii secrete de cucerire a lumii, în laboratoare astrologii îmi alcătuiau horoscoapele, pe când eu ştiam ceea ce ei habar n-aveau.

O, proiecte, o, decoruri!”

17. Contribuţii la critica adevărului şi a falsului

„Lumina doar pare uşoară şi foşnitoare;
În realitate e o apăsare a tuturor stelelor, a celor văzute şi
a celor nevăzute, prăvălind ceva paradisiac, ceva
albastru, ceva calm.”

18. Vizionarul de profesie în lumea fără gust, cel puţin al amărăciunii

„Era într-o seară de iarnă elveţiană;

Focul din șemineu mă predispunea la meditaţii dintre cele mai dezolante, când mi se împlini o previziune:

Moartea aduce noroc;

Ziarele strigau pe toate glasurile despre minunea de la Sankt Petersburg, cu cât mai nesperată, cu atât mai copleşitoare;

Cortegii de moşnegi cu icoane şi prapuri, gloate de femei şi copii cântau în gura mare, convoaie de cerşetori se târau, şi călugări cu portretele ţarului, să le primească tătucul Nicolae, el cu mâna lui, o petiţie, când regimentele de cazaci săriră la bătaie, smulgeau săbiile şi tocau în carne vie, ca la regulament;

Atât i-a trebuit răbdării să-şi sară din ţâţâni, urgia şi flăcările se întinseră, ţăranii, demenţi de felul lor, înnebuniră de tot, înşfăcară furcile, ciocănarii nu se lăsară mai prejos, soldaţii ieşiră la răscoală cu puşca şi baioneta, bisericile se umplură de afurisanii şi ţara de revoluţie;

Aş fi preferat o întârziere de câteva minute, oricum nu suportam deranjul la ceaşca de ceai;

După ultima sorbitură, mă proclamam Rebelul de profesie, părtaş activ la toate luptele de stradă, îmi recapitulam în minte mestecenii din patrie odată cu lozincile cele mai arzătoare:

Slavă lor, revolverelor şi săbiilor, zăpezilor şi grevelor generale, viscolelor şi şarjelor de cavalerie, baricadelor şi suliţelor de lemn pe drumurile stepei!

Să dirijezi o revoluţie din vila de la Zürich, cu vitralii de gheaţă înflorind ferestrele, iată o povară mai mult şi un confort mai puţin!

Dintr-un punct numai de mine ştiut, al plaselor de păianjen foarte subtil ierarhizate, Maiestatea-Sa Kaizerul de la Berlin îmi şuşotea prin telegrame cifrate, eu îi dădeam lecţii, îi dresam generalii din Marele Stat-Major cum să îndoape Rusia, Rusia asiatic pământ, cu agitatorii cei mai devotaţi;

Agenţii mei, picaţi pe nepusă masă din blestemata depărtare, îmi recitau pe de rost rapoartele, la rândul meu îi serveam cu Veuve

Clicquot şi cu instrucţiuni secrete, să-mi închirieze mai multe vile, îi băteam pe umeri, glumeam, le ofeream comentarii politice şi lichior de cafea, eram protestatarul de profesie, reformatorul înverşunat, animatorul vizionar;

Din respect pentru Codul de Reguli Conspirative, coboram din vagonul de lux în gara Finlandia, cu pălăria pe frunte, cu valiza din piele de antilopă într-o mână şi cu umbrela în cealaltă, coboram pe caldarâmul inestetic la Sankt Petersburg, coboram în arenă sub ochii vigilenţi ai gărzii de corp, coboram în lupta făţişă de editare a ziarelor călăuzitoare, convocam sistematic şedinţe de redacţie, mergeam uneori la tipografie, prezidam, salutat cu discreţie de ofiţerii serviciilor secrete, conferinţe de scindare, conderinţe de unificare, banchete şi supeuri, auzeam pentru prima oară de sovietele soldaţilor, ale ţăranilor, le sancţionam cu două cuvinte, prostii, prostii, prostii, prostii; explicam:

Nimic nu e mai periculos decât un Parlament, unde flecarii, da, abstinenţii să-şi facă iluzii constituţionaliste!

Să ardă insurecţii armate, multe, mai multe, să clocotească şuvoaie de sânge, mari, mai mari, să bubuie salve de artilerie, devastatoare, mai devastatoare, aşa da, să se răzvrătească agenţii pe crucişătoare, pe torpiloare!

Îmi amintesc de vila cu fresce, locuiam acolo, în preajma pădurii, veneam adeseori în capitala cu aurelole boreale, vizionam spectacole de teatru sau mă plimbam ilegal pe bulevarde, noaptea comentam cu instructorii şcolii militare tactica asalturilor de stradă ori despre bombele artizanale, eu însumi studiam arta loviturilor de stat, mă iniţiam în tehnica minării, custodele Bibliotecii Imperiale îmi împrumuta pe numele său cărţile, i le înapoiam cu promptitudine;

Primeam aplauze la întrunirile cu tovarăşii, aplauze în ropote; de prea multe ovaţii furtunoase, revoluţia m-a surmenat, aşadar,

acea nesperată, admirabilă înfrângere a adăugat învăţăturii mele o teză nouă, de o bogăţie inestimabilă:

Când eşti pierdut, nu dispera ca mediocrii, ci fugi, lansează-te cu arme şi bagaje în bucuria de a nu fi învingător;

Pedeapsă dreaptă la nesupunere, poliţia aresta pe capete, omora în bătăi, surghiunea la ocnă, caraule de-a călare din prival în prival croiau spinările cu nagaicile, convoaie de lănţuraşi răzbeau prin stepele plantate cu spânzurători, călcau pe morminte la strigătul „Marş înainte!”

Instigatorii la răscoală şi luptătorii cu mâinile întinse boceau şi oftau, se jeleau, cerşeau în gura mare dărabul de pâine pe uliţele satelor, paznicii pocneau bicele, măicuţele deşertau pomenile în gamele, vărsau lacrimi de chinul glotaşilor, însetaţilor, desculţilor, osândiţilor;

Numai din stimă pentru eventualele represalii m-am aventurat pe gheaţa subţire, fără valiza din piele de antilopă, fără gardă de corp; cât pe ce fuga să mă coste o moarte stupidă, astfel am răzbit pe marea împietrită, sub gerul năprasnic, până la vaporul staţionat numai dintr-o întâmplare, la sugestia Marelui Stat-Major al Kaiserului;

Oraşe, oraşe neospitaliere, în absoluta voastră ignoranţă valoram cât un ucenic banal de prăvălie, vai de preţul emigrantului într-o lume a lui Dumnezeu, unde numai aurul străluceşte, şi aureolele;

Nimic mai uzat, mai fără gust, măcar al amărăciunii, decât acel dineu în onoarea mea, la Berlin;

Aceeaşi pensiune, cu tacâmuri ieftine, de alpaca, şi cu pensionari obscuri mestecându-şi desertul, la Zürich;

Aceleaşi plimbări cu bicicleta sau răsfoitul plictisit lângă tarabele buchiniştilor, la Paris;

Aceeaşi ceaţă reacţionară, la Londra;

Aceleaşi excursii pe munte, îmi plăcea să culeg trandafiri alpini, la Berna;

Burguri, burguri oculte, în igrasia voastră, la subsolul celei mai lamentabile decăderi, între micul dejunul şi ceaiul nocturn, eram rentierul de profesie."

19. Dialectica naturii în asalt

„În cabinetul verde, peniţa de aur păşeşte pe hârtie; aud
sunetul, cum braţul ridică tabla străveche, de piatră, şi o
zdrobeşte, a legii;
De-aş adormi, prin somnul meu ar trece o mierlă."

20. Instigatorul de profesie la o ceaşcă de ceai

„Saramură întunecată, valurile săltau balizele şi geamandurile, izbeau luciul zgrunţuros, de fier vechi, al vaporului;

Bine ai coborât pe chei, mamă!

Mâinile tale îmi aduc în memorie duminicile cu pantaloni scurţi şi cu ciorapi trei-sferturi, albi, de bumbac;

Din vreme în vreme îmi permit să călătoresc, mamuşca, sunt Voiajorul de profesie, plec din ţara cu trandafiri alpini şi cu oră fixă la masa de prânz, dar mai ales cu biblioteci închise după-amiaza, şi ajung până aici, unde aerul nordic, frecat cu răşină, şi cheresteau proaspătă, suedeză, inundă cheiurile;

Ca acasă, ne place amândurora să lenevim în fotolii, la o ceaşcă de ceai, dinaintea şemineului îndopat cu lemne de brad;

Neiertător, neiertător, neiertător, în pieptul meu arde un rug; îi hrănesc jarul cu turnee de conferinţe, cu plenare, congrese şi abisale deziluzii;

Aseară, în adunarea docherilor, mă vedeai pentru întâia oară la o tribună; nu ştiu ce mă face să cred, nu discursul meu îţi era dat să îl auzi, ci retorica altuia, cândva, undeva, într-o sală de tribunal, sobră şi grea;

Îţi pândeam buza de jos, tremurul ei, şi obrazul dintr-o dată livid sub răsăritul, pe frunte, rece, al transpiraţiei;

Curaj, mamă! Încordează-ţi voinţa şi priveşte-mă în ochi! Da, sunt Instigatorul de profesie, Iniţiatul în blasfemii şi misterii, un Distrugător, un Inspirat!

Fericiţii hamali, nu la ei mă gândesc, nici la fermieri, nici la săracii săracilor!

Dispreţuiesc filantropii, milostivii; de dimineaţă până seara, de seara până dimineaţa mă extaziază o muzică neagră, îi respir fluxul de carne şi sânge pe hărţile vânturilor şi curenţilor;

Vreau dictatura proletarilor, bunul meu de elită!

Nici un infern nu este încăpător să-mi răscumpere descurajările, deportările, disperările cu dinţii strânşi, maniile, umilinţele, şi nici un triumf;

Frigarele din marile cazărmi de gropari să proclame un singur imperiu planetar, iar pumnul meu – pisc al noilor dogme!

La revedere, mamă! Nu mă vei admira niciodată îndeajuns, precum nici eu prăjiturile tale cu frişcă; de pe puntea pasagerilor, fă-mi semne de bun rămas, cu mănuşa neagră, de dantelă!”

21. Un artist al arcuşului îmi prezintă omagiul muzicienilor din lumea întreagă

„De dimineaţă, o rază de lumină furişată nu ştiu cum prin
acoperiş mi-a scos din buzunarul de la piept un greier –
Probabil îmi oferise peste noapte un concert, îmi pare nespus
de rău, un greier de pluş, într-o noapte de pluş,
cântându-mi o romanţă de pluş."

22. Ratatul de profesie între bucurie şi tristeţe

„Picior peste picior, singur la o masă, răsfoiam ştirile despre bătrâna prostituată Europa: aceleaşi ofensive prin baricade de sârmă ghimpată, aceiaşi proşti în uniforme de soldaţi, aceleaşi proteste plictisite ale domnilor pacifişti, acelaşi război mondial refuzând să se transforme în revoluţie mondială,
Numai în ceaşca mea se răcea cafeaua;

Ce elanuri teoretice, ce avânturi practice merita agonia internaţională decât să admir prin fereastră zăpezile lui februarie, ba mai grav, din disperarea mea de o viaţă nu trăgeam nici un profit, nici un blazon, nici un cont în bancă, nici un corp de pază, nimic, numai pericolul de a deveni, pe zi ce trecea, Istovitul-tot-mai-aproape-de-bătrâneţe, Ratatul de profesie,
Nişte căzături, eu şi baba nevropată Europa;

Discrete, şoptite, dezinteresate, tratativele cu nemer-nicul de Kaiser dansau într-un fel ciudat, de tangou argentinian, un pas înainte, doi paşi înapoi, uniforma împăratului de la Berlin avea mai multă încredere în carnea lui de tun pe fronturile ruseşti decât în serviciile mele;

Ce-mi rămânea mai bun de făcut, nimic, vorbeam fără poftă cu patronul cabaretului, cum mergeau afacerile, mediocru, eram oaspetele stimat şi permanent al cafenelei „Voltaire”, un fel de filozof împăciuitorist şi idealist,

Mai veneau nişte poetaşi sau pictori, aşa ceva, un idiot şi un ratat, unul Tristan Tzara, altul făcea figură de aiurit cu ochelari, unul James Joyce, un miop, un psihopat, un paranoic,

Sorbeam împreună la aceeaşi masă, nu dialogam, înşiram vorbe, discuţii despre arta pentru artă, indiferente, se ridicau să plece, eu mai rămâneam, întotdeauna, afară se adăugau zăpezi de februarie peste zăpezi de februarie;

Tocmai dormeam, păşise cu mult peste miezul nopţii, când lumina veiozei mă trezi: erau veşti de cea mai gravă importanţă; proptindu-şi coatele pe masă, mitocăneşte, agentul de legătură îmi număra:

Degetul gros: Herr Kaiser Wilhelm are de gând să-i aplice Rusiei, asiatică năvală de vânturi, un dezastru de să-l ţină minte; drept aceea, nu răstoarnă tunurile şi mitralierele în ofensivă, cât manipulează spionii în războiul secret;

Degetul arătător: Călugăr şi sfânt cum te uiţi pe deasupra, vrăjitor şi terorist cum scormoneşti mai dedesubt, un Grigori Efimovici Desfrânatul face ţăndări şi cioburi comanda armatelor ruseşti, dezbracă nevestele miniştrilor, prosteşte generalii să-şi trimită la groapă diviziile, aruncă din scaun demnitarii, iar pentru toate şarlataniile tătucul Nicolae îi cade în genunchi şi imploră să-l binecuvânteze un popă de magie neagră, pe când şoarecii dau iama în Siguranţa Statului;

Degetul mare: La Petrograd, capitala cu aurore boreale, agenţii englezi îşi dau mâna cu muscalii, laolaltă Insula Putingului şi Imperiul Basamacului; pun lumea la cale, urzesc, pândesc până apucă un fir de coadă; un prinţ, o balerină, câteva dame

de consumaţie din familia imperială atrag pe zănatic la un chef cu tămbălău şi-l fac să nu se mai sature de prăjiturile dospite în arsenic, dar sfântu' nimic, are pe diavolul în el, nici otrăvit cu vin, nici împuşcat, nici zdrobit cu paturile puştilor nu se hotărăşte să moară, şi nici atunci oricum, ci numai sub Neva, cu un sloi de gheaţă în spate;

Degetul mijlociu: Uniforma de împărat a prusacului nu se lasă mai prejos, înarmează gărzi de şoc în capitala cu aurore boreale, mituieşte echipajele pe crucişătoare, cumpără ofiţerii, şperţuieşte pletora de partide democrate să îndrăznească orice nebunie, numească-se oricum s-o numi, anarhie, revoluţie, lovitură de stat, numai să dea foc pe dinăuntru casei, altfel nu are cum zvârli afară din război Rusia, Rusia, ţară de mesteceni şi de mujici la ţesălat caii;

Degetul mic: cât mai curând, azi, mâine, poimâine, va percuta o lovitură, cea mai spectaculoasă; divizii de pe front mărşăluirsc spre capitala cu aurore, cât le trebuie soldaţilor să-şi implânte căciulile în baionete şi să fugă din tranşee? Cu Parlamentul pus pe fapte şi cu mitraliera în piept, ţarul n-o să aibă altă salvare decât în abdicare, apoi toţi răsculaţii îşi vor primi răsplata: unii fotolii de miniştri, grade de generali, alţii bucuria că ţara scapă de război odată cu tătucul Nicolae;

Mă bucuram puţin, mă întristam;

Adică nişte ciocănari în mantale de soldaţi, nişte ţărani înhămaţi cruciş la cartuşiere, nişte parlamentari de neîntrecut la retorică, în câteva cuvinte, duşmanii poporului, et caetera, şi încă de o mie de ori et caetera, să-mi fure tocmai mie, Conspiratorul de profesie, cu diplome de deportare în marile spaţii ale martirajului, recompensa?"

23. Entomologul de profesie despre marşul materiei

„Nu aerul îmi dilată pieptul, ci acest măciniş de zumzete – simt
cum ideile mele devin materie în asalt, călcând universul.”

24. O sticlă de Grand-Chartreuse pentru o fundă albă

„Peste vreo săptămână sau două, picior peste picior, singur la masă, dacă exceptez umbrela, răsfoiam fără interes aceleaşi pagini cu ştiri espre tronul răsturnat (!), aceeaşi vorbărie despre revoluţia învingătoare (!!), aceleaşi pălăvrăgeli pompoase ori îngrijorate despre un guvern provizoriu;

Era la rând să mi răcească a nu mai ştiu câta ceaşcă de schwarz Kaffe.

Patronul mă îmbrăţişase, adică adăugase felicitărilor nişte pahare şi o sticlă de Grand-Chartreuse, exaltatul, poeţii sau pictorii s-ar fi dorit cu orice risc martorii evenimentelor, spuneau, copleşitoarelor evenimente (!!), artiştii aderaseră cu înflăcărare la cauza poporului în răscoală (?), mă întrebau, schimbam vorbe, mă asaltau cu interogatoriile ca în beciul Inchiziţiei, duceam mâna la gură de plictiseală.

Cum dădusem dispoziţii stricte să nu mă mai deranjeze nici un eveniment, într-o altă noapte, agentul de legătură întâi aşteptă să se petreacă trezirea mea şi servitul mic dejunului, la pat, apoi îmi dădu raportul. „Kaiserul prusac”, spunea,

„Kaizerul prusac e furios, aşteptările i-au fost înşelate abuziv şi într-un mod inadmisibil de trădător; Maiestatea Sa Imperială are nevoie de o pace fără să se uite la preţ, altfel cum să-şi treacă în cont o victorie, mai ales când păgubaşii se numesc Albion şi uşuratica Franţa.”

Interesant, mormăiam, din ce în ce mai interesant;

Guvernul provizorilor de la Petrograd, aventurierii, da, da, abstinenţii vânduţi pe treizeci de arginţi se încrâncenează în refuz, nici nu le trece prin minte să capituleze, nu, se trezeşte blestematul duh al civismului în ei, aşadar, împăratul îmi lansează o chemare patetică, spunea,

„Împăratul vă lansează o chemare patetică, adică vă ridică la rangul de generalissim peste agenţii săi, vi-i dă pe mână să-i alergaţi la treabă, să faceţi ce veţi face, orice şi oricui, numai să aruncaţi Rusia din ţâţâni, să-i răsturnaţi mesele de consiliu, la plutonul de execuţie cu parlamentul şi cu alte murdării, nimic mai puţin; „Mi se acordă acoperirea", spunea,

„Mi se acordă acoperirea cea mai discretă (!), este în curs o campanie cum nu s-a mai pomenit de tipărire a manifestelor Excelenţei Voastre, vor fi aruncate pretutindeni în lume, ziarele democrate o cer pe toate vocile. „Adică proletarii", spunea,

„Adică proletarii din Rusia, Rusia, ţară de izbe şi de lanuri de hrişcă, îşi exprimă voinţa de monolit, vă cheamă alături de ei, da, vă imploră, le este greu fără Conducător, chiar aşa, fără Conducătorul de profesie; capitaliştii, monopoliştii, forţele reacţiunii şi ale războiului, cum vă exprimaţi dumneavoastră, intră în panică," spunea,

„Intră în panică, se agită, apoi cedează, capitulează, în cele din urmă vă recunosc meritele, sunteţi Cârmaciul Universal, cum să-şi permită să nu vă acorde avizul de-a vă întoarce în marea patrie răsculată, îi presează avântul, păi cum să nu, revoluţionar, aşa se spune, al maselor, cred că mă exprim corect, de soldaţi, chiar de muncitori în alianţă cu ţăranii, sper să nu fi greşit ideologic."

De acord, Maiestate Imperială! V-aţi gândit la mine de-abia în ceasul al treisprezecelea, primesc misiunea cu dragă inimă; este o şansă minoră, totuşi o şansă;

Cu mii de paşi în urma plutonului de alegători, trebuie să escaladez un pisc incomparabil de periculos, altfel cum să recuperez comoara pierdută, din proprietatea unor provizorii fără căpătâi să devină prada mea, Rusia, Rusia, pravoslavnic pământ!

Între o gară şi alta, ce nume imposibile, germane, ce nume suedeze de nepronunţat, prima oară constat acest fapt, de-a curmezişul Europei, în vagonul sigilat şi cu storurile trase mă terorizau gândurile:

Din ce nimic a răsărit acest prim-ministru provizoriu?

Îl ştiam un băieţel de frăgezimea copilăriei, cu fundă albă la gât, cu bretonul-proaspăt aranjat, oricum, pe cale de a fi educat în cultul devotamentului, un Saşa Kerenski cu butoni-de-sidef la pantofi;

Nu poate nimeni să-mi răpească revoluţia tocmai mie, da, da, Martirului de profesie, Viforului răsfoind câmpiile asiatice!”

25. Jucătorul de şah-mat pe iarba cu lăcuste în insurecţie

„Aşez piesele pe tabla cu şaizeci şi patru de pătrate:
Joc şah cu mine însumi, nu există întâmplare, ci numai regula
jocului, nişte furnici fără repere şi lovitura de graţie,
ce splendid, lovitura de graţie!”

26. Tovarăşul de profesie adulmecă aurul boreal

Mecanicul şi fochistul (aşadar, clasa cea mai consecvent rudimentară) conduceau dârz, cu pumnul strâns (aşadar, energia muncitorilor, clocotitoare, prevestea revoluţia mondială chiar în minutele, în orele următoare) trenul cu emigranţi politici, de acoperire (aşadar, eu, Intransigentul de profesie, luptam încordat, pe când ceilalţi, nişte năimiţi, nişte lachei, nişte lingăi) în vagoane

de clasa întâi, încuiate (aşadar, în staţia de frontieră, suedeză, mi se pare, ofiţei englezi, furioşi, au rupt sigiliile uşilor, ordonând să mi se aplice în mod laş o percheziţie la pielea goală) până la nimicitoarea, frenetica biruinţă (când, aşadar, deasupra tuturor epocilor şi popoarelor va străluci numai portretul meu cel mai şi);

Să trec o dată pragul, da, să înalţ cât mai sus traficul de revoluţie prin profesiunea mea de stâlp revoluţionar de cafenea sau stâlp de cafenea revoluţionară, asta-i dilema;

În faţa trupelor capitaliste şi a vameşilor, după un discurs profund acuzator împotriva societăţii tâlhăreşti, ba mai grav, imperialiste, am păşit în noaptea de Înviere (aşadar, miniştri cu fundă albastră, la gât, continuau fără nicio ruşine cârdăşia cu împăciuitorul Iisus Hristos, încoronatul cu spini),

Am păşit în noaptea de Înviere cu piciorul stâng, nu-mi amintesc, poate cu dreptul, peste graniţă, încă un exemplu magnific de slujire cu abnegaţie, primeam, prin delegatul ofiţerilor francezi, aplauzele puternice, unanime, de nestăvilit, ale întregii omeniri;

Să adulmeci aerul de acasă, finlandez, obloanele de scânduri vopsite, varul pereţilor pe timp de revoluţie!

Zăream oameni cu lumânări aprinse, oameni deza-măgiţi, le citeam pe feţe ce perioadă grea, de criză gravă, traversa mişcarea muncitorească mondială, dar nici o grijă, soseam eu, Tovarăşul de profesie!

Desigur, sub tăvălugul poporului în răscoală, autorităţile (aşadar, guvernul cu bretonul proaspăt aranjat) îmi puneau la dispoziţie un tren blindat până în dinţi de hoarde reacţionare de servanţi (aşadar, tunari şi mitraliori selecţionaţi după criterii de clasă);

Ce să discut cu fiii sau cu înşişi patronii morilor de pe Volga, eram decepţionat, nu mă întâmpina nici un om al muncii, numai plantatori de bumbac şi tutun, mari cultivatori de cereale, profesori, avocaţi, acţionari în industria petrolului, ingineri hotarnici (aşadar, provocatori ascunşi printre soldaţi);

A doua zi, către seară, ajungeam la Petrograd, capi-tala zugrăvită cu aur boreal;

O gardă a marinei militare, agenţii mei de nădejde, îmi prezintă onorul cu baionete aliniate; în piaţa uriaşă, unde proiectoare îşi încrucişează probabil pe cer curcubeiele, mase de indivizi, după şepci, proletari, fojgăie cu lozinci roşii, cu steaguri; sus, pe o maşină blindată, eu, Luptătorul de profesie, mă lansez în cel mai radical discurs:

Nimic fără dictatura poporului!

Sunt de nenumărate ori mai pătimaş ca Sfântul Pavel în cetatea Corintului, din degetele mele se despletesc fulgere negre, irevocabile; recoltez aplauze anemice, ale animatorilor, ovaţii mediocre;

Matrozii şi unii purtători de şepci mă transportă pe umeri către Institutul Smolny, palatul între palatele din capitala zugrăvită cu aur;

În sala de marmură, agenţii de frunte, membrii Comitetului Central, agitatorii cu misiuni de răspundere şi, bineînţeles, cu rol decorativ, câţiva sindicalişti obscuri, un strungar, un forjor, alţi delegaţi în numele parlamentului şi ai primului-ministru cu fundă albă la gât îmi prezintă felicitările cu prilejul revoluţiei, îi ascult, mi se urăşte să le tot văd mutrele, oricum, le zâmbesc profesional;

O, devastatoare, obositoare zile şi nopţi conspirative, nopţi de plenare, zile de adunări generale; prezentam de la tribună tezele din aprilie, antitezele din mai, sintezele din iunie, mi se şopteau instrucţiuni ultrasecrete cum nu se putea mai operativ,

consumam inimaginabil de multe ceşti cu ceai între conferinţe din ce în ce mai combative;

Regimente retrograde reveneau de pe front în marş forţat, primul-ministru cu-fundă-albă îndopa bulevardele cu mitraliere, agitatorii mei stimulează cu votcă pe tovarăşii vagabonzi din cartierele mărginaşe; patrioţii evadează din azile şi spitale de nebuni, umplu străzile, demonstrează înflăcărat cu sticle sparte în mâini, capătă steaguri, provocatorii mă roagă să iau cuvântul, însă, vai, sunt răcit, am febră, sorb din ceşti chinezeşti, de porţelan pictat cu lotuşi; implorat, fac semne prieteneşti, din balcon, cu mâna, salutul meu încinge hoardele, stârneşte entuzismul, uralele dau în clocot.

Pe culmile căldurilor, cu dureri îngrozitoare între tâmple, dar însufleţit până în steagurile roşii, trec la comanda operativă, ordon comandanţilor să intre în dispozitiv de luptă, desfăşor hărţile impecabil desenate, fie lăudat în veci talentul ofiţerilor prusaci;

Plimb bagheta pe direcţiile de atac, bat cu pumnul în colţul mesei, mitingurile să se transforme în insurecţii, să explodeze asaltul cel mare, categoric, decisiv, universal asupra capitalismului!

Mateloţii atacă la baionetă, gărzile de şoc dau năvală, sunt Insurgentul de profesie!

Descălecate, cu puşca la umăr, batalioanele de cazaci atât aşteaptă, comenzi criminale: guvernul să strige prin gura generalilor: Foc! Foc! Foc!

Instigaţii îşi primesc ce li se cuvine, porţiile de gloanţe, o, sângele, sângele, cel mai sublim acuzator!

Mercenarii mei, într-o ordine desăvârşită, se retrag pe nave, în fabrici, pentru odihnă binemeritată, cu votcă, şi alte misiuni, mâine, poimâine;

Până atunci, cu nespusă părere de rău, era absolută nevoie să mă retrag din palat, să abandonez, cel puţin temporar, colecţiile de samovare, ba încă şi mai lamentabil, să mă deghizez în ţăran, un tovarăş îmi rade bărbuţa şi mustaţa, pe chelie cu o şapcă murdară mă furişez pe sub vagoane şi urc în ultimul tren de noapte, pe scara din urmă;

Dincolo de halta spăimos de pustie, un agent cu rang de lăcătuş admirabil instruit m-a camuflat în podul şopronului, cu fân finlandez, la câţiva paşi de o căsuţă nevinovată;

Foarte incomod, auzeam cum rumega vaca, mă deranja mirosul de bălegar;

Drept aceea, o, fluturi, fluturi, o, fâneţe!

Ororii din grajd i-am preferat extazul în pădurea de mesteceni, dincolo de lac, unde o potecă pardosită cu pământ…”

27. Teză şi antiteză despre neantul ca atare

„Norul acela se topeşte încet, se diluează din ce în mai mai şters,
mai străveziu, mai nimic;
O fi joi, o fi marţi, o fi duminică.”

28. Călăi din toate ţările, afirmaţi-vă!

„Aici, în cabinetul verde, primesc ziarele fără mari întârzieri, noaptea, citesc pe nerăsuflate calomnii.

Sunt acuzat cât îi ţine pagina întâi, a doua, a treia, a patra, de foarte înalte trădări şi de simandicoase spionaje, tare mai e pusă, în ceea ce mă priveşte, omenirea bârfitoare pe acuzaţii cretine de lipsă de onoare, de parcă la mine, despre onoare ar fi vorba (!), ha, ha, ha(!!)

O să-i stârpesc până la ultima spiţă pe toţi aceşti pamfletari îngrăşaţi cu fudulii de berbec burghez!

Consiliul lor de Miniştri lansează mandate publice de arestare, mizerabilii cu-nasturi-de-sidef-şi-cu-fundă-la-gât, albă, cu bretonul-proaspăt-aranjat!

Alte fiţuici mă declară fugar pe un torpilor inamic (!) ori pe un cuirasat prusac (!!), o, fluturi, fluturi în fâneaţă, tocmai pe mine, specialistul în gângănii umane!

Nu le trece prin minte unde îmi duc zilele şi nopţile în profundă ilegalitate, nici pamfletarilor, nici viligiaturiştilor după flori şi mânătărci;

Uite urina mea, zâmbesc,

Urina mea, poftim, umpleţi-mi seringa, să vă înjunghii venele, singurul ser vindecător pentru alunecaţii pe topoganul umanismului, această iluzie insectivoră!

29. O seară de-ţi vine să crezi în biblia clasei muncitoare

Bondari printre sânziene şi susai: nu mi-e frică să recunosc,
dimpotrivă, proclam cu mâna pe inimă:
Ucigaşi din toate ţările, fiţi cei mai buni fii ai popoarelor;
păşiţi în faţă, e timpul nostru să ne afirmăm, iată sângele,
nu contează al cui, sângele, cea mai înviorătoare băutură!
O,
Tăuni, ciuperci otrăvitoare, gărgăuni, pălăria-şarpelui,
urechelniţe, popenchi în zdrenţe!

Lângă şapca mototolită îmi oţelesc frazele din broşuri,
frazeologia înroşită în foc, logoreea bătută pe muchii cu mii
de ciocane, ca săbiile;
Alte insurecţii blindate cu lozinci prind puteri de explozii solare,

aici, între oala de lut cu dulceaţă de fragi şi doniţa cu lapte
covăsit,
O, fluturi, insurecţii, o, lozinci!

Iarba sforăie vag, e o moţăială de-mi vine să te culc cu această
jilavă căldurică!
Aşezat pe o buturugă, gogesc şi îndemn gândurile să mă ducă
departe, până acolo unde îmi pare că o pasăre de zi ori
de noapte cântă ceva despre un drum spre eşafod."

Doi. Proletarul de profesie la banchetul pentru fericirea popoarelor

30. Comunicat către muncitori, ţărani şi soldaţi

„La întrebarea ce scrie pe steagul nostru internaţionalist, cu
toată intransigenţa faţă de duşmanii popoarelor,
răspundem:
<Maioneza
în marş glorios,
viguros,
Ne-a fost şi ni-i:
ştiinţă,
forţă,
armă,
în cerul gurii, pofticios!>

31. Din victorii se însuşeşte, din caviar cu votcă se învaţă

„Deocamdată este numai un început modest, însă Comisariatul Poporului pentru Privilegii va institui campania forţată de repartizări.

Răcnească oricât agenţiile de ştiri, ziarele din ţările de pretutindeni, să-mi pese câtuşi de puţin:

Abia prin revoluţia mea, cea mai roşie din lume, se inaugurează urcuşul oamenilor cinstiţi spre culmile unde vor consuma capodoperele culinare!

Vă prezint salonul de recepţii, sub şase candelabre, de fapt un prototip minor, perfecţionările vor surveni în avalanşa pusă la cale de victorii peste victorii.

Să poftească tovarăşa bucătăreasă! Numai astfel acţionăm partinic, instalând-o Comisar al Poporului pentru Antreuri Picante.

Ne asumăm o misiune copleşitoare, ce este aceea o revoluţie? Cu arta revoluţiei în farfurii şi în pahare nu-i de glumit, va fi nevoie de multă reeducare, pentru ca bunul-gust să nu deranjeze clasele muncitoare de pretutindeni, dimpotrivă, să le mobilizeze cu intensitate, aşa să ne ajute pe noi popoarele cu pumnii ridicaţi!

În ritmul de oţel al dinţilor, daţi-i tot înainte!

32. La atac, la atac, la atac

„Arta machiajului în revoluţie, iată esenţa!
Nici un pictor de fresce, oricât m-ar zugrăvi pe un fundal
de aurore în sărbătoare, niciun regizor de culise, niciun
maestru de farduri, pudre şi peruci n-ar descifra-o!

„Suntem proletarii de profesie, fără temeri, fără îndoieli, numai
degete unse cu prepelițe în aspic!
Dacă tot am deviat-o spre dictatura paradisului, la atac, la atac,

la atac, numai astfel să ne biciuim neînfricata poftă
de revoluţie cu delicateţuri!”

33. Ceasul mare al istoriei, cât buzunarul de la vestă

Cobora frigul nordului, îmi erau martore înserările, o, înserări lăptoase, de iaurt, o, brume îmbolnăvind mestecenii de gălbenare;

Păream *ţăran de profesie*, cu palton îmblănit şi cu ac la cravată, totul în tot un chip necioplit de cosaş finlandez; o teamă îmi ascuţea vigilenţa, vânătorii de gâşte sălbatice să nu-mi deconspire cabinetul; agentul de legătură şi ploile mă grăbeau să îmbrac salopeta, în buzunar cu acte falsificate oficial, astfel căpătam identitatea şi înfăţişarea unui brav

Lăcătuş de profesie; o pornirăm la drum; noaptea ne înghiţi pe nemestecate; bâjbâiam cu mâinile; nimeream în măruntaie de lemn, cădeam în gropi duşmănoase; duhnea greţos printre putregaiuri şi târâşuri de fum; o turbărie luase foc; plângeam fără să plâng; prin reorientare, ocolind la stânga, nu căutaţi nici un înţeles ideologic, la dreapta, altfel mă sufocam, pierdere ireparabilă pentru revoluţia mondială; din întâmplare, am nimerit calea ferată, peste râu.; mai încolo, staţia de cale ferată pâlpâia într-un felinar; la pândă, în tufele de mărăcini, la fugă, dar cu înaltă concepţie despre practica conspirativă, m-am agăţat în spatele trenului, pe tampoane; patrule de iuncheri filtrau vagoanele, salutau respectuos, se prezentau şi puneau întrebări; o dată cu zorii, ba chiar înainte, reacţiunea cu-fundă-la-gât, cu bretonul-proaspăt-aranjat, îmi pierdea orice urmă într-o căsuţă dosnică, de scândură, nu exagerez, cu prea multe linguri, furci, vârtelniţe, strecurători la grindă; de verificat semnificaţia lor, dacă nu, măsuri urgente; compuneam cuvântări, cădeam pe gânduri sau pe învelitoarea patului; pe cât era masa de pitică şi sălbatic

de incomodă, pe atât planificam insurecţii uriaşe, mă voiam întotdeauna cu un pas înaintea Marelui Stat-Major German; expediam indicaţii prin curieri; după ore mai grele ca osuarele zilei de mâine, mă relaxam activ, jucam rolul celui mai onest

G*rădinar de profesie;* recoltam verze cu perle de apă între frunzele cărnoase, sau deveneam

Culegător de profesie, adunam informaţii, ciuperci, merişoare de fâneaţă, iar către seară eram la coada undiţei

Pescarul din povestea cu peştişorul de aur; norii scriau pe faţa lacului mesaje cosmice, nu descifram semnificaţii, hieroglife suspecte ori numai semne prevestitoare de universale sentinţe.

Călător clandestin, dintr-un oraş finlandez în altul, mânuiam cu nădejde lopata fochistului;

O, cărbuni în focar! O, flăcări pentru şedinţele guvernului cu-fundă-provizorie-la-gât, flăcări pentru stările de emoţie, în redingota neagră, a primului-ministru cu bretonul proaspăt aranjat! O,

Dogoarea din ce în ce mai copleşitoare pentru certurile din parlament!

O,

Mirosul de mii de ori dezgustător al jăraticului!

Nici oglinzile nu mă recunoşteau, într-atât mă topeam de perfect într-o formă cu anteriu şi într-un conţinut de pastor înecat în misiunile numitei Sfinte Scripturi.

Între o călătorie şi alta, locuiam în vila şefului de poliţie, un tovarăş cu înalte competenţe, tot el îmi aducea ziarele de la vagonul poştal;

Uneori, în bucătărie, recitam dinaintea plitei regulile de aur ale unei rebeliuni militare, pe când îmi dichiseam un ghiveci

de hribi cu pătlăgele roşii, alteori acuzam ceasul istoriei, din buzunarul de la vestă."

34. Reţetă ideologică de o inestimabilă savoare

„Şi totuşi, pasul decisiv de la teoria pucistă la practică este
un borş de sfeclă dres cu smântână,
Ceea ce atribuie învăţăturii noastre un caracter cu atât mai
universal valabil!"

35. Costumul bej de proletar în cinstea incendiului planetar

„Ce vremuri, vremuri, ce cartier mărginaş la Petrograd, capitala cu aurore ruginite!

V-am întâmpinat la miezul nopţii, tovarăşi agenţi, în odaia conspirativă, cu obloane de lăuruscă;

Ce samovar fierbinte pe masă, ce îmbrăţişări zgomotoase, ce complici de toată nădejdea!

Nu aveam nici mustăţi, nici ţăcălie, numai peruca lăţoasă îmi cădea peste ochi, mai să nu mă recunoaşteţi în costumul inestetic de fochist!

Tocmai sosisem dinspre nord, mai aveam în plămâni aerul finlandez şi nu mă spălasem încă pe mâini, traversasem frontiera în cabina locomotivei, scormonind cu lopata cărbunii, nerăbdător să nu întârzii de la catafalcul, ha, ha, ha, haaaaa!, revoluţiei cu fundă-la-gât, albă!

Disciplinat, ordonat, v-am prezentat un raport aspru cu privire la starea de lene şi delăsare în cea mai neaşteptată lovitură în lumea ca teatru:

Orice amânare înseamnă crimă, crimă, crimă, vreau revoluţia mea, vreau numaidecât revoluţia mondială!

Da, aşa e, ceaiul! Ceea ce pe mine mă înălţa deasu-pra sublimelor culmi, pe voi vă prăbuşea, oh, nimic mai dezgustător ca elanurile vlăguite în faşa unor decizii pe viaţă şi pe moarte!

Cu ochii storşi de oboseală, cu mâinile tremurând, vă imploram comuniunea de idei şi sânge-rece; orice oră irosită în van, orice minut, orice secundă ne condamnau să pierdem prilejul;

De neputinţă, de disperare, de ratare, plângeam fără lacrimi;

Între timp, după întâia stacană de votcă, voie bună!

După a doua, fervoare, ardoare, după a treia, proiectul prindea contur muşchiulos, de carne vie!

Pe a patra o goleam în cinstea finanţatorul nostru, nimeni altul decât protectorul cu mâinile în bugetul de război, Kaizerul Willhelm!

După celelalte, un torent de foc îşi trezea mădularele, câştiga în amploare până la marea confiere: orice apostazie, orice complot, orice înfigere a cuţitului în spate, orice conjuraţie din miile de ani n-au fost decât nişte vizionare mărunţişuri: abia prevesteau incendiul meu planetar din abundenţă finanţat!

De bucurie, cu toate strângerile în braţe, două voturi s-au dovedit împotrivă;

Cuvintele înflăcărate, cuvintele mele de Deghizat de profesie au răsunat atunci cu mândrie către neîncrezători:

Popoare de bărbaţi, de femei, de copii nădăjduiesc să le aducem pâine şi pace; să nu dezertăm, tovarăşi, dimpotrivă, numai astfel ne vom travesti în Profitorii de profesie!

Ce prietenari de cântece suntem până în zori!

Sculaţi, nu-i nici o mântuire,
În Chrişti schilozi pe troiţe schiloade,
Unire, pişicheri, unire,
Sub steagul votcii de 50 de grade!

Aşteaptă-ne, Asie, Asie, Asie lustruită cu lună, cât de energic venim, brumă, brumă, brumă pe cartierul mărginaş, cu aureole boreale!”

36. Proletarul de profesie despre tactică şi strategie în arta culinară

„Daţi mai repede năvală în paradis, popoare ale lumii; aveţi
nevoie numai de o plachie de morun în ulei auriu
de măsline, cu piper alb, cu felii de pătlăgele roşii,
Legumele mele ideologice!”

37. Luni către seară, când eu jucam pe o singură carte

„Da, cu energia disperării să practici ipocrizia ca profesiune de credinţă!

Da, să o practici cu fervoare!

Da, să fii încărcătura de explozibil sub cămaşa de oţel şi să aştepţi momentul percutării!

Da! Mda!...

Voiam asaltul meu, asaltul asaltului, nu amânări, voiam agenţii mei deghizaţi în gărzi roşii, să izbucnească o dată pentru totdeauna rebeliunea mondială, prea o aşteptam de o viaţă fără nădejde;

Fiecare instigare în parte la ofensivă şi toate laolaltă erau minunea din miile de ani, iar eu, Mântuitorul de profesie!

Sus, conspiratori ai lumii, la lupta cea mare, agenţi şi agente!

Luaţi cu asalt consiliile de miniştri şi depozitele de cereale!

Ale voastre vor fi pivniţele cu vinuri şi viitorul, viitorul viitorului!

Naşteţi, naşteţi, naşteţi, femei, popoare noi, de războinici şi războinice, iată, vă îndrum înainte, ce munţi grandioşi, ce câmpii bogate, ce oraşe de bani gata!

Cuceriţi, cuceriţi, cuceriţi continentele, călcaţi-le cu maşinile blindate!

Nu vă trageţi sufletul, popoarele mele cumplite, sălbatice, nu vă opriţi nici după izbânda finală, căci întotdeauna mai rămâne ceva de cucerit, un ultim pisc, o insulă izolată, un pustnic încăpăţânat;

Uniţi, uniţi, uniţi planeta într-o unică patrie, sub un singur drapel ca o secure în viscol, sub o singură şapcă!

Aşa răsuna demagogia în revoluţie, dar eu zăceam în odaia din cartierul mărginaş, sorbeam ceai de coacăze şi
priveam spre poarta închisă la plecarea voastră;

O, dezgustător de mii de ori, de milioane de ori!

Când morala este pentru porci şi biciul pentru sclavi, voi confundaţi fără nici o dârzenie codul de reguli ale luptei cu slăbiciunile sentimentale;

Nu vă ajungeau două voturi împotrivă, mai aveaţi mâinile murdare de îndoială, decenţă şi milă, mai credeaţi în vorba om, de unde lingeaţi, ruşine vouă, searbăda lui omenie;

Călcătura pe gât a istoriei i-a crucificat pe generoşi, i-a împins cu spatele la zid pe nevinovaţi;

Insurecţia vă îngrozea, tocmai când îmi jucam potlogăria pe un singur as din mânecă, aventură nebunească să fie, dar nebunie în delir, de planetă în migraţie fanatică zdrobind-o pe cealaltă, confuză şi vlăguită;

Din cabinetul său, ministrul de justiţie îşi lansa penibilele proiectile asupra mea, o salvă, încă una, duelul între mine, Nimicitorul de profesie, şi guvernul cu fundă-la-gât, albă, cu bretonul-proaspăt-aranjat, continua până la exasperare;

În ceasul de buzunar încă nu venise acea clipă teribilă, cu tăiş de oţel, să despartă un sfârşit, al filantropilor, de începutul meu, Neîndurătorul de profesie.

Şi a fost ziua de luni către seară."

38. Necesitatea banchetelor de tip nou, între hiene

„Decât milioane de calomnii, ziarele capitaliste ar face mai cinstit să guste din farmecul unui şalău în sos de vin alb, neprihănit;
Fiţi devotaţi bifteculuide viţel pe salată de andive, numai astfel partidul nostru, al aleşilor de profesie, va birui cu o ură patetică!"

39. La miezul nopţii, între luni şi marţi, când mă rodeau galoşii

„Agentul de legătură îmi prezenta raportul cu evenimentele din ultimele ore; mai mult mă gândeam la ceaiul îndulcit cu miere în ceşti eterice, de mătase, decât ascultam,

„Peste oraşul în octombrie", spunea,

„Peste oraşul în octombrie prea căzuse o dată cu ceaţa nu ştiu ce linişte, ce linişte prevestitoare; gărzile roşii fuseseră consemnate în ateliere, muncitorii mai trăgeau câte o duşcă de votcă, mai înjurau vremurile, mai răsuceau o ţigară; erau mulţumiţi de preţ; cineva îi plătea cu amândouă mâinile, fie în veci răsplătit Acel Cineva; soldaţii, cu puştile în piramide, tăifăsuiau îndărătul zidurilor de

cărămidă; marinari nu se vedeau pe bulevarde, ci numai afişe pe vitrine, cu ameninţări, interdicţii: nici o demonstraţie de stradă, nici un miting, nici o procesiune, fie chiar înmormântare de cartier.

„Cuibul unde îşi depunea ouăle", zicea,

„Cuibul unde îşi depunea ouăle democrate pleava aceea de partide pretins revoluţionare, adică Institutul de fete Smolny, baricadat cu mitraliere, tunuri şi gardişti buchisind permisele de intrare, pândea spre Palatul de Iarnă, departe, cu mese de consiliu şi cu porţi de oţel forjat în liane, dragoni şi coroane; sătule să tot aştepte în burniţa scămoasă, nici ele n-aveau habar ce, sotniile de cazaci plecaseră din posturile palatului, uite aşa, mai bine să dezerteze în cârciumi decât nimic, nimic, nimicul nimicului; numai o maşină blindată se plimba agale prin piaţa udă, umplută cu vânt."

Şi încă o dată îmi repetam, cu ochii la ceas:

Îmbracă-te în marile odăjdii ale conspiraţiei, inocentule Conspirator de profesie, aventura te aşteaptă şi nu-ţi va ierta întârzierea.

Se apropia miezul nopţii, admiteam, era limpede ca lumina zilei, cu atât mai clar admiteam, lovitura trebuia să se producă, ceva fatal, lovitura de graţie.

Nu-mi făcea plăcere să cotrobăi prin vechiturile casei, dar ora predestinată mă grăbea; îmi cunoşteam prea bine profesiunile şi nu aveam încredere decât în mine însumi; în sfârşit, găseam o zdreanţă de palton putred, să mă ascundă, un şal de babă, să-mi camufleze obrajii, o şapcă răpănoasă mi se potrivea de misiune; în picioare trăgeam nişte galoşi de piele, unul scălâmb, celălalt se

nimerise din altă pereche, oricum, o nebună din azil ascundea pe cel dinăuntru de cei dinafară;

Ba înaintea, ba înapoia agentului, răzbeam bătrâ-neşte, şontâc, pe uliţele pustii, oricând în pericol să mă atace răufăcătorii; nu vedeam baricade, numai gropi şi felinare în ceaţă; nişte vitrine fuseseră jefuite, dintr-o cârciumă se aruncau mesele, marinarii, letoni după vorbă, le sfărâmau şi încărcau un fel de căruţă fără cal, mai apoi o împingeau, era ceva asemănător unui convoi după dric, păşeam, nu mă lua nimeni în seamă, un galoş mă rodea, stângul, galoşul meu ideologic, şchiopătam, ceaţa se îndesea, simţeam frigul de apă al Nevei, rătăceam în neştire, piciorul mă durea, şi frica, apărea frica, unde o să mă înfund, întrebam în gând, îmi displăcea hoarda aceea de spărgători, nişte sălbatici, bandiţi, îmi inspirau oroare;

Peste pod, soldaţi nemişcaţi, poate muriseră în picioare, nici o interdicţie, nici o percheziţie, pe cine trădau, pe cine nu trădau, nimic de aflat; celălalt galoş mă rodea, dreptul, amândoi galoşii mă rodeau, stângul, dreptul, lăcrimam de durere; o bănuială:

Nu cumva călăuza trădează, şi dacă da, şi dacă nu, să acţionez într-un fel sau altul, când, iată, focurile:

Flăcări de tabără, marinarii încinşi cu cartuşiere se încălzeau lângă jăraticul în grămezi, ridicau scândurile din căruţă, trezeau tăciunii, şedeau pe lăzile cu muniţii, vâlvătăile aşezau pe cartuşiere pete mari, sclipitoare, de sânge;

Călcam pe sticle sparte, băuseră cu nemiluita;

La intrarea în fortăreaţa de fete, santinela întorcea pe faţă şi pe dos un permis, nu înţelegeam ce nu-i convenea, scuipa într-o parte; claie peste grămadă i se îmbulzeau împrejur marinarii; înjurau mitocăneşte. „Am făcut rost", explica agentul meu,

„Am făcut rost, uite, o bucătăreasă, ehe, ce ştiţi voi, cea mai pricepută, a dracului ce varză îţi trânteşte la cazan, bucătăreasa poporului, a noastră, a muncitorilor, a ţăranilor!"

„Găină aţoasă”, rânjea unul;

„Îmi convenea mai degrabă o puicuţă ouătoare”, se strâmba altul;

„Umbli cu spurcăciuni, cu babe spurcate, nu-ţi plac ţâţele tinerele”, îşi da cu părerea nu ştiu cine;

„Hai, ştergeţi-o de aici amândoi, luaţi-o pe din dos, pe acolo se leapădă gunoaiele, repejor, scârbelor, până nu mă răzgândesc şi vă arunc la beci; păi să mai aducă nişte votculiţă, îngheţăm naibii în ceaţă, futu-i pe mă-sa cu revoluţia lor blestemată, votcă, altfel îi lăsăm dracului şi ne predăm celorlalţi.”

Vedeam tunul, mitralierele jupuite de huse, cu benzile de gloanţe în dantura mecanismelor;

Şchiopătam de picioare, stângul, dreptul, pumnii îmi transpirau în buzunar, numai o dată să fi urlat, de umilinţă, de toate durerile la un loc; cu ocolire după colţ, pipăiam zidul, nenorocit bastion, scorojit, urât ca un cartof stricat; pe bâjbâite, ne izbirăm de o uşă, oricum, ceva ros de rugină, un obstacol fără paznic; lepădându-şi mantaua, agentul, buf!, o dată, de două ori, prin stofă cu bocancul, pe muţeşte; prin spărtură, iată-ne într-o bucătărie, mirosea greţos, mâncare pentru porci, plitele dogorau; pe când urcam nişte scări de ciment, agentul aprinse o lumânare; citeam pe pereţi dâre murdare, de scursură.

Sus, într-o odaie cu borcane în lăzi, cu hălci de morun sărat, cu berbeci afumaţi, m-am pomenit singur;

Nu ştiu dacă timpul trecea; priveam cum se topea ceara sub fitilul de sfoară şi alerga spre picătură, coagulându-se dinspre margine spre interior.

Astfel salutat, printre două şiruri de baionete, cu urale, poporul înarmat mi-a călăuzit intrarea prin poarta brodată în lauri, cu boltă, a Institutului Smolny!

Tocmai păşise peste miezul nopţii de luni către marţi."

40. Perfecţionarea continuă a gastronomiei istorice şi dialectice

„Hrana de bază a omenirii muncitoare să fie întrecerile
Şi adeziunile, ba chiar lozincile şi discursurile despre
nocivitatea muşchiului împănat cu slănină la frigare!"

41. Marţi către dimineaţă, lângă un serviciu de ceşti

„Prin uşă a pătruns un tovarăş de luptă; dacă se mai află aici îşi aminteşte, dar nu se mai află; vinovată e soarta oricărui atotcunoscător. „*O cameră specială*", spunea,

„O cameră specială se pregăteşte grabnic, pentru o adăpostire cât mai conspirativă, nu veţi fi decepţionat, din contra, dar surpriza noastră e de proporţii",

Zicea şi-şi freca mâinile, emoţionat, apoi îmi prezentă o scurtă informare, din tremurul vocii îi răzbăteau tensiuni cu totul de nesuportat; „*Ieri, luni*", spunea,

„Ieri, luni spre seară, de la tribuna din Palatul Mariinski a Consiliului Republicii, primul-ministru cu fundă-la-gât, albă, cu bretonul proaspăt aranjat, mă onorase cum îi venise la gură, criminal de stat, repeta mereu, încă din vară căutat cu zel şi de negăsit, trădătorul Rusiei, al gloriei ei, al mândriei pravoslavnice!"

Despre guvernul al cărui moţ netăiat se credea avea păreri excelente: „Miniştrii mei, perora şi spinteca aerul cu palmele,

miniștii mei preferă să moară sub gloanțe decât să atenteze la voința liberă a cetățenilor (!)”

Pledoarie lacrimogenă de avocat provincial, fără grandoare, nici în demagogie, nici în blasfemie; pe scaunele de purpură, istoria nu admite comendianți banali, pe când pumni de fier,

Da!

Joc o mie de dreptăți pe o singură nedreptate, toate adevărurile pe o singură minciună, dar în stare să mute planeta pe altă orbită, a mea, Jucătorul de profesie;

Refuzam să mai ascult, aș fi dormit, mormăiam, pregătiți-mi un lighean cu apă, un prosop și schimburi curate, o, paltonul putred, șalul de babă și șapca răpănoasă!

Răsuceam în buzunar capete mici de ață;

În palmă, degetul mare luneca peste pelicula fină, de transpirație;

Condus de un braț, am nimerit cu bine într-o cameră oarecum acceptabilă, sculptată în lemn de mai multe esențe, de la cafeniu foarte închis până la roșcat, sau mă înșelam, oricum, în șemineu trosnea un butuc, simțeam aroma de rășină încinsă;

Spălat, primenit, așezându-mi trusa de manichiură pe genunchiul stâng, mă scufundam în fotoliul pufos, cu blănuri de ren sau de focă, în orice caz, era mulțumitor, pentru întâia oară zâmbeam;

Pe masa cu patru medalioane de porțelan, samovarul cânta lângă un serviciu de cești, lingurița fusese deja înfiptă într-o miere cu lumini limpezi, de chihlimbar aurifer;

Da, criminalul de stat, încă din vară căutat şi de negăsit, trădătorul Rusiei şi al gloriei ei, al mândriei pravoslavnice, îmi venea să râd, dar ceaiul încălzea porţelanul şi linguriţa răspândea un clinchet muzical, de o frumuseţe stranie;

O, criminal de profesie, îmi tremurau mâinile de emoţie!

Sorbeam din ceaşcă, apoi duceam o picătură de miere la gură, mă abandonam degustării; „A sosit momentul", şopteam,

A sosit momentul să percuteze revoluţia mondială; acţionaţi cu ură de clasă, fără menajamente, necondiţionat, imediat; din piscul unde mă aflu, numai o scânteie lansez şi declanşez o avalanşă universală, de nestăvilit; aruncaţi prin radio către toţi agitatorii, în toate limbile, către toate lojile şi celulele vestea despre insurecţia muncitorilor şi ţăranilor săraci împotriva coroanelor, parlamentelor, caselor de bani;

Luptaţi, luptaţi, încălziţi-vă cu votcă revoluţionară, luaţi cu asalt podurile peste Neva, centralele electrice, oficiile telegrafice, gările, aceste fisuri în monolitul perfect, cuiburile poliţiei, literele ziarelor, mai apoi ţară după ţară, continent după continent, secol după secol, într-un marş permanent;

Da! Apăsasem pe trăgaci, glonţul pornise şi niciodată n-o să se mai întoarcă!

Ceaşca îmi scăpase încet pe masă şi foarte curând adormeam cu degetele împreunate, ce fotoliu profund, ce foc aromat în şemineu;

Şi a fost noaptea de marţi către dimineaţă!"

42. Statornică profesie de credinţă gastronomică

„Antricotul înăbuşit cu rom este o chestiune de onoare, de glorie

şi eroism!
Numai astfel ne dovedim întru totul devotaţi coniacului
armenensc, bată-ne să ne bată;
Simt cum se încălzeşte, trepidează revoluţia;
Un clocot interior se propagă din mine spre voi, de-mi vine
să vă sug limbile spumante, jucăuşilor!"

43. Marţi către seară, când mâinile mele de fier

„Dar efectul se dovedea contrar, în loc de frenezie, extenuare, în loc de mulţumire, îngrijorare; eram aproape, foarte aproape, cât pe ce să pun mâna pe o sabie de foc, însă riscul de a mă frige, da, riscul;

Odată cu feliile de pâine, prăjite numai atât cât să le simt pocnetul între dinţi, un agent îmi servea anumite zvonuri despre acea zi obositoare; „O demenţă", spunea,

„O demenţă, demenţă, demenţă",

Era singurul comentariu al preşedinţilor şi vicepre-şedinţilor de partide, atât înţelegeau reformiştii, şoviniştii, economiştii din grandoarea evenimentelor, şefii de cabinete, secretarii ori membrii celor mai perverse comitete;

Prăbuşit în fotoliu, prăbuşit cu ochii la butucul bandajat în flăcări, aşteptam un cântec, ceva dincolo de zenit şi nadir, un mesaj din samovarul în clocot, dar clipa cea mai frenetică întârzia, atât în cer, cât şi pe pământ; „O nebunie", raporta agentul,

„O nebunie, nebunie, nebunie",

Era unica părere a burghezilor bărboşi, în redingote, ieşiţi la promenadă pe bulevarde să mai vâneze noutăţi, naiba mai ştia ce pensionari, ce rentieri, ce belferi, drojdia de unde răsăreau defetiştii, antipartinicii, îmi priveam liniile din palmă, nu citeam nimic deosebit, nici nu mă vizita vreun pic de imaginaţie,

Tocmai de aceea luasem în mâinile mele de fier cârma revoluţiei mondiale şi-mi răsturnam în ceaşcă esenţă din ceainic, numai câteva picături, în marea somnolenţă;

Închideam ochii, îmi apărea forma de arc încordat a Palatului de Iarnă, ceea ce mă făcea să tresar, nu auzeam nici un zgomot, cu atât liniştea era mai de temut;

Dormitam, când, brusc, un trăsnet căzu asupra Palatului, zdrobind cu desăvârşire ziduri, miniştri cu fundă-albă-la-gât, scaune cu tapiţeria purpurie, de marochin:

Clocotea samovarul!

Venea la rând cea mai plăcută osteneală, să răsucesc robinetul pentru ca apa în clocot să-mi inunde ceaşca; ascultam rapoartele care mai de care idioate, sorbeam ceaiul într-o totală pasivitate şi duceam la gură linguriţa de argint cu vârful abia înmuiat în miere;

Şi a fost ziua de marţi către seară."

44. O nouă contribuţie la rolul apetitului în revoluţie

„Mărturisim, tovarăşi agenţi de profesie, în deplină
unanimitate: fără organele de partid în sos de mirodenii,
victoria finală asupra indigestiei nu este cu putinţă,
Ba dimpotrivă, cu obligativitate ştiinţifică, dată nouă de mersul
înainte al istoriei, trebuie să fie, câtă vreme acum avem
o putere care face uz de teroare!"

45. Marţi noaptea spre miercuri, când s-a dus dracului democraţia

„Hei, voi, neamuri, neamuri asiatice, tezaure de barbarie şi teroare!

Asupra Palatului de Iarnă voiam agresiuni, asalturi, ploi proaspete, vii, de gloanţe, să fecundeze mari avalanşe, asediatorii să urle în extaz, când baionetele se înfigeau; voiam ca epoca revoluţiilor mele să erupă cu atentate, explozii şi frică şi, o dată frânte zăgazurile, armatele de misionari interna-ţionalişti să se reverse, fluxuri de sânge necunoscând refluxuri să aşeze, ca bolovanii, unul asupra altuia popor peste popor, calmuci peste francezi, tunguzi peste italieni, ceceni peste ucrainieni, etiopieni peste englezi, tătari peste ruşi, unguri peste chinezi, iacuţi peste germani, turani peste americani, până în culmea celei mai înalte aventuri, de unde, sus, în vârful cosmic, să contemplu Imperiul meu, triumfător, universal şi absolut.

Dar acolo, în piaţa umplută cu vânt a Palatului, nici un proiector nu pipăia universul, nici o apoteoză de lumini boreale, numai Crucişătorul, ce nume o fi avut, probabil Aurora, închiriat de Kaizerul prusac, dădu semnalul de atac printr-o scuipătură de obuz orb asupra întunericului, îndemn pentru agenţii în uniforme de matrozi să-şi înceapă insurecţia, pe muţeşte, împingând ceaţa cu baionetele prin porţile vraişte, de oţel forjat în liane, dragoni şi coroane;

Îndărătul baricadelor de butuci, uşile împărăteşti aşteptau, descuiate, mitralierele dormeau nepăsător;

O, brandemburguri de aur pe cele mai roşii cu albastru uniforme de servitori, mercenarii mei vegheau cu prudenţă în posturile lor de îndrumători competenţi;

Pe coridoare, statui obosise îşi îndoiau grumazul, muşchii de marmură se odihneau;

În saloane, golul oglinzilor dilatau singurătatea;

În dormitoare ochii ţarinelor, de vopsea fosfo-rescentă în rame de bronz, cuverturile, cearşafurile, cum se mai înghesuiau de-a valma în ranițe, şi ciorapii, şi cămăşile de noapte;

În birouri, cuţitele jupuiau marochinul, paturile puştilor spărgeau sertarele, palatul se desfolia bântuit de hârtii, zburau frunze pătrate, albe, ca într-o pădure, toamna, de mestea-căn, răsfoită de nelinişte;

Popor devastator, perdelele imperiale îţi lustruiau cizmele, noroiul îşi imprima pe covoare, mesaj către veşnicie, amprenta revoluţiei mele!

Ţarii dormeau în portretele îngropate sub postavul roşu, numai salonul de malachit înflorat cu aur mai scotea câte un cuvânt, miniştrii posomorâţi, împrejurul mesei de consiliu, îşi mâzgăleau ciornele cu desene încurcate; „Sus din fotolii”, striga Anatoli Jelezniakov, matrozul,

„Sus din fotolii, băieţi, democraţia s-a dus dracului! Mai uitaţi-vă o dată la ceasul de bronz, ţineţi-i minte ora şi minutul; încolonarea doi câte doi, derbedeilor, să vă numărăm bucată cu bucată, ca pe viţei, şi la fortăreaţă cu voi; vă aşteaptă lopeţile, săpaţi-vă culcuşul şi înghiţiţi-vă glonţul, hai, luaţi-vă hapul mai repede, nu face să ne prindă dimineaţa cu treabă neastupată!”

„Dintr-odată”, îmi şoptea agentul de serviciu,

„Dintr-odată focuri de revolver au rupt liniştea palatului, cizme în avalanşă coborau scările către subsoluri, sub forţa conducătoare a teribilului matroz în slujba sacră a proletariatului internaţional.”

Pe viaţă şi pe moarte, gărzile roşii chemau ajutoare, luau cu asalt, în beciuri, *Châteauneuf du Pape*, decapitau cu baioneta *Cabernet Sauvignon*, atacau *Moët et Chardon*, săreau dopurile lui *Johannisberg*, lichidau *Liebfraumilch von Worms*, împlântau cuţitul în *Saint Estèphe de Mádre*, la trântă cu *Pomard*, împuşcau *Veut Clicquot*, sângera *Pinot de Chardonnay*, cucereau *Pouilly*, năvală pe *Roamanée*, doborau *Meursault,* nu iertau *Clos Vougeot*, violau *Chateau Gruaud Larose*, capitulau *Chateau Yquem, Chateau Margaux* până la ultima sticlă de colecţie materialist-oenolog-istorică!

O, farmecul beţiilor cu matrozii în revoluţii, revoluţii, revoluţii!

Şi a fost în cumpăna nopţii de marţi către miercuri."

46. Principii fundamentale de organizare

„În lupta pentru crema de ciocolată cu pişcoturi şi dictatura cofetarilor, sus steagul revoluţiei mondiale!
Noi suntem noua voinţă şi credinţă, numai astfel vom străbate neabătut calea de la aperitive la desert, câtă vreme numai forţa poate rezolva marile probleme ale istoriei,
Unde violenţa e moaşa revoluţiei, iar moaşa execută ordinele noastre partinice, aşadar, cele mai ştiinţifice!"

47. Miercuri spre dimineaţă, când am conversat îndelung

Dormitam în fotoliu, din vigilenţă, de fapt luptam cu ardoare, mâna mea de fier era a Sfărâmătorilor de Comitete Centrale, a Cuceritorilor de palate, manevram cu precizie cele mai devastatoare energii, degetul meu conducea asalturi, eram

Comandorul de profesie, Nimicitorul de prezidii şi consilii, Exterminatorul de Adunări Constituante, cel dintâi al unei mari seminţii de Invincibili;

De altfel, în câteva clipe sau în câteva ore, ceea ce mă lăsa indiferent, începea congresul general al sovietelor, o turmă de vite în stare de hipertensiune, de baionete şi revolvere entuziaste;

Căutam în amintire un vers memorabil şi nu-l găseam, poate acesta:

„Guvernul de aventurieri democraţi a încetat să mai existe."

Nu era un vers, dar ce strigăt extraordinar, de univers în furtună!

Eu, Dictatura băutorilor de ceai din toate ţările, cu puterea braţelor, din altare şi parlamente, din consilii de miniştri şi academii, din concerne şi bănci de credit, din fotolii prezidenţiale şi tronuri imperiale, din idei umanitariste şi epopei cu conţinutul greşit, voi ridica ceea ce nu s-a mai pomenit:

Un rug universal!

În flăcările apoteotice să joc de bucurie, Eu, Proprietarul de profesie al omenirii!

Un informator, într-o salopetă nespălată de cazangiu, cu atât mai veritabilă, de unde o furase (?), pe cine dezbrăcase (?), erau întrebări şi nu aveam de gând să i le pun, îmi aducea mesaje extraordinare în mizeria lor, prin el simţeam exact pulsul acelei adunări murdare, spun simţeam pulsul, adică nu-mi scăpa o imagine, un gest, un protest. „În sala de bal", rânjea,

„În sala de bal a Institutului de fete se bulucește gloata, delegaţi la congresul sovietelor, care mai de care moţăie pe scaune, doarme răsturnat pe parchet, cu sacul de campanie sub

cap, înghite votcă şi fum cu nemiluita ori se umflă, la cantină, cu varză fiartă."

Pe podium, întâmpinaţi cu fluierături şi aplauze, urcară membrii prezidiului, nişte epave din Comitetul executiv central al sovietelor de deputaţi câte mai erau în stare să apară îndărătul mesei cu postav roşu; nici pomeneală de fugarul cu-fundă-la-gât, albă, în fruntea adunării, nici vorbă de miniştrii încuiaţi în fortăreaţa Petropavlovsk, la doi metri sub celulă; oratorii se agitau; „Masele oprimate", strigau în gura mare,

„Masele oprimate au deplină dreptate, însă mâna lor este manevrată şi nu oricum, ci în mod criminal!

Patria a fost proclamată Republică!

Ţarul de ieri, cetăţeanul Nicolae Alexandrovici de azi, îşi ispăşeşte exilul în Siberia!

Nişte profesionişti ai trădării, o bandă nebună de aventurieri, o clică de uzurpatori fură puterea de stat!

Acapararea întregii autorităţi democrate de nişte mâini oculte condamnă revoluţia la moarte, înmormântează libertatea!"

Şi aşa mai departe şi aşa mai departe, und so weiter, cum ar spune tovarăşul Keizer Wilhelm (der Zwei).

Îmi notam în agendă numele protestatarilor, bineînţeles, aceiaşi reformişti, lichidatorişti, abstinenţi; în fruntea răutăţilor colcăiau delegaţii cu fundă-la-gât, albă, ai cerşetorului prin trenuri blindate şi popote de campanie;

Alt informator, într-o jegoasă uniformă de matroz, cu arsuri de ţigară, îmi reproducea discursul unui menşevic bărbos; „Garnizoana oraşului", zicea,

„Garnizoana Petrogradului, odinioară trupă de elită, acum coborâtă sub nivelul de drojdie a dezertorilor, proptește în mod laş paravanul îndărătul căruia o sectă misterioasă conspiră cu mâna

înarmată; noi, partidele democrate, dezaprobăm vehement, cerem tuturor celor conştienţi de pericol să părăsească această reuniune particulară de complotişti.”

Un agent, în jerpelita lui şubă soldăţească, mi-l reclama pe colonelul tocmai picat, cu o mână ruptă, în bandaje, de pe front; „Armata consideră”, spunea,

„Armata consideră congresul dacă nu cinic, cel puţin fără autoritate, lipsesc delegaţii din tranşee, nu văd ţăranii, ceva aici miroase urât, unde este Preşedintele Comitetului Executiv Central? Alungându-l pe Primul-Ministru şi cabinetul său din posturi, această lovitură se numeşte împuşcare pe la spate”, scârţâia din gură,

„Se numeşte împuşcare pe la spate; să se ştie, o crimă împotriva tuturor cetăţenilor nu se şterge nici cu uitarea, nici cu dicursuri, oricât ar fi uitarea de laşă şi discursurile de demagogice; ieşiţi în stradă, acolo e câmpul de onoare, nu într-o sală de bal!”, nu-i mai tăcea morişca,

„Nu într-o sală de bal, nu într-o sală de bal!”

„Jos exploatatorii de la tribună”, răcneau uniformele soldaţilor mei,

„La ocnă cu spionul generalilor, huooo, la zid cu ofiţerii”, răcneau uniformele nou nouţe ale proletarilor;

Cu mână de fier, neiertătoare, huiduielile şi îmbrâncelile au măturat vechiul prezidiu, afară cu duşmanii poporului din sala de dans!

„În gropile comune cu slugile capitaliştilor”, urlau şubele; „Vrem să luptăm în plutoanele de execuţie!”

Aplauze puternice, ovaţii unanime, disciplinate proclamau la putere noul prezidiu; „Trăiască revoluţia mondială!”, scandau cartuşierele, „Vrem capetele, casele şi nevestele, galoşii boierilor!”

Astfel se revărsau evenimentele, îşi săreau din ţâţâni torentele;

Transpiraţia se scurgea pe zugrăveli, fumul acrea candelabrele; în urlete, în mirosuri, cea dintâi telegramă a bravilor agenţi din culise urca în marş triumfal la tribună şi recunoştea insurecţia victorioasă;

Prin chiote, îmbrăţişări şi baionete, alte şi alte adeziuni mărturiseau ataşamentul, validau în faţa congresului faptul împlinit al Marii Lovituri din Octombrie,

Da!,

Congresul invincibililor de profesie!

Glorificate în veci de veci fie gărzile mele de şoc, banii prusaci în buzunarele marinarilor şi cartuşierele îndopate!

Le simţisem alături umărul gigantic, le ascultasem cu atenţie sfaturile în acea noapte memorabilă, fără somn, cînd am conversat îndelung cu muncitorii, cu marinarii, cu soldaţii, cu alţi reprezentanţi ai proletarilor cinstiţi din lumea întreagă;

În furtuna fierbinte, numai samovarul se răcise, ce să mai spun de butucul din şemineu, mesteacăn rece şi pârjolit;

Şi a fost noaptea de miercuri spre dimineaţă.”

48. Cofetarul de profesie despre naţional şi universal în arta culinară

„Pe arena mondială, raportul de forţe va continua să se modifice
în favoarea cvasului de stafide cu miere;
Influenţă predestinată vom exercita-o prin comploturi,
dar mai ales prin savarinele cu frişcă în alianţă cu ştrudelul
de căpşuni în praf de scorţişoară!”

49. Miercuri noapte spre joi, când a bătut istoria cu pumnul în masă

„Tocmai admiram desenul de pe ceaşcă, nişte păsări cântătoare sau necântătoare, oricum, de o graţie desăvârşită;

Firește, nici nu se puteau vești mai îngrozitoare, agenţii în loc să-mi anunţe împuşcarea ori, cel puţin, îngroparea de viu, mă avertizau de contrariu:

Saşa, primul-ministru-cu-fundă-albă-la-gât şi educat-în-cultul-profund-al-respectului, pentru a-deveni-bărbat-de-nădejde, ei bine, nu-i furase fratelui meu numai numele,

Ce rar privilegiu, un domn tânăr şi surâzător, cobora din trăsură bucuria copiilor, ce lucru nemaipomenit e un frate mai mare, cobora în costum de călătorie pe frunzele de pătlagină odată cu amurgul, pe umeri cu aurora boreală ca o togă de flăcări, de aceea ştiam, revolata lui nu încăpea între acuzaţiile judecătorilor, era predestinat să învingă,

Ci mult mai grav, acest Saşa cu bretonul proaspăt aranjat, iar la pantofi, cu buton de sidef, îmi scăpase din gloanţe;

Îl căutam cu mintea, era de negăsit;

Ba da! Mi-l închipuiam tăvălit prin noroaie de provincie, făcea eforturi să explice ofiţerilor nici el nu ştia ce, în orice caz, în trenuri blindate, în tranşee, cerşea ajutor habar n-avea împotriva cui, pe când Kaizerul prusac, prin reprezentanţii săi, îi râdea în obraz;

Priveam pe sub gene cum şemineul se umplea de polen aurifer;
Printre fibrele de lemn, albe, mustea tămâie;

O, atentate, conspiraţii!

„Cu mâinile pe revolvere, pe grenade, pe mitraliere *Maxim*, jurăm să îmbogăţim pământul cu frumuseţi de cimitire clandestine şi ciulini în floare!”

O, conspiraţii, atentate, lovituri de stat!
Astfel gândeam în extaz, dar titlurile de o şchioapă ale ziarelor răcneau cât le stăteau în putere despre crime împotriva poporului revoluţionar;
„Sindicatele feroviarilor”, declara o fiţuică,
„Sindicatele feroviarilor nu se aliază în ruptul capului cu puciştii, refuză demn şi categoric să devină unelte în mâinile unor gropari.”

„Nici nu ne dăm seama”, proclama altă pagină întâi,
„Nici nu ne dăm seama cum o coaliţie de spioni fără ţară şi Dumnezeu omoară cu sânge rece democraţia chiar sub ochii noştri neputincioşi.”
Pe cât le sfârtecam maculatura, le-o sfâşiam, le-o zdrenţuiam, pe atât urletele reacţionarilor nu se mototoleau;

Tovarăşi anarhişti din lumea toată!

Ceasurile cu detonator s-au declanşat, ale istoriei, iată, gloanţele se freacă de panica burghezilor; ce auziţi e răcnetul meu de răscoală;

Astfel gândeam, cu linguriţa de miere pe limbă, numai ziarele mă torturau, le ardeam în şemineu, le pârjoleam, le răsuceam în foc, nu voiau să tacă, atât, nu voiau să tacă, nu voiau, dar eu voiam!

Tovarăşi de înaltă calificare în atacuri şi răpiri, maeştri internaţionali în explozibil şi teroare, falsificatori de paşapoarte şi biografii, dragi inamici ai societăţii, dindărătul perdelelor de camuflaj vă trimit salutul meu;

Astfel gândeam în fotoliu şi albeam cu fiecare clipă, dar ştiam, primul-ministru cu fundă-la-gât, albă, nu avea decât să calce împotriva mea şi să mă strivească, din moment în moment îl aşteptam cu groază;

Şi totuşi nu o făcea, era şovăitor, mânia lui întârzia, ceva îl reţinea, desigur, vreo încredere în vorba corectitudine, nu auzise de cuvântul teroare, ori însăşi frica din adâncul meu îl respingea;

Prin uşa secretă pătrunseseră mai mulţi luptători pentru fericirea întregii omeniri, alţi experţi în elan şi avânt; „În numele tuturor”, spuneau,

„În numele tuturor epocilor şi popoarelor, congresul general vă invită să-i primiţi aplauzele furtunoase.”

Sub soarele din candelabre, atunci şi acolo, după miezul nopţii de octombrie la tribună, da, întoarceam spatele istoriei, însă mă înălţam Eu, faţă în faţă cu sala de bal bubuind revoluţionar de urale, strigătul universal şi imnic al răsăritului meu;

Abia printr-o lovitură de pumn în masa cu învelitoare mototolită şi roşie, de s-a răsturnat apa din sticlă peste paharele ţăndări, am decretat pentru întâia oară;

Cu palma deasupra lozincilor, primind strigătele de bucurie ale uniformele de pe crucişătoare, am decretat pentru a doua oară;

Cu degetele înfipte în ovaţii, când aerul se umplea de căciulile în zbor, de şepcile urcând şi de beretele căzând, ale mantalelor din recuzită, am decretat pentru a treia oară:

Deasupra continentelor şi hoardelor năvălesc eu, Uraganul de profesie!

Din aplauze în aplauze, fulgeram: Tovarăşe popoare dârz mobilizate, când o revoluţie se îneacă, aprindeţi altele, sânge din sângele vostru, ură din ura voastră!

Din urale în urale, tunam: Tovarăşi proletari din toate ţările, tot înainte peste morminte, morminte, morminte!

Astfel, din aclamaţii în aclamaţii a fost votat cu revolverele în sus întâiul guvern din lume al tuturor muncitorilor de profesie şi al ţăranilor de carieră!

Până la urmă, purtat pe braţe către odaia cu pereţii sculptaţi în lemn de mai multe esenţe, nu m-am prăbuşit în fotoliu, nicidecum, dar greaţa mă umpluse, apoi dăduse peste margini, cu spume şi acreli;

Scufundat între blănuri de ren sau de focă, îmi scapă amănuntul, fruntea luminoasă mi-am sprijinit-o cu trei degete;

Şi a fost noaptea de joi spre dimineaţă."

50. Invocaţie către bucătarii din toate ţările

„Fursecurile cu migdale şi pasul apăsat, apăsat, apăsat vor

învinge de la Răsărit la Apus, de la Polul Nord la Polul Sud
şi mai departe;
Bucătari din toate ţările, fiţi credincioşii de tip nou, până la capăt
cauzei de neînvins a tartelor cu cremă!”

51. Joi, peste zi, când am salutat cu pumnul strâns, din balcon, revoluţia mondială

„Ştiam, primul-ministru-al-noroaielor trimitea ordine de luptă, dar el habar n-avea:

Somnul meu tocmai se încununase cu noi şi înălţătoare vise despre panica din agenţiile internaţionale de presă;

Soarele oscila între una şi alta, să păşească pe o istorie nouă ori pe o astronomie retrogradă; în cele din urmă se hotărî pentru neutralitate, înfundându-se în ceaţă;

Casa Albă dădea la o parte cafeaua cu lapte;

Palatul Buckingham renunţa la mic dejun;

Împăratului prusac i se ridica o piatră tombală de pe inimă, cea mai grea, îşi mângâia barba ascuţită;

În loc să-mi respecte starea de meditaţie, chiar atunci informatorul de serviciu mă indispunea cu fraze din pamfletele de pe front; „Ordon soldaţilor”, citea,

„Ordon soldaţilor să revină imediat la datorie! Atât spionii, cât şi fiii credincioşi ai patriei îşi vor primi plata, fiecare după merite.”

Supraîncordat, cu ochii închişi, eu, Comisarul de profesie, ascultam primele acorduri din marea furtună; „Ordon tuturor eşaloanelor”, mai citea,

„Ordon eşaloanelor să înainteze cu baionete la armă, nici un pas înapoi, până la suprimarea imediată a rebeliunii.”

În capitala cu aureole boreale gărzile mele de şoc omorau ziarele reacţionare de-a dreptul în maşinile de tipărit, orice protest se răsucea în şemineul din camera sculptată în lemn de mai multe esenţe o dată cu şpalturile prezentate la control; „Complotiştii", citeam printre flăcări,

„Complotiştii vor da seamă de perfida lor lovitură împotriva omului la adăpostul ocult al nopţii."

Nebuneşte, nebuneşte, inima îmi bătea nebuneşte; împingeam încet cu degetul un colţ al camuflajului; nu gândeam, nu mai vedeam îmbulzeala din stradă şi cordoanele de baionete; „Nici un proletar", îmi şoptea informatorul,

„Nici un proletar, numai oameni, studenţi fără căpătâi, negustori de pâine, funcţionari din ministerele în grevă; protestează, nimic mai mult, protestează; în ceea ce priveşte vânzătorii şi poştaşii, unii nu vor să primească ziarele noastre, alţii refuză cu încăpăţânare să ne distribuie corespondenţa; telegrafiştii lipsesc de la serviciu, ba încă profesorii şi elevii ne rup afişele de pe ziduri; aceşti bandiţi sunt împuşcaţi pe loc, fără somaţie."

Pândeam printr-o crăpătură: paltoane burgheze şi căciuli bogate ridicau pumnul; „Iresponsabilii!", îmi şoptea informatorul,

„Iresponsabilii, călăii, criminalii!",

Atât mai gâfâiau oratorii, pateticii de la tribuna din sala Primăriei, înainte ca detaşamentele mele de şoc să le întrerupă definitiv discursurile şi să le rechiziţioneze localul pentru fericirea poporului; „În Manej", mai zicea,

„În Manej, imediat cum intrară carele blindate, s-a şi încins mitingul; pe câte o turelă, servanţii, unul mai guraliv ca altul, ori vă acuză, ori îşi descărcă în sus revolverele, fiecare după înţelegerea sau neînţelegerea lui; abia tovarăşul nostru Comisar cu afacerile militare le-a vorbit cu fervoare partinică:

„Numai revoluţia”, striga,
„Numai revoluţia muncitorilor şi a ţăranilor săraci se ţine de cuvânt în faţa tuturor popoarelor! Iată, îşi îndeplineşte angajamentele! Răsplata este a voastră, luaţi-o sănătoşi în primire şi n-o mai scăpaţi pe mâinile ofiţerilor, duşmanii de moarte ai păcii!”

Astfel cu ochii închişi, supraîncordat, cu ţăcălia căzută jertfă în lupta cea mare, ascultam cum revoluţia mondială păşea apăsat, aproaape în secret, peste casele, unde oamenii dormeau prea obosiţi să le mai pese de ziua de mâine, peste oraşele, unde nimeni nu ştia nimic, peste satele, unde crivăţul înfunda ferestrele;

O! Nopţi de luptă, când baionetele agenţilor mei spintecau bărbaţi, violau femei, se înfigeau în copii, în alţi duşmani ai omenirii triaţi după criterii ştiinţifice, şi în şovăielnici, selecţionaţi fără nici un criteriu;
O! Zile de nesomn, când înmuiam pişcotul în ceaşca de ceai şi umanitatea habar n-avea, proasta, ce operă înfăptuiam sub ochii ei paralizaţi, orbi, asemenea unor felinare stinse, cândva, de trăsură;

O! Craniile roşii pe două oase încrucişate!

Şi a fost într-o joi către amiază, cu ceţuri friguroase pe palate negre, pe străzi terifiant de goale.

52. Mesaj către toţi luptătorii pentru fericirea omenirii, revoluţionar spus, a mea

„Proletari de profesie noi suntem, de aceea nu cunoaştem
chemare mai impetuoasă:

Debout les damnés de la terre!, voi, oropsiţi ai vieţii,
Voi, osândiţi la foame, sus!
Să fiarbă-n inimi răzvrătirea,
Să-nceapă-al lumii vechi apus!
La bustul gol, tovarăşi; jos hainele burgheze, nebunaticilor;
îngăibăraţi pe covoare, pe mese, între fotolii, scăldaţi în şampani franţuzeşti, îngălaţi în caviar de Volga, să ne lingem unul pe altul cu ardoare, ah, să ne mulgem poponeţele!
Înflăcăraţi de victorii, calificaţi în perversiuni şi penetrări, cu sângele în clocote revoluţionare, astfel străbatem, atletici, pătimaşi, delicaţi, elastici, drumul de la utopie la orgie,
Sau, dacă vreţi, mai pe înţeles, de la nemărginirile genialelor noastre creiere la esenţialele, divinele, providenţialele rozete ale fundurilor!
Debout les forçants de la faim!,
Sculaţi şi-urlaţi, voi, excitaţi ai vieţii,
Voi bălăciţi prin orificii, sus!
Să fiarbă-ntre picioare bărbăţia,
De-oricâte revoluţii mai presus!
Nu-i cântec de luxură, de sforăit între armăsari îmbârligaţi cu armăsarii, totuşi mai schimbăm gustul între sărutări înflăcărate,
O, locuri dragi, rotofeie, în spume de *Nuits Saint George*, delicioase fese stropite pe la spate*, à coté de cour*, sau de-a dreptul în gurile noastre fără saţiu,
Curlangiilor de profesie, în masculine, păstoase, unsuroase jeturi de frişcă!"

Trei. Colecţionarul de profesie în muzeul de artă reacţionară

53. Largă şi multilateral dezvoltată viziune asupra lumii

„Am contemplat într-o cafenea pariziană, ori numai îmi vine
să cred, un tablou;
Reprezenta un copil, ceva pierdut într-un colţ, îngrozindu-se
de un amurg purulent, cu dune de purpură şi flegmoane
De aur, cu taifunuiri de sânge şi cheaguri violacee de foc.”

54. Chemare la luptă din ce în ce mai necruţătoare

„Vă invit cu mult respect să daţi năvală, proletari de profesie, să vă contemplaţi, fără pantaloni, fiecare după capacităţi şi funcţii, nevoia de artă!

Dormitoarele voastre şi sufrageriile şi sălile de baie şi garajele îşi merită mobilele sculptate în lemn exotic, şi goblenurile şi blănurile polare şi tacâmurile ţarilor şi serviciilor de prăjituri pentru sărbătorile muncitoreşti.

Într-o privinţă, pentru cabinetul de tortură ca dependinţă a biroului, pictura e o artă profund neputincioasă;
Oricât ar sugera frica ori cruzimea, spaimele ei rămân la suprafaţă, ca nişte reflexe sclipitoare pe o apă flecar de limpede;

Biblioteca am primit-o la schimb; domnul comerciant de cereale mi-a dăruit aceste minuni rare, aceste miracole înfăşate în mătăsuri de Buhara; la rândul meu, am felicitat plutonul de execuţie;

Cristaluri, cristaluri! Candelabre de paloarea luminii rostogolindu-se peste plaje de sidef!

Aur, aur! Cât vin au sorbit împăraţii până să se tocească buzele pocalelor!

Fildeş, fildeş! Statuia vânătorului adulmecă mirosul de nisip sterp din blana leului războinic."

55. Pentru bucătăria de tip nou, plină de avânt

„Prefer această pânză înfăţişând o grădină olandeză de zarzavat,
nimic altceva decât legume robuste şi norii în clocot alb;
O pastă groasă înverzeşte brazdele de verze, până departe; pare
un poem banal, dar viguros, domestic, de o asprime
cutremurătoare."

56. Din slavă în slavă, din salvă în salvă

„Cu cât pumnul e mai încleştat, cu-atât îl umplu un conţinut superior, auziţi-l cum explodează de trăsnetele mele esenţiale!

Libertatea, această minciună a filozofilor, nu e decât indisciplină anarhică!

Slavă vouă, temnicerilor!

Glorie în veci de veci represaliilor penale!

Nimic nu e mai binefăcător pe faţa pământului decât popoarele sorbindu-şi beatitudinea între câini de pază şi mitraliere!

Prevăd şcoli între zăbrele, ogoare între gratii, uzine în cătuşe, universităţi cu amfiteatre de interogatoriu, academii cinstind în unanimitate lanţurile;

Aud hoarda proslăvind superioritatea zdrobitoare a fericirii silnice pe viaţă:

„Văd: cuvintele-i ard!
Sculaţi voi, zeci şi sute,
mii de milioane!
Uriaşa lui frunte
strânge în năduşitele cute
Transpiraţia
gigantică-a
gândirii umane,
Da, colosalul,
în bătălie,
stindard!

Şi după miezul nopţii la Smolny a sosit,
Laolaltă cu gloanţele,
purtând acelaşi nume,
Trecu prin Marea Poartă,
de-atunci stă neclintit,
La cârma lui Octombrie,
roşu,
pentru întreaga lume,
Stâlp proletar, totodată,
din ţară în ţară,
moaşă dialectică şi tată,
Proptea de cafenea proletară!”

Clopote se prăvălesc în ploi mănoase de gloanţe, salve inaugurează centrale electrice cu rotoarele în mişcare sub forţa cascadelor de sânge iluminând

Planeta mea roşie, numai a mea!

Încă de pe acum, din clipă în clipă mai apăsat, din zi în zi mai cadenţat, din an în an mai covârşitor, din generaţie în generaţie cu pasul tot mai alergător, înfăptuiţi miraculoasele mele oracole!”

57. Una dintre reacţionarele utilităţi ale artei

„Cât aur viu şi sevă plină de energie în peisajul acesta,
vi-l recomand pentru meditaţie, când vă relaxaţi pe şezlong în solar;
Nu priviţi lanul de grâu abundent, ci nebunia pictorului din macii sorbindu-şi cu frenezie venele tăiate.”

58. Dreptul inalienabil al popoarelor la exterminare

„Gândesc pentru voi, cum să aplicaţi cu neclintită consecvenţă principiul reprimării prin muncă politică de masă;

Iată locomotiva blindată!

Iată calea voastră ferată în luptele din toate familiile, din toate poemele, din toate bilanţurile, din toate cuvântările, din toate înghiţiturile, tot înainte, spre epoca de lumină a pedepselor liber consimţite!

Cum să coboare gândirea mea pe pământ fără şantiere între escorte şi paturi de puşcă?

Târnăcop lângă târnăcop, redactorii de ziare mânjite în jeguri democrate şi expropriaţii de brutării, credincioşii creştini la reeducare şi generalii, academicienii retrograzi şi ţăranii dovediţi în primăvară că nu au murit peste iarnă nici după ce au predat recoltele –

Canale, numai cu lingura, să scobească, astfel vor gâtui fluviile cu hidrocentrale, să le extragă rodul în becuri, iar oasele lor, pavaj pe calea proletară!

Atenţie, încordată atenţie:

Cu cât veţi răzbate mai profund în viitor cu locomotiva blindată şi veţi inaugura metropole de priciuri şi sârmă ghimpată, cu atât amplificaţi-vă necontenit vigilenţa;

Pândiţi-i pe comisarii poporului, pe directorii de fabrici, pe internaţionalişti, pe secretarii generali, pe taţii de familie, pe şefii de secţii, pe mamele cu copii, pe agitatorii de profesie, pe strungari, pe forjori, pe cultivatorii de porumb şi pe cartofori, spionaţi-i permanent, demascaţi-i neîntrerupt, pentru că au ceva de ascuns, un titlu de ziar reacţionar, un cântec duşmănos, o glumă contrarevoluţionară, o batistă burgheză în buzunar, o gaură în ciorap."

59. Eu, colecţionarul de profesie, mereu şi mereu şi mereu

„O recomandare pentru salonul de servit ceaiul, dulceaţa
de agrişe sau cafeaua după reţete proletare:
Iată acest tablou, unde cerul cade murdar la pământ, o mocirlă
peste bordeiul sărac, şi copacii par nişte buruieni
halucinogene,
Totuşi, umpleţi-vă de miracol:
Luna găureşte noroiul celest, o iluminare face să explodeze
viaţa şi forţa în univers!"

60. Despre conţinutul nou, partinic, al perfecţiunii

„Adoptaţi lozinca mea: Fiţi posedaţii unui singur imperativ: nevoia de neîncredere!

Nu este o problemă de morală, este una de statistică:

Nu există cinste, demnitate, nu există abnegaţie, prestigiu, echitate, nu există consecvenţă, modestie, fermitate, nu există respect, blândeţe, loialitate şi alte năstruşnicii,

Ci numai bogatul, el, de aceea nu am eu, plebeul de profesie!

Confiscaţi pâinea milionarului, luxoasă, vastă, prosperă, şi frământaţi-o în gura vulgului, unuia mai mult, altuia mai puţin, după un tarif al meritului:

Să-şi ascută neîncrederea în mama sa, în tatăl său, în tovarăşul său, în confidentul său, în binefăcătorul său, în fratele său

Şi să-i denunţe, din puritatea urii, din romantism revoluţionar, din unitate moral-politică, din angajare partinică, din îndatorire patriotică, din atitudine cetăţenească, din internaţionalism proletar;

Dăm compromisului conţinut progresist, decernăm învrăjbirii preţ nou, de elită, acordăm coruperii însuşiri supreme, numai astfel nivelăm gloatele de orice asperităţi reacţionare, extirpăm crestele neascultătoare, le şlefuim de indisciplină şi anarhie ca pe nişte bile de fildeş, perfecte la masa mea de joc:

Acest pământ idiot şi bolnav, căruia m-am proclamat bisturiu, să-i redau frenetica poftă de sânge, pe viu!"

61. Arta, ajutor neprecupeţit organelor de represiune

„Pentru vila blindată cu trupe de pază, la ţară, tabloul acesta vă
lasă în minte o mulţime de întrebări fără răspuns;
Pe ogorul împins până în zarea mâloasă, de brazde răscolite,
contorsionate, zace un plug răsturnat, aşteaptă,
sau se odihneşte, sau meditează la cel mai luminos viitor."

62. Imperativul categoric în procesul de separare a cărnii

„Extazul de-a fi absolutul în asalt, orgoliul de-a urî euforic, toate la un loc şi fiecare în parte îmi şterg ruşinea de a mă crede om, acest rozător în pustiul imens;

Da! Pe soldatul neclintit, pe gardianul dârz, pe executorul cu ciomagul de fier răstorn cornul abundenţei, repartizându-le palate, raţii de caviar, tezaure;

Fac să răsară stele pe uniforma de gală a nimicitorilor de profesie;

De toate sunteţi mai presus, popoarelor de piepturi respirând prin pieptul meu!

De umeri, de mâini, de spate vă leg harnaşamentul de război, să luptaţi pe oricâte fronturi, tot înainte, înfruntând, sacrificând, pierind;

Cu robii naturii, cu robii izbei şi ai poveştilor cu draci, ai bisericii cu popi şi icoane, ai botezului şi ai împărtăşaniei, cu robii credinţelor în înviere ghiftuiesc osuarele;

Cum să compari trecutul găunos cu viitorul scăpărându-şi generos cătuşele, pe un ţăran meschin cu noul delator din fabrică, fremătând de sentimentul colectivităţii?

Mujici din vremurile de ruşine ale preistoriei, făcători de doniţe, de căruţe, de garduri individualiste, de brazde la rădăcina legumei, e timpul!

Fiţi pământului îngrăşământ abundent!

Fiţi în gura minei îmbucătura cu nesaţ a industriei şi a morţii!

Concentrez în mine pe Cuceritorii de continente, pe Degustătorii aventurii, desăvârşesc până la infinit cuşca pentru prădătorul sălbatic şi înfiorător, omul;

Cu simţurile mele virile şi proaspete voi extirpa orice speranţă;

Aidoma zidurilor de piatră neagră în abatoare cu celule de aşteptare, ştiu:

Omul nu există, cu atât mai rău omul singur este o inepţie, un complot, o dezertare aiuritoare din faţa singurei realităţi, istoria de ieri, a hoardelor, de azi, a măcelurilor, de mâine, a conducătorilor ierarhizaţi până în pisc şi a celor conduşi, adică aliniaţi pentru marşuri până la anihilare,

Omul, o închipuire absurdă a filozofilor, o supă incoloră, inodoră, o poşircă fără sare a demagogilor,

Omul, cel mai teribil, mai atroce, cel mai de neimaginat duşman al omenirii,

Omul, nimicul, sau nici atât: viu, dresat prin foame şi minciună, mort nu merită mai mult orizont decât al unei gropi,

Omul, o conservă de oase, fiecare os, o literă mai mult într-un discurs,

Omul, acest instrument mai elementar decât bâta, făcut pentru a omorî şi pentru a fi omorât,

Astfel înţelege omul o dată mai mult deosebirea între moarte şi moarte.

Omul, omul, omul, vorbărie în vânt, şi totuşi, ce materie primă, asemenea bălegarului, la făurit snopi de purpură şi batalioane în asalt!

Numai eu, Barbarul de profesie, voi acapara ţările şi guvernele şi revolverele şi dinastiile veşnice ale cârmacilor!”

63. Pentru vila de vacanţă e o datorie de onoare

„Vă propun această pânză, înfăţişează un ocean de o limpiditate
grandioasă şi rafinată;
Vopsele albe desenează o noapte cu lună tandră şi pură
dormitând pe nouri de argint străveziu, puţin încreţiţi, totul
aşezat cu blândeţe deasupra unei păci de lapte.”

64. Leacuri împotriva manifestărilor defetiste

„Numai curajul de-a fi cruzi vă ridică până la culmile mele, auriile, splendidele mele culmi de profesie proletară!

Noaptea visaţi urât, săriţi din somn şi vomaţi la pocnetul revolverului în beciul blindat cu dulapi de mesteacăn:

E sigur, vă îndopaţi prea îndesat peste seară şi beţi ca porcii, de nu vă mai încape, râgâiţi până daţi peste margini;

Vă cade în genunchi nevasta fratelui mai mic cercetat cu instrumente ferme pentru crima de-a vă fi rudă:

Alungaţi-o din cabinet şi ordonaţi organelor să-i ancheteze atitudinea duşmănoasă ordinii revoluţionare;

Comandantul coloniei de muncă trimite pistolarii să recolteze fete şi se apucă de trântă cu ele în baracă, după intense eforturi în bătălia de culegere a bumbacului:

Recomandaţi-l comisiei disciplinare pentru atribuirea titlurilor şi medaliilor, prin grija lor filatoarele mai câştigă o victorie în războiul pentru pace;

Dacă însăşi tovarăşele voastre de dormitor cârpesc cu sârmă bocanci pe şantierele căilor ferate, iar paznicii le asaltează în magazii, pe sacii cu tărâţe furajeră, după ce deja le-au făcut să nască de câteva ori, fiţi încredinţaţi:

Preocupările violatorilor de profesie se integrează armonios celor mai armonioase opere de dreptate socială;

Reprimaţi-vă remuşcările şi alte asemenea poltronerii, cu atât mai simplu: păziţi-vă ermetic să aveţi conştiinţă!”

65. Dar noi ne gândim în primul rând la pază şi apărare

„Şi aceşti câini de vânătoare, ageri şi neliniştiţi, inteligenţi

și miraculoși, ridică ochii spre cerul perfect limpede
în parcul, el însuși o colecție de sculpturi din frunze
și dansuri de apă."

66. Logodnica în groaznic surghiun sub galeria de hamei

„Pentru a ne continua în strânsă comuniune studiile conspirative, excelența-sa baroneasa Nadejda Konstantinovna declarase la proces anchetatorului:

„Da, sunt logodnica martirului Vladimir de pe fluviul Lena!", drept urmare au condamnat-o să-și pătimească alături de mine mărturisirile;

Îmi ispășeam groaznicul surghiun în Siberii, Siberii, Siberii, tocmai participam la o vânătoare de iepuri alături de niște prăvăliași reacționari, când revoluționara sosi cu bagajele în căruță;

Iubea cu ardoare lupta de clasă și disprețuia poeziile fără titlu, dar sufletul ei îndrăgea mai cu seamă uzinele de pe strada Schlüsseberg, de unde raporta imediat și în amănunțime organizației tot ce vedea și auzea, astfel consolidându-ne alianța;

O! Noaptea de neuitat a nunții noastre, când am comentat până în zori despre originea familiei, a proprietății private și a statului!

O! Epoci eroice, o, martiri de profesie ai terorii!

Eram amândoi cu sinceritate îndrăgostiți de aliajul dialectic între scrierea cifrată și lupta împotriva muncitorilor descompuși de propaganda capitaliștilor;

Ea plivea în grădină lăptucile, sfecla și mărită-mă-mamă,

Eu ajutam recoltele să se împlinească robust, le recitam capitole preferate din Manifestul Partidului Comunist, sau conducând câinele de curea, năzdrăvanul meu setter, la plimbare în pădure;

Pe slujnică, o ţărancă slăbănoagă şi proastă, Nadia, cu sufletul animat de cel mai clocotitor internaţionalism proletar, o învăţase mai întâi să se spele, apoi să fiarbă dulceaţă de fragi şi să împodobească bucătăria cu lozinca „Ehei, ehehei, ceaiul din floare de tei”!

Astfel secta noastră conspira pentru eliberarea muncii, ne cufundam în fotolii, sub galeriile de hamei, în amurg, şi contemplam soarele în sângeria lui dragoste de oameni.”

67. Tablou în chenar de bronz, monolitic

„Deasupra scheletului aspru, cu fracturi şi bătături, al unui pin,
urcă o coroană strâmbă, un fel de ace în buchete, însă vii
şi puternice;
Iată un învingător pentru cabinetul de interogatoriu.”

68. Eu, îndrăgostitul de profesie

„Incomparabilă culme a ororii, ce e mai oribil decât instinctul impudic dintre bărbat şi femeie, cu excitaţii şi zemuri în mădulare?

Nu cunosc relaţie mai tenebroasă şi dezagreabilă;

În acest sector va trebui să acţionăm prioritar, eliberând energii necesare domeniilor de bază;

Astfel fundamentăm credinţa în hoardă într-o lume fără graniţe, fără uşi, fără fiziologie, de o neclintită autoritate a statului, unde să se permită numai sentimente majore, cu grijă aprobate, precum înflăcărarea pentru succesele clasei, ori avântul, ori elanul, ori însufleţirea, totul canalizat cu precizie către obiective primordiale, de vârf:

O nouă şarjă de fontă, mai multă pâine din grâu mai puţin, creşterea producţiei de cuie pentru viitorul de aur pe cap de locuitor;

La întocmirea actelor specifice căsătoriei, tovarăşul să-şi afirme ataşamentul pentru combinatul siderurgic, tovarăşa, dragostea categorică pentru fabrica de conserve şi, împreună, adeziunea pentru dictatura poporului;

Iată cum soţul şi soţia se materializează în tovarăşi dialectici de luptă în sprijinul comisiei extraordinare de nimicire a contrarevoluţiei şi-a sabotajului;

Brigadierele să-şi remorcheze viaţa de tractoare fruntaşe în campania de fertilizare cu bălegar, să preţuiască fierbinte piesele de schimb şi silozurile cu sămânţă de rapiţă;

Strungăriţele, pe lângă planurile de muncă, să îndrăgească producţia fabricilor de ordine şi medalii, dar mai ales şedinţele de demascare, şi necredinţa în om, iată fundamentele solide, de neclintit, ale noilor sentimente materialist-ştiinţifice."

69. Pentru sala de baie sau pentru cauza luptei între popoare

„Ce spuneţi de acest luminiş albastru, unde un tânăr băiat,
cu margarete în păr, dirijează cu suavitate cântecul
mai multor privighetori?
E atâta armonie încât se aude muzica."

70. Manifest către artiştii înarmaţi

„Numai acţionând ferm, pe viaţă şi pe moarte, inclusiv desăvârşind stilul de conducere cu revolverul de serviciu; numai o dată cu deschiderea unor noi mine de cărbuni; numai simultan cu metamorfozarea culturii în cultură de cartofi, se vor naşte acei artişti înarmaţi până în unghii pentru a depune mărturie:

Sunt cea mai tăioasă gândire de profesie;

Sunt cel mai frenetic Timonier, Îndrumător spre cotele cele mai roşii, de sânge, ale măcelului de tip nou, universal;

Poeţi, iubiţi-vă pe coşurile fabricilor! Poetese, prestaţi aceleaşi activităţi pe fabricile de coşuri! Fiţi cei dintâi pe frontul febril, imaginaţi-vă despre mine fapte miraculoase, înfrumuseţaţi-le şi selecţionaţi-le în epopei de cea mai înaltă calitate sub protecţia de fontă, fier şi oţel a Comisariatului poporului pentru biografii legendare!

Pictori, ingineri ai vopselelor! Vă dictez modelul unui portret fără îndoieli, fără şovăieli, fără alte stări de spirit confuze:

Fruntea mea: cu mândrie să-i răsară împrejur constelaţii;

Sprâncenele mele întunecate: sprâncenele, ca nişte arcuri asiatice de lupt;

Ochii mei: ochii mongolici descifrează, într-o mână ridicată la cer, broşura stacojie cu porunci de nimicire;

Nasul meu: nasul din stirpea lui Ginghis-Han inhalează marile vânturi şi aromele din sângele proaspăt;

Mustaţa mea: mustaţa cu întunecimi de biblioteci arse, de oraşe pârjolite;

Obrazul meu: obrazul pârguit la jarul forjelor muncitoreşti;

Barba mea: barba scurtă, ascuţită, cioplită ca nişte piroane de fontă în palmele cui ştiu eu;

Ecce homo novus, eu sunt acela, tumultuosul de profesie, totul în tot pe un fundal de aurore boreale; dedesubt, pentru popoare lângă popoare aliniate în careuri monolitice, sunt braţul îndrumător;

Sculptori, gânditori ai materiei, inventaţi un proletar de profesie absolută în milioane de exemplare şi prezentaţi-l spre aprobare:

Paltonul din stofă de bronz la două rânduri de nasturi apasă pe umerii neclintiţi în convingerea lor,

Reverul se mototoleşte între degetul mare şi pumnul stâng, dar mai ales palma dreaptă este cea mai preţioasă, indicaţiile ei coboară recompensele pe pământ şi felicită conducătorii, iar deasupra, încoronat cu strălucirea din lozinca

„Tovarăşul să-l spioneze pe tovarăş!”,

Capul meu de Părintele Suprem, lustruit în viscole, chel ca stepele podite cu foc, spintecă slăvile cu streaşina şepcii deasupra împărăţiei mele, pământeşti, a dreptăţii, egalităţii, fraternităţii tuturor oamenilor noi fabricaţi, cu restul nu se discută, începând cu cei mai nealiniaţi, cei mai înveteraţi, cei mai nedumeriţi, trebuie lichidaţi.”

71. Încă un elogiu braţului creator

„Îmi voi umple saloanele cu decupaje din pânze: de aici, mâna
cu degetul între foile unei cărţi, de acolo, mâna albă,
de băiat nerăbdător să-i mângâi torsul felin, de animal
în vibraţie,
De dincolo, mâna încleştată energic pe bici.”

Patru. Dumnezeu de profesie în depozitul de sare şi nisip

72. Cântecul negru, negru, al revoltei

„Simt durerea ca pe un privilegiu, o gust cu savoare, o degust,
mă umplu de cântecul ei binefăcător;
Numai călăii au privilegiul voluptăţii absolute, asced la fericirile
pământeşti, doar ei, prin devastare, devin creatori:
Sângele este singura cerneală de neşters.”

73. Necruțătorul de profesie în dialog amplu

„Uite gardul putred, îmi zic, poarta s-a rupt, urzicile şi cânepa sălbatică pe morminte vechi, părul pământului creşte năvală, e prea urât şi penibil, încă zece paşi sau mai puţin, nouă, opt, şapte;

Văd uşa, o gaură strâmbă; şase, cinci, patru, tăcere sumbră, trei, doi, unu, în sfârşit, împing, cedează greoi, dinăuntru mă loveşte o răceală de peşteră;

Îmi displace, totuşi gândesc: frecventez depozitul de sare, mi se întâmplă uneori, din exasperare, pe furiş, da, frecventez, în greul nopţii, depozitul de sare;

Aprind felinarul, acum e bine;

Te caut pe zugrăveală, lasă-mă să rânjesc sau să râd, mi-e totuna, văd icoane meschine, de vopsea, apostoli desculţi, vite în staul, văcari, anturajul tău religios;

Din scârbă, nu-ţi pronunţ numele, în schimb eşti extazul urii mele, ar trebui să te bucuri de această recunoaştere:

Eu, Învingătorul de profesie, îţi întind o mână tovărăşească, de consolare, Părinte Ceresc, precum te linguşesc unii, Învinsule, precum te numesc eu;

Tocmai îmi făceam socoteala: între apriga introducere „Revoluţionari ai celei mai conştiente uzine de armament” şi finalul în mare apoteoză de steaguri, nu merită o turmă de animale bipede discurs mai amplu de trei minute, când, într-o fărâmă, am zărit-o:

Terorista ocultă, cu nodul roşu al basmalei, sub falcă, smulge revolverul din poşetă, urmează două detunături;

În vreme ce agenţii de pază mă poartă pe braţe spre autombilul blindat, aud, printre răcnete, spectacolul de tunete şi fulgere:

Mitralierele fac strecurători de sânge din bărbi şi salopete, baionetele violează rochiile de stambă, sapele de tranşee muşcă în slănină vie,

Da, mai înviorătoare decât orice balsam, represaliile dau în clocot;

De atunci mă pârjolesc între îngheţ şi fiertură, ud cearşafurile, scuipaţii mă îneacă, strâng dinţii până îmi plesnesc în gură, mă rup, fâşie cu fâşie, de pe oase, două sulițe de plumb îmi torturează pieptul deasupra inimii, şi o singură certitudine:

Durerile, iată locul unde îmi condensez toate comorile: ura, dispreţul, neîndurarea;

Sunt fericit numai în teroare, sunt Pedepsitorul de profesie;

Vine în fugă din războiul civil permanent, din marea mânie a plutoanelor de execuţie, o voinţă de neînfrânt: împodobeşte-te cu răzbunări, răzbunări, iubite Vladimir Ilici,

Astfel te implorăm, cu oase, cranii şi sânge, să ne trăieşti!

Aş vrea să hohotesc în gura mare, dar nu merită osteneala: ieslele cu sacii şi drobii de sare dau acestui loc un aspect prea solemn, de tribună;

Mă uit în ochii tăi, nu-i găsesc, totuşi mă uit cu felinarul;

Orice aş face, nebuniile cele mai nebuneşti, relele cele mai rele, ştiu bine ce martor mă pândeşte, dar află, durerile sunt bune la ceva: mă îndeamnă să-mi îndeplinesc misiunea, şi gloanţele teroristei cu nodul roşu al basmalei, de asemenea, aleg din mine Martirul de profesie.”

74. Momente sublime, de incendiară combustie

„Noapte bună şi moarte bună, apostoli, pescari, ciobani de pe toţi
pereţii;
Depun pe altar, iată, pumnul meu simplu, cravata ponosită
şi tampoanele de vată, însângerate, pe când Fiul Omului,
acolo, atârnă pe cruce, ca o vită în măcelărie.”

75. Providenţa Proletară în spectacolul universal

„Pe când activiştilor tăi le explodează raţia de gloanţe în burtă, noi doi stăm faţă în faţă; să nu te uimească sinceritatea, ce-ar fi să ne mărturisim între patru ochi şi de la inimă la inimă cine-mi eşti şi cine sunt: tu

Îţi joci farsa de singuratic astral, de enigmatic fără patimi, de protector pentru uzul proştilor, eu

Mă prefer îndrăgostitul de poalele revoluţiei, cu teribilul amendament: amoreza mea e-un bărbat travestit sub rujuri proletare, peruci pletoase, furouri şi lozinci, aşadar îi sunt cu fudulie viciosul de profesie, pervertitul de carieră;

În miile de ani, răufăcători fără grandoare se hrănesc meschin din ocazii ratate, doar eu am sosit exact la timp să nu-mi scape Marea Ocazie; pe zi ce acaparez devin mai grandios, mai nemărginit, o pandemie universală, un pârjol infinit;

Comisari şi internaţionlişti de profesie, auziţi-mi cuvântul, secretari generali şi agitatori din toate ţările, vestiţi-mă!

Sunt Părintele Prigonitor şi Tovarăşul Atotsuveran, prin mari conspiraţii vestiţi-mă popoarelor de sclavi;

Sunt fructul cel mai revoluţionar al speciei şi lumina preumblându-se cu mâinile la spate pe deasupra pământului,

vestiţi-mă groparilor din lumea toată ca pe tunetul semnând ordine de atentate progresiste şi războaie secrete.

Sunt Devastatorul de profesie, am răsărit; iată, între pământ şi cer, în lumină, diafan, erupe, clocoteşte steagul roşu, al morţii.

Sunt Providenţa Proletară, sub steaua mea, cea mai roşie cruce în cinci colţuri, am venit; o durere oricât de atroce nu are nici o semnificaţie, dar eu pândesc finaliatea:

Într-un spectacol universal de adorare, popoarele de la Răsărit la Apus, de la Miază-Noapte la Miază-Zi să devină un singur poligon de execuţie, unde ideile mele apasă pe trăgaci!

Sunt Întronatul de profesie,

Sunt aurora şi puhoiul tuturor hoardelor, iată-mă în asiatică splendoare, am năvălit; nu vă rămâne decât să mă întâmpinaţi, pentru că

Sunt ceasul istoriei şi ritualurile dedicate cultului meu de Ginghis-Han de profesie le veţi celebra în noile piramide – milioane, sute de milioane de capete împuşcate în ceafă!"

76. Declaraţie din ce în ce mai înflăcărată

„Cum te linguşesc cădelniţătorii tăi, fochistule de candele,
ziditorule de nimic, dumnezeule al nimănui,
Ai murit, însă m-am născut eu, teroarea de profesie, cu degetul
mare înfipt în subsuoara stângă, a vestei, cu o şapcă pe cap
şi cu alta, mototolită, în mâna dreaptă;
Dacă te-aş fi întâlnit vreodată, îţi dădeam de lucru,
fără sârmă ghimpată împrejur şi mitraliere să-ţi păzească
secretele, în vreo neştiută de nimeni şcoală de provincie,
de arte şi meserii,
Să-i înveţi sobărie, tinichigerie, cizmărie, minunate profesiuni

pentru spărgătorii de trenuri blindate, de case de bani,
Pentru gangsterii din toată lumea, cadrele mele cu perspective
luminoase.”

77. Credinţa o dată, de două ori, credinţa de oricâte ori

„Credinţa în mine e de cea mai înaintată esenţă;

Credinţa în mine roteşte pământul împachetat în ziare, în broşuri stacojii, în ediţii de lux, unde proclam înalt, în limba urii, universală, revoluţia tuturor împotriva tuturor;

Credinţa în mine revarsă din albii optimismul combatant, unde fac pluta cu burta în sus specii dispărute precum parlamentarii, miniştrii cu fundă-la-gât, albă, pamfletarii;

Credinţa în mine umple tribunalele cu aplauzele de satisfacţie ale ţesătoarelor, după procese de zece minute, minunatele mele furnale, şi laminoare, şi forje, unde prelucrez armamentul pentru bătălia glorioasă de abnegare în masă;

Credinţa în mine e devotamentul în Noul Dumnezeu, Eu, Stăpânul absolut al tuturor Stăpânilor, de mâine şi pentru totdeauna al planetei mele, cu oceanele mele, cu ştreangurile mele, cu parăzile mele, cu sârmele mele ghimpate, de unde nimeni, niciodată, n-o să-mi smulgă prada, prada mea;

Credinţa în mine înseamnă secera încrucişând ciocanul;

Secera, în numele scump al Marelui Joc, jertfeşte, retează de la rădăcină burghezii până la al şaptelea neam, se înfige în turmele de ţărani îmbogăţiţi, angrosişti de cereale, stareţi, episcopi, generali de poliţie, sublim chiuretaj împotriva tumorilor vătămătoare;

Ciocanul zdobeşte coduri de legi, comitete de grevă, adunări constituante, cărţi de versuri nerealiste, biblioteci universale, bănci comerciale, spânzură aliaţii în războiul civil, taie mâna cerşetorilor, bate parii împrejurul lagărului de muncă, se aruncă pe secretara comisarului raional, chefuieşte de dragul revoluţiei,

interoghează arestaţii, citeşte sentinţe, escortează pe constructorii vieţii noi, premiază groparii, ţine discursuri, ordonă să se mute fluviile, să se sistematizeze pustiurile, violează;

Credinţa în mine va îmbrăca tunica de gabardină, blindată cu decoraţii de tablă, şi sapă în pământul planetei canale de navigaţie pentru nici o corabie, aceasta însemnând că debitul este prea mic, aşadar să crească producţia de sânge;

Credinţa în mine va inaugura monumente pentru banchetele salopetelor proletare, cu raci fierţi în vin de Saint-Emilion, şi spumă de banane, în lupta cea aspră, cea crudă, cea mare,

O, terifianta devoţiune, dar reprezentaţia pioşeniei în faţa mea, fără limite intercontinentale, planetare şi astrale, cum ţi se va părea?

Nimic din ce-a fost nu va întrece în viitor spectacolele celei mai teribile abnegaţii dedicate mie, Barosului şi Coasei de profesie."

78. Declaraţie din ce în ce mai patetică

„Dacă tu eşti marele arhitect al universului, atunci dintr-o
magazie de sare fă cruce a lumii, cea mai frumoasă
şi veşnic luminoasă, aşa cum eu, pe crucile tale, clădesc
revoluţii, războaie mondiale, raţiuni de stat şi abatoare."

79. Raport cu privire la sarcinile fundamentale ale gropilor comune

„Vorbesc în fiecare cuvânt al gurilor voastre, eu, Comandantul Suprem al Marelui Marş, eu, Tacticianul şi Strategul de profesie, gândesc în capetele voastre, eu strig în lozinci, eu sunt învăţătura totală şi dascălul de ură sfântă, eu, sărbătoritul prin sacrificiile omeneşti;

Dinaintea oricărei execuţii pe marginea gropilor comune, ultima voastră dorinţă este încă o apologie dedicată mie, pe lângă toate celelalte declamante la anchete;

Numai ritualurile păgâne vor face să reînvie sufletul ofilit al hoardelor!

Mărşăluiţi din parăzi în parăzi, cu drapelele într-un diluviu de coruri, ovaţionaţi deasupra prezidiilor pavoazate cu portretele mele ciclopice între cortine roşii, voi, baionete implacabile, din mine faceţi furtună a furtunilor devastând pământul;

Să gândeşti până la capăt acapararea puterii pe şapte continente, ba mai mult, s-o condensezi într-o singură tribună de comandă,

Iată şapca, mi-a dat-o fochistul, între două lopeţi de cărbuni zvârliţi în cuptorul locomotivei, cu o strângere de mână, cea mai fierbinte, şi cu urări de izbândă până în veacul veacurilor,

Coroana mea Proletară!

În adâncurile durerii am două gloanţe, prea puţin; simt nevoia, suferinţele mele să devină depozitul planetar de muniţii pentru deturnarea spre fericire forţată;

Nu stăpânesc într-un cer abstract şi iluzoriu, ci aici, pe un pământ cucerit cu rafale de mitralieră;

Pe viaţă şi pe moarte vă constrâng să nu mai ştiţi în ce vă ziditi, într-o presă mecanică sau într-o maşină de tocat, unde birourile de tortură se proslăvesc, spânzurătorile se aplaudă, munca silnică se ovaţionează;

Popoarele unic muncitoare desfăşoară sub cerul vast un singur imn universal, la comanda unui singur dirijor;

Au timp infinit să navigheze pe un singur ocean de învăţătură şi fidelitate, într-o singură Carte, a mea şi a cauzei mele, anume gândită să fie regulamentul tuturor plutoanelor de execuţie;

O spun eu, singurul posesor de profesie al adevărului: aşa cum viaţa demonstrează convingător şi infirmă, striveşte sub tălpile cizmelor teorii umanitariste, împăciuitoriste,

Aceşti păduchi, purici, muşte, păianjeni, numiţi în mod abuziv *homo sapiens* de haitele savanţilor retrograzi,

Vor trebui stârpiţi cu zâmbetul pe buze, glorios şi sărbătoresc, cât mai metodic, progresist, planificat pe cincinale, într-un ambalaj de justeţe universală, materialist-istorică şi dialectică,

De luptă pentru apărarea neabătută, pas cu pas, glonţ cu glonţ, explozie de obuz cu explozie de obuz, război cu război, lovitură de stat cu lovitură de stat, a sacrelor interese ale noii omeniri."

80. Stare de încredere cum numai uralele şi aplauzele

„Eu sunt unicul demn de iubit şi vrednic de crezut, fiindcă am
curajul să proclam:
Într-o lume unde acelaşi cuţit înjunghie trupul şi taie pâinea,
ucide şi vei fi venerat."

81. Pasiune şi beatitudine în dictatura salopetelor

„Nu cunosc mod mai fascinant de a-mi asuma, între sublim şi incandescent, marea pasiune: să fiu Devastatorul de profesie, beatitudine permisă numai învingătorilor, fericire în formă pură.

Condamn la moarte această lume întemeiată pe nenorocire monopolistă, această lume utilă numai pentru a fi extirpată, acum, în greul nopţii, şi aici, în depozitul cu sfinţi jupuiţi pe tencuială, o declar cu cea mai sângeroasă mândrie:

Moartă valorează mai mult decât vie.

Nu-s fanfare ce aud, e urletul de fiară al bancherului din Chicago vânat la gardul de sârmă ghimpată,

E strâmbătura de dezgust a mitralierei scuipându-l în obraz pe întâiul dintre birocraţii Vaticanului, Papa de la Roma,

E bocetul, cum nici muzica sferelor nu poate cuprinde, de lanţuri între picioarele rataţilor,

E scrâşnetul unei uşi spre sălile de spectacol, unde prezidez Judecata-de-Apoi peste beciurile noii justiţii,

E torentul de foc instalând categoric, în paradisul pământesc, dictatura mea, a salopetelor de gală."

82. Comandă cum nu se poate mai însufleţitoare către toţi oamenii cinstiţi

„Tu repeţi în gura mare, de nu te aude nimeni, nimeni, nimeni:
oameni, prin rănile Fiului Meu sunteţi tămăduiţi, iertaţi, binecuvântaţi.
Eu, cu discreţie şi cu degetele unite între filele unei cărţi, abia mişc buzele:
Rănile mele vă condamnă pe toţi la infinită mântuire prin interogatorii, bătăi până la moarte, suplicii,

Prilej pentru plutoanele de execuţie să interpreteze cea mai frenetică muzică:
Prrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!
Prrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!

83. Frescă realist-revoluţionară zugrăvită pe zid

„Cobora seara pe masa de şah, masa mea de şah cu istoria, zăceam în fotoliu, mut, ei da, între somn şi trezie, nu gândeam

la nimic, nici un zgomot în salonul vast, tăcere imaculată, venea dimineaţa, priveam fără să văd, ferestrele cu perdele erau acolo, şi tabloul, cu lacul verde între mesteceni, îmi răscolea amintiri, şi candelabrele sub tavanul cu norii pe zugrăveală, tulburi, aşteptam confirmarea, de fapt nici atât, venea seara, o certitudine peste cetatea Kremlinului, venea dimineaţa, altă certitudine;

M-am pomenit cu telegrama, desigur, nu îndrăznise nimeni să mă trezească, ori fusesem neatent, o strângeam între degete, abia atunci, la pipăit, am simţit pentru întâia oară ce înseamnă să te zdrobească, să nu o numesc oboseală, nici extenuare, ba da, epuizare;

N-am citit-o, de ce m-aş fi deranjat, mai bine aşa, ce rost avea să aflu, ştiam încă din momentul când scrisesem biletul şi-l trimisesem telegrafistului, era drept, nici redactându-l, nici expediindu-l, nu-mi tremurase mâna, cu atât mai puţin atunci, în fotoliu, mai bine să o faci pe miratul, să arunci vina pe o neînţelegere, pe un exces de zel revoluţionar, totdeauna culpa să o poarte ceilalţi, nu este mare filozofie să justifici moartea, orice neghiob moare;

Acolo, într-o depărtare de formă imprecisă, munţii urcă până în cumpăna apelor, munţii cu uzine, cu turnătorii, cu oraşe afumate, cu poame încă verzi la marginea fâneţelor, munţii despică Asia de Europa;

În subsolul cu pereţii jupuiţi, la ora patru dimineaţa, puşcaşii îmbrâncesc pe idiotul Nikolaşka Alexandrovici, pe numita Alexandra, laolaltă cu nişte fete fără importanţă istorică,

O Maria şi Olga, o Tatiana, o Anastasia şi un băieţel bolnăvicios, cu şapcă de licean, mai verifică o dată prezenţa cu feştila felinarului şi pleacă trântind uşa;

Cetăţeana plânge, ar vrea să se aşeze, cetăţeanul spune o vorbă prostească, de consolare, ciocăneşte cu degetul şi solicită respectuos un scaun, numai dacă se poate;

După câteva clipe lungi, foarte lungi, ţâţânile sar:

Iată-i!

Deghizaţi în uniforme, agenţii mei de profesie dau năvală, revolverele trăsnesc, scuipă foc, sângele cetăţeanului împroaşcă pereţii,

Carnea liceanului explodează de pe oase,

Baionetele se înfig în cetăţene, în pedagog, în doctorul de familie, în slujnica reacţionară,

Asta e totul, frescă de familie într-o Casă a Răzbunării Poporului –

Operă scrijelită în tencuială, zugrăvită pe zid, cu o măreţie demnă de vopselele şi înflăcărarea celor mai iluştri maeştri.

Să nu ignor loviturile de graţie, fără lovituri de graţie nu se poate nu se poate: uniforma de comisar implântă în fiece căpăţână două gloanţe, nimic altceva, câte optsprezece grame de plumb, nici mai mult, nici mai puţin, cu exactitate.

În sfârşit, mama, cu degetele pe hârtia vibrând, înceta să mai ţipe în hohote; zile şi nopţi mă pârjolisem în arşiţe, nopţi şi zile mă năruisem în goluri, însă iată:

Pe umeri cu aureola boreală ca o togă de purpuri incendiare, ce lucru nemaipomenit este un frate mai mare, cobora în costum de călătorie pe frunzele de pătlagină:

Prin voinţa mea devastatoare, el devenea Învingătorul de profesie.

Îmi frecam în tihnă palmele transpirate şi zâmbeam, încă o zi de muncă intensă sfârşea în felul ei cuvenit, progresist;

Ceaşca de porţelan desenată cu flori de vişin şi farfuria cu pişcoturi îmi izgoneau oboseala, nu, epuizarea, nu, extenuarea,

Ah, extenuarea în cetatea Kremlinului cu molizi albi."

84. Declaraţie de luptă până la următoarea declaraţie de măcel

„Dacă eu sunt sabia şi teroarea în asalt, ţie, bătrâne, îţi rămâne
mai nimic:
Din denunţare indignată în denunţare, sentinţele mele
îţi pecetluiesc dezastrul fără glorie!"

85. Potopul de profesie despre aşa-numita problemă a funiilor

„Peste zi şi peste noapte zadarnic va lumina soarele meu electric, în becuri, dacă nu voi smulge din rădăcini cele câteva capricii infiltrate nătărăilor de un oarecare impostor,

Unul Iisus Hristos, demagogul răstignit în piroane pe cruce pentru excese de compasiune şi alte miracole reacţionare;

Recunosc, n-am nicio îndeletnicire, nici de boiangiu, nici de plugar, de semănător, diploma de avocat mi-am pierdut-o printre bagajele exilului, sunt pe o plută

Naufragiatul de profesie, supervizez teroarea preventivă, teroarea intensivă, teroarea colectivă, tocmai de aceea să bântuie revoluţiile până la sleire, apoi altele să năvălească,

Mai pustiitoare, în caz contrar, la cea dintâi acalmie, n-o să se mai găsească ştreanguri pentru câte merită grumazul meu multiplicat în grumazurile viitoarelor mele statui;

Nici n-am înnebunit, nici nu mi-e ruşine, nici nu-mi pasă de vreo judecată omenească ori cerească;

Cine să mă arate cu degetul, disperaţii din neputinţă, da, criminalii rataţi faţă în faţă cu Potopul de profesie,

Când sunt învingător fără memorie, sunt puternic fără iubire.

Fabrici de perfecţionat legende, spioni în şarje continui, morţi definitivi şi morţi deocamdată vii, extaziaţi-vă:

Exist undeva, sus, deasupra garoafelor şi a steagurilor în războaie civile; acolo înfloreşte Paradisul meu Proletar, unde străluceşte o stea roşie, iluminând mii de mii de columne,

Obeliscuri, arcuri de triumf şi-şi ridică arhitecturile cele mai măreţe kremlinuri, cupole peste universale săli ale congreselor.

86. Ordin de zi pe armata în plină înflorire

„Dacă tu eşti dragostea unei lumi fără dragoste, atunci
pe revolverul poporului să se scrie:
Cine piere de gloanţe lasă un loc liber la masă;
Întâi beţi, tămăduiţi-vă setea, apoi spurcaţi fântâna
tămăduitoare!”

87. Cântecul urii, urii, urii până la capăt

„Cinste mie, Părintelui decorat cu două gloanţe deasupra inimii, acum, iată, pe şapte continente mâinile mele încearcă făina şi ciorchinele şi untdelemnul,

Iar puşca îşi aprinde ţigara între asalturi, mâinile mele salută parfumul oceanelor, mâinile mele pârguie pe ramuri portocala şi vântul;

Urăsc toleranţa, este ca şi cum un tovarăş s-ar îngriji numai de coafura duşmanului de clasă, uitând cu desăvârşire cum să folosească butucul şi securea;

Urăsc pe Sfântul Pavel, un flecar, un stupid, vagabondul neamurilor, niciodată nu-şi duce la capăt răutăţile, nici furiile, nici ocările, ci împarte, în stânga şi în dreapta, vinul inept al unei mântuiri;

Urăsc mormintele, efortul sublim în devoţiune, pe crivăţ, pe arşiţă, ziua şi noaptea, al groparilor, în lupta pentru edificarea unei societăţi cu adevărat egale, a tuturor osemintelor;

Urăsc jugurile de lemn, da, numai extrăgând metalul dintr-o voinţă de oţel voi înfăptui pentru milenii juguri nemuritoare;

Urăsc universul, până când alt înţeles al cerului, altă rouă, alte stele vor umple anotimpurile cu zâmbetul meu cel mai proletar dintre zâmbete;

Urăsc pe oricine nu are acea întunecare năvalnică a minţii, acea turbare mereu întremătoare, mereu în agresiune;

Urăsc morţii, coaliţia lor, sub pământ, o acuz de acţiuni duşmănoase, până mă trezesc în greul nopţii răcnind la nimeni, urinat leoarcă şi singur, prilej să arunc naibii cârpele de pe mine şi mă răstorn pe partea cealaltă;

Urăsc din spirit eliberator, omul să se regăsească în toată splendoarea de bestie devoratoare de oameni,

Ura, unicul sentiment militant."

88. Ordin de noapte pe armata gardienilor

„Dacă tu eşti mila unei lumi fără milă, dragostea unei lumi fără dragoste, pacea unei lumi fără pace, atunci să ciocnim cupele cu sânge, cea mai populară băutură în imperiul meu mondial, clădit măreţ de seceri jertfitoare şi ciocane strivitoare!"

89. Întrebare fără răspuns în perspectiva răspunsurilor la nici o întrebare

„Pentru întâia oară te întreb, tu cine eşti, numitule Dumnezeu?

Simt o mireasmă înviorătoare, de ocnă, felinarul scobeşte ca un târnăcop în mâinile tăietorului de sare şi, iată-mă, eu, tovarăşul cu şapcă de profesie, îţi interzic să mai devii o dată om, fructul rău al încleştării trupului de bărbat cu trupul de femeie, om fără fiii Tăi, acei Rama, Buddha, Zarathustra, Mercur, Moise, Confucius, Iisus, Mahomed, Luther,

Da, nişte mântuitori cerşindu-şi propria lor mântuire.

Pentru a doua oară te întreb, tu cine eşti, neputinciosule, nevoiaşule, impotentule, bicisnicule Dumnezeu?

Daţi năvală, oştiri de mari jertfitori, iată răcnetul; tatuaţi planeta cu tranşee lacome asemenea fluviilor, unde carnea jertfiţilor voştri navighează frenetic spre iarbă nouă, vă strig eu, Ciocanul heraldic de pe înaltele tribune de fontă.

Pentru a treia oară te întreb, tu cine eşti, jalnicule, deplorabilule, ramolitule Dumnezeu?

Hoardele călesc în sânge negru spada mea de oţel, spada mea golind silozurile de pâine pentru dinţii, şi zăgazurile, de vin pentru înghiţitoarea batalioanelor de asalt; iată, spada mea face să răsară în marş ovăzul sălbatic pe oraşele de mare lux.

Pentru a patra oară te întreb, tu cine eşti, stupidule, absurdule, prostănacule Dumnezeu?

Fii binecuvântat, oţelule; azi îţi vădeşti puterea: din lavă ascuţi baionete, mâine vei cuprinde în braţe continentele şi oceanele; fiece mesteacăn sătul să mai fie candelabru de aur îmbracă la repezeală tunica şi încalţă cizmele; iată-l, pe oraşele şi câmpiile lumii seamănă atentate, gloanţe, bombe, explozii.

Pentru a cincea oară te întreb, tu cine eşti, lamentabilule, mizerabilule, prăpăditule Dumnezeu?

De aici, deasupra oricărei dezamăgiri şi beţii, îţi arunc în obraz îngrozitoarea mea scârbă: în marea lui flămânzenie, barbarul mai sărac decât meiul nisipurilor, decât scorpionul nisipurilor, decât mărăcinele nisipurilor îmi absoarbe comenzile, pe când continentele, de culoarea inimii împuşcate, mă vor pavoaza cu lauri.

Pentru a şasea oară te întreb, tu cine eşti, sarbedule, jegosule, urdurosule Dumnezeu?

Nu cred în torentele neprihănite; nevolnicia ta nu inspiră noroadelor nici pasiuni de năvală nici elanuri de culegători la bogate secerişuri; în atotputernicia mă încred, a ideilor mele în stare de clocot, mai mult, de revărsare a laptelui roşu, poftim, zeamă, dacă vrei, din carnea popoarelor de sacrificiu.

Pentru a şaptea oară te întreb, deplorabilule Dumnezeu, dar câtă lehamite să mai aştept vreun răspuns.”

90. Ordin de atac pe fronturile vieţii noi

„Dacă tu eşti spiritul unei lumi fără spirit, mie îmi rămâne să joc până la capăt, fără mustrări, fără îndoieli, rolul strigătorului de lozinci:

Tot înainte, pentru gloria pe veci a terorii!”

91. El, mister Karl, profetul meu

„În fiecare zi, la British Museum venea un soi de urs negru, bărbos cu plete vâlvoi şi redingota murdară de mătreaţă; părea tocmai atunci evadat pe veresie din cavernă, totul în tot un cap de colos pârându-l pe Zeus model;

Sala de lectură se umplea de mirosul de varză acră al hainelor ponosite, de duhoarea tabacului, deconspirând o dată mai mult tavernele şi cantinele săracilor, pe unde îşi înghiţea, flămând, la mic dejun, omleta cu slănină, prânzul, cu tocană de oase de berbec, şi cina, cu macaroane sleite;

Se aşeza în mod invariabil pe acelaşi scaun şi scria, mâzgălea indescifrabil cu peniţa în labele lui de bestie umanizată, darviniană, cam câtă negreală ascundea sub unghiile niciodată tăiate, mai apoi îşi proptea obrazul într-un pumn, pe gânduri la numărul grevelor în staţionare, asta era foarte grav, şi la cotizaţiile minerilor în dramatică scădere, asta numai din cauza sabotajului criminal al agenţilor burgheziei mondiale;

Iată-l, numai ochi lăcrămoşi, urechi învineţite şi dinţi murdari, cum delira în prezidiul congreselor sau la mitinguri:

„Ignoranţilor, măgarilor, idioţilor!”, asculta discursul vreunui delegat, fie pârlit de boiangiu englez, ori cizmar fără căpătâi american, fie coate-goale de croitoraş bavarez, ori nesuferit ţesător francez, şi murea de lehamite, mormăind „Proştilor!”; căsca zgomotos, îşi scrâşnea măselele, pe când, fetid, din gura lui se revărsa mirosul revoluţiei, zvârlea vorbele ca un bombardament de bolovani în văzduh şi trântea un pumn după altul în tribuna de scândură, de-i săreau surcelele, astfel le demonstra, cu argumentele practicii, de neînvins, în ce hal se umpluse acea jalnică lume burgheză de fumul furnalelor şi de firmele băcăniilor;

Îngrozeşte-te, Dumnezeule al nimănui, de urletele lui: „Proletari din toate ţările, uniţi-vă şi eliberaţi aurul din seifuri şi pâinea din silozuri!”

Iată, îşi potrivea ceasul de buzunar, al istoriei, şi semna verdictul, apoi alte răcnete: „Revoluţia să îmbrace roba judecătorului, voi, salopeta executorului cu ghilotina, cu beciul, cu plutonul de execuţie, cu ştreangul şi stâlpii felinarelor!”

Popoarele, în picioare, aplaudau şi scandau deasupra continentelor strigătele exterminatoare ale insurecţiilor, până în zori, cu voie bună, la chiolhane proletare şi butoaie de bere;

„Linişte în sala de lectură!”, mârâiau şi se înfoiau cu nemulţumire câteva glasuri de burghezi reacţionari, cu monoclu şi ţăcălie;

„Vă voi extermina pe toţi! Vă voi strivi, păduchi ai rasei omeneşti ce sunteţi! La gropile comune cu dejecţiile şi putregaiurile istoriei, cu leprele umanităţii! ”

„Mister Karl îşi repetă crizele de măiestrie actoricească!”

„În fiecare zi are câte o repriză de delirium tremens!”

„Poliţia, aduceţi poliţia, să-l închidă la balamuc sau la azil!”

În spirit critic pentru nasurile şi morala detractorilor săi, trăgea câteva vânturi înciudate, mai apoi, tătucul tuturor proletarilor îşi freca iarăşi şi iarăşi pantalonii pe scaunul ocupat de ani şi ani în sala de lectură şi scria, rupea peniţele, răsturna sticlele de cerneală, întotdeauna pe gânduri;

Mister Karl, învingătorul în luptele cu halbele de bere, trântind sub masă pe toţi oratorii de cârciumă, pe beţivii de tribună şi pe reformatorii trădători, pe şefii sindicatelor peste coşari, gunoieri, perieri, peste măturători şi vizitii, peste fumătorii de ţigări amare;

El, chiriaşul hotelurilor sărace, pe cinci pfunzi şi jumătate pe săptămână, cu jucăriile copiilor, împăratul de lemn şi regina, confiscate de creditori, meditând cum zahărul baricadat în silozuri şi sacii de cafea înecaţi în ocean au învins pe Napoleon cât n-au făcut-o toate Sfintele Alianţe;

El, cu fetiţa mai mică pe genunchi, impunător şi viguros ca un bătrân cedru din ţara Libanului, învăţând omenirea despre fetişul mărfii, pe când, fără simţul grandorii, băcanul şi zarzavagiul îl ameninţau cu închisoarea datornicilor;

El, cititorul de ziare, deplângând preţul în scădere al firelor de bumbac, semnul crizelor de supraproducţie în India, pe lângă răscoalele pescuitorilor de alge din Filipine;

El, burtos ca un butoi de varză murată, aşezat solid în templul tuturor cărţilor, la Londra, proiectând republici ghimpate şi dictaturi cu pumnul de fier, eliberatoare, plagiind cuvintele unui scandalagiu de ziar sau altul şi trecându-şi-le în propriile conturi, „Muncitorii n-au patrie", „Proletari n-au nimic de pierdut decât nişte lanţuri", „Proprietatea este un furt";

El, cu mult peste miezul nopţii, chinuit fără speranţă de insomnii şi furuncule după urechi, la subsuori, în mustaţă, între bucile păroase, cu buboaie la rădăcinile mărăcinişului din barbă, cu crampe de hienă şi zgomote în burtă, cu pielea gâtului solzoasă de mizerie şi nespălare;

El, încruntat asupra manuscriselor, aşteptând să-i sosească din America onorariile de corespondent de presă, pe lângă veştile îmbucurătoare despre războiul fratricid între proprietarii de plantaţii şi fabricanţii de oţel;

El, dat afară de portăreii şi executorul judecătoresc din două amărâte de camere mobilate în cartierul cu proletari inculţi din Chelsea, pentru neplata datoriilor, numai aşa, din spirit revoluţionar, să dea burghezia faliment;

El, oceanul spumegând de ură şi meschinărie, el, cu izmenele murdare, el, amantul bucătăresei moştenite în zestrea familiei, pentru că masa de tăiat ceapă, curăţat cartofi, tranşat carne şi frecat cu tărâţe fudulii de berbec este mai virilă decât patul din dormitorul nevestei;

El, pamfletarul cu peniţa înmuiată în scuipătoare, poetul fanatic şi apocaliptic, scandalagiul, ranchiunosul, certăreţul isteric, bătăuşul în săbii de lemn, pe vremea studenţiei, cu cicatricile ascunse sub aceeaşi nemaipomenită barbă;

El, ratatul unei cariere universitare, mai mult, al unei zdravene colecţii de titluri academice, înaintemergătorul tuturor prăbuşirilor de imperii, de guverne, de concerne, vestitorul de crahuri financiare, de insurecţii în cartiere, în halele fabricilor;

El, aruncătorul cu vorbe de ocară, cu blesteme dia-bolice, cu securea în parlamente, oriunde s-ar fi ales asemenea staule de pălăvrăgeală, da, el este Profetul Meu de profesie!"

92. Despre exportatorii de tip nou

„Dacă te crezi acea minte, unde începe toată lepra luminoasă
a universului, atunci lasă-mă să exclam:
Sus inimile noastre, incendiare, curate, ale exportatorilor
de revoluţie!"

93. Eu, noul Dumnezeu de profesie

„Eu, cu mânecile suflecate, vă promit noul potop; smulg planeta de la gura guvernelor şi v-o arunc pe scândura cantinelor cu gamele de ciorbă universal valabilă;

Eu, anarhistul de profesie, rostesc, dintre adevărurile simple, pe cel mai simplu: numai prin execuţia sumară, fără judecată, ci de-a dreptul, din necesitate revoluţionară, a tuturor conturilor

bancare, a depozitelor, a caselor particulare, a fabricilor de sifoane, a serviciilor de farfurii de porţelan, a lingourilor de argint, vom purifica până la devoţiune gloatele, turmele, hoardele;

Eu, conducătorul cu flacăra în mână, eu, călăuzitorul prin teamă al popoarelor, eu, cârmaciul, timonierul, cârmuitorul de origine divină,

Eu, iluminatul de profesie, braţul întins din umăr până în degetul acuzator, vă arăt calea, din opiu să fabricăm popoare de maci;

Eu, nimeni altul, ascult muzica sferelor şi *Appassionata* de Beethoven în paradisul cu priciuri, unde baroasele bat stâlpii de pază, de-a împrejurul, şi sârma ghimpată;

Eu mă răspândesc în milioane şi milioane de picături ale ploilor acide, răzbunătoare, citesc rânduri pe rânduri *Război şi pace* şi *Fenomenologia spiritului* şi *Critica raţiunii pure* şi *Manifestul Partidului Comunist* şi ochesc în milioane şi milioane de gângănii umane, gângănii cu spatele aliniat la milioane şi milioane de ziduri;

Eu, gangsterul de profesie, în pas furişat peste zi, de aceea nu-mi rămân decât nopţile pentru spălatul pe mâini şi iată cum înroşesc răsăritul de soare;

Eu, cel dintâi dintre Cavalerii de profesie ai Apocalipsei, număr de la mine încoace anii de la noua fondare corectă a lumii, cea nouă, şi astfel, până în viitorul viitorului, dreptcredincioşii îmi vor ovaţiona îndelung numele simplu ca raţia de furaj;

Eu, descifratorul şi plagiatorul cu entuziasm al tuturor utopiilor, ştiu esenţialul: lumea nu se reformează cu idei şi argumente, ci numai cu pumnul, cu revolverul, cu mitraliera, cu artileria, cu bomba, cu revolta şi teroarea, cu diversiunea, la nevoie cu bisturiul politic uitat cu intenţie în corpul politic; nu există popor în insurecţie, ci numai lovitura de stat şi atotputernica mârşăvie omenească;

Eu, Fiul Stelei Roşii, mesia de profesie, de multe ori am coborât din Ceruri să aduc ordinea pe Pământ, pentru că insectele cu mâini de muncă şi picioare în lanţuri tânjesc după vremurile mele mesianice;

Să vină odată acel măreţ viitor, cu sfârşitul zilelor nenorocite în fabrici, la banda rulantă, în brazda vulgară a ogorului,

Iar profeţia adevăratei întoarceri să se împlinească, altfel decât prin zelul de reparat porţi al zeului Marduk în Babilon sau al celuilalt pretendent, demagogul Iisus în Ierusalim, cărăuşul crucii pe Golgota,

Ci numai ascensiunea mea, a autenticului zeu suprem pe Tronul proletar din Kremlin, un scaun de bucătărie,

Eu perfecţionez o singură definiţie: sunt fatalitatea istoriei în asalt: masa de carne a tuturor popoarelor mi-e mamă, iar tatăl meu este unul singur, esenţializat în proletarul universal!

Dacă jalnica meserie de Dumnezeu înseamnă să umble fără niciun rost cu iertăciunea din uşă în uşă sau din poartă în poartă, fiindcă nu se pricepe la altceva mai bun, suprema mea profesiune de credinţă este să urăsc, să urăsc, să urăsc pe nenorocitul iertător!”

94. Cu atât mai bine, să-mi recunosc modestia

„Eu, fiu de profesie al Stelei Roşii din Ceruri, ce Stâlp măreţ
de cafenea sunt!
Nimic nu posed, nici douăsprezece planete, nici firmamentul
înstelat deasupra mea, nici legea morală în mine, nici păsări
de noapte să-mi cânte biruinţele!”

95. Eu, credinţa în ură, îmi amintesc şi el, desigur,
îşi aminteşte

„În mii de ani viitori, fragmentaţi în mii de nopţi şi zile, sfânta ură va fulgera, va trăsni din zori absoluţi în amurguri absolute, va

răzbate mereu şi mereu şi mereu înainte, de pe scaunul meu de lucru, de pe scaunul meu cu rotile;

Cu dezgust mi-amintesc de urâtul, grotescul noroi lipindu-şi, pe conturul pantofilor, coroana de murdărie;

Planeta îmi cade, ştergător, la picioare, gemete funebre şi priveliştea neantului îmi răcoresc inima, până să rostesc un adevăr de nerostit:

Revoluţiile nu există, ci numai acel imposibil de a împăca ura cu ura, dar câtă frumuseţe a cruzimii,

În schimb, groaznicele dureri câte îmi ciopârţesc, îmi sfâşie creierul mă îmbrâncesc în cele mai sumbre gropi ale realităţii, sinistre fose de gunoi, de unde mă salvează numai gâfâita, neîntrerupta, epuizanta mea muncă în atelierele de bijutier al răzbunării, de subtil artzist al furiilor, de maestru al vrajbei...

Pe când îndur şi meditez, meditez şi îndur, numai fugarul cu fundă-la-gât, albă, călătoreşte, între aghiotant şi secretar, din capitală în capitală, cu valiza pe genunchi;

Desigur, îşi aminteşte de pantofii cu butoni de sidef;

Desigur, din bretonul proaspăt aranjat i-a mai rămas un lustru de chelie;

Desigur, serveşte, la ore fixe, trei mese pe zi, cu desert;

Desigur, o trăsură cu felinarele stinse îl invită la o plimbare nocturnă şi poate, chiar acum, pe o stradă liniştită, bomba camuflată sub fotoliu aruncă până în stele cupeul cu bărbatul de nădejde, educat în cultul profund al respectului;

Un atentat banal, ce mai contează o sacoşă cu tocătură de carne, oase, cârpe;

Detectivii adună schije, inspectorii de poliţie ridică neputincioşi din umeri, agenţii mei, după un pas înainte, fac doi paşi înapoi, în ritmul aceluiaşi marş forţat, mereu înainte!”

96. Declaraţie bubuitoare ca o mitralieră Ilici

„Dacă te pretinzi Colosalul Arhitect, atunci învie-ţi osuarele câte le îndop, tu spui că sunt călăul de profesie, eu spun că sunt raţiunea absolută, mai mult, necesitatea istoriei, destinul implacabil, hai, fă-le să cânte, dirijorule!

Îţi acord şaizeci de secunde astrale, de verdict!”

97. Cum se înjunghie şi se măcelăresc vitele

„Bucătăriile Comunei-din-Kronstadt se înecaseră în murdăria vaselor nespălate, toate cartuşierele înrucişate şi gunoaiele umane la un loc, aşa că o flotă de tunuri pe tigăi, pe cratiţe, pe cazane ruginite, de popotă, Aurora, Petropavlovsk, Svastopol, se umpluse de grăsimi anarhiste şi de ţigări pravoslavnice, nimic de salvat din vomitătura peste bord a marinarilor;

Abia îşi făcuseră datoria internaţionalistă la Petrograd şi Sevastopol, îşi omorâseră ofiţerii pentru mândria revoluţiei; cum pe Kolceak îl porecliseră Amiralul, marinarii mei l-au vânat într-un tren degerat, noaptea, printre fluviile Siberiei înainte să-l împuşte la copcă, numai bun, de la grade în jos, să-l roadă racii pe Alexandr Vasilievici;

Cu votca alunecată pe gât, nişte dulăi marinăreşti de teapa unor Anatoli Jelezniakov şi Petricenko, lătrau după libertate, tocmai mie îmi ordonau cu puşca în mână să golesc lagărele de

concentrare, adică să ascult eu, pumnul profetic al proletarilor de profesie, de voinţa muncitorilor şi ţăranilor, ziceau ei, nişte analfabeţi în abecedarul revoluţiei, cine va mai auzi de aceste mere putrede căzute de pe masa istoriei;

Să le fie de baionetă tuturor matrozilor, numai cu ordinul „Tot înainte!" i-am căsăpit ca pe brute, cu miile şi miile, le-am aruncat capetele, mantalele, centurile, căciulile, carnea mizerabilă, tocată cu mitralierele *Maxim* pe faţa saramurei îngheţate a Golfului Finic;

Pentru gloria şi victoria revoluţiei, gloanţele mele au făcut o curăţenie ca într-un abator după înjunghiere, iar pe câţi lupi-de-mare nu i-am nimerit, tot înainte, în lanţuri, tot înainte, în cătuşe, tot înainte, la Polul-Nord cu fiarele, cartoforii, canaliile, cu Jelezniakovii, Perepelkinii, Petricenkii, turme târâşe pe zăpadă, turme împinse din spate de alte turme, să fac din Marea-Albă, cu un glonţ în ceafă, noua mea Mare Moartă!"

98. Eşti nimeni deasupra Pământului meu

„Minutul s-a volatilizat! Nici un cnut nu şuieră asupra mea,
nici o sabie de foc, nici un cuvânt;
Eşti, iată, nimeni, nimeni, nimeni al nimănui deasupra
Pământului, tribuna unde eu, predestinatul de profesie, îmi sorb
ideologia cu miere, ceaiul de coacăze şi schwarzKaffee
de tip nou, revoluţionară."

99. L'Internationale*, meniu complet la Noua Creaţiune a Lumii, cea mai justă*

„Săvârşesc Marea Operă,

Cuvinte mărinimoase precum viitorul de aur al umanităţii, triumful deplin al idealurilor sunt flecăreli, flecăreli, flecăreli, pentru că în afară de mine nu există creaţie; eu sunt noul Mesia de profesie, totul va trece prin tribunalele mele purificatoare, prin schingiuirile, camerele de tortură şi prin spânzurătorile revoluţionare.

Da, miracolul unei insurecţii universale,

Proletarier aller Länder, vereinigt Euch!

Da, diviziile de asalt ale metalurgiştilor de pe Rin se înfrăţesc braţ la braţ cu jazzmenii negri din New Orleans, brigăzile de parlagii din abatoarele de la Buenos Aires şi paria de pe ţărmurii Gangelui dansează cu armatele culilor chinezi, batalioanele cultivatorilor de cafea din Brazilia înfig în craniile capitalelor, Washington-Londra-Paris-Berlin-Tokyo-Pekin- Petrograd,

C'est l'eruption de la fin,

Drapelul meu fluturând, cu ochi prelungi, mongolici!

Fierarii din Urali umăr lângă umăr cu docherii japonezi şi cofetarii din Paris, măturătorii creoli de străzi cot la cot cu tăietorii argentinieni de vite,

După proiectele profetului meu, cele mai demolatoare, după regula de doi simplu: cine-i de partea mea striveşte insectele umane,

Tuturor celor împotriva mea nu am nimic să le comunic, vor fi striviţi de bocanci, traşi în baionete;

Iată coloanele de seceri metamorfozate în făuritorii celui mai just viitor, iată-i pe sclavii de mine înarmaţi, de mine dotaţi, furajaţi, şampanizaţi, isterizaţi, numai de mine căliţi până la rangul muşchilor de oţel!

Alte coloane de ciocane, *Foule debout, esclave debout,*

Sculaţi, voi, oropsiţi ai vieţii!, milioane, sus, bucătari cu polonice şi ospătari cu roşii steagurile în vânt desfăşurate,

În viscole, în alizee, în cicloane,

Sculaţi!, *Il n'est pas de saveurs supremes,*

Ni Dieu, ni cesar, ni tribun,

Sculaţi, zguduiţi apăsat universul pe calea despicată vizionar, la banchete cu anghemacht de berbec, unire, proletari, *Les dammnats de la terre*, unire, desăvârşiţi noua, justa Creaţiune a Orgasmului internaţionalist Cocktail!

Dacă pentru izbânda universală veţi sfârşi, până la ultimul, în focarele locomotivelor, în ştreanguri, în gropile comune, cu atât mai bine pentru istoria în marş spre viitor,

Nous ne sommes rien, soyons tout !

Dreptul nostru, cel mai revoluţionar drept din lume, ne îndeamnă pas cu pas, secundă cu secundă, minut cu minut,

Oră cu oră, zi cu zi, spre cele mai glorioase măceluri de propietari, de elite ale banilor, de palavragii ai filozofiei, de poeţi cu lauri de hârtie,

Da, sus, mai sus, cu tronul Noului Demirg de profesie în pisc!

Secunda supremă va împietri în Constituţii de oţel, inoxidabile, şi în atotbiruitoare guleaiuri, *C'est la lutte finale, groupons-nous, et demain* l'Internationale *sera le genre humain*.

În congrese îndopate cu kiwi, ghimbir şi coniac armenesc, hei, voi, mistice oratorii de slavă,

Marşuri din mii de trompete, trâmbiţe, tromboane, goarne,

Ţal cu ţal să ne unim,

Parăzi în Pieţe Roşii, urmate de banchete unde ciocnim toate cascadele Victoria şi Niagara de şampanie ale lumii!

Fără număr înfloresc miracolele mele progresiste, revoluţiile ca nişte sărbători celeste, magnifice, maligne, impunătoare, grandioase şiraguri de pumni înălţaţi spre cer, colosale deliruri cu bătăi ritmice din palme şi,

Da, din zi în zi, numai calendare cu sărbători de cinstire, de proslăvire şi preamărire şi,

Da, popoarele de sclavi îşi ridică privirile spre însorite cafenele îndopate cu comitete centrale, secretari generali şi secretari adjuncţi, iată-ne,

Sceptre de profesie şi găuri de gloanţe în ceafa planetei,
Soare în Răsăritul roşu şi Sculptori ai gropilor rutiere,
Şepci dintr-o rasă superioară de şepci!”

100. Un râs în cascade, universal valabil

„Ha,
ha,
ha,
ha,
Pentru sute de mii de nopţi viitoare, pentru sute de mii de zile,
De pe măreţul Meu scaun de comandă, voi râde în gura mare,
ha,
ha,
ha,
Voi râde în hohote, eu, Zeul pe scaunul Meu cu rotile,
Ha,
ha,
ha,
ha,
De dumnezeul vostru mucegăit în depozite de sare!

Sculaţi, voi, aliniaţi-vă, milioane lângă milioane, pe Mine

istoria m-a ales dintre stâlpii ei să vă fiu Mântuitorul de
profesie, pe Mine m-a ridicat
La demnitatea de *Vojd* roşu al Imperiului Meu universal şi la rangul
de jertfitor drapat în aceeaşi culoare scursă sub eşafoduri,
fiindcă trădătorii cauzei de-a vă aduce fericirea eternă
sunt lacheii, spionii, viermina, duşmanii executaţi la zid
ori în cimitire ale viilor de măreţul, apocalipticul Meu
nume de război, omul de pe Lena!

Ridicaţi-Mi tribune vopsite în sânge, zidiţi-Mi adevăratele,
intercontinentalele altare,
ha,
ha,
ha,
ha,
În faţa cărora, cu pumnii spre cer, închinaţi-vă Mie, insectelor
umane!"

101. Apoteoză cu milioane, milioane, milioane de imnuri

„E timpul!
Miracolul din veacuri
se înfăptuieşte
cu-avânt:
Încep, Prrrr

voluptate de Suprem Ziditor; în execuţii, câtă beatitudine
a gropilor comune în aşteptare de-a fi astupate; câte dovezi
de adorată credinţă în propaganda zisă război psihologic,
câtă bucurie de Magister al călăilor cu revolvere la şold,
în buzunare, în ceafa voastră, cât extaz de-o mie nouă sute
şaptesprezece carate,
Plata la chelner, stimaţi şi stimate!”

V. Alte întâmplări din Parcul Universului

1. (Pregătiri pentru recitare din Catalogul-microfoanelor)

Rătăciţi printre zilele-şi-nopţile veacului,
Poetul căzut în mania extenuării şi omul Virgil, călăuza pe şapte ori şapte cărări întru totul matolită de cercetarea până în adâncime a sticlelor de rachiu-şliboviţă-turţ, încă un rând, vermut-ţuică-doi-ochi-albaştri, mistica paradisului caută, o dată pentru totdeauna peste mastica paradisului nimeresc.

Cum nu-i mai rămăsese decât să contemple reflectoarele
Celeste şi să cânte în drâmbă la o masă meschină şi săracă, lume, lume, soro, lume, se tot întreabă cui au trecut prin minte mereu irepetabilele cuvinte „Când se înfige în inima cuiva veninul urii, suferindul îşi îndură de două ori boala: îl apasă greul nefericirii sale şi totodată geme văzându-i fericiţi pe alţii”.
Cum nu găseşte răspuns, pradă unei repetate crize
De generozitate, profunda sa slăbiciune, omul Virgil încearcă să mângâie un fir-de-feciorică, dar, dintr-odată, săgetat, curentat, îşi scutură mâna, ca speriaţii, monofazaţii, electrocutaţii, ceea ce îl face să producă de toate, inclusiv nişte versuri absolut extaziate:

2. (Nişte versuri cu valoare mai presus decât botanică)

Aici înfloresc *narcissus tazetta, paeonia*
Suffruticosa, ulex europaeus, le rostesc numele
Cu sonorităţi de muzică foşnitoare, *vinca*

Major, fragaria vesca, reseda rudea, cichorium
Intybus, eryngium maritimum, erysimum,
şi-n vreme ce privesc din aproape

În mai aproape, fericitul de mine, zăresc firele
Electrice şi microfoanele mici, delicate, fragile,
Abia perceptibile, montate cu delicateţe

De bijutier în *desfontainia spinosa, omithogalum*
Umbellatum, dianthus barbatus, microfoanele
Minuscule, ca nişte floricele, de spini, de perle

În salbele reginelor acestui pământ.

3. (Încă o părere plină de înţelepciune locală a maestrului)

La un semn prin încreţirea sprâncenelor, amândoi o rup la fugă, însă nu ajung prea departe, pentru că, în puterea şpriţului de zi şi a marii mahmureli de noapte, îi înghite Parcul-Universului cu astralele căi de nisip, vieţi şi adevăruri:

„Da, mai avem
un proiector
conducător
şi-un cântec larg,
universal,

clocotitor,
răsună tinereşte:
barzii vechi au murit,
bardul nou, al tuturor
barzilor,
trăieşte!";

Şi va trăi ş-de mii de veşnicii, unde,

„Topos binecuvântat, alfa şi omega, locul este logos sfânt şi vin din vinul sacru se întrupează în podgorii, apa de ploaie se preface în cuvânt, să-l fiinţeze în imne mărturisitorii, iar trupul său fără suspin, fără durere, mândru extaz al bronzului din oseminte, fără sfârşit primeşte ca într-o priveghere viaţă nestricăcioasă, dar din dar de la Părinte" -

„Şi niciodată graiul nu va prinde răguşeală, frumos în frumuseţi, profund în profunzimi, convingător în convingeri, aşa să-l ajute Cârmuitorul şi pompierii cu extinctorul",

Îşi mai dă maistorul cu părerea, pe când poetul se lasă absorbit decât sorbit de habar n-are ce lipsă de preocupare:

„Sus, cât mai sus şi sus, deasupra depresiei, c-uneltele fine, de uitare de sine, votca, votculiţa mea, îmi construieşte paradisurile, tribunele, marile altare ale iluziei; iar tu ce îmi faci pe aici, poeţele; ce îmi roteşti degetul în scrumieră, rătăcitule, navigatorule; vezi că ţi-au căzut ochii în iubirea de patrie a bardului imnologic, cum s-ar zice în pahar; eşti terminat, stors, storcit; gata cu logosul întrupat; ţi-ai ratat calea spre viaţă, adevăr şi un viitor cu splendori de aur şi azur; dar află de la mine, căderile, ororile, târâşurile nu-s mai prejos ca uriaşele înălţări spre zenit, aşa că perseverează, bea, ctitor şi martir şi şpriţar ce-mi eşti ori nu-mi eşti; pe-un pierdut temei regăsit, du-te naibii şi nu mai căuta masa pe sub poale",

Pe când poetul, cât îl ţine gura, toarnă o rugăciune:

„Inspiră-mă, focoasă Beatriţa, că-ţi mai scurtez cu trei microni fustiţa, de să se mire barzii, fiecare, cum becul mi-l aprinzi în ziua mare.”

Drept urmare, fetiţa îl luminează în fluxul şi refluxul inspiraţional, dar cu resemnare:

„Cică nişte filozofi aveau cuie în pantofi, mai pleşuvi, mai liiceni, învăţau de prin heleni, mai socratici, mai eschilici, să îi doară-n cui de Ilici.”

Sideral, tocmai pe-aici se ridică, pe drumul societăţii umaniste multilateral pavoazate, între batalioane roşii, de hârtie florală, un fel de statuie de oţel minunat încălţată, pomădată, boboşată, cu peria de sârmă coafată, iar baletul manual, împreunat cu strigătele de insurecţie ale bardului-tuturor-barzilor,

„Aplaudaaaaaţi, băăăăădăraaanilooor!”,

dirijează ovaţii şi ovaţii mereu şi din greu versificate, la infinit revărsate pe spate, pe faţă, pe faţă, pe spate, pe spate, pe faţă.

VI. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis spre noi şi idilice orizonturi, cele mai luminoase

1. (Nisipul tocmai face o pauză)

Pe o alee, nisipul tocmai face o pauză, adică încetează să mai intoneze imnuri de slavă din seria nelimitată

„Da, mai avem conducători
şi oţelari supremi!”,

când îşi face apariţia, printre insuportabil de îmbujorate şi exaltate gladiole, garoafe, trandafiri, cu paşii pripiţi, nimeni altcineva decât umbra din cârciuma Stixului, bardul Leonid, cu lopata în dinţii ornamentaţi într-o mustaţă semeaţă şi măreaţă.

Încă şiroieşte picătură cu picătură din greu turnată în pâine şi mestecată pofticios în ditamai cinstea cea mai cea pentru revoluţionarul de profesie cel mai cel, fiindcă nu face să piardă prilejul nici unei paranghelii cu votcă *Internaţionalnaia*, şi glăsuie taram!, taram!, taram!, beat cleşte, menghină, cutie-de-viteză, de-a lungişul şi de-a lăţişul, printre găini, hârtoape, caroserii paradite, fiare vechi, lobodă şi îndesate frunze de hrean pe strada Nisipuri, ta-ta-ta-tam!, cu frenezie de gură slobodă:

„Banditul de Georgia, cu mustaţă de plăieş, stalinitatea voastră împachetată în mundir şi cizmuliţe de culac, ghiduşul ghiduşilor, ruginitura ruginiturilor, Omule, he, he, he, de Oţel călare pe zeci şi zeci de războaie împodobite cu milioane şi milioane de cranii, Koba-cel-Groaznic, fi-ţi-ar de mitralieră în ziua de cnut mai-mult-ca-revoluţia, vipuşca tuturor vipuştilor pe pantalonii tuturor pantalonilor şi cozorocul tuturor cozoroacelor, cu cât mi te imaginez mai şenilat, cu atât îmi răsari mai oţelit ca o maşină de călcat!”

2. (Un coşmar liric al bardului Leonid)

Eşti o pocitanie deloc milostivă,
Umflat cu tancuri şi mareşali în derivă,
Laolaltă pripăşiţi, oploşiţi, lipiţi cu clei
Roşu, extras din lei-paralei
Neîntrecuţi în meserie,
Conform tratatelor de ideologie,
Eşti o arătare cât treizeci şi trei de silozuri sau hambare,
Atât te ridici de nenorocit, burtos şi mare,
Dar mai cu seamă înzorzonat cu epoleţi,
Cizme victorioase, medalii, nasturi, bumbi, bumbuleţi,
Frunze de laur şi alte puchioase amănunte,

De parcă m-aş holba prin microscop, şugubăţ,
Prin microscop, la boaşele unui munte.

3. (Duşmanul tuturor popoarelor)

Prin prohab, odată cu un porcos zgomot de tobă spartă, bardul Leonid îşi scoate bijuteria de ţap, frecând-o între arătător şi policar, până când, înfierbântat, spumos, vijelios, un şuvoi ţâşneşte, pissssssssssssssssss!, de-a dreptul în mutra gladiolelor, mai apoi *Give-pis-a-chance*!, stropeşte abundent literele celui mai siderurgic nume de renume înscris odată ca niciodată pe-o temelie de monument omagial.

Aoleu-aoleu-aoleu-aoleu şi vai-vai-vai de noi!, bardul preferă o fericită împroşcare, decât să se ude între picioare, până vedem şi auzim şi ascultăm în difuzoare Stalicinaia Simfonia şi ne îngrozim: căpcăunul, doi căpcăuni, mii, zeci de mii, milioane de monştri de oţel împing cu scârţâituri printre ruginituri teribilele lor braţe, pe când vocea li se metamorfozează în fulgerături şi trăsnituri:

„Pentru revoluţia mondială şi fericirea popoarelor de pretutindeni, arestaţi-l pe duşman şi naţionalizaţi-i mustaţa!”

Alarmate, echipate, vigilent comandate, sub steagurile în vânt desfăşurate, trupele de asalt din lumea întreagă execută minunata prospătură de învăţătură:

„Omul este cea mai mare problemă pentru om; cum dispare omul, nu contează cum, împuşcat în ceafă, spânzurat, neantizat, înfipt în baionetă, prăjit pe grătar, dispare în primul rând problema.”

În Tribunalul de urgenţă al tuturor popoarelor, o troică de băieţi îndrumaţi de hârdăul cu votcă, în loc să îl condamne, să îl împuşte în ceafă, să îl spânzure de un crac al pantalonilor, să îl arunce în groapă comună, să-i ardă poeziile retrograde pe rug, în piaţă publică, pavoazată cu portretele marilor dascăli, judecătorii

îl salvează, prilej să îi aprindă chiar dinaintea ochilor cea mai prometeică făclie; numai astfel, cătușele luptei de clasă îl îndrumă pe vrăjmașul ferchezuit, ras în cap, frecat cu peria de sârmă, cu mustața smulsă și îl îmbrâncesc pe calea, viața și adevărul șantierelor progresiste, abia inaugurate, cele mai roșii, unde, zi și noapte, noapte și zi, dușmanul în zeghe trage la săpat canalul între *Dunărea* de stele și *marea*, marea, marea, ce furtunos sună aceste cuvinte.

4. (Un coșmar cu bucurie)

Fiindcă așa se construiește lumea nouă,
Cu morții pe din două,
Ei, la lopata groparilor, scormonind, zidărind cu temeinicie
Ce mai umanistă, atotviitoare pușcărie lângă pușcărie,
Pe frontispicii cu soarele, cu reflectoarele și luna,
Pe când eu, aici, Omule de Oțel, te rog să-mi dai robia
Cea mai eliberatoare să te cânt cu toată bucuria
Și libertatea să mă înrobești, odată pentru totdeauna.

Decât cu milioanele mele de brațe să-ți fi sfredelit canale,
De să se unească mările și oceanele,
Precum proletarii din toate țările,
Mai degrabă cu degetele și unghiile goale
Ți-aș fi scobit numai oceane, de să le numeri cu milioanele,
Și fiecare, cu porturi blindate și iahturi de partid, să-ți fie
Sub cizme temelie vizionară peste vizionară temelie.

5. (Astfel, din cuvinte simple)

Bardul împinge la coarnele tărăboanței și taluzează imnele târnăcoapelor, și încă imnele sapelor; și încă miile de barăci cu

priciuri şi lozinci mobilizatoare; şi încă imnele spinărilor; şi încă imnele numărătorii viilor şi morţilor la apelul de seară; şi încă imnele celor mai desculţe picioare şi mai ales cântecele de laudă gropilor comune fără numărătoare, însă nu oricum, ci numai profund înflăcărat, precum în propriul său vers:

„Veghind cu tâmpla şi mintea luminată pe târnăcop";

Astfel, printre miliarde şi miliarde de galaxii, roiuri de galaxii, bardul Leonid, năpârlitul, banditul, jigăritul, zidăreşte, din cuvinte simpe, omeneşti, şi nu se mai opreşte, ditirambi consemnaţi pe câte un cocoloş de hârtie şi evadaţi odată ca niciodată printr-o fisură a celei mai împletite îngrădituri de sârmă ghimpată, cea mai ghimpată din lume, luminos de ghimpată.

6. (Un coşmar evadat dintre alte coşmaruri ale bardului Leonid)

Veghind cu tâmpla şi mintea întunecată pe târnăcop,
Astă-noapte am avut un coşmar transpirat, fără scop,
Un coşmar mai răsăritean decât răsăriteanul soare
Ieşit la arat, din Asia spre Europa, cu motoare
De tractor blindat, cu şenile, turelă
Şi-o generalissimă mustaţă la manivelă,
Adică tot ce avusesem eu
Mai irigat cu votcă la orice chef cu tămbălău,
Fir-ar al dracului să fie
De ideologic vis, dialectic, partinic, paranoic şi aparte,
Până-în veacul veacului şi mai departe,
Păi cum să nu, la dracu' pe pustii, dincolo de veşnicie;
Tiranozaurus mai tare ca mine în grad şi în grade
A pus botul şi-acum, inoxidabilă, îi şade
Lipită, înfoiată, răsucită, materialistă, cănită cu zel,

Cea mai gigantică, fostă a mea, frână de muci, roşie, de oţel;
Cântă-mi zeiţă a poeziei, cum se vede, măreaţă,
Din lună, de pe Saturn, o planetă sub nas cu mustaţă.

7. (Interludiu solemn la coşmarul metamorfozat în statuie)

Foaie verde poamă acră, ce retrograde vremuri, vremuri, vremuri, când netrebnicul motan al detectivului Arthur se dedulcea numai cu şoareci docenţi de bibliotecă, însă victorioasele bătălii îi redau demnitatea rasei în fundătura Calea- Lactee;

Prin urmare, costeliv, jerpelit, la pândă, din groapa de oase a istoriei ne mai aduce pe furiş, pieziş, pituliş, ocoliş, învăţate pe de rost, sau numai mâzgălite pe câte o nevolnică fiţuică, bucăţele călătoare, părticele roditoare, surcele în floare din operele incomplete ale bardului nărăvaş, cu nobiliar blazon de ocnaş.

8. (Coşmarul metamorfozat în statuie)

Visez o magaoaie înzestrată sub nas cu trofeie,
Două Turnuri-Babel atârnându-i prodigios,
Două geometrice, futuriste,
de marmură neagră,
mausolee,
Cu vârfurile înspicate, ale foişoarelor, în jos,
Încât proletari din America, Euroasia, ori mai degrabă
Turnători în hoarde, gangsteri, critici literari mă întreabă
Dacă-am umblat cu pistoale
Celeste, cu vorbe, lozinci, manifeste
cu otrăvuri, cu mâinile goale,
Dacă l-am cunoscut la baros,
La poker, la jefuit bănci, la congrese, la beţie, la furnal,
Pe marele erou, pe vizionarul, pe Tătucul-de-oţel-vertical,

Pe Omul Nou cel mai roşu pe mâini, râgâit şi mustăcios,
Dacă am dialogat personal cu teribilul colos.

9. (Alte versuri risipite printre firele bărbii pornite frumos spre cărunţie)

E o noapte spre zori; tocmai ne ascundem în subsolurile unei pavoazate gări, când, fără nici o aluzie la roşiile steguleţe şi la ghirlandele de hârtie creponată,

Omul Virgil priveşte cum nu opresc niciodată vagoanele de vite spre abator cu deportaţii, evident, deportaţii în marş spre paradisiace fundături, astrale maidane cu barăci,

Canale lactee, gloria revoluţiilor permanente, aşa se face că îmi oferă, cu dexteritatea lui de magician, pe şoptite, ca în sacrele, sublimele mistere, încă un recital de compuneri extrase din propriile sale deliruri şi himere:

„Profit cuviincios de frumoasele peisaje, aşadar
Barba mea pornită uşor spre cărunţie, vai mie,
Inventează poezia, zugrăveşte pereţii cu var,
Barba mea pornită uşor, vai mie, spre cărunţie

Împarte stele transportate în zbor de păsări călătoare,
Suntem fericiţi, nu încape îndoială, suntem fericiţi
Ca mustaţa de oţel, colosală, iluminând la Soare-Răsare,
Suntem fericiţi, nu încape îndoială, suntem fericiţi.”

Cu meşteşugul de a se deghiza în floare-la-ureche, îi mai şuşoteşte poetului câte un supliment, nu cumva să îl audă microfoanele metamorfozate subtil şi minuscul şi inefabil.

În păpădii, muşcate, negrilici, o, cea mai încurajatoare microfonie de urmărire şi ascultare.

10. (Atât îmi mai rămăsese, să înţeleg entuziasmul maestrului)

Mustaţa, în numele popoarelor, şi-a ocupat adevăratul loc în istorie, pe chipul iubit al titanului între titani, pentru că maşinile grozave de război,

L-au bărbierit, l-au frecat cu peria de sârmă pe Leonid, bardul reacţionar ca rugina; dacă va mai reveni vreodată printre oameni, purtând la pălărie flori ideologice, roşii,

Va recunoaşte numai sublima vindecare de vise, degeaba mugurari îi vor ciripi, mărăcinari, muscari, el, în afară de imnuri, cu nimic nu-şi va mai umple versurile,

Numai cu imne mobilizatoare, cu manifeste pentru fericirea pământului; îşi va împleti singur şi nesilit de nimeni, conştient de luminoasa menire,

Strălucitoare constelaţii de rime, rime, rime, va făuri pe grozavă Calea Robilor, va lustrui la raşpă numai stele de rubin pe vârfuri de turnuri, faruri de slavă."

11. (Strigătul poetului în afara portofoliului de recunoştinţă)

Fără să-i fi citit în suflet, poetul se preface într-un cititor perfect şi atotcunoscător: „Vă înţeleg entuziasmul, vi-l deplâng pe deplin, mai ales acum, servit pe masă cu votcă *Paradisnaia* şi castraveciori muraţi, totul procurat de la întreprinderea „Pe-sub-mână"; din direcţia maestrului îl izbeşte drept în faţă, în loc de un pumn, o cântare de slavă: „Pe sub mâini, sub râpa-adâncă, ghiciţi

cine ne mănâncă!"; în mod surprinzător, poetului nu-i mai ajung răspunsurile:

„Aş avea cea mai teribilă întrebare, cea mai profundă, cea mai coşcogeamite întrebare a tuturor întrebărilor!"

Cum omul Virgil nu se coboară atât de jos să îşi pună mintea cu cine mai ştie ce nedumeriri prosteşti, îl ia pe ocolite:

„Nu mă bântuie nicio tâmpită obsesie, bună ar fi cu adevărat o înecăciune într-o cloacă de drojdii-tescovine-palinci-trăscăuri, în progresie; cine mai pomeneşte, frăţioare, de ţuicologie, cherchetologie şi de alte şumeneli prin blindatele paradisuri *de acmu*, unde grozavele beţivănii intră, pentru o mai bună impresie decât depresie, numai în portofoliul de recunoştinţă pentru noii, monumentalii zei de profesie?"

12. (Înţelept, omul Virgil îmi divulgă definiţia revoluţiei)

De bine, de rău, sau şi de mai bine, şi de mai rău, cu paşii dedicaţi dreptei măsuri, cocoţat mai-presus-de-beţie, maestrul nu se clatină precum brazii, ci brazii se clatină în lumina, poetul trebuie să recunoască, în lumina oricăror locuri din Parcul Universului, fie chiar a celor mai marginale, unde îşi fac de cap numai binefăcătoare dimineţi; dedat prosteşte nostalgiilor fără sensuri majore, cel puţin optimiste, poetul încearcă:

„Totuşi, între locomotivă-a-istoriei-sau-pierdere-de-vreme, ce-o fi aceea o revoluţie, mă tot întreb şi mi se năzare că mă străduiesc degeaba."

Ce-ar fi ca maestrul să urască locomotivele din cauza poetului, ceea ce, depăşind prăpastia între viaţă şi cunoaştere, nu i se întâmplă:

„De-ar fi una, de-ar fi alta, ori aşa şi tot aşa,

o revoluţie cu adevărat fără reparaţii capitale,
Fără pierderi, deraieri, masacre, parăzi, trec
rânduri-rânduri-băutorii în vânt cu cârpe fâlfâite,
Este faptă mare pentru că reprezintă „Mişcarea continuă
a unui astru împrejurul altui astru, având traiectorie
o curbă închisă."

Din obişnuinţă, poetul, fiindcă nu are ce contrazice, adaugă, ignorând că trece drept ceea ce trece, un pulsator mediocru:

„Magistre, aici se află câteva magice idei."

Luminos, maestrul are toate răspunsurile la purtător: „Ba uite că ne dregem dis-de-dimineaţă cu borş acru şi îl admirăm pe bardul Leonid, tunsul, rasul şi frezatul până la chelie în marile victorii pe şantierele materialist-dialectice ale muncii, acolo, sus, pe Calea Nouă a Robilor conştienţi ziditori, constructori şi consumatori de ziduri, numele ei aceste subtile înţelesuri ne vără în căpăţâna goală pe dinăuntru, drum spre luminosul viitor, bucurie colectivă, recunoştinţă pentru vizionarii în frunte, ca turma cu berbecii, sus, mai sus, în slava slăvilor, cu supremul supremilor şi primul dintre geniali, aşadar divinul Cârmuitor de profesie."

Fără ameţeli, vertijuri, poetul uitase că adevăratul drept la halucinaţii aparţinea numai iluminaţilor:

„Admiră-l, maestre, tocmai coboară din tren; pe chipul de om nou, ce mustaţă de morsă revoluţionară şi-a tras!"

Dezamăgit, maestrul dă din mână în mână şi răstoarnă: „Plin paharul, plin ochi în ochi, ba încă vârf peste vârf îndesat în cinstea celor mai celebre întreceri între vinării şi oţelării; hai că nu pricepi nimic, copil nerod, eşti beat ori te-ai îmbătat prea puţin, cum să te fac să-ţi aduni minţile, unde preferi, în infernul proletar, în purgatoriul cărturăresc, sau în paradeala cârciumii „Lupta de clasă", din fiţoasa stradă Nisipuri, năbădăioasa.

Jumulitul în zdrenţe vărgate, bardul cu lanţuri şi ghiulele între picioare, alături de alţii ca tine, de alţii ca noi, cioplește constelaţii cu săpălăul, prin urmare nu păroşenia lui de sub nas coboară din tren, nătărăule, ci cu totul altcineva, un neica-nimeni-şi-niciodată-şi-niciunde fără mustaţă, iar după sosirea în gară, odată cu orele de percheziţie prin valize...”

13. (Cum se transformă legea retrogradă a gravitaţiei în lege progresistă)

Cu gesturile ample ale fondatorilor de noi religii şi ritualuri
cu fabuloase marşuri fâlfâindu-şi steagurile
Şi portretele fiilor, omul Virgil strânge între braţele puternice
aerul împrejurimilor şi, odată modelat cu degetele
după arta conducătorilor de profesie, uite-aşa îl aruncă,
Îl tot aruncă spre mai presus de orizonturi şi aurore boreale.

Astfel se întemeiază sosirea, arestarea, controlul, dar mai ales,
prin aplicare în modul cel mai profund consecvent
Al legii gravitaţiei, se ţine seama că aşa-numitele
moralitate, echitate sunt numai nişte prejudecăţi
bugheze, reacţionare, ceea ce face să cadă,
Ca nişte asteroizi, în mâinile cui trebuie, în mod partinic,
toate obiectele imperialiste, suspecte, pe lângă mulţimi
De alte întâmplări ordinare şi extraordinare şi vizionare.

VII. Confesiune despre mustăciosul tuturor popoarelor, cel mai mare şi mai tare, Tătucul de la Soare-Răsare

... după sosirea în gară, odată cu orele de percheziţie, întâi corporală, apoi la fel de vigilentă, prin căptuşelile hainelor, prin valizele tăiate şi verificate, veniră la rând nopţile de interogatoriu,

pentru ca, într-un final niciodată încheiat, buzunarul unui impozant general într-o manta constelată, să îmi înghită, dintr-o molfăitură, la o primă constatare, paşaportul, două rânduri de cămăşi, prosoapele plușate, şosetele nemțești de schimb, un fular de firmă, ceasul elveţian, foarfecul englezesc de unghii, săpunul italian, deodorantele franţuzeşti, maşina şi lamele de bărbierit.

De luni şi luni mă ofilesc asemenea lumânării sub capacul de cristal, de luni şi luni mă înăbuş în disperare, în lehamite, în frigul ceţos.

Un pas, încă un pas, dârdâi şi mă îmbib de lapoviţă; număr, să-mi treacă de urât, sunt la rând al şaptezeci şi patrulea, tocmai cifra asta, ce semnificaţie o fi având, trebuie să perseverez, altfel cum să-mi câştig privilegiul de a mai implora o dată urechile telefonului; apelul sună îndelung, cineva ridică receptorul şi ascultă mut, apoi închide; altă voce îmi repetă, cu frica la tâmplă şi cu arătătorul apăsat pe trăgaci: greşeală, greşeală.

Presimt, simt, intru în panică la gândurile că timpane special dresate şi ochi vigilenţi mă focalizează în mijlocul ţintei.

Rătăcesc năuc prin hăţişuri răsturnate în noroi; responsabilul unui bufet îmi vinde pe sub mână, de cu zori, fierte în coajă, ouă lângă felii negre, mi se pare, de pâine; plătesc cât pentru bulgări de aur, de aceea sunt mândru pentru afacerea mea profitabilă şi calc anapoda, fără să văd, pe uliţe sărace; oraşul de moloz mă ignoră, cu ochii închişi sub obloane – eu şi oraşul, doi orbi la distanţă de viaţă şi moarte unul de celălalt.

Deodată, în camera din hotelul frigoriferic, patru lanterne se uită cum visez câmpuri sub zăpezi mari, în vreme ce revolverele îmi

controlează căciula, bandajele de lână şi demontează, cu prudenţă de artificieri, stiloul.

Pe masă, în oala de pământ scuturându-şi cioburile, apa înfloreşte într-o ciudată formă statuară, cristalizată.

Scările de lemn trosnesc la coborâre spre hol, cu atât mai preocupat recepţionerul verifică un registru; numai ceasul de bucătărie, imprudent, păşeşte tocmai acum peste miezul nopţii.

La braţ, între revolvere, traversez trotuarul; mă afund în măruntaiele roşii, de catifea, vegheat la stânga şi la dreapta, ba înainte de orice, mă uit la mâinile mele cu o pereche de cătuşe inoxidabile, este tocmai secunda când limuzina porneşte şi o anume fermitate a nemişcării în mişcare mă face să simt robusteţea blindajului.

Două faruri decupează creneluri şi ziduri şi cupole rânduite la nesfârşit în bulevarde cu podele de stâncă, razele izbesc în pânzele mari, mai mari, cele mai mari şi ricoşează de pe vopsele, iluminându-i picioarele pecetluite în cizme, uniforma de gigant şi, deasupra inimii, steaua verde a Ordinului de Erou, şi încă, pentru o clipă, colosalul belşug al mustăţilor strălucind negru, şi fruntea sus, înălbind noaptea, şi cea mai dreaptă dintre mâinile drepte spintecă slava, pentru că asta este justa lui voinţă, aşa El, Vojdul, ordonă cerului.

Oraşul fuge cu stelele roşii, cu turnurile, turlele şi ceaţa târâş înapoi; pe asfalt şi pe geamuri cade făină de fosfor; după o cotitură fără indicatoare, drumul se înfige într-un tunel de arbori, se afundă în rădăcini stufoase şi nu se mai împiedică, goneşte înainte, cu stăruinţă; în lumini sporeşte o statuie în uniformă de război,

cu ochii sub căciula de oţel; de apropierea ei, repeziciunea ni se îmblânzeşte, graba ni se încetineşte până la oprire.

De pe fotolii, călăuzele mele izbesc în portiere cu umărul şi se aruncă în afară; înăuntru se trântesc, îmi pipăie braţările, izbesc uşile patru umbre împachetate în paltoane de piele, în mănuşi de piele, în pălării de piele, cu obrajii îndărătul ochelarilor afumaţi.

La o comandă, bariera urcă, statuia salută, drumul porneşte; între pădurea de pin şi pădurea de mestecăn mă uit la aceleaşi uniforme de război, până când buşteanul de-a curmezişul se ridică şi încă o dată drumul porneşte, se abate la dreapta, merge cât merge, se îndoaie la stânga, merge cât merge, dintr-o statuie în cealaltă, cu aceeaşi făină de fosfor pe aceleaşi uniforme de război.

Tocmai acum, de sus, dă năvală o ninsoare prăpădenie; farurile îşi implântă lumina într-o poartă cioplită şi bat să deschidă.

Îndărăt, ne primeşte o grădină, prieteneşte, cu vişini de zăpadă împrejurul casei mici, cu fluturi, cu nagâţi, cu trefle de şindrilă pe urzeli de buşteni, totul în tot, bijuterie de lemn brodat cu briceagul.

Limuzina trage la scara din butuci culcaţi dinaintea cerdacului; o umbră îmi descuie braţările, mai mult, îndată ce mă ajută amabil să fac primul pas afară, pe ţoale şi odăjdii, ne pomenim singuri – eu şi izba.

Din cerdac mai privesc o mică de ceas la căderea în brânci a gloatelor albe şi trec peste prag în vestibul; pe la spate două mâini mă slujesc, mă despovărează de palton şi se retrag invizibil; în cealaltă încăpere, unde calc pe covorul cu crini imperiali şi nuferi

de lână, mă pomenesc într-o cutie cu lustru sticlos, de scândură geluită la rindea.

Prin uşa despicându-se, văd în chenar pe gazda mea de noapte: el e! Muşc dinţii şi mă cutremur ca de un viscol; el e, Marele Om al Omenirii! Omul-de-oţel! – în pantofi uşori, de odaie şi pantaloni militari, între burta bombată şi gâtul cu o rubaşcă exact îmbinată nasture lângă nasture, cafenie şi migălită cu aţă de borangic, Omul-de-oţel! – în creştet cu o rarişte de fire spălăcite, mai jos, cu o mustaţă de milă, săracă, peste obrajii mitraliaţi cu ciupituri de vărsat, Omul-de-oţel! – simt cum metalul răspândeşte un fel de igrasie, încât sângele rece îi răcoreşte trupul până la cadavru; dacă ar strânge între degete o crizantemă nu s-ar boţi; mă întâmpină vesel, cu pasul sprinten, aproape dansează pe vârfuri şi mă pofteştze în camera de alături, ca pe un oaspete preţios, îndelung aşteptat, la masa între două jilţuri, învelită numai într-o albitură.

Mă îmbie să iau loc, îmi arată o dată şi încă o dată, mă invită cu insistenţă; încuviinţez să mă instalez, dar mă scufund în scaunul scund, pe când puţinătatea lui, odată aşezată, capătă semeţie, dobândeşte amploare; îşi îndoapă pipa Dunhill cu tutun, o însămânţează cu o scânteie şi suge pe îndelete, cu ochii închişi.

În linişte, aud fibra lemnului plesnind; majordomul toarnă în două cupe, lui, ceva incolor, mie, auriu, Chateau-Yquem, lângă un platou de porţelan cu tartine şi plăcinte.

Aş avea întrebări îndeajuns pentru un asediu şi pete albe şi găuri negre, dar cine ştie soarta carnetelor mele şi a stiloului, de când au căzut la percheziţia din frigorifer; sub candelabrul ca un tufiş de măceş îmi vorbeşte în cascadă, repezind mâna dreaptă şi cuvintele, pumnul pitic bate fără zgomot albitura tăvălită pe masă; ţeapăn şi

gârbovit, umărul stâng îl chinuie sub cămaşă, braţul asemenea, spânzură neputincios în mânecă; lichidul din cupă îi pune lumină în ochi, îi umflă obrajii către o clipă solemnă şi, scurt, înghiţitura cade pe gâtlej cu un gâlgâit.

Îmi plac tartinele cu unt şi coacăze roşii, lui, să râdă de poftă şi să arunce cuvintele de-a berbeleacul; nu am putere să i le descâlcesc, mi-ajunge starea de martor, cum se distrează din toată inima, al naibii.

Muşc din plăcinta cu morun; îmi clatin capul, da, da, aprob totul şi el hohoteşte în gura mare, ordin pentru majordom să îi copleşească a douăsprezecea cupă, cel puţin asta îmi reuşeşte, să număr exact.

După o gâlgâitură vine o sorbitură din pipă; ori de câte ori face creionul să danseze pe o coală, mă fură cu o privire de pişicher, ochire de fulger negru, şi râde cu obrajii inflamaţi de un foc dinăuntru.

Acum sare din jilţ şi redevine, în cădere, un ciob cu braţele prea nesfârşite pentru o scurtătură de om; îmi doreşte petrecere, iar ălora, cum le zice, proletari-din-toate-ţările nu deslușesc ce, dar măreţe.

Nu am ce favoare să-i solicit, aşa că se răsuceşte către masă, iscăleşte coala de hârtie, o împăturește plesnind palmele şi mi-o oferă, nu înainte să mai lanseze o rafală de râs, cu dinţii afumaţi şi îndoiţi ca la peştii de pradă.

În spatele meu uşa se înfundă; două mâini mă ajută să încap în palton, dar nu zăresc pe nimeni, numai pereţii şlefuiţi, de ladă goală.

Afară este un rai de vişini înzăpeziţi în afara timpului, cu streşini de lemn, noapte şi garduri bătute în giuvaiere de lapte; la scară, limuzina tocmai mă întâmpină.

Ofiţerul îmi prezintă raportul, mut, într-un salut marţial; împachetat între pereţii de pluş, privesc prin geamul securizat cum drumul aleargă printre maşini blindate şi lopeţi, încât nicio troienire nu are spor să cotropească luciul asfaltului între o izbă în două ape, din urmă, şi oraşul din faţă, cu portrete.

Găsim bulevardele şi stelele roşii în stare de asediu: zorii ocupă cupolele, nămeţii asaltează pânzele mari, mai mari, cele mai mari, cu zugrăvelile portretelor Sale.

Printre baricade, colonelul răzbeşte voiniceşte, până dinaintea unui muzeu sau palat, ceva de acest fel, unde, spre părere de bine, îmi prezintă onorul şi, spre părere de rău, părăseşte locul faptei.

Imediat, un tânăr simpatic îşi oferă spontan serviciile să mă conducă dincolo de porţile de sticlă, spre holul cu o livadă pe rod, de portocali.

Insistă să-mi ducă, pe mâna stângă, paltonul şi căciula, cu dreapta arătându-mi piscina, unde, non-stop, îşi expun costumele de plajă câteva delicioase domnişoare în misiune.

Mofturos, rog pe ghidul competent să mă conducă oriunde, numai să dorm, ceea ce se întâmplă, mă îndrumă politicos la etajul întâi, în apartamentul de lux, unde îmi acordă timp suficient să-mi cercetez costumele şi lenjeria ordonată perfect în şifonier, lamele de ras şi peria de dinţi pe etajeră între chiuvetă şi oglindă, stiloul pe carnetul împănat cu însemnări, cu toate filele imaculate, veioza

de mătase pe noptieră, garoafele în vaza de porţelan zugrăvit cu secera şi ciocanul.

Plonjez în piscina de cearşafuri, din ambiţia sinceră să mă fure somnul, nicidecum să visez intenţiile agresive ale trupelor de diversiune prezentându-mi cele mai recente colecţii de nuduri.

Nu am cunoştinţă cum s-au alarmat de trezirea mea; îmi imaginez că prin progresele în ştiinţa de vârf a receptoarelor.

Uşa cedează şi un manechin îmi propune ultimele noutăţi mondene în moda micului dejun, votcă la tartine cu icre de Manciuria, felii murate de pepene la friptură de căprioară, doi sâni îmbujoraţi la salata de fructe, relaxarea pe pat a înflăcăratei la teancul de ziare împăturite în patru.

Beau şi mestec şi citesc interviul acordat mie, de o magistrală importanţă teoretică şi practică, tipărit atât în original, cât şi în limbile internaţionale pe toate paginile întâi, cu portretele Tătucităţii-Sale în uniforma Albului-ca-Zăpada.

La întrebările adresate, prin mine, de argaţii de fermă cei mai conştienţi, de hamalii cei mai înaintaţi, de şoferii cei mai neadormiţi, cu braţul călit pe volan, le răspunde vizionar, le explică omeneşte de simplu lozinca de boltă a nemuritoarei sale învăţături.

Îi povăţuieşte afectuos ca nimeni altul, cum să se alinieze în batalioane, divizii, fronturi, să înalţe steagurile purpurii, strâns, strâns, strâns, ca un năvod, de-a împrejurul întregului Pământ, şi să se arunce răzbunător, nimicitor, cu ură, cu dinţii scrâşniţi, pentru-un viitor frumos, de aur, pe duşmanii popoarelor.

Pe neaşteptate, îmi amintesc de cadoul primit cu fericitul prilej; scotocesc în buzunarul sacoului şi privesc cu uimire coala de aritmetică desenată, cu autograful sub multe, foarte multe, uluitor de multe capete roşii, de lup.

VIII. Alte mărturisiri ale omului Virgil înainte de marele sfârşit al călătoriei

1. (Rătăciţi, tocmai acum au dispărut amândoi)

Rătăciţi printre zilele-şi-nopţile veacului,
Eu şi călăuzitorul, omul Virgil, ne lăsam înconjuraţi
de constelaţii, la ce altceva să ne aşteptăm
Între fundăturile Orion, Casiopeea, Pleiade, tocmai
acum, când coboară, din cabinetele
cele mai stelare nişte întrebări atât de alarmate,
Încât provoacă înduioşare sau mai degrabă îngrijorare:
„Când se bucură de toate atenţiile noastre, paterne,
materne, fraterne, eterne, să nu cadă în greşeli
Şi elucubraţii, unde au dispărut amândoi neajutoraţii?”

2. (Întrebările continuă despre spovedanii, microfoane)

Nimic mai brutal decât să se întrerupă vremurile fericite, când pe maestru îl înconjurau prietenii înmulţiţi de îmbierea sticlelor de ţuică la o masă lungă şi bogată, cum e obiceiul prin părţile noastre geostrategice, fără să se ştie că acum, departe, foarte departe, în zenitul serafic al străzii Nisipuri, cu omul Virgil se întâmplă ceva de nemaiîntâmplat:

„Jelanie mare, poete, ne trezim din coşmaruri, ieşim din splendoare şi asta nu se poate, ca şi cum am intra într-un urlet,

furor heroicus, fără de margini; vrem decepţiile înapoi, vrem dreptul să ne terorizeze ceasul istoriei şi ceasornicarii lui, deziluzii ca şi cum ne-am sprijini, de prea multă deznădejde, cu frunţile pe o cortină rece, de moarte forjată în fier."

Are chef să păşească pe apa morţilor cu meduze otrăvitoare, ca pe un pod plutitor peste râuri, mări şi oceane de ţuică-votcă-şliboviţă-tescovină-palincă, unde râs şi cădere sub masă sunt leacuri împotriva oricăror nenorociri; râsul, ca şi cum ar fi plâns; căderea, ca şi cum razele de dimineaţă ale soarelui ar fi negre; ca şi cum razele nu ar fi negre, ci o porţie straşnică de oroare:

„Vâră-ţi în cap, năucule, testamentul meu:
Să-nu-ne-mai-trezim-din-coşmaruri."

Maestrul tocmai se trânteşte pe marginea unui şanţ, de asemenea mirific, sublim, celest, de unde proclamă: „Noi nu suntem beţi, suntem numai dependenţi de ideologie îmbuteliată, cea mai înaintată ideologie din lume, dar ce zic din lume, lumea e mică, de pe întreagă strada Nisipuri!"

Fiindcă de altceva nu este în stare în entuziasmul său la pahar, îşi readuce aminte de propriul avertisment mult îndrăgit:

„Intri în cartea de poezie, îţi aranjezi cu decenţă
Mărul la gât şi îl întrebi pe Adam, cândva singurul
Locuitor al Paradisului: dar bine, băiete, bine,

Ai plecat de acasă şi cuibul gol ţi l-au sechestrat
Nişte uriaşe păsări de pradă, căci vine o vreme
A păsărilor de vigilenţă, pază şi control."

Aşa cum şade cu picioarele atârnate, pentru mai multă nelinişte interioară, să nu bage în sperieţi chiar de tot pe

păguboşenia mea poetul, omul Virgil găseşte în buzunar un poem compus în complicitate cu propria sa inspiraţie în momente fără nicio legătură primejdioasă cu magica noastră peregrinare.

3. (Poemul despre bulevarde şi alte fundături)

Cu preţul tăcerii, pur şi simplu, fără căi minunate pentru
oameni noi cu sori în minte şi stele în frunte,
Ne întrebăm, urâtă treabă, şi nu ne mai săturăm de mirare,
Ce îşi spun la ureche, conspirativ, când se întâlnesc
la colţograd, de-a lăţişul nopţii, de-a curmezişul zilei,
Bulevardul Vladimir-Ilici şi Fundătura-Napoleon, fostă
Cerceii-domnţei, fostă Cutia-milei,
Pe unde rătăceşte, cu vătmăniţa frumoasă din naştere,
tramvaiul 110,
Dar, în loc de orice răspuns, cu forţa tăcerii dintr-o clepsidră
Goală, să aşternem mese lungi şi bogate, de sărbătoare,
Chef cu oaspeţi dragi şi pahare cu apă rece...

4. (Cine ar vrea să fie însuşi Mântuitorul, o părere a poetului)

Împotriva monştrilor, dar monştrii nu există;
împotriva păpădiilor, dar păpădiile nu există;
Împotriva poeţilor, dar poeţii nu există;
prea cred unii în mântuire
şi ar vrea să fie însuşi Mântuitorul,
dar s-ar aduna prea mulţi
Pretendenţi pentru o singură Golgota;
împotriva mântuirii, dar mântuire nu există;
Împotriva vacii-domnului, dar vaca-domnului
nu există; împotriva inimii, dar inima nu există,
numai monştrii există.

5. (Cu puţină vreme înainte de schimbarea la faţă)

În micul său atelier de poezie, omul Virgil încă mai şlefuieşte versuri dintr-o umană datorie; absolvent, prin vremi şi vremuri, sub ochii Părintelui-Ceresc, al unei şcoli-de-arte-şi-meserii; mai mult nu se poate spune, mă străduiesc, îmi condensez toate forţele, mă cutremur din toate mădularele, îmi ies din minţi şi, într-o incomensurabilă sperietură, transpir şi strig:

„Priveşte spre orizonturile înstelate, maestre!”

În loc de orice alte argumente, sublimul meu dascăl nu mă lasă în pace, insistă în harul său de ghid în lumea nouă, ca beat Ulise prin hârtoapele fundăturii Casiopeea; îl simt cu atât mai insistent în căutarea luminoasei şi familiarei bodegi „Itaca”, aşa că nu mă las până găsesc nevinovăţia să-i zic:

„Chiar închipuire aberantă să fie, chiar boală mintală, chiar coşmar, chiar fantasmagorie, uite, acolo, sus, tutelar, străluceşte o citadelă cu zigurate, cu obeliscuri, dincolo, se îngrămădesc fabuloase cupole, alături, piramide, turnuri crenelate, frize, capiteluri în apropiere de unul, două, trei, zece, nouăzeci şi nouă de arcuri de triumf, cele mai şi mai atotbiruitoare şi centralist democratice şi omagiale printre monumentele de veşnică şi disciplinată omagiere!”

IX. Schimbarea la faţă a omului Virgil

1. (Cine este furios şi cine se poartă aiurea)

Se înroşeşte maestrul la faţă, sau se învineţeşte, sau se transfigurează într-un fel special, furiosul tuturor furioşilor, ca

taurii în arenele prea gălăgioase, cu privirile aţintite spre mutra mea retrogradă multiplicată în mii şi mii şi mii de mutre imbecile; lângă alte mutre tâmpite; lângă alte mutre oribile; lângă alte mutre strâmbe, sucite, până îşi sare din minţile proprii, câte le mai are după propria mărturisire:

„Mă asasinezi, nenorocitule; te porţi aiurea, smintitule; visezi cu ochii deschişi, somnambulule; mă scoţi din ţâţânile uşii; ale iadului; din şaerniere şi din alte balamale, zănaticule; mă smulgi naibii din bucolice preocupări, nostalgice, reacţionare, bezmeticule; mă obligi să răcnesc, tâmpitule,

Fi-ţi-ar utopiile lui Platon,
Morus, Campanella de batjocură,
elucubraţiile nepedepsite

Ale lui Barbă-neagră şi Barbă-albă, închipuirile, palatele idilice, de cristal ori de tablă cazonă ale popoarelor; fantasmagoriile, bastioanele şi bordelurile şi beţiile şi bazaconiile de râsul ori de plânsul; de răul tău îmi pierd iraţiunea şi mă îmbolnăvesc de materialism, cretinule; mă zârcolesc lângă un rupt-în-coate şi un scârţa-scârţa; lângă un pac-pac duşman al poeziei; uită-te în ochii mei, mă dau sau nu mă dau de ceasul morţii lângă un luminat Fiu al noului Dumnezeu, călare pe automobile de lux *Rolls Silver Ghost,* ce mi-i colecţionarul de profesie, ce-mi eşti tu!

Mai-presus-de-fortăreţe ale viitorului, măreţ ridici, sclavule deghizat în omul nou,

În mărşăluitorul nou,
în închinătorul nou,
în mântuitorul nou,

Măreţ construieşti, cu zori luminoşi peste turnuri lângă turnuri lângă turnuri goale în interior, poleite cu sânge pe exterior; continuu zideşti pustiul pustiului şi pui în mişcare batalioane lângă

batalioane în marş, comitete-centrale de conducători înaripaţi împrejurul marelui păun, la fel, toţi ceilalţi, numai şi numai păuni de profesie!”

2. (Poemul despre Noul Tron Absolut)

Scandal dement în paradis, scandal, „Tot înainte!”, de granit şi-oţel, un pumn, cel mai isteric, radical şi crunt asmute marele măcel:

De *Cartea-Apocalipsei* mai presus, dă brânci un măscărici şi-alungă din altare şi icoane pe Iisus, să-înalţe-în loc ciocanul de rubin

Şi-o seceră cum nu s-au mai văzut; pe gropi comune de-azi spre viitor din cer dărâmă tronul absolut, iar baionete-în marş zgâlţâitor

Cu-atât consacră un mausoleu mai plin de el, mai gol de Dumnezeu.”

3. (Maestrul mă strânge de gâtul proprietate personală)

Cu o forţă uriaşă, omul Virgil mă împinge cu spatele la zid:

„Puterea de a ucide fără alte arme decât Ordinul-Roşu, Ordinul-Roşu-al-Robiei, Ordinul-Steaua cealaltă cu diamante, Ordinul cu briliante şi alte pietre în rinichi, îţi fură minţile,

Mizerabilule ce-eşti; fără putere la băutură, admiri numai elucubraţii, numai închipuiri, căpiatule; te ameţeşte o lustruială pe decoruri cu temelii săpate direct în paranoia unui profet

Mincinos, mare mutilat cu furuncule, însă cu auditoriu; îmi sparg pieptul, stupidule, iar tu faci pe surdo-mutul-iluminatul; uite sifilisul de profesie cu şepcile de rang; uite pălăriile

Tovărăşeşti; uite caschetele cu frunze de laur şi medaliile ca blindajele de tancuri, ceremonioasele, grăsimoasele, pe burţile mareşalilor, chiolhănoasele, găunoasele burdihane de profesie.

Pe aici, poetaşule, nu a răsărit niciodată soarele peste împărăţia pământească a omului nou, ci au stăpânit numai turnătoriile de fontă şi fum, de oţel şi bronz în clocot

Pentru statuile monştrilor îngăibăraţi, îngălaţi, încălţaţi, unii în pantofi de lux, alţii în cizme războinice, niciunul în bocanci sau papuci proletari sau desculţi precum sclavii; nici nu încape

Vorbă, sclavii noi, cei mai noi, de ultimă fabricaţie; iar acum, dă cu nasul de paraginile şi de împărăţia pământească a mormintelor şi a lacrimilor, unde Părintele-Ceresc nu este

Binecuvântare, Părintele-Ceresc nu este veşnic Domn-al-Păcii, ci Părintele-Ceresc este marele aruncat la deşeuri; cu atât au fost în stare să ne pricopsească propovăduitorii cu lampa

Luminoasă, pe când noi doi suntem necredincioşii în slujba unicei credinţe, urlătoria sub cizma de strivit insecte umane a conducătorului."

Cu apreciate legături de aspiraţie cu gâtul sticlei, maestrul îmi scrâşneşte mai departe, nu se lasă, îşi sparge dinţii:

„Nimic nu se poate în afara tovarăşei Istoria, aşa că, amândoi, copilul şi bătrânul, soldatul şi generalul, mântuitul şi mântuitorul, poetul şi călăul au de ce să fie fericiţi."

4. (Omul Virgil recită poemul miilor şi milioanelor)

Sub un melon imperialist, negru şi înfundat pe căpăţână,
Cinicul Prim-Ministru al perfidului Albinon îl întreabă
Pe Cel-mai-Mustăcios-Monument-de-Oţel: „Pun pariu,

nu v-a fost uşor, nici pipa în dinţi, nici să vă ridicaţi

Pe scările puterii, nici să luptaţi cu retrograzii feudali,
Cultivatori ai pământurilor de la facerea lumii până azi."
„Greu de greu, cu câteva mii de aristocraţi am scos-o
în modul nostru tumultuos la capăt, pe toţi i-am

Ciuruit cu mitralierele, de la bunici, fii la strănepoţii
Din leagăne; cu rezistenţa la viaţă a mujicilor ne-a fost
Cel mai dificil, până la urmă am izbutit numai cu nişte
milioane de înfometaţi, spânzuraţi, mâncaţi de câini

Şi ciori, aceasta-i calea implacabilă; n-am primit nicio
Scrisoare de felicitare de la tinerele prinţese, de la Ţar
Şi Ţarină, de la Ţarevici, de la arhiduci, conţi, baroni,
amirali, din contra, au lăsat povara pe aceiaşi

Umeri istoviţi de hamuri, de edec, de cnuturi ai plugarilor
Şi secerătorilor, de unde îmi sosesc în sacii poştali
Sigilaţi, mii şi mii de-entuziaste scrisori de mulţumire
pentru fericita viaţă în vagoane de vite

Mărşăluind spre lagăre de muncă, întrezărite luminos
Prin inexorabila, necruţătoarea dialectică a istoriei."

5. (În modul cel mai materialist, maestrul promovează producţia de vorbe)

Transpiră maestrul, se udă fleaşcă până la „Pielea", o ditamai cartea mâzgălită de nu se mai ştie cine:

„Luaţi-vă părinţii viitoarelor noi popoare dominante şi vechi popoare condamnate la dispariţie în abatoare; poftim logică şi adevăr şi paranoia şi mitologia logicii şi mitologia adevărului şi mitologia paranoiei şi paranoia mitologiei şi paranoia paranoiei; luaţi-vi-l şi pupaţi-l pe toate alea, inclusiv pe toate pingelele pe Marele-Cârmaci, pe cel mai iubit fiu al hoardelor,

Pupaţi-l pe înfăşuratul, pe fâlfâitul în steagurile roşii, mai roşii, cele mai roşii cârpe pe ziduri, pe creneluri, pe bastioane, gropi, pe lagărele muncii forţate numai pentru pace forţată; pe râpe, pe abisuri şi prăpăstii, pe divizii, pe asalturi, pe culmi,

Pupaţi-l pe înalturi, pe cantine, pe serpentine şi să ne fie de bine; pe echitate şi frăţietate şi egalitate, pe tovarăşe de luptă, pe congrese, plenare şi pisoare, pe metrese, croitorese, pe generălese de profesie, pe bucătărese conducătoare,

Cu polonice în cingătoare, hai la lupta cea mare, *debout!;* păi cum să nu; priviţi-mă, pe mine mă doare drept aici, în etica şi în operele complete şi în cuvântările magistrale şi în taverna „Apucaţi Viitorul de Chică" şi în scripturile forjate

După metodele oţelurilor superioare, bravo lor, ale iubiţilor profeţi şi adoraţilor analfabeţi şi ale genialilor grădinari de castraveţi; luaţi-vă cu asalt locanta „Statul şi Revoluţia", daţi-vă pe gât cerneala sau otrava, mai degrabă cerneala otrăvii sau otrava cernelii,

Spălaţi-vă pe picioare cu taraful „Baioneta Roşie" din spelunca „Aurora", cu înaintatul motel „Zorii Umanităţii", cu mândre crame din seria nelimitată „Hai la Lupta cea Mare", cu vizionare ţuicării, drojderii, unde nimic nu te îmbată,

Ci totul te bântuie; cu bodegi-de-aur pe drumurile spre viitorul cel-mai-luminos-dintre-viitorurile-luminoase, cu multe bifurcaţii,

fără popasuri, ci numai congrese cu fâlfâite steaguri şi mese festive cu ateliere-de-plăpumi-şi-saltele-pentru-fericirea-popoarelor,

Cu plenare ale Comitetelor Centrale Numărul Nouă, cu ospicii de croit bucurie, cu fabrici-de-împletit-întreceri-şi-parăzi, cu alte ţesătorii-de-lozinci; daţi năvală peste ospătăria „Masele Merg în Frunte", dar cine mai apucă să le urmeze,

Câtă vreme conducătorii şi şefii de sală şi şefii-de-state-majore şi chelnerii şi ober-chelnerii şi ober-ţalii veseli şi băieţii mai veseli, parfumaţi, rujaţi, cu pedichiura regulamentară, în dormitoare de mătase, şi trenarzii şi dezertorii sunt aceleaşi mase cu grimase;

O-ho-ho, dar pe mase cine le întreabă dacă vor să meargă permanent la asalt, păi cum să nu, la culesuri de izbânzi din ce în ce mai izbânditoare pe culmi din ce în ce mai culminoase; păi cum să da; vă mai arunc lozincile „Veţi fi ca zeii!",

„Omul Este Noul Dumnezeu!"; poftim sfinţenia abjecţiei, „Omul Nou Este Dumnezeu!"; priviţi, fâl-fâl-fâl!, marşul cu barzii fâlfâitori şi proletarii zburători, şi fâl-fâl-fâl!, făloşi, focoşi, forţoşi, Şi fâl-fâl-fâl!, excitaţi, exaltaţi, exuberanţi pe stadioane

Supraîncărcate şi ultraextaziate şi megadelirante, azile de nebuni şi silozuri de carne umană şi universuri lacome după constelaţii deplasate spre aplauze roşii, urale, hărmălaie, balamuc, tămbălău, huuuuooooovaaaaaaţionaaaţi!, dăndănaie,

Aplauze; da, poftim tribunele sacre, da, tribunele de fontă, de fier, de oţel, da, tribunele de vorbe, vorbe, vorbe, de vorbe ale vorbelor, ale demonilor cu şapcă, bască, pălărie; da, poftim tavernica din colţ, „Cărticica Roşie a Vinurilor Albe", cu benchetuielile

Şi grohăiturile patriei internaţionaliste şi previziunile şi doctrinele şi jocul de-a noua religie a umanismului; cu bărbile şi pălăriile şi automobilele *Rolls-Roys-Silver*, de lux, ale noilor zei şi apostoli şi secretari-generali şi şefi-de-organizaţii-de-bază;

Cu noile temple pentru paranghelii universale; cu altare pentru congrese cu şampanie şi caviar; şi tribune pentru salutat cu suveran plictis masele aliniate ale sclavilor muncii, noii credincioşi, cu noile cărţi sacre, cu jocurile de-a istoria şi jocurile de-a fatalitatea istoriei;

Da, poftim pandaliile în roza tuturor vânturilor, până în stele, până în Big-Bang şi în Alfa-Centauri şi până în steaua Vega şi în steaua stelelor de rubin, să aibă cine şi de unde răcni: „Da, şi ce mai avem pe lângă puterea de a îndura;

Da, mai avem manifeste pentru sănătatea pământului de sub unghii, mai avem Cartea-Infinită din Cea-mai-Presus-Bibliotecă" şi poftim şi mai poftim să muncim; să urlăm prin muncă; să ultrasărbătorim prin muncă; să veghem prin muncă;

Să dormim prin muncă; să delirăm prin muncă; să visăm prin muncă; să murim prin muncă; să ne îngropăm prin muncă; să muncim prin muncă; să mutăm munţii prin muncă, în ciuda naturii absurde, retrograde; să golim oceanele cu gamelele,

Cu lingurile, cu străchinile de tablă-a-legilor; da, mai avem cârciumile „Das-Kapital" şi „O-Lume-de-Înlănţuit"; poftim, roşii, locomotivele istoriei şi ale sclaviei-roşii-sclaviei-roşii şi mai-presus-de-sclavie-roşie, să tocăm varza la cazan, prin întrecerea tuturor tocătorilor vizionari de varză..."

6. (Crede în continuare, da, mai avem poftă)

Maestrul are magicul talent să îşi sară din minţi, să îşi dea foc ochilor şi să-i strălucească peste noapte ca fiarei, iar peste zi ca flăcările în groapa de gunoi a Gheenei, sau a istoriei, tot o groapă comună:

„Da, mai avem poftă de poziţia de drepţi ca funia de gât, mai avem poftă de mândria, la kilometrul pătrat şi la megatona de bolovani excavaţi cu mâinile, cu spinările, cu umerii, cu gura, să depăşim producţia de vorbe rimate,

„Sirena mai viu
să dea ştire –
aşa-i de la Ilici citire”,

De vorbe ritmate, de vorbe urlate, de vorbe călăuzitoare, de vorbe vorbitoare de vorbe, de muncă-muncă-muncă-sclavie-sclavie-sclavie, de muncile tuturor muncilor;
da, poftim şi poftim până o să ne deşelăm, poftim instigări
poftim îndemnuri pentru prosperitatea florii-porumbului,
poftim răcnete pentru pricopseala florii-cuiului,
Dar mai cu seamă ordine pentru recoltele trăgaciului; poftim farmecul otrăvitor al florilor carnivore, vraja sângelui împuşcat, strangulat; poftim deliciul fascinant, deliciul îmbătător;

Poftim voluptatea morţii înviate în Octombrie Roşu; poftim mirajul plimbat prin lume şi, mai presus de lume, prin universul universului de ocultul electrician răzbunător al fratelui devenit
cum se devine terorist cu studii înalte, universitare,
şi ucigaş cu priviri spre ţărmuri viitoare; poftim
pe electricianul cu pumnul de fier, fiindcă numai aşa

Se pedepseşte în numele binelui şi de dragul oamenilor; poftim pe conducătorul chel, sub sprâncene cu ochi înfundaţi, clandestini, prelungi; iată-l cum împrumută din arsenalul

Hoţului de cai şi rege şi împărat al împăraţilor Ginghis-Han, vreun strămoş asiatic de-al său, şi se atotridică la rang de profet absolut şi din profet absolut se caţără în meseria de şofer pervers
la volanul automobilul *Rolls Roys Silver*, iar şoferul
mutilează cu bocancii, calcă sub copite, stoarce sub roţi
gângănii, zdrobeşte sub divizii până la ultima insectă
Omenească, iată-l cum se autodecretează persecutatul metamorfozat în teribilul persecutor, cum se cocoaţă tribun pe tribune; prin ironia religiilor, în loc de vechiul demiurg Se caţără noul Dumnezeu, şi zbiară în gura mare şi tare şi urlătoare:

„Eu sunt Atoatefăcătorul Lumii Noi; eu sunt psalmistul, zdrang!, zdrang!, zdrang!, cu promisiunile vorbăreţe ale istoriei, de aceea iubesc omenirea în felul meu cel mai radical, eu, demolatorul
cu baioneta, cu sârma ghimpată; eu sunt izbăvitorul
universal cu spânzurătoarea; eu sunt vindecătorul, aşadar,
glorie mie, preamărire mie; eu sunt noua Viaţă, noua Cale,
Noul Adevăr, noul Pământ în Noul Univers; da, poftesc şi ce mai poftesc când totul poftesc? Ura!, Ura!, Ura!, revoluţia este venerată, revoluţionarii de profesie sunt cei mai aplaudaţi.

Pentru prima oară o societate este perfectă în istorie, este condusă de oameni perfecţi, într-un singur stat universal perfect, un imperiu perfect, cu viaţă perfectă sub soarele cu adevărat
perfect, unde şi moartea este perfectă; pentru prima dată
în aceeaşi băltoacă pestilenţială a istoriei, întregul popor
se perfecţionează, numai şi numai aşa poporul va deveni

Purificatorul poporului, iar eu mă voi ridica la rangul suprem de părinte perfect al poporului perfect pornit la lupta cea mare împotriva tuturor popoarelor imperfecte, ha!, ha!, ha! şi ha!, ha, ha!"

Maestrul fleaşcă, tăvălit în udeală, zvârlit în delir nu cade în patru labe, ci rămâne falnic în seducţie, numai prostul de mine, îngrozitul îngroziţilor, cutremurat, oripilat, înfricoşat, angoasat, zguduit, mă dărâm cu fruntea pe masa cu picioarele în sus, răsturnată, devastată, violată între mâniile perfecte, cu gheare perfecte ale noului Dumnezeu în ofensivă – şi, totalitar, se face o beznă îndesată, acaparată de floarea-curcubeu-*byblis*, şi o plânsoare din belşug înghiţită, devorată de flori-carnivore, cele mai roşii, de *roua-cerului* măreţ, oh, cel mai măreţ, oh, florile-carnivore ale viitorului aruncă trecutul mort, oh, îl îngroapă, dispare în întunericul întunericului şi, oh, năvăleşte, oh, calcă peste noi adevăratul viitor deocamdată în pregătire, în carnivoră pregătire, de mâine în absolută supraveghere, splendoarea splendorilor, între gloanţele tuturor împotriva tuturor până la victoria victoriilor –

„Laolaltă cu plânsoarea plânsorilor, poete neajutorat, cu oroarea ororilor..."

X. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis intră într-o nouă etapă cu largi perspective de dezvoltare

1. (Numai învingătorii scriu istoria marilor bătălii cu pumnul în masă, battaile-historique)

Dincolo de coşmaruri, într-o aşteptare murdară, există pe faţa brăzdată de cicatrici a pământului o stradă, unde nu îşi pierd vremea poeţii, ci stau cu ochii pe ei alţi împricinaţi, fiecare cu misiunile sale

ascunse, însă un om pare cel mai motivat, odată ce încearcă să stingă luminile zilei mai mult decât ale zilei şi să le aprindă pe ale nopţii mai mult decât ale nopţii, fapte care niciodată nu-i reuşesc; pentru coordonare în geografia bahico-poetică, din întâmplare chiar omul Virgil îşi târăşte paşii, astfel stabilindu-se cu exactitate locul său între două cârciumi, rămânând poetului să facă pe martorul şi să nu falsifice adevăratele măturisiri auzite pe viu.

> „Habar n-am câte vremi şi vremuri au trecut, şi dacă au trecut, şi dacă au apucat să treacă, şi dacă da, şi dacă nu, când, în cele de apoi mă trezesc; o mahmureală şi o scârbă în cap şi în sentimente, din fundul şi de-a lungul istoriei şi în profunzimile gâtului; o teamă încă mai violentă mă copleşeşte, şi o beznă ca în balada lunii într-o noapte de veghe, şi o greaţă de Jean-Paul-din-Paris, unde nu îl mai miră nimic, dialectica naibii să îl coafeze pe filozofardul cu muştele şi morţii fără îngropăciune, iar prin minte îmi umblă, praf şi pulbere, brambura, numai versuri cu idealuri

Şi viitor fericit
şi floricele
pe câmpii."

Dintr-odată viziunile capătă amploare, iar mâinile nespălate ale poetului abia prididesc să consemneze mărturisirea, sau jignirea aşezată în paginile unui zdrenţuit caiet, cu toată disperarea că îi va fi furat.

> „Tenebrele şi mai mult decât tenebrele se umplu cu sfărâmături, sfârtecături de statui, mumii goale pe dinăuntru, stârvuri de bronz pe dinafară, rupturi de

trupuri medaliate, de buzoaie, burţi şi boaşe, de nasuri şi piepturi şi spinări cocoşate, de lăboaie călăuzitoare, contorsionate, cu gheare, de ţeste umflate de hidrocefalie, umplute cu paie, cu penele tuturor cuiburilor de bufniţe, ciori, abia dărâmate de pe socluri, strâmbate

De rânjete, ricanate,
gâtuite
cu otgoane de oţel.

Mulţimi de cizme cad în smârcuri şi, mai mult decât în smârcuri, în noroaie şi apăraie, cizme de bronz, scâlciate şi găurite, orişicum, profund aliate cu imbatabila istoria legendară a revoluţiei, care niciodată nu greşeşte, ci, uneori, se mai îneacă în mlaştini, niciodată în ocean, mai întârzie la cârciumă sau în bordelul de lux al Comitetului-Central; îşi mai sparge căpăţâna; îşi mai frânge gâtul, da, istoria, omoară, stârpeşte din raţiuni necesare şi superioare,

Un popor, şapte,
nouăzeci şi nouă
de turme umane,

Ce mai contează, este de unde, de neunde, turme întârziate la stadiul obligatoriu de insecte; istoria persevereză, se ambiţionează într-un roşu, roşu drum în urcuş, mereu şi mereu într-o aspră perseverenţă spre steaua în cinci colţuri, absorbitoarea pentagramă;

Istoria insistă;
nu se lasă;
mărşăluieşte;

Istoria îşi înfige baionetele şi mai mult decât baionetele din pogrom progresist în pogrom, spre culmile insurecţiei-mondiale, spre Comuna-Planetară, spre patul cu scârţâituri al conducătorilor iubiţi; istoria cu ciorapi roşii pe Calea-Nisipuri, cu atât mai competent, destoinic, profetic, se dovedeşte numai ascendentă, de la beat cârciumă vin, merg pe gard, de drum mă ţin, şi pe cal şi pe tractor cu moartea la purtător; istoria mărşăluieşte în Piaţa-Nisipuri, inimă urbană în Capitala-Sacră a Imperiului-Universal de sârmă ghimpată; istoria se adaptează pentru târâşuri cu picioarele rupte, zdrelite, jupuite, pentru mersul pe brânci cu bătături în tălpi, dureroase, urduroase,

Cu rosături în călcâie,
cu dinţii smulşi
în măreţe anchete,

Istoria cu fanfare îşi suflă plămânii în mii şi mii de tromboane, îşi mână cu biciul miile de eşaloane şi de turme de sclavi; istoria execută comanda unică a unui generalissim cu ciubotele din piele de mujic, tunică şi mustaţă de sergent isteric de companie; istoria nimereşte ultratrevoluţionar, punct ochit, punct lovit, prin salvele bateriilor de artilerie; istoria nu e numai călăul, ci şi executorul prevestind viitorul de aur al călăilor; istoria se încăpăţânează cu lăcomie după cât mai mult sânge şi mai mult decât sânge, cât mai multe jertfe, hecatombe şi catacombe nesătule de lumina luminilor,

De lumina vine
de la răsărit, lumina
zorilor erecţi la nesfârşit;

Istoria este a gorilelor de bronz, a nălucilor de oţel pe postamente de marmură, în mulţimi de nu se mai termină; istoria cu statui îşi înfige în aer degete răşchirate şi arată cu precizie aceeaşi direcţie a tuturor direcţiilor, spre-viitor-viitor-înainte-înainte!

> Zeii de partid cu freze coclite, şacalii vremurilor noi, nemuritorii vremurilor noi cu ficaţii de fontă, tovarăşii vremurilor noi cu boaşe de ciment, de bolovani, cu perciuni de sârmă ghimpată, tumultuos împletită, luptă şi luptă şi iarăşi luptă şi luptă şi mai mult decât luptă pentru o lume nouă, o lume idilică, cea mai bucolică dintre lumi, fără suferinţele oamenilor, ba chiar fără oameni, în primul rând fără oameni, o lume a bucuriilor cântate în *Simfonia a Noua*, o lume a poeziei cu spaime interzise de poliţia culturii,

Glorie în veci
de veci cenzurii
şi codului penal.

Barbă neagră sculptat în granit suedez coate în coate cu Barbă albă de beton armat, cele mai încreţite bărbi şi mai mult decât bărbi în burzuluiala lor, se întrec în poveţe materialiste, delirează dialectic şi ocărăsc pe trădătorii în cârdăşie cu muzica filistinului Wagner şi mai cum, un delirant, un paranoic mistic, vinovatul de lipsa camerelor de închiriat, bine aerisite, şterse de praf şi însorite în singurul hotel din prăpăditul târg al Nürenbergului în blestemata vară în călduri

A festivalului
de pe dealul din vecini,
de la Bayreuth.”

Omul Virgil se rupe în crize de sinceritate pe singura stradă din lume, unde nu poeţii lasă urme profunde în noroi, ba chiar îşi pierd încălţările, dacă nu umblă de-a dreptul desculţi, ci noroiul îi crează pe poeţi în toate dimensiunile pământeşti şi cosmice.

„Nu sunt", se scapă pe cale bucală omul Virgil, „îmi recunosc vinovăţia, nu sunt nici om nou, nu sunt nici doctor internaţionalist de blenoragie revluţionară, nici felcer patriot, nici moaşă comunală, cu ţigara de foi mușcată între dinţi, aia cu dojana: Ai păţit-o, fătălăule, dacă umbli cu târâturile şi stricatele, ce comisară ţi-o fi dat-o, că te-a sfinţit, măi dragule drag, de-o sfrinţie mai mare pomana! Pentru justificări,

Eu sunt răul, toate
nenorocirile şi ratările
se trag din vina poetului.

Dacă nu e nimeni acuzat de gropile şi mai mult decât grople prea pline, de morţii fără sicrie, de şampania în pahare prea goale, băute în cinstea revoluţiilor, ei bine, eu sunt vinovatul şi mai mult decât vinovatul de cupolele pustii ale Palatelor-Popoarelor mitraliate sub gloanţele luminoase, cele mai luminoase gloanţe din lume."

2. (Despre cei mai conştienţi porumbei din lume)

Transpiră maestrul precum în timpul unui turnir de poezie în damigene:

„Vai-vai-vai!, cavalere însemnat cu toate valorile etice şi cosmetice şi diuretice, mă temeam că a intrat groaza în mine de grija bărbilor şi a ţăcăliilor şi a altor podoabe, pricepi, nepriceputule?

Lasă răspunsul, însă intensiva frecventare a stabilimentelor prea înaintate ne-a pricopsit, dialectic perorând, cu o mândrie mai profundă, ba mai înaltă pentru ideile de stimă şi respect."

Maestrul nu-şi trage sufletul din focurile roşii, roşii, roşii, amestecate cu fum negru, înecăcios, dând pe dinafară din butoaiele de tablă, ba chiar din butoaiele de tablă al legilor noi, penale, cele mai penale din lume, ci o ţine tot înainte:

„Monştri ce suntem, sau fluturi negri, noi vedem larve şi molii de noapte şi stafii în uniforme de revoluţionari, cu cravată şi insignă, vedem cum bântuie, înoată ori se poartă biblic pe deasupra smârcurilor şi băltoacelor şi al noroaielor, fiecare după posibilităţi, fiecăruia după necesităţi, vedem stafii-adjuncte de revoluţionari adjuncţi, şi stafii-de-locţiitori lunecă prin scârbele zilei fără zi, prin scursurile nopţii numai noapte",

Maestrul o ţine „Tot înainte e marea poruncă", numai în ciuda larvelor de revoluţionari şi molii:

„Pe o tablă din gard, abia înţânată într-un piron, nu dintre cele de la răstignirea lui Hristos, ci piron al vremurilor noi, pe o fostă margine de uliţă, cine mai ştie ce strigoi progresist, uite-aşa a scris cu zgârieturi *Strada-Noilor-Nisipuri*.

Se izbeşte maestrul într-un scaun, ceea ce nu-l împiedică să îşi continuie lupta:

„Şi încă o dată cu tot respectul pentru neantul neantului, debandada prosperă pe ruine şi molozuri, pe ziduri prăbuşite, se prelungeşte în cenuşă, în crăpături din temelii, în farfurii, în enciclopedii cu paginile smulse la împachetat legile profeţilor de profesie; aiureala se înfige în capetele noastre bete, făcute zob de cea mai luminoasă promisiune din lume: aici se va zidi paradisul; cu exactitate aici, pe atotîndurătorul pământ bătut în piroane de secera, de ciocanul şi de biciul peste trecutul negru, însă plin de bunătăţi şi chermeze la mese lungi şi bogate şi dărâmate în veşnicul

noroi al străzii Nisipuri chiar şi atunci când nu hălăduieşte noroiul, ci numai praful şi pulberea."

După o tăcere pentru umplerea plămânilor ori savurarea înghiţiturii, apoteoza explodează:

„Numai astfel, cu revolverul în ceafă, moartea amărâtelor popoare va fi consfinţită prin însăşi moartea tuturor duşmanilor popoarelor, da, pentru veci de veci sau pentru vecii vecilor; nicio grijă, alte insurecţii îşi vor fâlfâi mâinile de salut, spre decăderea actualelor statui de marmură roşie şi spre ratarea măcelarilor de profesie spânzuraţi pe tribune; Arcurile nemuritoarelor Triumfuri au şi devenit ziduri de execuţie şi curăţenie, iar zeii cu pălării sau caschete să nu se mai prefacă adormiţi, ci să o ia la fugă, fii atent, pentru că zei cu mult mai noi au chef să îşi instaleze somnul în mausoleiele renovate, fie oricât de găinăţate pe dinafară de cei mai entuziaşti porumbei ai noii păci, cei mai conştienţi porumbei din lume, iar pe dinăuntru, vai, vai, vai, poete, ce părere îţi face dialectica nebunie, fi-ţi-ar plânsul de plâns."

3. (În Parcul Universului, cântecul diavolului turnat în bronz)

„... roşu, roşu, roşu, peste aceste insecte umane, cu istoria lor, cu nenorocirile, cu nenorocirile istoriei, cu minciunile, cu minciunile istoriei, cu faraonii, împăraţii şi patriarhii şi papii şi nebunii făcând pe împăraţii şi pe secretarii-generali, ba chiar cu nebunii făcând-o pe nebunii, eu sunt întotdeauna ispititor şi, şmecherește, cu flori carnivore la ureche, mă înarmez

şi mă pavoazez
cu steagurile de cârpe roşii,
roşii, roşii, ale urii;

Mi-s chelia şi ţăcălia roşii, roşii, roşii, ochii prelungi, de kalmâc al stepelor din robia mongolică şi al nisipului roşu, roşu, roşu în

răsăritul roşu, roşu, roşu, cu haina de vară aruncată neglijent pe umărul stâng, de bronz; vă salut cu şapca din viitoarea robie proletară, de unde răsar stele roşii, roşii, roşii, înfipte, împuşcate în fruntea planetei roşii, roşii, roşii, stele pironite, răstignite...

... mă prăpădesc de fericire pentru voi, aşa că, din manifeste roşii, roşii, roşii sau de nicăieri, cobor în groapa rău mirositoare; extirp revoluţii începute şi neisprăvite cu singurul scop să întemeiez cetatea roşie, roşie, roşie a tuturor cetăţilor pe pământ, unde ciocanul transpirat şi-atotputernic

deţine adevărul,
şi secera, perechea pilită
în fabrici, uzine

Şi la polizoarele bătăturilor din călcâie; împart viaţă celor merituoşi; pedepsesc pe şovăielnici pentru că numai astfel inventez noul tărâm planetar, aureolat din noaptea nopţilor în noaptea tuturor nopţilor printr-o credinţă, una singură, în paradisul meu terestru, roşu, roşu, roşu, alte culori sunt retrograde, fără aprobare...

... cu mâinile poeţilor, eu am comis sacrilegiile şi voi continua să scriu prostioare pe crucea Golgotei, pe rugurile din pieţele primăriilor, pe zidurile găurite de gloanţe, pe ordinele mele de împuşcare în ceafă; pe unii i-am aşezat pe tronuri de foc şi de câtă durere mai încape într-o blestemăţie de om;

de alţii am rânjit,
ridicându-i pe mişeleşti
tribune de culoarea

Cuţitelor în rană, cu mine dedesubt, în sicriu delicat, de cristal; în aerul negru de ciori, ce vină au nenorocitele, au, ele îmi cântă imnurile, iar eu le îndemn pliscurile să facă ordine revoluţionară numai pentru mine; despre masca mea mortuoară

să nu comentăm, este alcătuită din strâmbăturile tuturor obrazelor voastre, bestii în stare să mă slujiţi în imperiul meu, pe o planetă senzuală, teribilă consumatoare de arta războaielor mele, roşii, roşii, roşii, cele mai roşii din lume…”

4. (Apocalipsa omului Virgil faţă cu apocalipsa revoluţionarului de profesie de gât cu ştreangul de oţel)

Cu stăruinţă şi credinţă, după măreţele bătălii pierdute, cele mai măreţe şi cele mai pierdute, altor şi altor îngrămădeli de fantome zise secretari-generali, secretari-generali-adjuncţi, şefi de secţii şi sub-şefi de subsecţii le tremură, în ordine ierarhică, strânşi, îndârjiţi, încleştaţi, pumnii împrejurul butoaielor de tablă, unde mii şi mii de focuri până mai adineaori au duduit de-a istoria, au detonat de-a fatalitatea istoriei; acum abia mai fâsâie, mai sfârâie, mai fumegă, mai pâlpâie, mai gâfâie, se îndeamnă printre coroane şi panglici omagiale, apoteotice, slăvitoare,

Eternă-glorie-măreţilor-conducători!,

Coroane de flori, oh, de hârtie, oh, decolorate, oh, boţite, oh, mânjite pentru proslăvirea tovarăşilor din tribune, a nebunilor cu pălării profetice şi cu bărbi materialist-istorice, oh, petuniile gratitudinii, vâzdoagele de şters gurile vajnicilor oratori ai frăţiei, libertăţii, egalităţii, precum maestrul prorocise, în loc de o treabă mai bună:

„În militante abatoare, oricine gândeşte cu mintea, fie parlagiu mânuind cu vrednicie ştreangurile din corzi de pian, fie vidanjor vizionar, fie denunţător plin de hărnicie, fie anchetator cu pumnul de fier izbit pe butucul de retezat gâturi, fie măcelar cu revolverul, de fapt niciun tovarăş nu mânuieşte armamentul din dotare, ci-i ajunge profetica ideologie.”

Printre sfărâmături de steme cu spice strangulate în snopi şi steaguri cu aripile smulse, ţambalele zdrăngănesc şi tobele bubuie amplificând scrâşnirea măselelor în omul Virgil:

„Republică, măreaţă vatră călită-n fum de pirostrii, unde sarmale fierb în frunze de varză-umplute cu-utopii!”

Şi încă o dată, cu mai multă înfocare, un cântec de pierzanie nouă:

„Iubito, nu mai suntem tineri, ci-mpinşi cu umerii la zid, la mine-i ieri, la tine-i vineri, bocim în ritm de partidcid, prrrrrrrrrr rrrrrrrrr

purulente şi mai infect mirositoare ca insectele umane, o pocitanie slăbănoagă, mutră de cioban mongol inert, handicapat, cu şepcuţă de piele proletară, multiplicată în una, în două, în nouăzeci şi nouă de monumentale statui, prelungite în umbre închipuind sperietori de pupeze, dar cu progresiste maţe de burlane, într-o mie, în două mii, în milioane de arătări cu barba-cioc, buzele pungite, chelia de bronz frecat cu perii de sârmă ghimpată, cea mai dialectică şi lustruită pleşuveală de profesie, tocmai acum vomită pe parbriz, îşi mulge ochii alungiţi, migdalaţi, băşicaţi, înnămoliţi în urdori, şi bombăne:

6. (Ştreangul sau funia)

„Ce-o fi, n-o fi-întunericul decât buboi lui Dumnezeu între picioare, în fuga trenului blindat şi-urât,

În fuga mare, cea mai mare, cu ştreangu-mi vine să mă-atârn de gât."

7. (O plângere a plângerilor după Rodian-citire)

„Un camion încărcat cu borcane de roşii în bulion
Se izbeşte într-un camion încărcat cu sticle de bere;
Nu se ciobeşte niciun borcan de roşii în bulion,
În schimb toate sticlele de bere explodează
Cu năduf,
buf!,
buf!,
Chiar sub nasurile tocmai bune de spart ale mustăcitelor
Busturi şi veneratelor statui pe grandioase postamente
De marmură roşie în parcurile universului, geometric
Potrivite, minunat cioplite, admirabil lustruite,
Iar umbrele grandioaselor postamente apasă,

Umbrele noilor coloşi din Rodos, umbrele noilor
Zei şi titani şi profeţi din Comitetul-Politic-Executiv,
Ce altceva să facă nişte statui şi busturi, apasă şi apasă,
Şacali sau judecători avem o sticlă de bere pe masă,
Dar lasă, cu sticla golită spargem nasuri de piatră, mai lasă!"

8. (Învăţăturile omului Virgil către poetul cu mari deficienţe în viaţă şi adevăr; se recită în gura mare)

„Precum funcţionează şcolile de cerşetori
bine instruiţi, şcolile superioare
de hoţi de buzunare, cursurile de tractorişti
ori de preparatoare de conserve de roşii,
cele mai roşii din lume, după aceleaşi principii
şi finalităţi îşi duc traiul şi îşi fierb guleaiul
de absolvire şcolile de revoluţionari
de profesie, cu subspecialităţi, atentate,
insurecţii, execuţii, gropi şi gropari, conform
proiectelor şi graficelor întocmite
de Rectoratele-Academiilor-de-Studii-
Politice-şi-Sociale; orice contestaţie
se depune direct la groapa de gunoi a istoriei
materialiste şi dialectice, cea mai materialistă
şi dialectică istorie din lume."

9. (Violeţele maestrului, sau poemul despre cocoşii conştienţi)

Dotat cu gheare de luptător pe cele mai înalte tărâmuri, maestrul aproape mă strânge de beregată, pe când încerc să-l ridic spre noi culmi, hei-rup, de sub o masă lungă şi bogată:

„Să nu-mi spui, nemulţumitule şi aiuritule şi năucitule şi agitatule, că-ţi displace viziunea mea apocaliptică, vai de câtă minte mai am în posesie,

Cu-cuurigu!,
un progresist şi proletar
cuuuu-cuu-ri-guuuu!,

Ţărăneşte, în sate, încă mai cântă cocoşii pe limba lor cocoşească, retrogradă; arestaţi-le cârâitul, în zori; aruncaţi orătăniile, zăvorâţi-le în vagoane de vite; deportaţi-le în mari Siberii de taigale şi fluvii; în locul găinăriei reacţionare,
Cocoşii de tip nou-nouţ,
înţelegători ai legilor istoriei,
cele mai dialectice,
cocoşii electrificaţi, conştienţi,
cocoşii roşii, de tablă, pe turnuri,
Să cotcodăcească o cântare la cea mai înaltă tensiune, mai impetuoasă, mai măreaţă, cu mustaţă, noapte şi zi, zi şi noapte, lumină perpetuu izvorâtă din soarele cel mai progresist dintre sori,
Chiar astrul nostru
îndrumător,
din mândrul răsărit!”

Dintr-odată, cu două, fiindcă nu are patru picioare atârnându-i pe marginea unei gropi, ce mai contează cât de Pariziană-Comună-şi-Neastupată, a Gheenei sau a Istoriei, sub o coroană de sârmă ghimpată, maestrul îmi strigă,
„Ce-mi place mutra ta de cartof prăjit în ulei de maşină dusă la casare!”,

Apoi mă povăţuieşte, cu toate că nu îşi dă seama, mă înşfacă şi mă zgâlţâie de guler, deşi nu am guler de scuturat, bate cu degetele în fundul-fundacul unui pahar, tram!, tram!, tram!, şi, transfigurat în fulgere şi tunete, bună afacere, ca un lup bătrân în culisele memoriei, se descotoroseşte de sudori şi, pentru că abia răsuflă, îşi urlă datoriile de fiară neiertătoare împotriva tuturor celorlalte fiare neiertător de neiertătoare:

„De ce are norul pantaloni, iar prostia umană, la manşete, sacrosancţi şi înstelaţi butoni?”

În cele din pe urmă, maestrul în arta urii de clasă se năpusteşte într-un repertoriu de cântece de cel mai ardent revoluţionarism în loc să îşi cureţe marginile pantofilor, de ce numai marginile, de eternul noroi al străzii Nisipuri:

10. (Dialectica becului)

„Sunt măr de lângă şanţul fără gard, la mine-în creştet beculeţe ard, steguleţe mii, dragi fotografii de Fii între Fii şi lozinci zglobii,

Iar de atâta ardere şi-avânt eu nu mai sunt, bec ars e tot ce sunt!”

11. (Descântec de nevinovăţie)

După unele aparenţe, Ana, Ana, blânda Ana s-a lăsat inspirată de insistentele şi înmiresmatele vizite de adezivă documentare din sala de mese întinse şi bogate, ca în părţile noastre ospitaliere, cu tribună şi prezidiu, cum aprobă prin visuri măreţe numai poporul, până în laboratorul de creaţie înaintată al cofetăriei „Partidul-şi-Poetul”, partidul cu program complet de congrese, plenare,

ciocniri de pahare care mai de care, poetriţa cu adeziuni, efuziuni şi îmbrăţişări. De pe aceste meleaguri idilic vanilate şi camuflate provine poemul dictat cu eleganţă lui Romulusremus şi de atunci recitat cu sensibilităţi şi suavităţi de vocea Anei, Anei, blândei Ana cu toate creioanele îndelung ascuţite.

„Poezia mea, în pătimaşă întrevedere
Cu cântece de miner, cu clepsidre, cu ritualuri
De feciorelnice ploi, dezleagă enigme,
Întrerupe mistere
Şi strigă lumii la marea judecată:
Păstraţi un moment de tăcere,
Mă spăl pe mâini, pe obraji, mă săpunesc pe picioare,
Pe suflet, şi iată, sunt curată,
Sunt vinovată numai fiindcă nu-s nimănui îndatorată,
Nici ospătarilor, nici coafezei,
Nici zilei de naştere, sau florăresei,
Nici acum, nici altă dată,
Cu toate că, de la zburdalnicul şi prea bunul
Tovarăşul boier, cuconaşul Gogu din Comana, zis Achile
În feluri deloc scuzabile,
Am moştenit cu patimă unul,
Ba chiar mai multe călcâie vulnerabile.”

Se reproduce după un manuscris deconspirat cu vigilenţă de Don Guru Trubadurul, autorul mai multor investigaţii în poşete de dame cu discrete relaţii; de remarcat câte mari personalităţi şi importante împrejurări contribuie la facerea, prefacerea şi desfacerea unui singur poem aparţinând vremurilor de aur, fiindcă nu vor veni, ci deja au sosit şi trec, n-ai ce face, dacă au sosit trăieşte-le, dacă au şi trecut, evocă-le nostalgic de trei ori pe zi, în loc de micul-dejun, frugal, masă de prânz mai frugală la

cantina poporului şi masă de seară cu cât mai lipsă, cu atât mai pregătitoare a viselor de data viitoare.

12. (Ca o ştafetă de la patriarhul Enoh până la omul Virgil)

„Obsedatule şi insomniacule" strigă din răsputeri maestrul, „noi nu avem biografie de oameni, ci biologie de animale în turmă sub păstoreasca supraveghere a preocupatului Don Guru Trubadurul, o, cocina de aur şi perle a făcătorilor de nou Paradis!

Fără o concepţie înaintată despre ţoiul de ţuică şi despre academiile de studii revoluţionare de profesie

Sau despre ateliere de cârpăcit lozinci şi flori artificiale nu există niciun Comitet Central de Cavaleri ai Apocalipsei,

Niciun Sfântul Ioan prin ambalarea în imne şi în alte zdrenţe, niciun moşneag senil şi scriptolog iluminat cu lumânarea dintr-o insulă grecească.

Numai noi suntem splendoarea poeţilor evadaţi din haos şi încarceraţi în paradisul paradisurilor, cu lumina în ochi,

Numai noi suntem nimeni şi nimic, anume preparaţi pentru plutoane de executat poezia, dacă se pune legea marţială cu noua

Nrdine a lumii şi a versificaţiei pe urmele noastre spurcate; niciun patriarh Enoh, nici alt om Virgil nu răzbate printre oricâte

Ordine de canalii conducătoare, odihnindu-se între congrese prin pensiuni de partid şi cafenele „Voltaire", unde

Spectacole de cabaret îşi înfig privirile rimelate de-a dreptul în orizonturile îndepărtate şi electrificate şi înstelate

Şi fâlfâite şi înfundate şi şterse la nas cu steaguri, drapele, flamuri, strigături mobilizatoare, deci numai

Apocalipsa-după-Omul-Virgil

Se ridică la rang de inconştienţă, de marş funebru, de marş infailibil, pleacă de aici, potaie, de marş al iraţiunii, numai al iraţiunii, al irealităţii, numai al irealităţii tuturor irealităţilor!”

Şi-şi pârţâie,

prrrrrrrrrrrrrrrr!,

maestrul buzele,

prrrrrrrrrrrrrrrrrrr!

Mai apoi, bătându-se în piept cu sticla goală sau plină, cine mai ştie ce înseamnă poezie pe lumea asta, sau din contra,

Zdobindu-şi sticla de pieptul predispus la mari avalanşe de vorbe cu sine însuşi în centrul de interes:

„Suntem liberi, scriem numai în versuri libere, fără constrângeri, fără talent, fără ciorapi în picioare şi idei în capete;

Apreciază cum ţi-am urlat-o, ce mai contează, irealitatea sau apocalipsa, irealitatea apocalipsei ori apocalipsa irealităţii,

Altfel zis, cum ţi-am dărâmat-măcinat-sfârtecat coşmareştile iluzii, drogantele utopii, iarăşi utopii,

Nesăbuitele himere, ficţiunile; vezi cum îţi fac harcea-parcea, nisip-şpan-rumeguş-talaj-ţăndări, închipuirile şi pofta

Însaţiabilă de varză fiartă cu afumătură, da, varză servită în minunatele castroane proletare ale marxităţii-sale-profetul

Cu barbă materialist-dialectică; ce moşneag, aşa de măreţ şi de băgăreţ şi de înfigăreţ şi de şugubăţ şi de vorbăreţ

În căpoşenia lui încât se proclamase atoateinventatorul, ţine-te bine de scaun, şi scamatorul tuturor Tablelor-de-Legi

Ale omenirii, auzi colo, ca alt plimbăreţ, Moise; de data asta nu pogorâse de pe Sfântul-Munte, unde o fi băut un păhăruţ

Cu bunul Dumnezeu, ci prefera să ciocnească halbe alături de prietenarul cu bani de cheltuială pentru noul proroc,

De asemenea gânditor din greu, însă neagru în barbă, iar la un loc, amândoi înghiţitori de bere peste bere peste bere până la udatul pantalonilor...”

13. (Poemul sârmei scris cu bucurie de omul Virgil)

Nimic de făcut, te obişnueşti cu întunericul,
de ce să îl ponegrim, când avem toată libertatea
să spunem ce groaznică este lumina,
Ce înfiorătoare, ce lipsită de fatalitatea invincibilă
a istoriei;
Vrem înapoi întunericul nostru, întunericul frumos
perpetuat, hrănit, împletit cu sârmă de marii
dascăli ai omenirii fericite, n-ar mai rugini
Niciodată sfânta noastră sârmă ghimpată.

14. (Nici viitorul nu mai este ce a fost)

Nu pentru a spune ceva, ci pentru a-l întrerupe în marele delir, poetul se amestecă în vorbe scoase cu forcepsul din cine mai ştie ce vechitură de dicţionar:

Se declarase născocitorul tuturor maşinilor de tocat varză
progresistă şi popoare retrograde, ba chiar al genialei
maşinării de închipuit, de scornit, de clasificat legile
istoriei, legile de circulaţie pe bicicletă
Şi pe vapoare transoceanice, legile pierderii de vreme şi ale
economiei şi ale patologiei şi ale pantofăriei, legile
băncilor de lenevit picior peste picior şi de credit
şi ale gastronomiei, plăcintăriei, covrigăriei,
Ale mersului pe jos şi ale aerofagiei şi ale paranoiei, şi legile
scatologiei şi ale vidanjologiei, bretelogiei, ciorapiologiei,

şi legile luptelor de clasă, legile fantomei bântuind Europa,
Legile pantalonilor tăi tociţi pe tronul omenirii în marş voios
spre Paradis, legile biologiei, legile tuturor legilor
dialectice, dacă vrei absoluta fericire a omului, omoră-i
pe toţi oamenii;
Lumina se joacă naiv cu vârfurile plopilor, însă destinul omenirii
e prea complicat pentru contemplaţie, pam, pam,
aşa că neastâmpăratul vizionar s-a proclamat făuritorul
tuturor legilor de pauperizare a lucrătorilor feroviari,
A cârnăţarilor şi a jupuitorilor de piei în abatoare, văxuitorul
tuturor legilor meteorologice, pam, pam, pam, sforarul
tuturor legilor fizicii şi metafizicii şi astrofizicii
Şi cosmofizicii şi parafizicii şi papafizicii şi mamafizicii
şi ale schizoidiei şi ale prostologiei, cârpaciul tuturor
pişcoturilor şi pocnetelor de sticle în chefuri ideologice,
Între tovarăşi profund conştienţi de măreţia cauzei, primi-
secretari ai Comitetelor-cel-mai-Multilateral-Umaniste
şi adjuncte-de-şefe-de-secţie cu ciorapi fără cusătură,
pentru că, retorică de anagnost infam, nici viitorul
nu mai este ce-a fost în dialectic poveşti –

Nicio lege nu-l cutremură pe născocitoul legilor, niciuna, nici legea valurilor furioase, pline de vuietul colosal din palpitaţiile unui cer în furtună, furtună, furtună, ca să vezi până unde duce pervertirea minţii omeneşti.

15. (Cine îşi iese din minţi pe strada Nisipuri)

Maestrul este o fiinţă dintr-un basm cu zmeii zmeilor, nici măcar nu gândeşte în deliruri, ci îşi iese din minţi şi vorbeşte gura fără el, aşa că încă mai are puteri paranormale să îmi dea dreptate

la înjurătura înjurăturilor, oare ce o fi însemnând *dreptate,* alt cuvânt insipid în dicţionar:

„Deasupra e cerul, deasupra nu e cerul,
Ci scrâşneşte fără un bob de zăbavă,
Scrâşneşte ca un strigăt, a-uuuu, scrâşneşte
În golul golului noua Tablă-a-Fărădelegilor,
Iar dedesubt e pustiul ca o beţie cu otravă.

Aşa se face că îmi plac la nebunie versurile nu-ştiu-căruirătăcit pe drumurile tot înapoi şi prăpăstiile tot înainte:

„Frumoasă spânzurătoare mi-arăţi,
Roşie, roşie, roşie, împodobită c-un ştreang
Minunat, fiecăruia după necesităţi”,

Ba încă maestrul mai are puteri să îmi toarne scrumiera cu mucuri de ţigări în cap şi în general totul e bine, vorba lui Oedip cu ochii însângeraţi:

„Obrăznicătură, să nu te mai prind vreodată, împiedicătură, neinspirat de splendorile întunericului pe strada Nisipuri, căzătură, ori ditamai inspiratul de harababura dragostei pentru viitorul radios, cu steaguri pe turnuri şi cântece pentru zorii de zi, de unde, prin burlane, a înţărcat şampania, congresul şi grijania; nefericită făptură, nu ştiu de ce-mi vine pe limba deşteaptă a deşteptului să ţi-o spun tocmai eu, provocatorul la pătrat, insolentul, catastroficul, arogantul, neobrăzatul, eu, jucătorul la cacialma cu planeta nouă, cu marşul nou al omului nou şi al inventatorilor lui, o apă murdară şi un pământ ofensat, pe când voi, toţi, golanii urlotopiilor din Cetăţile Soarelui,

Uitaţi pasienţa, esenţa
şi esenţialul

şi poemul acesta ca o pereche de palme peste gură:

Trageţi de lanţ, de lanţul nou, de lanţul
Tuturor lanţurilor de oţel roşu, după *Facere*,
Oh, gropare, asta nu e viaţă, asta e viaţă, şi aduc
Mărturie că asta e şi nu e, nimic nu pare

Imposibil de imaginat, nici chiar atunci
Când totu-i posibil de suferit, poete, dar
Merită să încerci, de nouă sute nouăzeci
Şi nouă de ori pagubă în ciuperci."

Fără îndoiala îndoielilor, concluzia maestrului a căzut ca pedeapsa somnului cu capul pe masă: „Ce mutră îmi faci când mă asculţi, poetaşule, de oală spartă pe capul blândului Iisus Hristos a doua zi după Sfânta-Înviere sau după A-Treia-Noapte- de-Beţie, precum recunosc scripturile omului Virgil."

Don Guru Trubadurul ne asigură de autenticitatea poemelor culese chiar de mâinile sale de sub mătura foarte strângătoare a stenografelor sergenţi-majori cu acoperire de ospătărițe.

16. (Cântece de lume-lume nouă)

La paranghelia de priveghi se bea pe hămesite din pahare sparte şi, cu ferocitate, se muşcă din fripturi scăpate, unele, dacă nu toate, dintre măselele celor mai conştienţi tovarăşi de luptă revoluţionară.

Desculţii din echipe de asalt, guriști de imne „O mie de cântece conducătorului!" şi alţi descălţaţi, scripcari, fluieraşi, darabangii ascunşi sub poalele meselor printre mulţimi de alţi lăudăriști, aplaudiști, scribălăi multilaterali, îşi ling stilourile

de aur şi se aruncă la grămadă pe urături de chefuri militante şi cântece de petrecere - mai militante...

„Poemele mici din trecut, poemele înalte de azi, proaspete ca un stol de brazi, din aceleaşi stânci au crescut, scriind numele tău,
Conducătorul e-n toate, e-n inima care zvâcneşte mereu."

„Un om aşteaptă răsăritul; toate cântecele mele îşi au rădăcina în inima minunatului soare; să duc departe-n cosmos solia lumii noastre; eu sunt poetul lucrurilor categorice; arzi deci exişti, ce vâlvătăi, ce rug superb sunt ochii tăi; din miez de noapte până-n miez de veac,
Meşter cârmaciul."

„În steagul lui de purpur e izvorul mândriei ce-o trăieştentreg poporul; pe lumina lumii în lumina lunii; sunt fiul vremii mele - deci şi părinte sunt; o lume liberă începe s-apară, apar neînfricatele chipuri; pe unde apele vorbesc cu pământul paznicii nu vor fi pedepsiţi niciodată,
Meşter cârmaciul."

„Şi toate stelele pe care le-am stimat înseamnă *steaua*; pe vis planetar fruntea trebuie s-o înalţi dac-o vrei din belşug luminată; se conturează arcul frunţii calme, zidită de idei; potecile mi se aştern în cale, sub paşii mei noi drumuri se întind; dorinţa de-a pătrunde problemele vieţii mi-am adăpat-o la izvorul Lui,
Meşter cârmaciul."

„Te-am urmărit prin stihuri, cuvinte şi silabe şi când sfârşeam cuvintele inventam altele, scriind numele tău în cele ce sunt şi mâine vor râde la soare, în pruncul din leagăn şi-n omul cărunt,
Meşter conducătorul în cele mai luminatele pahare."

17. (Prima glorioasă evadare din marele cor)

... cântă atleţii poeziei angajate cu secunda, cu minutul, cu ziua, cu anul, cu veşnicia în slujba angajatorilor, scâncesc, se înghiontesc, unii în gura mare sau în gura plină, alţii pe scrâşnite şi pe sufocate: meşter cârmaciul, meşterul meşterilor, toţi la un loc, sau fiecare pe urletul propriu;

Câţiva, sătui de îmbuibare, ar vrea să evadeze din cor, trib, turmă, cei mai mulţi, cu toate ghearele îndelung ascuţite, precum creioanele unei suprasensibile recitatoare, încă mai scrijelesc, zgârâie în cel de pe urmă repertoriu, până la inventarea viitorului soare-răsare;

Ba chiar niciun scriptolog nu a avut stilou de aur, chiar niciunul nu a mâzgălit şi nu a mârâit niciodată decât rime fistichii de descântat ploile, cu patimă ploile, şi brazii, cu ardoare brazii mii, stele făclii şi mici jucării...

Se cârpiră şi se cusură primele versuri de lume dată jos de la tribuna ultimei şedinţe a Comitetului Central Executiv şi aruncată pe zolitor, la spălat;

Prima recitare se auzi cu timiditate, după ştergerea gurii, cu dosul mânecii, de vechea untură în aşteptarea noii şampanii...

Un maestru al scenei propune un ditamai sulul de hârtie igienică, însă patosul se moşteneşte şi hârtia se păstrează pentru viitoare întrebuinţări.

18. (Cum începe producţia viitoarelor înalte poeme)

„Încă de ieri, încă de azi vine vremea marilor poeme de mâine, vremea poemelor înalte de poimâine, proaspete ca milioane de brazi.”

Mai apoi, cu profetică rumoare, din ce în ce mai melodioasă, o liră de oţel îşi lansează cântecul din toate sârmele dezacordate:

„Da, mai avem dintre-energii pe cea inspiratoare, da, glorie gândirii voastre vizionare de mari călătorii în lumi viitoare, şi manifeste pentru sănătatea universului vom mai avea când toţi şi toate ni se vor alătura."

19. (Cine strigă, cine nu aude)

Două lighioane flenduroase în ploaia leoarcă şi fără căpătâi, eu, cu ochii închişi, mă împiedic în capiteluri dărâmate, în basoreliefuri martelate, îmi julesc genunchii în capetele de bronz, dărâmate, îmi învineţesc mâinile, iar omul Virgil se tot răstoarnă de-a berbeleacul în gropi, printre stele de fontă, în rânjite guri de statui, ce sunt unele, ce par altele:

„E un semn, derbedeule, că amândoi ne aflăm pe drumul, *vale*!, cel mai obscen deschis...",

Îmi strigă şi eu nu am urechi de auzit, numai gură de tăcut când maşina sa de tocat îi dă tot înainte:

„... deschis printre coapsele istoriei, cu intrări în cârciumi fără ieşire, unde ne radem înjosirea, ori spre sacrul Palat-al-Congreselor-Tuturor-Popoarelor, împănat cu solemne aplauze şi înflăcărate recitări din „Spada în flăcări", dotat cu scuipători materialist-ştiinţifice, cu mistice rafale, în subsoluri, de revolvere şi iubire, cu ziduri ciuruite, pac-pac-pac, de miraje ale mântuirii fără mântuire."

XI. Sfârşitul călătoriei Mai-Presus-de-Paradis

1. (Mai-presus-de-paradis nu sunt niciodată nopţi)

Rătăciţi printre zilele luminoase mai-presus-de-paradis,

unde, în trecutul negru, flori carnivore devorau
Insecte umane, însă de azi înainte, sub înaltul patronaj
al gladiolelor umaniste, fiii conducători de ieri
Promit solemn să se preschimbe la faţă
în forţele conducătoare de mâine,
iar din insecte se vor naşte oameni;
Retrograzi, numai poetul şi omul Virgil, în loc să studieze
Practica luptei permanente şi principiile de organizare
ale fiilor-de-fii în viitorul, bineînţeles,
în viitorul cel mai măreţ, se apucă
Să cerceteze cu amănunţime rochiţa scurtă
A unei abia apărute şi minunat instruite barmăniţe,
ceea ce le aprinde pofta de băut, o poftă năucă,
Dar cum să se adreseze unui organ cu nouă uniformă
şi vigilenţă în misiune?
Inspiraţi de logica istoriei, amândoi se scufundă în studiul
listei de importante oferte şi preţuri, cele mai noi
dintre ofertele şi preţurile noii ere,
La cești şi la pahare şi să prefere o ascetică renunţare.

2. (Dubele în drum spre gropile de gunoi)

Nicidecum cu degetul arătător înfipt înainte, în ochi sau în orizonturi, ci numai în susul cerului, precum un Sfânt Ioan pictat de Leonardo, devine prilej pentru maestru să mă tragă de atenţie:

„Da, bătrâne poetaş pe făraş, porţi pe frunte stigmatul poeziei; ce să-ţi fac, suportă-ţi-l odată cu echipamentul frumoasei ştrengăriţe cu ochii, genele şi sprâncenele pe noi.

Da, încolonate, maşinile de gunoi trec, se fudulesc în paradă, stivuite cu vârf şi îndesat; numai aşa se cară la groapă, n-ar mai căra, gunoiul istoriei grămezi şi grămezi.

Auzi cum huruie magaoaiele; cum trosnesc; cum gâfâie; se zgâlţâie caroseriile încărcate cu războaie, unele luminoase, internaţionale, mondiale, altele de duzină, fiecare măcel cu împăraţii, regii, ţarii, mareşalii, dictatorii, cu statele-majore în cizme şi cu steagurile călcate în picioare.

Bagă la cap, rănile se vindecă, însă niciodată coroanele şi nobleţea ostentativă nu au fost pe placul desculţilor şi al spinărilor pedepsite la tăbârcit calea, viaţa, adevărul şi biciul prea multor poveri, aşa că revoltele au aruncat, ura!, ura!, ura!, la gunoi multe bastilii şi alaiuri cu trăsuri de aur şi palate de iarnă şi oraşe cereşti şi baluri cu valsuri imperiale şi castele aristocratice cu pene de struţ la coifuri sau pălării.

Înţelegi, mă înţelegi, ori faci pe deşteptul?

Bine de bine, din biblioteci se strecurau, mai pe uşile din faţă, mai pe uşile dindărăt, cu discreţie sau ostentativ, poeţei nedormiţi ziua şi aiurind noaptea drepturi civile şi contracte sociale şi tratate despre toleranţă, teoreticieni cu capetele tumefiate de filozofări, şi comentatori de teoreticieni; şi continuatori de comentatori de teoreticieni, toţi într-un lanţ de fier ruginit, ca nişte şoareci cu ochelari după alţi şoareci şi şoricei; şi băgători de seamă, şi reţetari de revolte, şi profitori de atentate, tot felul de bravi potlogari pe hârtia de scris şi de citit a istoriei; unii mai naiv sau sincer intenţionaţi căutau calea şi adevărul; alţii, mincinoşi cât îi încăpea nemernicia de brute alfabetizate, aveau pretenţii de filozofarzi absoluţi, singurii posesori ai adevărului adevărat; ori căutători, ori numai dotaţi din belşugul belşugului cu prostia umană, ori pamfletari fanatici; ori turme de conţopişti cu aiureli de proroci; în orice împrejurare, fiecare ştia ce se va *întâmpla*.

Nu mai zgârâia masa, e un altar şi altarul e un Templu.

Habar nu aveai de unde, rău de rău, din frizerii, din cafenele, din berării, din cârciumioare cu muzicanţi, răsăreau breslaşi de profesie ai loviturilor de stat zise insurecţii la baionetă, unii cu

bărbi negre, cu bărbi albe; alţii cu ţăcălie ori mustaţă spăimoasă, însă toţi schilozi mintal sau bezmetici în utopiile ca nişte făclii aprinse, da, da, binedispuşi să dea foc lumii, numai lor să li se toarne în pahare.

Pe unul cu cizme perfect lustruite şi mundir milităresc din stofă de lux, cu freza ferchezuită, admiră-l în marile portrete pe frontispicii; altul cu haina aruncată ştrengăreşte pe umărul stâng, umăr de student sârguincios, ne salută de pe aceleaşi frontispicii;

Fir-ar a naibii, eşuaţi la noi în ogradă, să nu-l pierdem din ochi pe ucenicul de cizmărie, jerpelit, bătut de calfe, înjurat de patron...

Şi uite ce a păţit nenorocita istorie, a tuturor şi a noastră, cum a ajuns ferfeniţă, zdreanţă de zdreanţă, nici măcar în stare să o lepezi la gunoi printre atâtea cizme, haine pe umeri, ani de ucenicie şi patroni de ciubotărie."

Maestrul face semne disperate, barmăniţa aduce repejor, fără să i-l ceară cineva, un pahar, dar nu-l primeşte, nu are fund, ceea ce nu ştiu ce înseamnă, aşa că îi torn din sticla tocmai lăsată pe masă, până când stricăciunea se repară de una singură, fără alte intervenţii, deci mă lămureşte:

„Trecutul e mort; auzi ceva? De îndată ce devii atent, simţi cum trec dubele stivuite cu de toate, cu Marea-Revoluţie-Zvârlită-în-Tomberoane între capac şi sârmă ghimpată; cu vulturi bicefali şi divizii de rachete; cu parade marţiale în pieţe roşii sub stele mai roşii; cu congrese care mai de care umplute până în gargară cu discursuri de importanţă istorică ale tovarăşilor; cu gloria marilor exterminatori de bronz şi de oţel inoxidabil, cu toate că, întotdeauna, din umanism degenerat şi din proastă planificare anuală sau cincinală, ucişii au fost prea puţini.

Îmi place că ţi-am trezit atenţia, ha!, ha!, ha!.

Trece şi tot trece de nu se mai termină gunoiul mortului; gunoiul trecutului; trec furia zgomotoasă şi zgomotul furios; şi şoarecii cu ochelari; şi fiii de şoareci cu ochelari şi nepoţii nepoţilor; trec şi ne salută planificatorii luptelor de clasă; se întrec făcătorii de ruguri pentru oameni cu alţi făuritori de ruguri pentru cărţile oamenilor; zornăie stele roşii şi fanfare de tablă; priveşte comitetele-centrale cum se îmbulzesc, holbează-te la schilozii mintali cu diagnosticul de geniali; cască ochii şi urechile la toate plenarele; bucură-te de orori, de coji de cartofi; de ambalaje; de seceri îmbârligând ciocane pe steaguri ajunse cârpe de spălat pe jos; extaziază-te de experţii în teroare; de legile marţiale; uite borcanele sparte, borcanele cu zacusca poporului şi cutiile goale de conserve de peşte oceanic, peşte universal, nicio masă fără cutii goale; pune ochii pe revoluţii mari, mici, mijlocii şi de alte mărimi multilateral dezvoltate în şolduri şi în mitraliere; toţi şi toate se înghesuie în tomberoane şi tomberoanele se răstoarnă în dube şi dubele în marşurile care nu se mai opresc; la groapă, mai repede, la groapă!

Vorbeşte poezia prin gura ta, poete; strigă, la groapă!; nu te sfii, la groapă!; nu te mai codi, la groapă!”

3. (Gunoierii, gunoierii!)

Cu rău şi cu mai rău, aşa este, îmi zic, n-ar mai fi, gunoaie şi gunoaie cât vezi cu ochii, până şi gunoaie în ochi; zac pe străzi; se scurg în ganguri, în şanţuri; năvălesc pe bulevarde; pe maidane; în pieţe publice; în casa omului; dedesubtul preşului şi deasupra preşului; sub pat şi în pat; pretutindeni gunoaie; pe pământ şi între cele patru elemente; în imnuri şi în farfurii; până şi în pâine, în abecedare, în corzile constelaţiei lirei, în enciclopedia enciclopediilor, în suflete, gunoaiele gunoaielor.

Şi plouă, se sfâşie norii, tună şi fulgeră...

„E timpul să năvălească viitorul peste noi, viitorul viu, viitorul viitorului, dacă nu înţelegi eşti ce eşti, du-te şi te culcă!”,

Nu are astâmpăr maestrul să mi-o arunce de la obraz, ca şi cum eu aş fi vinovatul că nu dorm în mijlocul zilei,

„Se pregătesc de năvală, nu se mai opresc gunoierii!, noii zei, gunoierii!, noile divinităţi mai presus de divinităţi, gunoierii; urcă la volanele camioanelor burduşite cu ministere de război, cu servicii secrete, să-i păzească pe paznicii viitorului de aur de ceilalţi paznici ai viitorului; astfel se intră în Walhalla precum tancurile în Piaţa-Roşie!”

Când fulgeră mai bine închizi ochii şi taci, pentru că trăsnetul abia urmează, mai ales că ştiu cu cine am de-a face; aş vrea să contrazic, preferând „Intră tancurile în Walhalla precum gunoierii în Piaţa-Roşie”, însă mă abţin de la orice pretenţie şi trec pe ascultare cu uman virgiliană atenţie:

„Cu bune şi cu rele, despre el vorbim acum şi aici, despre Marele El; deja îl întrevezi în caroseriile dubelor, remorcilor, poete, priveşte-l în faţă; vezi-i culorile schimbătoare ale ochilor;

Sperie-te de viitor cum va călca milităreşte, hoţomăneşte, omeneşte prin bălţile lumii; osiile se vor rupe sub greutatea neantului prea multelor păci fără pace; sub mausoleiele de conducători, de nepoţi şi strănepoţi ai conducătorilor; sub marile încărcături de morminte comune, deasupra cu mese lungi şi bogate pe dinaintea tribunelor învelite în cârpe şi aplauze, cele mai lungi şi cele mai bogate.

Mor pe mine de somn, orbete ce eşti, vezi ce somnoroasă e moartea?”

Se sfâşie norii, într-o vânzolită şi neagră neaşezare a elementelor, şi plouă, fulgeră şi tună şi tună şi tună...

„Am înţeles, învăţate maestre în tâlcuri iniţiatice; în loc să-mi dai ori să-mi dau câteva perechi de palme”,

Sar eu de colo cu mulţumiri peste mulţumiri, cât mai multe, să nu-i rămână paharul gol şi să creadă că m-a pierdut de muşteriu pe Doamne-Dumnezeule cine mai ştie ce drumuri ale pierzaniei,

„M-ai umplut de înţelesuri şi subînţelesuri, meştere drag, cum devine cu istoria şi gunoierii; ce să mai zic de lumina luminoasă; de sicriile bogate şi mesele lungi; n-aş mai ajunge, simt viitoarele profetice degete arătătoare de bronz, de oţel, de marmură, cum mi se înfig pe la spate, ca nişte cuţite, în sarea din bucate.”

Şi plouă, tună şi fulgeră de se aprinde cerul...

„Uită-te, orbule, cască bine tot ce ai sub sprâncene, inclusiv ridurilele tristeţilor, sau să fie ale bucuriilor?”,

Mă trage povăţuitorul de un colţ al conştiinţei, trage cu nădejde, totuşi atent să nu i se destrame în mâini,

„Viitorul, măreţul viitor citit în proroci!

Se vor alinia cu scârţâituri, se vor hurduca şiruri după şiruri de tractoare cu remorci; camioane cât vei vedea cu ochii; pretutindeni, din zori în ceilalţi zori, numai dube deşelate pe drumuri, pe drumuri tot înainte!, mă înţelegi ori te povăţuiesc degeaba?”

Dintr-odată, maestrul se înfurie, precum cerul înnegrit din senin, ridică tonul şi îşi zbârnâie coardele vocale în urechile mele de parcă ar striga în toate urechile surzilor de pe pământ: „Chiar aşa, cine suntem noi şi la ce e bună viaţa noastră?”

Şi tună şi plouă şi fulgeră de se prăbuşesc norii...

„Gunoierii!, gunoierii!, gunoierii!,

Cârmuitori mai presus de coroane pe zeci de imperii,
Vin tomberoanele, vin sacerdoţii-împingând măturoaie,
Cântă, zeiţă, măreţele marşuri spre gropile lumii,
Gropi de gunoi lăsat printre grijile posterităţii;
Să se audă ce eroi mai frumoşi decât oamenii noi
Sunt gunoierii-înarmaţi cu-uniforme şi-extatice dube,

Ideologic dispuse mereu şi mereu să modifice lumea, ştiu că auzi, dar nu vezi Câmpiile Catalonice; ştiu că vezi, dar nu auzi.

Viitorul îşi pregăteşte cu sapa şi lopata marile orizonturi şi luminoasele îngropăciuni; îi va căuta pe viitorii mari tâmpiţi de profesie, cu meserii de salvatori ai popoarelor; îi va găsi pe viitorii invadatori înscrişi în aceleaşi coterii de Fii ai Fiilor; îi va ridica pe mântuitorii de profesie sau ce-or mai fi în slăvile tuturor cerurilor, în Marele-Firmament; pe mascaţii în făclieri de bronz îi va zeifica, iar pe exterminatorii cu ochi de nebuni în scaun cu rotile îi va glorifica în Temple de nemuritori.

Nu va uita nici harnicele plutoane de execuţie, iar pe martirii în sărbătoreşti insurecţii la baionetă îi va ţine minte pe unul câte unul pentru pomenire în cărţi de viitoare istorie zvârlită la gunoi; la fel, pe eroii sau făptuitorii de atrocităţi; toţi vor ocupa locuri în calendare; vor suporta trepidaţia poemelor forjate de inspiraţia barzilor de serviciu; vor avea portrete în enciclopedii şi pe pereţii cârciumilor cu oral permanent de slujire; şi nume pe adevăratele monumentele ale viitorului, care mai de care încercuite cu mese lungi şi bogate, cele mai lungi şi mai bogate şi la groapa de gunoi aruncate.”

Şi fulgeră, şi tună; şi fulgeră fără nouri şi tună cum numai cerul gol ca un clopot ştie să vorbească în locul omului Virgil...

„Cum ţi se pare, poete, gunoiul, acest leal mesager de ieri, de azi şi de mâine?

Şi ce ne divulgă mesagerul? Ce ne prevesteşte luminăţia-sa prorocul cu odăjdii rupte în manşete, jegoase la gât şi zdrenţuite în poale? Tot eu îţi răspund, fiindcă nu eşti dotat cu clarviziune.

Un lampagiu va stinge Lumina Lumii; altul va scăpăra prima făclie în beznă, dar întâi şi întâi, prin toate gurile instruite şi aliniate pe grupe, plutoane, companii, regimente, divizii de coruri, se va cânta numai şi numai ceremonios, *Oda Bucuriei* internaţionale,

„Slavă ţie, stea curată, voie bună pe pământ!”

Şi mă apucă de unul singur cântatul, însă povăţuitorul oripilat îmi face semn să mă las păgubaş, nici maestrul nu este Beethoven, nici eu nu sunt Schiller, aşa că mă astâmpăr:

„Cu bune şi cu rele, întreg viitorul zişilor oameni, cu mic, cu mare, cu desculţi şi încălţaţi, va căuta caii troieni de mâine; va scotoci după şapte contra Tebei de poimâine; va umbla după noi frumoase Golgote şi încă mai înalte paradisuri; va dibui o Mamă eroină sau oricâte Mame-ale-Lumii, bocitoarele până în abisurile, în ridurile şi în gropile din urmă; de asta ce mai zici, însă nici nu îţi cer să mai zici.”

Şi tună fără fulgere, tună în cerul negru deasupra pământului nevinovat de mulţimea tunetelor prevestitoare...

În lipsa izvorului tămăduirii din ultimul pahar, omul Virgil transpiră şi ar fi în stare chiar să nu mai tragă la edec, dacă amândoi am fi daţi afară din bistrou pentru datorii neplătite, însă zgomotul de a o face pe profetul i se tot prelungeşte în furia furiilor, fi-i-ar limbuţia binecuvântată.

4. (Un colecţionar de struguri şi vânturi)

Cântând, am rătăcit printre strugurii Europei şi în puterea
vântului, în puterea vântului Asiei –

Nicidecum înarmat ciobăneşte cu praştia şi piatra lui David,
ci cu *lumină pură*, cea mai pură, colecţionează „liberul
vânt şi pacea între struguri”, mai ales când i le aşează
cu tovărăşie pe piept însăşi mâna puternică a Omului
de oţel,
Gigantul cu cizma din piele umană pe gâtul omenirii.

În zadar Omul-de-bronz electrificat demonizează pieţele publice
ale geografiei, dacă nu-i felicită costumul impecabil,
de tergal englezesc, umplându-i-l cu medalii din metalul
poetic
Al bătrânului Horatius, iar onorariile, numai în conturi discrete.

Dincolo de răscruci moarte, printre stoluri de porumbei ai păcii
şi snopi de garoafe, oamenii de ciment cu lustru, oamenii
pietrificaţi, cărora nu li se vede îngălarea în mucegaiuri
şi igrasie, înaintează spre tribune de piatră, de unde aruncă
discursuri de piatră şi îl conduc pe calea
Visului edenic pe mândrul poet sau profet al luminii de piatră.

După imnul de stat, cu regale şi academice onoruri suedeze,
Omul de dinamită, puţin bărbos, puţin mustăcios, puţin
friguros, mare iubitor de gladiole şi florărese, îi strânge
cu afecţiune mâinile, îl îmbrăţişează şi, în numele întregii
omeniri iubitoare de pace şi lumină,
Îi oferă Placheta de aur a universalului Premiu.

Cântând printre strugurii acri şi vânturile vraişte, laureatul
rătăceşte puterea poeziei, însă câtă splendoare
să ai un piept,
Iar pieptul să fie al tobei dintr-o tablă cât mai hodorogitoare.

5. (Maestrul sub coroana de hârtie creponată)

Privindu-i pe laureaţii în costume de ceremonie cum se aliniază respectuos în aşteptare de imnuri şi piepturi pardosite cu aur, pe când morţii în războaie şi insurecţii cu dinamită se înghesuie la rând cu gamela goală.

Brrr,

Printr-o agonică scuturătură, cea mai ponosită, obidită, răzuită din lada săracului, maestrul îmi oferă, fie chiar infernalul maestru, chiar paradiziacul mă iluminează prin gălăgia lui scârţâită:

„Băiete, mă calific în perpetuie misiuni de gloabă
ruptă în bătăi, de gloabă deşelată,
de cadavru transformat în gropar
Pervertit în cadavru ascuns în cimitire de buruieni;
astfel încep să-mi semăn mie însumi
şi să devin părtaş la minunate viziuni;
Cine a spus că *omul* este un cuvânt frumos,
cu bărbile lui, cu haine de bronz,
cu cizmele de oţel şi măreţe mustăţile,
Când şi *hienă* este un cuvânt frumos, atunci te întrebi
cine-i marele artist să compare frumuseţile?”

Dintr-o pagină boţită, maestrul se preschimbă în cărţi ciopârţite, mutilate de mii şi mii de idioţi, de cretini, cenzurate de întreg neamul omenesc şi se converteşte cu adevărat:

„Infernul nou al turmei, purgatoriul nou al păstorilor, paradisul nou al noilor împăraţi cu noi coroane desenate din noul pix pentru semnat noile ştampile pe noi dosare secrete există pretutindeni, chiar acolo unde nu există,

Iar eu sunt gloaba cu ochii reali, cu ochii uimiţi, cu ochii adormiţi; sunt n-aş mai fi, mă contest pe mine însumi, altfel ies la drumul mare şi aştept, ce altă treabă am, aştept să treacă diligenţa şi să atac pe cucoana Istoria, precum bandiţii călare pe caii vestului şi tancurile-răsăritului-sălbatic.

Doamne-Dumnezeule din şcoala-de-arte-şi-meserii post-umane, ia de la mine infernul acesta, purgatoriul şi paradisul, iar de nu-mi poţi da nimic în schimb, mi-ajunge pustiul, fie al oricui, să-l umplu cu viaţa fără viaţă, cu calea fără cale, cu adevărul fără adevăr, numai dă-mi-l.”

Brrr!,

Evadatul din infernul nou vede şi crede; urmăritul prin purgatoriul nou citeşte, se miră, înţelege şi se preface că râde;

Condamnatul la paradisul nou deschide ochii matoliţi şi cu cât îi dilată cu atât se mai cutremură o dată şi încă o dată, până se predă adormit sub înflorita coroană de hârtie creponată.

6. (Cine umblă fără căpătâi, o mărturisire a poetului)

Cocoşat, încărcat de bătrâneţe, cât mai ales de povara
poveştilor cu fantome bântuind Europa, câte a născocit
şi a scos la mezat drept prevestiri ale viitorului de aur,
Umblă brambura, fără căpătâi, pe strada Nisipuri, adică
îşi târâie paşii să nu lase urme şi să-l ajungă pietrele
unor neştiitori în capcanele filozofiei sale luminoase
de-a gata.

Pletos ca boemia unui poet, nu-l încearcă nicio căinţă, bietul
de el îşi câştigă pâinea vieţii din preziceri, fiindcă

lumea aparţine proştilor, precum îl deconspiră
impunătoarea barbă de înţelept;
Intră într-o tavernă şi comandă încă din prag un platou
cu ciolan afumat de porc pe varză călită, bine murată
şi piperată, iar alături - una, două, trei halbe de bere;
Pe când un taraf de lăutari îi gâdilă urechile cu îndrăgitul
cântecel de petrecere între luptătorii de viţă dubioaă,
Internaţionala, simte cum zeci de lustrangii conştienţi,
Sub masă, cu vax îi freacă bocancii până îi transformă
în cizmele măreţelor lupte de clasă.

Nu-i vinovat că nişte idioţi îl cred pe cuvânt, iar înşelaţii,
deveniţi duşmani ai poporului, se vor lăsa omorâţi,
în beciuri, cu revolverul şi ştreangul, de tovarăşii aleşi
dintre absolvenţii cursurilor de învăţământ politic,
Dar ce fascinante revoluţii vor umple viitorul cu insurecţii,
Cu foametea şi setea, cu măceluri de abatoare universale,
cu luminate camere de anchete şi tortură, şi, aici e aici,
Ce înflăcărate vor fi lozincile şi uralele cu steaguri
şi steguleţe în migratoare convoaie cu moartea
frumos fardată îndărătul steguleţelor şi steagurilor,
Iar pe tribune, sus, cei mai iubiţi fii ai popoarelor, sus,
Îşi vor flutura pălăriile, ori vor saluta marţial cu degetele
ridicate spre colecţiile de caschete, berete, tichii,
Fiecare, în buzunar, cu paharul pregătit să bea şampania
marilor victorii, prin umbrele lor sporind lumina.

În urmă rămân gropi de gunoaie peste gunoaie
şi munţi de prezidii şi biblioteci lângă biblioteci
epurate de cărţi, dar pline de opere complete rostite
şi tipărite şi citite de acarieni, postamente
Fără statui şi statui decăzute fără postamente, totul
dezmembrat, ciopârţit cu brutalitate, sfârtecat,

Istoria îşi acoperă mizeriile cu îndurătorul pământ,
Trecutul se şterge cu gumă de mestecat din scurta
minte omenească, se uită, se aruncă
Neantului, tăcerii, abisului; tăcere, ce frumos cuvânt.

Moşneagul mai are mulţimi de prorociri în traista
săracului, uite, marmura şi piatra de azi
se vor măcina în nisipul de mâine,
însă revoluţie nu înseamnă să pogoare
Moise furios, cu pletele risipite şi Tablele-Legii
în mâinile deasupra capului, ci vor coborî
Haite şi turme de conspiratori de profesie, făcători
de rău, însă de bune lanţuri, cele mai bune;
Cu mândrie vor agita Tablele-cu-Fărădelegile-Sclaviei,
iar proştii îi vor întâmpina cu bucurie,
cu snopi de gladiole şi flori de mucegai.

Noi insurecţii ale luptei de clasă vor da năvală
cu proaspete atrocităţi, cu noi interogatorii
şi noi execuţii la zid;
Se vor inaugura, cu fanfare şi imnuri, cu panglici
Şi discursuri, noi monumente de fii iubiţi,
totul în aşteptare să se transforme în praful
Şi pulberea tuturor străzilor Nisipuri din lume, până
la sfârşitul sfârşitului, spre faima răzbătătoare
A bestiei făcătoare de umbre ale unui vis,
ori de făclii stinse, numită câteodată *om*.

La ce altceva sunt buni profeţii şi înşelătorii de profesie
şi păcăliţii şi monumentele profeţilor şi statuile
Înşelătorilor şi gladiolele înroşite şi gropile comune
ale aceloraşi păcăliţi decât să mărturisească:
Dar ce înseamnă o profeţie, pe cine sau ce reprezintă

forţa cutremurătoare a acestui cuvânt?
Un cuvânt să fie sau numele altei necunoscute stihii?

Nu există căinţă, nu există vinovaţi, nu există miracole,
ci numai fatalitatea, ba nici fatalitatea nu există,
nici istoria, ci numai prostia şi nisipul,
Îşi tot repetă în gând prorocul cu barbă-albă şi, vesel, cere
să i se aducă, pe datorie, încă o halbă de bere.

XII. Un imn al bucuriei extras din cartea de muncă a omului Virgil

Eu nu-mi propun să mă recalific om-al-muncii-poet,
tu nu-ţi propui să trăieşti măreţe vremi
Şi să te califici proscris pe strada Nisipuri; amândoi

Ignorăm să devenim mân(t)uitori de maşini-unelte
la scris manifeste şi imne şi cânturi de gesta,
Aşa că, încet, mai încet, ce-ar fi, stigmatizaţi,

Să ne retragem, altfel (per)turbăm marşul la vale,
tot la vale, din răsputeri spre nimic şi nicăieri,
Cu trepidaţie, al predestinării universale;

Din lenea contemplaţiei, cu maximă dizgraţie,
nu ne grăbim să-ajungem pas lângă pas
Cu nimeni la nicio luminoasă destinaţie,

Ci-aducem, odată cu nisipuri niciodată spulberate,
mărturii de pripas, încât să cânte pe calea vieţii
Şi adevărului şi să scrie cu litere frumos caligrafiate

Pe viitorul de aur lugubru poeţii.

CARTE INFINITĂ

I. Strict interzisă neiniţiaţilor, arhivă ascunsă
în *Cea-Mai-Presus-Bibliotecă*, altfel numită
„Antologie-de-manuscrise-ologrefe-selectate-
Din-cele-mai-nesecate-izvoare”, cu frânturi
de hârţoage obscure, de neînţeles; se recomandă
Spre studiu numai celor mai conştienţi degustători,
cu adevărat credincioşi; după lectura acestor
Fragile documente, cerneala se decolorează, pagina
se îngălbeneşte, se fanează, se fărâmiţează
până la definitiva, absoluta dispariţie.

Drept urmare, cercetaţi numai ceea ce mai vieţuişte
sau supravieţuieşte, ultimele rămăşiţe, cele
Mai puţin importante, fără interes, până nu va fi
prea târziu, pentru că maculatura se şterge
Şi nicio mână nu se va mai învrednici să răsfoiască
Moartea şi nimicul.....
.....
Strict secret Exemplar unic
II. Document secret, fără număr de înregistrare, către
detaşamentul discret, special dotat cu echipamente pentru
instruirea omului nou, creator şi consumator de manifeste, imne
şi realizări, în luminoase cantine, se dispune.....
.....,

da, mai avem predicate şi mâini să-nălţăm subiecte supraîncărcate cu toate credinţele noastre perfecte, perfectele noastre credinţe, da, mai avem biruinţe!

(Notă autist-secretă-de-stânga: noi, entuziastul colectivul de oameni ai muncii în uniforme de istorici literari cu bisturiul, conştienţi şi critici supraveghetori, am câştigat acerbe lupte împotriva duşmanilor poeziei; astfel, am selecţionat cu răspundere dialectico-ştiinţifică, după cele mai înaintate criterii, manuscrise de intensă sacralitate, de acum înainte păstrate sub cinci peceţi pe altarele

Celei-mai-Presus-de-Paradis-Biblioteci;

cheia şi dubletele se află la ofiţerul-conferenţiar-doctor-docent de serviciu; din aceste clipe înălţătoare şi dătătoare de măreţe satisfacţii la pahar, sau pe platouri ornamentate, odată cu aşezarea deasupra tuturor cărţilor neinspirate ale lumii, vede, upanişade, sutre, decaloguri, tore, psaltiri, evanghelii, revelaţii, sure, declarăm că adevărata noastră selecţie vine în întâmpinarea celor mai iniţiaţi cititori, indiferent de grade, poziţii în ierarhia braţelor încărcate cu florile recunoştinţei; prin încărcătură stimulativă, laudativă, combativă corespunde celor mai emoţionante încrederi în imnele, odele, apologiile, oratoriile, în galaxiile lirice din repertoriul închinat Marelui Conducător Nemuritor de cei mai medaliaţi barzi; vocea lor vibrează, se calibrează în perfect acordate şi stimulate constelaţii ale lirelor, unele dotate cu imbatabilă sârmă ghimpată.

Şef-de-stat-major al diviziei de anchetatori-critici-literari,
General-colonel, semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

III. Număr real: Proces-verbal de constatare pe diverse.....

.....

..., într-o farfurie spartă că se află acolo mai multe farfurii de cartofii prăjiţi cu fripturile de rigoare consumate de numitul în

documente „poiet informativ” în colaborare cu tovarăşu lent-major în misiune amândoi consumatori de multe vinuri cotlete cu garnituri (castraveciori muraţi verze tocate de asemenea şi unele gogonele în situaţie asemănătoare) plus alte chibrituri arse şi două gagici în misiune (îmmuiate în sosuri cu unturi) şi chiştoace zise chiştocuri la fel îmmuiate plus unele pahare şi diverse sticle pe aproape goale (adică în decurs de consumare) şi constat eu alte pete de vin (adică roşu) plus că se mai găsesc pe masă la control o (una bucată) rangă în husa din dotare (adică roşie) adică rangă învelită în husă de umbrelă iar lângă rangă se mai găseşte o (una bucată) ciornă pe un şerveţel adică soi de poiezie sau compoziţie scoasă din inspiraţiile colaboratorului nostru de mare nădejdie în lupta informativă cu elementele naturii declasate duşmănoase otrăvite şi altele pe dosu cum ar veni faţa şărveţelului cu pixu pentru că nu îi mai ajung după consumaţie destule majusculele să compună iată compoziţia lizibilă din cauze obiective a vinului cu mârlănie vărsat adică tocmai pentru ca să se constate chestii precum urmează:

!

! şi merg şi merg şi merg şi scriu pe drum, pe drum,
adică-i rătăcesc pe scârbavnici, le încurc
drumurile cu scâşneală de fierăstrău pus
pe reparat lumea într-o negreală de fum, fum;

!

: că nu mă recunoaşte nişte trei rataţi,
cu minţile în pioneze, alandala,
nu fiţi voi pentru mine trişti şi întristaţi,
ci optimişti ca nuca plină, nuca fiţi,
în jeu d’amur precum ekstaza şi mandala,
c-am dat cu dibuiala peste-aceşti nenorociţi,
doi câini şi un motan în gara cu triaje,
la drum fără talent, numai c-o ţuică în bagaje,

că i-am găsit pe-aceşti nenorociţi,
cu-abisul unei sticle goale în bagaje;
! !
: abia de mai rânjeau: „uite, bătrâne, ce e,
poarta-atelierului-de-artă-calea-lactee,
de artă nouă, e tocmai dincolo de gardul,
gardul ghimpat, deci vrem să-l întâlnim
pe bardul brav şi-inspirat cu dălţi de scris
în buzunare, cioplindu-şi pe cătuşe visele
interstelare, gardul interzis de-escaladat,
deci vrem să-l auzim pe bardul
scrâşnindu-şi versurile interplanetare".
!
: post. scrpt. băieţi, pe ei, zbilţul pe javre, doi indivizi scârbavnici şi un motan, adresa este verificată după cele mai sigure surse potabile, sticle la trei sferturi, roşii, vă mulţumesc în numele tuturor discipolilor mei!"

(„cum zice tovu plutoner, unele transcriieri pe mai curat se poate că cum am zis diferă din cauza de vinu vărsat, pete şi alte ţuicăreli după miros")

,închei proces-veral conform cu trăiască luptele pentru pace după originalu înecat în băutură, secărică, mastică ori alte vermuturi cântate în lumina a tot felul de biruinţi mai mari şi mai mari de informativu poiet, că chiar acestea e rostul poieţilor, să cânte originile tuturor biruinţilor şi destinaţia lor precisă, se datiază chiar aici cu data zilei de azi,

laborant sergent-major, preparator organe-literare,
semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Unicul exemplar unic

IV. Număr iraţional: Omul Virgil, un supravieţuitor din cauze neştiute.....

..., nu se ştie din ce motive obiective, hoinăreala prin locuri nepermise a celor doi vagabonzi ai poeziei s-a întrerupt; deconspiraţi fără acte de identitate şi cărţi de muncă, fără buletine, fie chiar meteorologice, unul, omul Virgil, alături de însoţitorul său au fost identificaţi la o adresă necunoscută,

Undeva, pe o potecă dintotdeauna scufundată rustic
În zumzetul albinelor bucolice deasupra unor flori de găletuşa-
raiului (*denumire mistică, din popor, moştenire*
din trecutul retrograd); cu ajutorul dezinteresat al unor
îndelungi cercetări în istoria secretă a literaturii,
s-a constatat, ba chiar s-a confirmat

Prin martori în uniforme civile următoarele: numitul omul Virgil a suferit un foarte obişnuit în astfel de cazuri zis infarct; diagnosticul ştiinţific al criticului literar legist, câştigătorul tuturor gradelor în serviciile noastre revoluţionare, este infailibil şi dădător de noi şi înaintate speranţe;

Prin urmare, într-un astfel de ascunziş cu vădit
Caracter lăturalnic nu i se putea întâmpla nimic grav,
în afară de cine mai ştie ce abuz de apă
fără sifon consumată cu lăcomie; nu ar fi fost cu mult
mai recomandabilă roua de pe vârfurile în stare
de vigilenţă ale firelor electrice de iarbă-roşie?

Microfoanele în forme de flori delicate, mai cu seamă albăstrele, au fost culese, în buchețele, şi predate la magazia unităţii speciale de transmisiuni, interceptare şi ascultare (.....); nu

acesta este adevărul, susţinea o pletoră de versuri ratate, vădit duşmănoase, de autori diverşi, peniţari fără conştiinţă înaintată la coada formată

La bufetul „Partidu Nostru”, unde îşi fac de cap,
Adică beau poeţii ca nişte cămile în deşert, mai mult
pe datorie, nişte mărunţi instigatori, fără acte
de identitate şi fără cărţi de muncă şi fără căpătâi:
omul, după alte informaţii, Virgil, a murit sub roţile
unui automobil cu geamuri întunecate,

Cu număr de înmatriculare indescifrabil, în vreme ce dicta însoţitorului său *Noul-Testament-de-pe-Bulevardul-Mondo-Dante-Cane-Alighieri*, contestaţie uşor de respins, pentru că nimenea nu a reuşit să răspundă vreodată la una dintre cele mai dificile întrebări: Ce este adevărul? (.....)

(Notă critică-pokerist-secretă: adevărul este unul singur, adevărul marşului nostru spre culmile supreme ale patriei planetare, cu trefle de profesie, dame de pică revoluţionare şi cupe de inimă roşie, alcătuite din toate patriile indestructibil unite, pentru că noii oameni, inventatorii de profesie ai paradisului, nu au patrie, aşadar nimic de pierdut la cacealma, ci, pas !, numai lanţurile, proprietate colectivă a întregului popor în marş.

Pokerist-literar de serviciu,
redactor-şef-adjunct al revistei „Ură şi Fiere”,
semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

V. Număr aproximativ: În ce lume minunată târâm targa pe uscat, cea mai minunată, spunea poetul.....

.....

(Notă realist-critică: cu toate că mortul nu avea cămaşă, pantaloni, ciorapi, pantof într-un picior, etcetera veşminte, la o percheziţie corporală organele i-au descoperit în buzunarul de la aşa-numitul piept tatuat, stânga, probabil deasupra aşa-numitei inimi, nişte hârtii mototolite, mâzgălite cu un aşa-numit creion de tâmplărie, armă albă, dar nu s-ar spune, dacă luăm în consideraţie culoarea de-a dreptul neagră a vârfului, după cercetări de specialitate, ascuţit prin mărturisirea consemnată olograf, numitul omul Virgil fără aşa-numita cămaşă îşi deconspiră o veritabilă pasiune de colecţionar de profesie a unor diferite floricele cu denumiri suspecte, precum urmează.

Semnătură indescifrabilă)

.....

Proptindu-mi coatele pe masă, beau cu Iisus, împărţim
frăţeşte crucea, cuiele, oţetul, unul mie, unul ţie, poetul
ne priveşte, aşa face el când nu are ce face, priveşte
în gol, spune ceva nedesluşit, naiba înţelege poeţii;

Am intrat cu preocupări minunate în alt lustru de viaţă,
bat din uşă în uşă, ciocnesc delicat, adun borcane
de colecţie, apoi le spăl cu dragoste paternă
şi detergenţi, iertaţi-mă copiii mei de sticlă, iertaţi-mă,

La colţul străzii se cumpără borcane, asta e viaţa,
spun, copiii mei, asta nu e viaţă, spuneţi, dragii mei,
în scumpa noastră patrie, pe-o veşnic înflorită planetă,
unde întunericul este luminos şi lumina răsare

Numai din ferestrele bune şi iubite ale călău-
zitorilor, aici şi numai aici mă pup de gât cu minunata
disperare, cu scârba şi pustiul, cu înjosirea

și smerenia, puii mei, cu neputința și coșmarul,

Așa că priviți într-acolo să vedeți cum luna, sau oboseala,
sau eu însumi, omul Virgil, oprit de ani și ani
la miezul nopții, de ani și ani, unul mie, unul ție,
împărțim frățește crucea, cuiele, oțetul, *appetitus mortis*,

Proptindu-ne coatele pe masă, unde băum și plânsem,
iar Iisus cu ochii în tavan spune că e bine, Isus și poetul
fără nicio scânteie divină în ochi, fiindcă amândoi sunt
morți și lumina e moartă în ochii morți pe când poetul

Privește în gol, porțiile de scârbă, de neîmplinire,
de neputință și umilință în gamele de lagăr al fericirii
anulează efectele unei singure porții de pocăință;
ce altceva cu mult mai bun să facă poetul, privește

În propriul său gol; căci pentru aceasta auzim
desperarea urlând, suferim și suntem umiliți; nimic
nu e perpetuu, nici marea răsplată, o coroană de sârmă
ghimpată pe fruntea poeziei sau omenirii, oricum,

Pe o frunte, nici moartea, nici viața, nici caii verzi
galopând pe pereți, nici floarea de băcan ori păpădie,
nici piatra muntelui ținându-mă de poveşti din Cartea
Infinită; chiar dacă ar fi altfel, ce minunată veșnicie –

(Notă critică: așa-zisul conținut al buzunarelor s-a expediat prin poșta secretă la un laborator astrologico-ideologic de expertize, iar așteptatele concluzii se vor depune la dosar.

Autopsier-literar, conferențiar-doctor,
semnătură indescifrabilă)

.....
Exemplar unic Strict secret
VI. Număr anulat: Încă un poem extras cu forcepsul din spiritul omului .....

(Notă critică-introductivă: se descifrează un manuscris mutilat, extras cu forcepsul din spiritul omului Virgil, însă concepţia noastră consecventă, evolutivă, neiertător-dialectică respinge astfel de interpretări abuziv ierbivore şi funebre),

..., morţii iartă, iarba nu iartă, morţii iartă, iarba
nu iartă, morţii iartă, iarba nu iartă, morţii iartă,
iarba nu iartă, morţii iartă, iarba nu iartă, morţii

iartă, iarba nu iartă, morţii iartă, iarba nu iartă,
morţii iartă, iarba nu iartă, morţii iartă, iarba nu
iartă; mormintele iartă, buruienile pe morminte

nu iartă, mormintele iartă, buruienile nu iartă,
mormintele iartă, buruienile nu iartă, mormintele
iartă, buruienile nu iartă, mormintele iartă, buru-

ienile nu iartă, mormintele iartă, buruienile nu
iartă, mormintele iartă, pe planeta mormintelor,
gropile comune iartă, mărăcinii şi ciulinii

nu iartă, gropile comune iartă, mărăcinii şi ciulinii nu
iartă, gropile comune iartă, mărăcinii şi ciulinii
nu iartă, gropile comune iartă, mărăcinii şi ciulinii nu

iartă, gropile comune iartă, mărăcinii şi ciulinii
nu iartă, gropile comune iartă, mărăcinii şi ciulinii

nu iartă, gropile comune iartă, mărăcinii în tufişuri

sau împletiţi în coroane şi ciulinii despletiţi nu
şi nu şi nu iartă pe planeta mormintelor

(Notă critică în completare: de unde până unde „poiem" o mâzgăleală pe hârtie ruptă dintr-un sac de ciment, bâlbâială monocordă, tautologică, pleonastică, monotonă, macabră. Aceste repetiţii la nesfârşit condamnă arta, cu *a* mic, să sucombe. Trebuie să mai comentăm greşelile de înţelegere a dialecticii noastre istorice în cel mai energic marş atotmărşăluitor, altfel cum să respingem în mod implacabil, viguros obsesia gropilor, a ciulinilor, a ierbii, a iertării?

Procuror-literar-adjunct,
semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

VII. Document fără număr de înregistrare: tatuajele omului Virgil, mare vitezoman la pahare.....

.....

(Notă pectoralo-plastică: vinovatul s-a demascat prin conţinutul aşa-încrezutului „spatele, omoplaţii, umerii, braţul stâng, braţul drept, pieptul omului Virgil". Considerăm că darea în vileag, sub cămaşă, a unor documente vizuale, gravuri tatuate pe piele, contează atâta vreme cât cei mai partinici lucrători cu grade literare, luptători devotaţi pentru urmărirea şi controlul întregii lumi a proletariatului cititor, consumator de biblioteci, cu adevărat criminalişti-materialişti-istorici-şi-legişti-dialectici, o declară încă o diversiune a aşa-zisului-poet aflat sub vigilentă supraveghere)

;;*;

Şerpuitor-Chenar-de-Sârmă-Ghimpată; acum lăsaţi-mă singur, pentru că, aflat în treabă, la început Dumnezeu a întocmit cerul şi pământul;

În loc să-şi ţină gura, inventatorul a proclamat „Fiat lux!”, astfel a despărţit lumina de întuneric;

Cum văzuse că lumina era bună, s-a specializat să aprindă felinare ziua pe strada Nisipuri şi să le stingă noaptea, să zidească dosare de urmărire a fluturilor înşelaţi de făclii în loc să creadă în strălucitoare utopii;

Să tai cu foarfecele, al frizeriei sau de retezat sârmă, nu cum îşi închipuie unii, al luminoasei cenzuri, o bucată de posteritate, de unde să-mi croiesc o sacoşă ceva mai încăpătoare sau mai degrabă o cămaşă în loc de ascunzătoare, din cărţi de poezie să refac brazi majestuoşi lângă brazi, ba chiar un codru dintr-o bibliotecă;

Nicio împădurire a pământului ori a cerului nu ar evada din Biblioteca din Alexandria, cel mult ar învia unii dintre viţeii şi mieii jupuiţi pentru confecţionarea foilor de pergament;

În golul dintre două cuvinte scrijelate pe zidul celulei se ascund subversiuni dintr-un poem de zisul Gyr, de la îngeri sfidători ai materialismului istoric la zăpezi de odinioară, precum ne sugerează acuzatul de vagabondaj şi libertinaj Villon, uneori de profesie colaborator devotat, alteori în aprige lupte cu hangiţe grăsane şi cârciumari care se întrec pe fugă să toarne apă în pivniţă, până nu ard butoaiele cu vin;

Pentru orice situaţie tactică se întocmesc rapoarte scrise şi se iau măsuri cu metrul, cel mai revoluţionar metru din lume, ştiut fiind că într-un fel i se permite lui Dumnezeu să ciufulească bărbile sălciilor şi în altul să aibă omul Virgil o frescă într-un chenar de sârmă sub jeguita lui cămaşă, cârpă în devenire;

O frescă într-un chenar pe pieptul acestui îndoielnic om, apreciază unii esteţi retrograzi, ba uite că nu, declară alţii, cu adevărat conştienţi, frescă tatuată cu hulubării, pentru că, din

albi deveniţi roşii, porumbeii păcii, într-o măreţie de armate ale aerului, în zboruri deasupra continentelor, uguiesc, acompaniază, în cer şi pe pământ, piuie viguroase triluri înălţate până la ritmul tuturor imnelor de încolonare şi de veşnică zburătăcire;

Migălit, cârlionţat cu tuş din fumul oţelăriilor, sus, pe scări, la British Museum, iată-l pe bărbosul profet cum coboară treaptă cu treaptă din maimuţa bătrânului parşiv Darwin;

Pe buzunarul de la piept îi străluceşte insigna cu doi ochi, în relief, mongolici, prelungi, ai unui urmaş în arta pentru arta revoluţiei mondiale;

Dintr-un buzunar al pantalonilor, cei mai burlănaţi pantaloni din lume, îi atârnă, spânzurate în sfori, cele mai dialectice sfori din lume, nişte cizme liliputane, din oţelul clasei muncitoare;

Urcând în sens invers, treaptă cu treaptă, asta nu înseamnă că înflăcăratul discipol al hoţului Prometeu, în lupte grele cu halbele de bere, nu va reajunge, mirabil şi păros, la starea evolutivă de cel mai evoluat filozof din lume;

În infern, rătăcit printre fantome cu măşti de duşmani ai popoarelor, numitul Alighieri al lui Dante se sperie de buldozerist, frânar, hingher, zeţar şi-şi acoperă ochii, măcar aşa să se ferească de omul Virgil supus unui grandios efort intelectual de a transporta în mici şi sumbre etape un dulap din sufragerie pe terasă cu bănuiala devenită certitudine;

Dintr-un amănunt trecut cu vederea sau dintr-o conservă expirată de poezie se poate muri în aşteptarea zisului Godot;

Don Juan Apocalipticul îşi deversează monologul peste scena umplută cu scaunele meşterului lemnar sau scenograf Eugen al lui Ionescu;

Torţa în amiază a lui Saint-John Perse caută un ulcior cu anemone de Luchian;

Căscată, gura geamgiului Saşa Maiakovski aruncă peste lume noul catehism al artei: noi, cărţile gândite, scărpinate în nas,

compuse de barba zisului Marx le deschidem precum obloanele, spre soarele din fereastră;

Vaca derbedeului Serga Esenin degeaba se opreşte din rumegat, când dă cu ochii de văcarul retrograd, cu pielea viţelului în băţ;

Se târâie spre noi victorii armata de cavalerie a lui Babel de-a-călare pe mârţoaga mareşalului Budionâi sau, să fim frumoşi vidanjori, mârţoaga de-a-călare pe mareşalul călare pe mareşalul călare pe mareşal;

Cândva dansator de cazacioc pe mese lungi şi bogate, un pitic se descalţă şi, cu pantoful, buf, buf, buf!, în tribuna marii adunări mondiale;

Pălării de aceeaşi formă etatizată şi calitate revoluţionară împrejurul tribunei înalţă urale; mai încolo, ochelarii orbului Borges văd nevăzutul, bibliomanul din Buenos-Aires, cu biblioteca încă neincendiată de Sfinţii Cezar şi Kiril din Alexandria;

Se bălăngăne, cu scârţâituri, haina de bronz pe umerii din acelaşi metal ai lui Ilici, cel mai bronzat metal din lume;

Rusoaica vine în fugă, rusoaica frământă, crâmpoţeşte coşmarurile şi cearşafurile şi paginile romanelor din raniţă-citite peste noapte, cu lăcomie, de „tu eşti băiat deştept, măi Ragaiac", locotenentul cufundat în adăpost, iar adăpostului în buruieni, iar buruienile în ţărmul Nistrului;

Cine să fie rusoaica, Anna Karenina ori Daria ori Gruşenka ori Natașa ori Avdotia Alexandrovna ori Sonia ori Nastasia Filipovna ori Tatiana ori toate laolaltă, totuşi numai una ajunge pe malul izbăvitor, rusoaica adevărată, înaintea mitralierelor Maxim, în galopul sotniei roşii, rusoaica se aruncă în valuri, înoată, înoată, înoată, însă prrrrrrrrrrrrr, câteva sute de gloanţe şuieră şi-şi fac datoria de ură revoluţionară, cele mai revoluţionare gloanţe din lume;

Fără cer, umbra tătucului de oţel se târăşte pe pereţi, speriată să nu lase zgârâieturi; un corb al nu ştiu cui, dar se poate bănui, face cioc, cioc!, în rodiile lui Paul Valery, întredeschise într-un roşu exces de sâmburi pe cale de a plesni, orgolioşi de superbele lor vise;

Îndărătul uşii, lângă valiza pregătită pentru arestare, lui Şostakovici îi tremură călcâiele în ritm de step până intră, zăpăcit-rătăcit-răcit-înroşit, nasul cinicului Gogol;

Un nour deasupra farului se scapă într-un haraşo poem compus de bardul-pârâitor-ca-o-mitralieră pe înţelesul maselor şi în afara îndrumărilor din a treia ediţie a manualului de poezie, însă în interiorul pantalonilor;

Pardon şi dimpotrivă, în modul cel mai nefiresc, făcând pe cerşetorul de colivă, prevestitorul Ionnicolesc într-un alai de flori morbide străvede pe fantastul demiurg, cum la o mână venele-şi deschide şi bea sfinţenia-ntrupatului amurg;

Notre-Dame-de-Zenobia îşi dobândeşte rochiile prin muncă cinstită pe când Orwell se străduieşte să nu încapă într-o mie nouă sute optzeci şi patru de ani;

Tinca, florăreasa, îşi propteşte în şold coşul cu soare şi mărgăritărel de mai; de aceea, Năstase osânditul, în plus, una dintre albinele de sticlă ale lui Jünger se poartă, fiecare cu acul sau cuţitul, peste trei găuri în covrig, însă cu sare pe rană;

Mutra extrem de întristată sau strâmbă a lui Steiner la moartea tragediei nu pare într-atât de îndurerată precum a martorului Broch la priveghiul omului Virgil;

Sătul de plopşorul cu băsmăluţă roşie pe faţă şi pe dos, Aitmatov, cu trei neveste după legea care spune că pustiul se va transforma iarăşi în râuri binecuvântate şi, pentru merite, una creştină, urcă pe eşafod într-o zi mai lungă decât aţa de tăiat veacul, altă aţă cu o sută de noduri;

Frumoaselor adormite puţin le pasă de moş Kawabata; supărat pe invazia busturilor de ciment coşcovit în cinstea genialului de profesie, un beţiv sparge genialelor busturi nas după nas, la rând, cu o sticlă goală de orice sens;

Înceţoşat, castelul birocratului Kafka se topeşte în aparenţa unui spaţiu gol; bătrânul pescar Hemingway pândeşte golul uriaş al caşalotului în locul trupului şi al capului negru, alungit cu o spadă inutilă;

Într-un bistro de cowboy din sătucul de margine Hollywood, beat menghină, zisul Faulkner se căzneşte cu întâmplarea celor doisprezece apostoli privegheaţi de sergentul Iisus în tranşeele Verdunului; în cele din urmă, de bine ce au revenit pe pământ, un pluton îi împinge la zid şi-i execută pe trădători prin sentinţa curţii marţiale;

Cât hotărăşte Dumnezeu, mii şi mii şi mii de micşunele, ale proştilor, drele, ale filozofilor, andrele, ale împletitorilor, mărgele şi roşii stele se pârguiesc în arborii-vieţii-noi şi în arborii-cunoaşterii-istorice-şi-dialectice; cu fâşâituri, steagurile de cele mai diverse şi adverse coloraturi continuu-asiduu-perpetuu-fâlfâitonare se îneacă într-o băltoacă;

Rămăşiţa de gaură după ce mănânci covrigul merită să o înfigi în mijlocul steagului, dar pe steag cine îl mănâncă;

Ciudată potriveală, omul Virgil s-a născut exact în ziua naşterii sale, fără legătură cu pieptul omului scrijelat de la răsărit la apus, de la nord la sud cu mormintele viilor, cu iarba morţilor, totul adunat şi măturat şi judecat şi strâns de gât şi încătuşat şi executat în numele şi renumele clasei aplaudatoare, cea mai aplaudatoare din lume;

Omenire cu piepturi tatuate şi însârmate în cele mai ghimpate-chenare-de-sârmă din viaţa ghimpată, din pământul

ghimpat, din Cosmosul Ghimpat, din Galaxia Ghimpată, din Universul Ghimpat*;*;*;

Te rugasem să-mi acorzi întreaga încredere şi să te faci demn să îţi dezvălui, la timpul, în locul şi împrejurarea potrivită, cea mai importantă, mântuitoare poruncă, a treisprezecea.

(Notă de serviciu: interceptare foarte interesantă; în limbajul specific al obiectivului, „a treisprezecea poruncă" are semnificaţii de larg interes informativ, ceea ce serviciile noastre din sectorul culinaro-discret-bahice deja au sesizat; se impune o descifrare cât mai competentă, la înălţimea cifrei.

Estetician-major de serviciu, semnătură indescifrabilă)

.....

..., m-am străduit mult până să-ţi găsesc o călăuză cât de cât disponibilă; i-ai fi preferat pe mult mai titraţii Homer sau Shakespeare, însă amândoi suportau şi încă mai suferă complicate probleme, la dosar, cu biografia, pe lângă faptul că sunt extrem de solicitaţi într-o mulţime de anchete,

Interogatorii (*lungi întreruperi.....)*; nici pe baronul Johann von Buday nu ţi l-am găsit nicăieri; mi s-au sugerat, prin colaboratorii săi, diferite explicaţii absolut aiuritoare, de neluat în seamă; în cele din urmă, scandalagiului Serghei Esenin, mult prea preocupat cu o ţară de canalii roşii,

Ţi l-am preferat pe mai ponderatul, deşi nu s-ar fi spus, omul Virgil, la fel, unul dintre foştii mei învăţăcei la şcoala-de-arte-şi-meserii; îşi mai păstrase *(întreruperi repetate)* inclusiv predilecţia pentru mesele lungi şi bogate prin birturi şi baruri, cu prietenii, unde, pur şi simplu

Din ataşament, aş mai adăuga nobila experienţă acumulată de pe urma altor expediţii de apreciat succes; în una, cândva,

înţelegi la ce anume mă refer, l-a călăuzit *O-de-li-atri-poete-onore-e-lume* pe alt distins călător aflat *Nel-mezzo-del-cammin-di-nostra- vita*; îmi ascultaţi

(Întreruperi); convorbirea şi mi-o înregistraţi, vrednicii mei băieţi cu ochişori căliţi, de oţel albastru; cu toate că mă ascultaţi şi mă înregistraţi, mă urmăriţi din vecie şi mă ocărâţi şi o veţi face până la sfârşitul tuturor sfârşiturilor, însă nu pe mine mă ascultaţi, mă urmăriţi,

Mă pândiţi, mă ocărâţi, ignorându-vă drumurile pe trei cărări şi amurgurile fără zile; ştiu ce gândiţi; ce vreţi; vă aud; îmi staţi sub priviri şi vă este foarte frică, iar mai-marii voştri şi mai-presus-de-mai-marii voştri cu atât mai mult îşi suportă neliniştile, toţi o apă şi-un pământ, iar viaţa,

Vai de ea, vi se transformă în amărăciunea amărăciunilor; trăiţi în coşmaruri; dormiţi în coşmaruri; transpiraţi în coşmaruri; vă treziţi în coşmaruri; eu vă respect jurămintele şi râvna, însă de ce nu veniţi la mine, să vă învăţ cuvântul Vieţii din a treisprezecea poruncă şi meserii spre cinstea mâinilor

Spălate, precum spun ucenicii mei; vă dictez vers cu vers, m-aş mâhni să greşiţi transcrierea (.....):

Cine îşi urmează calea şi se închină fiinţei
Care se trezeşte, teama nu-l va mai încătuşa,
Binecuvântat este, şi liber, el are puterea
Să traverseze toate apele durerii, până la bucurie.

Aici, fiţi buni şi respectaţi-mi rugămintea, ar trebui, sub forma unui rând nescris, să lăsaţi loc binemeritatei pauze de meditaţie,

cu sfaturi de revenire cât mai intensă, cât mai clarvăzătoare, lăudate fie învăţăturile despre a treisprezecea poruncă şi despre calea eliberării;

Şi în continuare, vă dictez cu atenţie, vers cu vers: caută, găseşte şi continuă alături de cei strălucitori, aşa cum soarele, luna şi pământul urmează calea stelelor (*întrerupere, cineva manevrează defectuos butoanele*) .....

(Prima notă creaţionist-secretă: organele au încercat în numeroase împrejurări să îl racoleze pe falsul ziditor, fochist, pedagog, fără niciun succes; o dată transformat dintr-un agent veninos într-un colaborator loial, ar fi devenit o importantă sursă pentru demascarea altor agenturi periculoase, precum „judecătorul", cu haina zvârlită neglijent pe umeri, sau „poetul informativ", prea insistent în acţiunile sale, ambii bănuiţi că ne furnizează informaţii prefabricate, falsificate în laboratoarele unor servicii dușmănos de duşmane,

Doctorand-în-filologie-discretă, critic-literar-adjutant,
semnătură indescifrabilă)

.....

(A doua notă-critic-creaţionist-secretă: o dovadă mai mult că obiectivul aflat în atenţie participă la activităţuri supbversive de camuflaj, plus identităţuri false, cu îndemuri la neîncredere, şovăeli şi altele activităţi specifice; la o primă şi următoare vedere cu ochiul expertului, pentru identificare, pare un bătrânel, aşa-zis-maistru la şcoala de arte şi meserii, înţolit în salopetă, nu şi-a găsit alte catrafuse, cu vădite şi bătătoare la ochi scopuri să ne inducă şi să ne producă nouă erori; zic nouă, deci nu zic 9 erori; însă foarte curând, adică azi, poimarţi, oricând, ne vom lămuri; deţinem destule probe şi cătuşe; colaboratorul nostru, pentru că

este chiar lăudatul, multimedaliatul autor de poeme informative, ne indică semnalmente concrete şi corecte semne de cunoaştere prin recunoaştere, sau mai exact recunoaştere prin cunoaştere: în permanenţă individul se preface remarcat cu nişte cărţi la subsuoară şi un metronom în braţe, pentru că şi deoarece la subsuoară locul era deja ocupat.

Locotenent-major, batalionul-disciplinar de anchete-literare,
semnătură indescifrabilă

.....

Strict secret Exemplar unic

IX. Număr confidenţial: Notă informativă creată de înţelepciunea poporului .....

....., cât despre celălalt individ, posesorul profesiunii
de poet, nerecunoscută de nomenclatorul
profesiunilor legale, însoţitorul şi turnătorul
în paharele omului Virgil, inclusiv asociat la fapte
stigmatizate de legile şi umanismul civilizaţiei noastre.

Neobrăzatul fără acte de identitate mai are impertinenţa să îşi închipuie nişte poeme mâzgălite chiar pe filele cărţilor-de-muncă ale profeţilor şi cârmacilor materialist-dialectici, istorici profetici prin profesie, fii între fiii iubiţi ai popoarelor din toate ţările

Unite, ce să mai discutăm despre revoluţionarii
de profesie luptătoare, bărbaţii camuflaţi în gubave
spelunci, azile de noapte, case de nebuni,
să pară derizorii, de două parale gulia,
jerpeliţi câineşte, cufundaţi în pahare,

Dar mâinile, da, da, da, mâinile mânjite de sânge, da, da, da, mâinile roşii în slujba, singura slujbă cinstită, în slujba giganticelor

speranţe venite de prea departe, din rondurile de noapte ale istoriei, ba încă din profunzimile cu atât mai pătimaşe

Ale atâtor şi atâtor anarhişti sub cununa măreţiei,
martiri, complotişti, agenţi secreţi, călăi pentru o viaţă
luminoasă, a lor, şi prin izbânda lor, a noastră,
fiecăruia după merite, de la fiecare după câte gropi
comune a umplut şi astupat şi semănat iarbă-roşie
deasupra, din veacul veacurilor.
Anchetator-universitar-doctor-docent,
semnătură indescifrabilă

.....

Strict secret Exemplar unic

X. Număr indescifrabil: După o ţuică fiartă cu piper roşu şi o lectură a unei sentinţe a Tribunalului Poporului .....

....., numitul pe hârtie *poet* a fost condamnat,
prilej eroic pentru plutonul de execuţie cu acte
de identitate şi carte de muncă să-şi ducă
la îndeplinire misiunea încredinţată de luptătorii
neobosiţi în schimburi de zi şi noapte
pentru imne, dedicaţii, idile fără nicio deosebire.

Degeaba căuta pe căile domnului semnele
şi minunile poeziei, a fost reţinut pe Aleea-
Nisipurilor-de-Aur din luminosul paradis
în timp ce îşi debita dizarmonios meschin
mediocru ultima dorinţă printre proiectoare mereu
înfierbântate să prăjească bărzăuni, insecte
umane, goange, gângânii, tarantule, păianjeni.

Puah, *poetul*, semănător de vicii pe o stradă

oglindită în bălţi, o stradă decăzută în dionisii
vicioase, fără nobleţea măturilor
atotbiruitoare la strâns grămadă şi aruncat
în gropile istoriei, cele mai adânci,
a dejecţiilor şi abjecţiilor şi colecţiilor
de ultima picătură din sticlele vulgare
şi paharele cu intenţie nespălate.

(Notă critică, în loc de exerciţiu-de-alarmare-preventivă: material de impresionantă valoare, zece lei metrul, provenit dintr-o sursă anonimă, numită cifrat „Don Guru Trubadurul", izvor limpede şi curat, dovadă că popoarele, precum s-a exprimat un mare necunoscut la un chef de-a lungul celor mai lungi şi bogate mese, înţeleg din ce în ce mai profund sensul luptei de clasă pentru o sticlă de votcă şi o lume purificată, trage, bă, amărăşteanule, uşa şi apa, că dracu' ştie cum intră în ditamai localul miasmele individuale de la individ la individ, unele mai dezagreabile decât altele mai imunde.

Membru adjunct al Academiei de ştiinţe superioare,
fără semnătură)

.....

Strict secret Exemplar unic

XI. Număr natural: Ultima, din şirul unor dorinţe retrograde, ale poetului, fără perspective largi, ample, luminoase.....

Garoafă de melancolie,
cuvântul meu a evadat cu huliganii de acasă –
mustea făclie
o noapte de septembrie, imperială, fastuoasă;
zeii realităţii, dictatori
cu hoarde pe şenile de killeri carnivori,

suavi şi gravi l-au sărutat:
la zidul tăcerii a fost împuşcat;

Ocnaşi frumoşi ai marelui prohod
de douăzeci şi patru de carate,
suim, suim pe eşafod
şi coborâm cu-aripile tăiate;
carne de tun – scrâşnind mereu
în aprigă dantura maşinii de tocat,
cuvântul meu, cuvântul meu, cuvântul meu
la zidul tăcerii a fost împuşcat;

O zodie cernită ne mântuie la sorţi,
murim printre vii, trăim printre morţi;
cu aripi uriaşe, săbii de pământ,
azurul ne absoarbe din ce în ce mai rar,
în spinare frâne de marfar,
cavaleri ai pulberii din vânt:
cuvântul meu, cuvântul meu înspăimântat
la zidul tăcerii a fost împuşcat;

Ce vedeţi pe cer nu este cuvântul, v-aţi înşela,
este inima sau mânia mea,
după-amurgul inimii, pe cerul sfâşiat,
la zidul tăcerii a fost împuşcat.

(Notă piroman-critică: se copiază şi se îndosariază conform cu originalul descoperit în, cum se numeşte cifrat în cartierul-literar, condica de sugestii şi reclamaţii a speluncii de proastă reputaţie „La-Carneţelu-cel-mai-Roşu”, precum o alintă unii băutori de profesie retrogradă, cu mânecile bune de stors de prea mult lichid răsturnat pe mese,

Chelner-adjutant de serviciu,
semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

XII. Număr incert: Când neadevărul se ascunde în cartea de muncă a adevărului.....

..., nu este adevărat, susţineau cârcotaşii şi obscurantiştii deconspiraţi fără acte de identitate, fără cărţi de muncă, aşa-zisul poet s-a refugiat, aşadar s-a ascuns cu ajutorul laşităţii în purgatoriu, pe-o oarecare străduţă Nisipuri, să-l ocrotească o educatoare, ori farmacistă, ori nişte false

Tragediene, tot felul de alte făptaşe fără cărţi de muncă, fără acte; denunţate, anchetate, condamnate pentru tăinuire împotriva dictaturii întregului popor, prin votul unanim sentinţa s-a executat, dar ce este adevărat?
(.....)

Expert în cărţile de muncă şi în mâzgâlelile poeţilor, devotatul arhivar, impecabil în toate actele sale civile şi sociale, locuitor în stare de veghe al purgatoriului, a cercetat în profunzime dovezile până a ajuns la concluzii revelatoare:

Fugarul, adică poetaşul sau aşa ceva, cerşea protecţie ilegală şi imorală unor măturărese fără mături, florărese de noapte, plăcintărese prăfuite în făină, inspiratoarele lui frauduloase, meştere în crizanteme şi în zahăr pufos pe buze, fără acte de identitate, duşmance ale poporului fără cărţi de muncă;

După un informator de încredere deplină cu numele de cod Dante, pe adevărata tăinuitoare, născută fără mamă dintr-un

tată necunoscut, ar fi chemat-o conform sursei „Belalia Beatriţa şi-a vândut pe-un pol rochiţa şi pantofii din dotare de-a ajuns informatoare”; dovedită vinovată de ochi dulci şi şolduri legănate pe strada Nisipuri, revoluţionara sentinţă fără recurs s-a executat (.....)

(Notă de plată materialist-critică pentru două fripturi cu salată de varză roşie, murată, pe stenograma cu numărul secret: împuşcarea în ceafă s-a îndeplinit dimineaţa la ora 5 fix printr-o condamnare fără recurs sau alte amânări de către tribunalul cel mai umanist, trebuie să se accentueze în mod special, din lume.

Semnătură indescifrabilă)

.....

Exemplar unic Strict secret

XIII. Număr complex: Pagini alese din „Condica de sugestii şi reclamaţii populare” a capiştei „Cântare Luptei”.....

..., pentru veşnicie, o dată pentru totdeauna,
în patria cea mai fericită a tuturor oamenilor
fericiţi pe câmpurile mănoase de sorg
şi mazăre, cu zâmbetul pe ochi şi lumină
pe buze, florile nu pridídesc să ciripească
şi păsările să înflorească, da, mai avem o primăvară

În fericita noastră ţaară multilaterală;
continuându-şi căutările, atenţia
iscusitului detectiv s-a îndreptat spre
garsoniera-confort-redus a vânzătoarei
sezoniere de parfumuri, fără acte de identitate,
fără carte de muncă, locuitoare pe ulicioara
Nisipurilor, podită cu praf sau noroaie grele,

După anotimpuri, la umbra frunzelor de hrean,
mărar înflorit şi cânepă sălbatică,
a treisprezecea fundătură, cum cobori în infern,
pe stânga, numai pe stânga (.....)

(Notă critică-deviaţionist-centristă: măzgălituri indescifrabile că sa rupt pixu de un leu până îmi ordon să aduc pix din frigideru anume dotat cu piesuri de schimb şi alte pensete,
Semnătură indescifrabilă)
.....

....., alarmaţi şi îndrumaţi spre adresă,
vigilenţii agenţi ai romanţelor cu flori de liliac,
cu legitimaţii de serviciu, cărţi speciale
de muncă fericită, au scotocit, conform artei
multilaterale a percheziţiei, în amănunţime
printre ace de păr, rimeluri şi tuburi de ruj,
dar mai ales au deşurubat,

Au mirosit, au confiscat unul câte unul
flacoanele de sticlă, însă fără o victorie
netă în câmpul minunat al tuturor
luptelor informative (.....)

(Notă critică-secretă: cutare afirmaţiii denigratoare la adresa organelor, cutare organe au victorii împotriva dujmanilor din strada nisipuri iubitul comandantul nostru suprem aprecieză lupta şi alte izbânzi ale organelor, nu se pune punct aici că lupta continuă şi luptăm cu ură, ură, ură, că aţi băut fără măsură, conform indicaţiilor din programul „Ura, pumnul şi palma”.
semnătură indescifrabilă)
.....

....., au mai fost confiscate nişte însemnări,
adică fel de fel de mâzgălituri pe diferite ferfeniţe
de hârtie, toate mototolite, rupte
dintr-un caiet, un testament-de-pe-ulicioara-nisipuri,
calea, sau poteca, sau fundătura sau străduţa,
precum urmează (.....)

....., nu se despart chiar toate săptămânile
în luni, marţi, miercuri, joi, vineri, sâmbătă,
duminică, să fim deştepţi şi serioşi:
ce vrei să te faci tu, băieţaş, când vei fi mare?
când voi fi mare, poet sau vânzător
de ceapă la margine de drumuri cu bălării,
mă voi umple de ghimpi ca tufişurile
de măceşi, să-i zgârii pe rătăciţii printre
zilele şi nopţile veacului, (.....)

(Notă critică-iraţionalist-secretă: în orice caz, un docoment dăunător esteticii, umanismului şi cantinelor noastre cu separeuri pentru fruntaşii în luptă,

Semnătură indescifrabilă)

.....

..., antrenaţii noştri agenţi nu şi-au mai bătut inteligentul cap cu diavoleascul obicei al cititului, ajung regulamentele, directivele, ordinele superioare; toate cărţile, alte hârtii în afara dosarelor de urmărire sunt inutile, dăunătoare, otrăvitoare; eroii, martirii, revoluţionarii.

Prin reprezentanţii lor cei mai speciali, de profesie, pun în ordine cu botul pe labe cârciumile, mesele poeţilor fruntaşi la băutură, scrumierele, prin urmare au aruncat aşa-numitul

testament-din-strada prilej să curăţe masa lungă şi bogată cu dosurile palmelor, de s-au împrăştiat hârţoagele pe jos, le-au călcat în picioare cu mânie .....

(Semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

Ordon

tovarăşiii de la organele poporului vor fi propuse în mod constructiv pentru avansare la grade adică pentru decorare cu ordinu nuoii ordini ai oamenilor de pază şi control,

Colonel-conferenţiar-de-istoria-limbii-smulse-şi-literare

semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

rezoluţie,

corect se spune „ordinul noii ordini a oamenilor noi" că cum se scrie nu intră în competenţa şi pretenţiile organelor noastre pentru că în subordine dispunem de organele din ordinea de organe a academiei noastre populare,

Academician-general-locotenent, semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret: Exemplar unic

....., un periculos duşman al poporului
aflat sub stare severă de anchetă la întrebarea
„unde locuieşti, bă banditule" a declarat
evaziv, cu un zâmbet de spion versat
în războaie secrete, că „Începută habar
n-avea unde şi sfârşită nicăieri, doar norocoasa
în felul ei, şi nenorocita în acelaşi fel de stradă

Nisipuri ştia cum şi de ce avea numai neînceputuri

şi nesfârşituri şi fundături extraterestre,
astrale, galactice", pentru care a semnat din toată
inima, fără alte explicaţii de vinovăţie
că locuieşte pe-o astfel de arteră de abjectă
circulaţie; şi încă un amănunt duşmănos
ideologic, dar semnificativ prin consecinţe:

În jurul fiecărui butuc de viţă, zicea banditul,
s-a zidărit câte o cârciumă, bodegă,
berărie, deci improbabil vreo şcoală-de-arte-
şi-meserii, ceea ce noi am înţeles exact
aluziile, prin urmare ancheta în subsoluri
va continua cu intensitate sporită, dârză,
hotărâtă, cu toate trusele speciale şi metodele

Înaintate, până la mărturisirea finală, cum ne învaţă
prin regulamente şi cu exemplul propriu
Cel mai iubit Conducător în luptă, genialul Fiu
şi măreţul Prim-Stegar.....
(Locotenent-doctorand-în-suprarealismul-cu-şocuri-
electrice-şi-estetice-al-poeziei,
semnătură indescifrabilă)
.....
Strict secret Exemplar unic

XIV. Număr impar: Un poem incoerent, de inocenţă şi lenevie.....

Din pat pe masă, dintr-o săritură, o coadă-încolăcindu-şi peste gheare, oricât panteră în miniatură, ori sfinx cu păguboasă derogare,

Pisica mă absoarbe, cât oi fi de poet în casa mea, pe când, stăpână, imperială, doctă, cu splendide puteri paranormale la-îndemână,

Se tolăneşte peste cărţi deschise, ba chiar *Istorie şi utopie* i-apare-o deflagraţie de vise, aşa că-adoarme într-o lenevie

Şi inocenţă, de nu îmi rămâne decât ziua de azi să-o-amân pe mâine.

.....

(O primă notă-critică: document succint, caligrafiat în condica de sugestii şi reclamaţii a locantei „Pe Lume nu-s mai Multe Berării"; este recomandabil să se expedieze prin curier secret către laboratorul de decriptare şi interpretare istorico-obiectivă.

Semnătură indescifrabilă)

.....

(A doua contranotă redactată cu ură materialist-dialectică-literară: manuscris descoperit cu uimire şi sustras cu vigilenţă de un colaborator destoinic de pe o masă lungă şi bogată, unde fusese inscripţionat cu mâzgâlituri şi tăieturi de un cârcotaş necunoscut pe o coală roşie, de ce tocmai roşie, împăturită în patru, de ce tocmai în patru? Oare nu cumva cu scopul să inducă şi introducă în eroare şi să mascheze intenţii suptversive şi pericole extremist de periculoase? Că fără nicio îndoială, cu cât mai roşie şi mai împăturită în patru, hârţoaga reprezintă cu atâta mai multe dovezi ale trădării celor mai drepţi şi cinstiţi oameni ai poetologiei colective, prin abjectă capitulare şi încremenire în faţa unei deflagraţii de vise; ne luăm angajamentul ca bătăliile noastre să continue până la fericirea finală, împotriva minimalismului biografic şi a altor coşmare retrograde, de revenire la lenevie, tolănire, adormire şi încă diferite feluri de inocenţe, pentru că luptătorii de profesie, într-adevăr loiali, integri, veşnic trezi nu au nimic să le spună tuturor celorlalţi, estetizanţilor, sfincşilor, panterelor, pisicilor, docţilor, paranormalilor, cărţomanilor,

miniaturiştilor, poetomanilor, imnografilor, maniacilor, decât că vor fi exterminaţi sub tăvălugul adevăratei poezii, singura obsedantă, materialistă şi cronologică şi sincronă cu obsesiile, cu materialismul şi paludismul şi vizionarismul. De aceea, salut laboratorul „Implanturi dentare după dialoguri cu poeţi perverşi şi alţi degeneraţi", în curs de organizare cât mai rapidă şi dotare cât mai complexă.

Om al muncii în servicii speciale,
semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

XV. Număr progresist: Dactilogramă în lupta tuturor popoarelor .....

..., dacă aruncăm o privire din proprie inconştienţă înaintată, „da, mai avem judecători, care vor dicta verdictul cerut de întregul popor, dacă, analizăm şi concluzionăm, acest *părinţel ceresc* a fost om al muncii în felul său, om din popor, ziditor, pălmaş cu mistria, salahor cu ziua şi noaptea pe strada Nisipuri, foarte adevărat, dar nu poseda niciun fel de act de naştere, de identitate, de studii, niciun document, nicio clasă elementară, niciun certificat de calificare, nicio legitimaţie de serviciu cu semnătura conducătorului unităţii de producţie, sau altă dovadă legală; îndemnat de organele noastre,

Sfătuit, orientat cu blândeţe în faţa foiţei albe de hârtie, adică să declare în scris, cinstit, cu inima deschisă, susţinea inepţia că nu a trăit nimeni pe faţa pământului în stare să-i clarifice biografia, nimeni, vreodată şi niciodată, prin urmare nici el nu avea mare lucru de consemnat: Cum îl cheamă? Nu ştie; Nimic nu ştie. Numele tatălui? Numele mamei? Se uită la noi şi nu înţelege. Ce să deducem din această incredibilă situaţie? Lipsă de responsabilitate, dar până când? Cât despre carte-de-muncă, în

mod legal obligatorie, da, mai avem cărţi şi totul avem, când pe Fiul Cel mai iubit în fruntea tuturor frunţilor l-avem şi-l adorăm!

Numitul fără nume strălucea numai prin lipsa cu desăvârşire a oricărui document, dar nici nu-l interesa să-şi clarifice în vreun fel situaţia profesională, stimaţi şi dragi tovarăşi de luptă şi de progres şi de ura, ura, ura, care ne uneşte, ne îndrumă sentimentul militant, ura, care se înfăptuieşte, nu uraaaaaaaaa!, care se strigă, se răcneşte cu îndemnuri şi se exprimă prin toate piepturile şi prin toţi pumnii, da, mai avem şi ce mai avem când totul avem”.....

(Notă-secretă-de-apreciere, cu anumite nuanţe monumentale: extras dintr-un raport prezentat de prim-secretarul primilor secretari ai organizaţiei de bază ai partidului unit al ziditorilor de profesie, fragment gândit de marele bard al tuturor barzilor, sau numai filetat prin generoasa maşină de versificat, în aceeaşi zi când, pe strada nisipurilor, colţ cu prosperităţii, s-a inaugurat fundamentalul şi întru totul monumentalul grup statuar rod-bogat, încununat, de pe cele mai înaintate poziţii, cu trandafiri de hârtie şi discursuri aprobate pe hârtie.

Gunoier-adjutant, şef de echipă,
semnătură cu degetul)

.....

Strict secret Exemplar unic

XVI. Număr vigilent: Informare politică mitologico-astrală, cu aluzii dialectic-horticole

.....

....., aflăm de la un grup de oameni ai muncii: un individ fără acte de identitate şi fără carte de muncă, uneori numit *poetul*, probabil locuitor pe o străduţă mărginaşă, fără iluzii, îl însoţise (*mâzgălitură foarte deteriorată*.....) pe un oarecare

omul Virgil nu se ştie pentru ce, însă, conform unor *Poeme informative*, cinstite, generoase, într-o infamă călătorie; mâine a fost luni; cum omul Virgil ascunsese în buzunar un vârf de creion bont, arma lui din dotare, şi-a înghesuit elucubraţiile pe ultimele pagini, rătăcite, smulse, dar mai ales ferfeniţite, ale unui caiet; nişte fantasmagorii;

Speriatul, nedumeritul, nepriceputul om
cu hainele rupte, cu obrajii nebărbieriţi şi învineţiţi,
ieri va fi miercuri, se poartă cu trupul,
mintea şi umbra într-o eternă peregrinare,
aşa că, în loc să-i răbdaţi mărturisirile,
vă mai rămâne să priviţi pentru ultima oară lumea
veche, a părintelui ceresc sau ziditor,
(ştersături ilizibile) un cârpaci peste o adunătură

De gropi, surpături, cu oripilante cârduri de ciori în salcâmii uscaţi pe fundacurile de altădată, mahmure, Calea Lactee, cu tufele de hrean şi alte bozii păscute de caprele psalmistului David, om al muncii cu psalmii; Pleiadele, cu vulturii lui Napoleon, un burtă-verde locuitor fără acte de identitate şi carte de muncă în fundacul Sfânta Elena,

Vom face grabnice cercetări cine este
această spioancă mascată şi în numele cui acţionează;
Infinitului, cu haldanii de cânepă sălbatică;
Orionului a fost redenumită aleea Vivacităţii colţ
Cu Jumătăţii şi cu Norii lui Magellan,
unde zburătăceşte hulubăria în prepeleac a unui
Oarecare Picasso Pablo, zugrav şi dresor
de porumbei ai păcii; uite Jupiter, cu fulgerele
Şi hârtoapele de pe uliţa Olimpului;

Uite Inelele lui Saturn, cu bălţile şi broaştele şi ceasurile lichide ale bătrânului mustăcios fără tunică şi cizme Salvador al lui Dali; Uranus, cu buldozerele celui mai implicat cârmuitor de şenile printre buldozeriştii astrali; aici, Şuviţa-Beatriţei sau Berenicei, cu grămezile de moloz şi cu pacostea de cocioabe, dincolo, stelăriile lui Andronache şi maidanul Andromedei;

Lebăda, Coroana Boreală, Neptun, Balanţa,
într-un capăt, Săgetătorul, Pegasul ţiganului cu cărucior
de cărat fierătanii vechi, Peştele Astral,
Canis Major, Steaua Roşie, în cealaltă margine,
iată cum devin cu cinste fundăturile
Fraternităţii, Egalităţii, Libertăţii, Mătreţii...

(Pagini rupte, numai una este recuperată de colaboratorul nostru iubit, multiplu premiat, medaliat, care nu refuză niciun titlu onorific, Don-Guru-Abajurul); a început epoca demolărilor, a screperelor, a excavatoarelor, a primenitoarelor pichamere de viaţă nouă, încălecate *(vers şters cu mânie şi vigilenţă...)* de eroi populari, binedispuşi de post-înjurături înscrise pe lista post-patrimoniului naţional,

Cărelu'd-acilea, dă-te, neamule, bă drăcie,
terciuială te face fierătaniile, vascrisu', adineurea
Şi leuşteanu' cui te-a făcut, transformă
şerpăriile din Antares în Matca veche, hârtoapele
Din Casiopeea devin Mercur, mai apoi Mercol;
trotuarele dintre mai nou zisa Prosperităţii
Şi proaspăt înfloritoarea Covăţii, se varsă
în restaurantul cu terasă „Lupta-de-Clasă".

Veseli groparii cu diplome de absolvire şi cărţi de muncă ai şcolii-de-arte-şi-meserii se rup în cântecul de lume

„Rivoluţia-a-murit-trăiască-rivoluţia", ba bine că nu, revoluţia n-a înviat şi la îngroapăciune cu ea, dar nu în sacra şi rituala cârciumă a oamenilor, ci aiurea, dracul s-o ia în răspăr *(multe pagini rupte)*...

Ce se va întâmpla nu după ultimul om,
ci după cel din urmă om neom, aceasta e dilema;
Vor veni la rând epoci-de-aur, ale şacalilor;
de argint, ale iepurilor în alianţă cu câinii
Sălbătăciţi, epoci de bronz, ale bufniţelor
şi ciorilor, ale lebedelor de pradă; epoca de lut...
(pagini rupte); planeta va deveni un pământ
de flori pe gropile comune ale câtorva rătăciţi,

Viii morţi, cum se încredea un poet, morţii vii, cum îşi da cu părerea unul Dumnezeu din cerul unei şcoli-de-arte-şi-meserii, altul, Buddha iluminat sub smochin, sau Iisus pe Golgota şi zisul omul Virgil pe strada Nisipuri a tuturor încoronaţilor cu etichete reprezentând viţă-de-vie, când lumina îşi uită crezul şi începe să o ia razna întunericul *(pagini rupte)*.....

Spălătorească de cârpe şi de alte stereotipuri
în epoca post-adevărului-literar,
semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

XVII. Număr transcendent: Notă informativă despre vibrante momente din activitatea unui judecător al vieţii noi

.....

Rătăcit printre zilele-şi-nopţile-veacului, numai poetul este altul şi se comportă altmintrelea la divina judecată, pe când, cu haina mai mult aruncată pe umeri,

Neglijent, căzut pe gânduri, cu privirile în jos, din grija să nu se împiedice de praguri şi covoare, judecătorul înarmat cu o ireproşabilă

Carte-de-muncă, minunat caligrafiată, dar mai ales călăuzit pe calea luminoasă de preţioasele indicaţii ale maşinii de scris, a compus, inspirat, în numele

Oamenilor cu adevărat oameni, sentinţe împotriva meteorologului, metafizicianului, seismologului, viitorologului şi a altor profesiuni de moţăit

Între gratiile de odihnă activă, pentru cei fericiţi, şi în paturile caselor de nebuni, pentru profeţii dovediţi slugi ai vieţii şi adevărului; numai din admirabil

Devotament a născocit lista de acuzaţii reţinute în seama Părintelui Ceresc, un supravieţuitor din hâdele bezne ale lumii vechi, surprins hoţeşte, în braţe,

Cu un metronom şi cu un teanc, otravă şi neîncredere în destinul omului cu adevărat nou, de cărţi infinit de subversive, *Ultimele trei minute ale universului*

Şi *Dialoguri cu bunul Dumnezeu*; binemeritată, în beciurile armate cu bulumaci, sentinţa se execută; a întocmit clarvăzătoare verdicte împotriva tuturor,

Până la propria sa condamnare, pentru că numai clarvăzătorii ordonă planetei să bată, să bată, să bată

Cu vigoare şi elan, până la proaspete izvoare de apă vie, să bată pe jos paşi puternici, cadenţaţi, vehemenţi, pietrificaţi de bătături şi de grandioasă, cu adevărat insomniacă defilare; cu aceeaşi autentică mână

A întocmit condamnarea unui impostor, de unii slugarnici numit Marele Cârmuitor, Fiul cel mai Iubit; de şapte mame ale poporului născut, de şapte Ursitoare hărăzit;

Binecuvenită, sentinţa se execută într-un subsol, la ora cinci dimineaţa, cinci gloanţe în ceafă; incoruptibilul Judecător, mermelit, cu oroarea

De a fi viu, se holbează în uriaşă oglinda din biroul stelar şi răcneşte monstrului proţăpit dinainte, cu pungi de grăsime sub ochi, de la efortul cu secretare fardate , de la băutură şi nesomn:

„Sentinţa la mine! Sculaţi,
voi, mii şi mii şi mii,

De acuzaţi
ai vieţii,
voi, nesătui
de întuneric
în făclii,
În reflectoare,
în faruri,
sus,
Să fiarbă
în inimi
umanismul
şi fiece
verdict
în plus,

Suum cuique tribuere, fiecăruia să i se dea ceea ce i se cuvine de drept!", pe când, cu oroare, dar se vor lua măsuri suplimentare, de unanimă, impetuoasă, debordantă, energetică teroare: doi vinovaţi duc universul la pierzare, omul în rugăciune,

Ascetul, şi cea mai mirată fiinţă pe căile fără nicio cale şi sens, ale vieţii şi adevărului fără adevăr,

poetul.

.....

(Notă-secretă, consemnată pe o Condică de sugestii şi reclamaţii din taverna de nostalgică amintire „Steagul cel mai Roşu”)

După execuţia cu desăvârşit succes, spre satisfacţia oamenilor cinstiţi, a aşa-zisului fiu al tuturor popoarelor, unicul conducător de profesie şi alte asemenea titluri de chiriaş al azilului de demenţi:

În mod unanim, bardul tuturor barzilor s-a ridicat spre culmile celor mai minunate omagii, de unde nu a mai coborât nici pentru improbabilele necesităţi fireşti, deoarece numai devotata sa energie şi energica sa devoţiune deţineau întreaga încărcătură de umanism să rostească emoţionat şi emoţionant, contra cost, iluminata, mereu nerăsplătita la preţioasa valoare:

Odă-către-Omul-cel-mai-Nou

!„Da, mai avem pe cel mai îndrăzneţ,
impetuos şi de nezdruncinat,
Judecătorul vigilent, din vecii
vecilor cinstit
şi drept şi indicat,
Da!, multe jubilee de-acum încolo
să ne fiţi îndrumătorul
ultraluminat,
Da! mai avem! cel mai viteaz!
contăm!
noi!
toţi!

cel mai predestinat”!
(Semnătură indescifrabilă)

.....

(Notă critică-muzicală consemnată într-un separeu al bufetului cu delicatese din Combinatul de Maşini, Utilaje Grele şi alte Deşeuri: orchestrele simfonice înfrăţite, două coruri pe patru voci, două soprane, două mezzosoprane, doi tenori, doi baritoni, doi başi, zece observatori cu grade speciale, orchestra de percuţie a secţiei de cazangerie, ansamblul de balet şi gimnastică ritmică, echipele de dansuri populare ale fabricii de fibre metalice şi de utilaje de transportat deşeuri, pe marea scenă a Palatului-Umanităţii, cel mai uman palat din lume, nu îşi vor mai risipi talentele cu aşa-zise creaţii perimate, aruncate în groapa de uitare a trecutului, Dixit dominus, Requiem, Sanctus, Missa solemnis, Messiah, Te deum, ci vor interpreta cu mândrie solară şi pasiune partinică simfonia-oratoriu-cantată-operă

Imn-al-Imnelor-în-Cinstea-Omului-Nou-al-Tuturor-Oamenilor,

creaţie comună a echipei fruntaşe de compozitori angajaţi cu trup viguros şi suflet luminos şi onorarii viguroso-luminoase pe calea conştientă, în adevăratul câmp al muncilor agricole şi al vieţii paşnice.

General-maior, dirijor-al-poporului,
semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

XVIII. Fără număr: Notă secretă, cu nuanţe floricole, copiată după un proces-verbal de constatare.....

....., astfel, prin harnice hârleţe, sape, greble, nenorocita, vă mai amintiţi, pe aceeaşi ulicioară, a fost curăţată, ferchezuită, plantată pe nesfârşita lungime şi îngustime

după indicaţii precis versificate, ritmate şi rimate, cu mii
şi mii de trandafiri Vivaldi, Fresco,Versilia, Schwarze
Madona, Flamingo, câţi n-au fost furaţi; acum priviţi
lumea nouă, fără creatori cereşti, ziditori
de mântuială, însă cu impetuoşi, viguroşi, da!,

Mai avem constructori, categoria întâi, a doua, a treia,
extaziaţi-vă, admiraţi cum se golesc bodegile de băutorii
cu ochii în funduri de pahare goale; se igienizează;
pereţii, se acoperă cu var la mâna întâi, a doua, a treia;
se deretică, se preschimbă, de la prima până la cea mai
amărâtă cârciumă, ultima, în farmacii lucii
de curăţenie, farmacie lângă farmacie;

Aşa că, iată, universala stradă Nisipuri intră într-o măreaţă eră de prefaceri; se luminează, noaptea de la nimic, ziua de la alt nimic; se metamorfozează, este impetuos necesar, prin voinţă
şi reprezentare, se schimbă la faţă în Umanităţii,
una dintre minunat înfloritele şi înfloritoarele
şi infinitele fundături ale lumii:

Fardat oraşul nostru de noroaie, s-a încuscrit luxos cu trotuarul, până-au pierit şi hreanul şi mărarul pe uliţa Nisipuri din Crivaie;

Graşi, spinii de maidan şi mătrăguna îşi aromeau pe cinste mahalaua de se-ngrozeau beţivii-n *Didileaua* de Sofia cu-înjurături, nebuna;

Căruţele şi troacele-şi preschimbă în alb pe alb decor farmaceutic, cu stele-în ritual terapeutic, iar limuzine de bazar i-o plimbă

Pe Rod-Bogat, cu şolduri mişţocare de florărească ţigănită-n soare.

Colonel, şef de stat major al Diviziei de anchetatori-critici-literari, semnătură indescifrabilă)

.....

Strict secret Exemplar unic

XIX. Fără număr: *Jeu d'amour informatif* consemnat de un observator atent, trubadur discret, numai rangă în husă de umbrelă la subsuoară şi ochi în postul său fix, lângă chioşcul strategic fără ziare.....

! şi merge, merge, merge, îmbrăcat totdeauna în acelaşi sacou
cadrilat, cămaşă fără cravată şi pantaloni şifonaţi,
neasortaţi, burlănaţi, pentru că, asemănătoare, are câteva
zeci de rânduri de haine în dotare, mult respectatul
şi dragul tov colonel cu acoperire de critic literar
îngăduitor, prietenos cu una bucăţică de poetaş
la o bericică, cu alta într-o discuţie tura-vura despre
„plus-conştiinţa-poetului", trece agale,
!
: trece agale, în pas de găină literară, în pas de lebădă sub
mască de gâscă, în pas marţial de porumbel al păcii,
!
: trece agale, sau meditează, din profundă conştiinţă,
la prafism-pulberism-noroism pe Strada Nisipuri,
devenită, la propunerea mea insistentă către Serviciul-
dosare penale, Aleea Umanităţii,
: cu scopul de a se lămuri personal de situaţia tactică.
!
: tovul trece agale, îşi consemnează mintal ziua, azi e joi, ieri
va fi sâmbătă, cum individul meu, bodegarul, ţuicarul nu
ţine la băutură, nici la sentimente lirice, de legătură între
poezie şi ideologie; uite-l, revine, pâş, pâş, târâş, grăpiş
acasă; deocamdată cade, deci acţionează, şade pe pragul

de împiedicat şi discută pe furiş, subversiv,
: cu motanul bătut, precizez, bătut în palme de jigărit.
!
: acum extrage din buzunar o bramburească de hârtii; începe să-i
citească lighioanei, care, ptiu!, înţelegătoare drăcovenie,
trecută prin cursurile retrograde de învăţământ
paranormal, dă şmechereşte din coada-şoricelului; azi e
marţi; mâine va fi luni, prin urmare conţinutul duşmănos
al ferfeniţitelor va trebui să ajungă sub ochii gradelor de
profesie, atente la detalii, pentru că amândouă jivinele se
lasă mereu şi mereu decăzute în odioase greşeli, în alte
: oribile rătăciri şi provocări tocmai acum, în ajunul înălţării.
!
: azi e joi, mâine a fost poimâine, râvnesc un infinit de muze
în misiune, pupa-v-aş ciocul, porumbiţelor, dragile
mele, de bucurie frumuseţea voas' mi-i rană, vă-ador
cum mângâiaţi poetica mea piele, de aceea vă sărut cu
dragoste spontană.
!
: îmi întronez idealul de perfecţiune, pentru că azi însuşi
Marele Judecător,
prin aplauze unanimiste,
urale sacadate,
îndelungi,
perfect dirijate, de unanimă adeziune, în sala cea mai cea
a congreselor, a plenarelor şi chermezelor universale, cea
mai luminoasă, cea mai păzită de serviciile secrete
şi discrete, cea mai împodobită cu drapele în snopi,
frunze de carton auriu, lozinci stimulatoare, se întrevede
multilateral echipat cu eşarfă, sceptru prezidenţial, ceea
ce chiar i se împlineşte; să nu uităm pălăria, nu se poate
fără pălăria din dotare, pe capul cel mai cap, iar în mână,

: cu şapca ideologică, cea mai ideologică şapcă din lume.
!
: astfel, demn şi solemn, avansează Conducătorul cel mai Iubit,
Marele Judecător, urcă spre apoteoticul rang: să aplaudăm
piatra filozofală a toasturilor în cer şi pe pământ!,
să pocnească dopurile în sute şi sute şi încă două zeci şi una
de salve!, să se reverse şampania!,
să toastăm!,
: să ne îmbrăţişăm!, să ne şampanizăm!, să îl şampanizăm!,
!
! pe cel mai adorat, pe augustul Fiu dintre Fii,
pe unicul Fiu de profesie,
pe Fiul iubirii faţă de iubire,
pe Fiul adevărului faţă de adevăr,
pe Fiul vieţii faţă de viaţă,
pe Fiul suprem!
(Fără semnătură)

.....

XX. Fără număr: Partea uitată a căii, vieţii şi adevărului

.....

..., fiecare în parte şi toate la un loc, luminau; cândva supravieţuiam într-o bibliotecă; însă ceea ce voiam să mărturisesc ar fi că prin „bibliotecă" înţelegeam un chip de vulnerabilitate altminteri dăruită cu altarul poetului,

Iar împrejur, cu adunarea tăcută a câtorva cărţi de elită,
Slujite mai după puteri, mai după cuibul unor
zburătoare, cu porecle de pajere în Mateiu,
bufniţe în Shakespeare sau de aşa-zise columbe
albe în Macedonski; „E-o-închipuire, vis enorm,
Cântecu-a pierit, sunt treaz sau dorm?", se întreba cu oroare

John Keats într-o odă către dezolare sau privighetoare,

Amănuntul nu avea importanţă; depindea numai
de resemnare, fulgere şi trăsnete, alteori de ochelarii
împrumutaţi, când nu aveam prin ce privi prima rază
În zori cu iluminat urcuşul ciocârliilor; nişte prădători
De profesie sau jefuitori anume tocmiţi se dovedeau

Într-atât de hrăpăreţi şi strângători, încât acum numai soarele pustiului îşi mai face treaba; şterg de nisipuri şi uitare rafturile neînsufleţite, dovadă că mâine va fi azi dintr-o nebăgare de seamă; cu venele tăiate în coşmarul destrămat odată cu prima dimineaţă, mă trezesc aruncat în afara cărţilor;

Pagină cu pagină, asemenea unei minunăţii, sau a unei
Comori, constat că s-au zburătăcit, au dispărut, bântuite;
aveau aripi, atâta ştiu să mai spun: pe sub streşinile
mele sau ale lumii prăbuşite în golurile dintre
cuvinte fără sens au trecut acel Iulius Caesar
din Roma, cu mutra lui şugubeaţă de chelios
Şi incendiator, ghidușul ghidușilor cu băieţii; nu pierdea
Prilejul să lipsească apostolul neamurilor, când zis Saul,

Când zis Pavel sau Paul, măşti după împrejurări,
Guralivul şi paranoicul piroman al pergamentelor
din sălile de lectură ale Bibliotecii Pergamului,
cu strigăte „Anatema!, anatema!” făceau
Zâmbre în turma de analfabeţi numiţii Teodosie,
Încoronatul cu frunze de aur al Bizanţului;

Che Hwang Te, Fiul Ceresc al Chinei; sacrosanctul episcop Landa al conquistadorilor; anatema!, lăudaţi profeţi ai pârjolului,

anatema!, lacomi cititori în cenuşă; noii credincioşi, turme de plăcintari din Alexandria, vânzători de crupe, seminţe de mac şi guguştiuci, cofetari de prăjituri cu fistic, diaconi şi ipodiaconi, stingători de lumânări, iubitori de aproape, ai milosteniei, rugăciunii şi postului, o violează la grămadă pe Hypatia şi chiuie „Glorie, aleluia!, Glorie, aleluia!”,

O decăzută, o îndrăcită, o păgână, nu se închină dinaintea
Noului Dumnezeu, înnoitor de lume, nu îngenunchează,
cu frică şi umilinţă, nu citeşte cu evlavie Cărţile
lui Matei, Marcu, Luca, şi Ioan, nu se umple
De lumină din învăţăturile lui Pavel, apostolul apostolilor
Şi al neamurilor, ştie numai să îşi strâmbe gura şi să hulească:

„Eu cred în filozofie! Eu cred în dragostea pentru lucrurile
frumoase!”, precum scria nebunul Platon în cărţile
lui spurcate; bibliotecara şi matematiciana
Şi poetesa şi geometra cerului priveşte în ochii negri,
uscaţi, pe istericul şi isterizatul Kiril, setos
„glorie nemuritoare să-şi facă în veşnicia
Timpului”, priveşte pe cuviosul întronat pentru minunatele
fapte la rangul de patriarh al Alexandriei
şi sfânt al creştinătăţii; el, cucernicul şi înţeleptul
Şi neprihănitul, i se uită, la fel, în ochii negri
Şi înlăcrimaţi şi povăţuieşte din cartea *Apocalipsei*:

„Şi s-a dat ei gură să grăiască semeţii…”, aşa că nevinovatul strigă: „Gura ta clămpănitoare şi sfidătoare, sufletul tău închinat zeilor mincinoşi, hârţoagele tale păgâneşti nu iubesc pe Mântuitorul şi Lumina Lumii, născut într-o iesle şi judecat şi răstignit şi înviat a treia zi după scripturi pe Golgota, Dumnezeu adevărat din

Dumnezeu adevărat; dărâmă, bunule Mântuitor, dă morţii fiara!,
zvârliţi pietre şi foc, fiii mei întru fierbinte credinţă!”

La un semn, un bolovan cu altul, câştigaţi din dărâmarea
idolilor unei zănatice treimi de tragedieni,
Zişii Eschil, Sofocle, Euripide, acum zboară vultureşte,
se aruncă peste necredincioasă, „Glorie, aleluia!,
glorie, aleluia!, glorie, aleluia!”

Hoardele plăcintarilor şi vânzătorilor de fasole ţucără
În ciurdă cu ipodiaconii şi lumânăresele şi pomanagiii
din tindele noii credinţe ţintesc în procletă,
în mama bibliotecii şi a tuturor cărţilor desfrânate
De pe pământ, aleluia!, să se împlinească adevărul lor,
Calea lor, aleluia!, viaţa lor în curăţie şi lumină, acolo,
pe treptele de marmoră, şlefuită, aleluia!, albă,
sacră, ale Bibliotecii tuturor Bibliotecilor, aleluia!,
spre gloria!, gloria!, Gloria supuşeniei

şi a cealmalelor tocmai murdare, de pleoştit pe capete, cu surâsul ca
un cuţit de măcelar între dinţi; şi a şepcăliilor de rezervă, răsucite
între degetele unsuroase; şi a nopţii de Sfântul Bartolomeu; şi a
oamenilor beznei, negri, cu haine negre, de piele, cu ochelari negri,
cu automobile negre, cu revolvere negre;

Despre toate numai de bine o dată cu prilejuri
De a silabisi *Mersul-trenurilor*, Cartea-Cărţilor
interzisă în staţiile, numai una gară, de după
colţul universului, unde nu-şi face Pomană
Să rătăcească moartea niciunui tren; nu-mi pizmuiţi
Tăcerea despre goliciunea nisipurilor, de când mă orbesc
zilele în lampă şi îmi sufocă nopţile într-o

resemnare amară; căsuţă fără uşă; fără ferestre;
Fără prag de împiedicat; fără pereţi de răzuit ori strivit
Lumina; binecuvântată cu cerul deasupra;

Podită cu pământul unei planete albastre şi dragi;
Îngăduitorul pământ încă rotindu-se, bun şi drag,
sub candelabre în lunatică libraţie, îndeajuns
pentru o viaţă de om; însă *Crezul* de mărturisit
L-am uitat; cândva citeam la lumina neagră a unei
găuri negre; acum mă furişez numai pe partea
cealaltă a ideilor, pe străduţe pustii, cu gropi
în nisip mai adânci decât Drumul Robilor;
Mă sperie tăcerea paşilor; deci mă urmăresc de unul
Singur; „taci, taci, taci!”, îmi şoptesc pe furiş;

De teamă să nu mă aud; îmi pipăi trupul şi constat cu surprindrere că sunt mâinile mele; pe urmele paşilor îmi calcă întunericul; deci, cu certitudine, atent, cu ochii pe mine, mari cât ochii nopţii, cineva mă urmăreşte; cineva nu mă scapă din priviri;

Cândva supravieţuiam într-o bibliotecă, unde cărţile, ca nişte altare, fiecare în parte şi toate la un loc, luminau.....

(Fără semnătură)

.....

XXI. Fără număr de înregistrare. Pagină smulsă dintr-un proces-verbal de constatare.....

..., după preţioase indicaţii superioare, o şefă de echipă alcătuită din excavatoriste pe excavatoare şi din buldozeriste pe buldozere evidenţiate în lupta împotriva trecutului perimat a dărâmat suspecta casă cu gardul fără poartă şi alte impasuri, cu streşini încărcate cu urzici-rustice, brânduşe-ca-un-cearcăn, păpădii-ca-bănuţii-lunari

şi alte bălării din strada Nisipuri, o cameră mică, lărgită de spiritul
cărţilor, unde pe rafturi de provenienţă incertă s-au găsit mari
cantităţi de astfel de făcături învechite, copertate, adnotate din
categoria fără valoare ideologică.

După descărcarea sitului arheologic prin dezgroparea şi
inventarierea cu atenţie a tuturor rădăcinilor de hrean, ca urmare
A însufleţitoarei acţiuni, cărţile din categoria maculatură
au fost acoperite cu moloz, iar betoniste cu betoniere
şi compresoriste pe compresoare cu înalt nivel al conştiinţei

Materialist-istorice-şi-politice au nivelat deasupra straturi
de nisip curat, pietriş selecţionat, beton înarmat în lupta
Pentru fericirea tuturor oamenilor, precum şi alte materiale
pilduitoare; astfel s-au inaugurat temeliile de neclintit ale unei
înaintate crescătorii, „Curca şi Peneş Curcanul" pentru diverse

Păsări şi alte animale ouătoare, găini, cocoşi, vulturi
şi pajere, raţe, fazani, găinuşe de baltă şi gâşte plutind victorios
Pe lacul lebedelor; adus de faţă la inaugurare alături
de locuitorii conştienţi ai noii străzi Nisipuri deja angajaţi
în echipele de muncă patriotică ale întreprinderii progresiste,

Poetului i s-a comandat să citească un poem dedicat
harnicelor orătănii ale întregului popor, ceea ce nu ştim dacă
A executat ordinul, deoarece, impertinent şi sfidător,
i s-au găsit la percheziţie nişte mâzgălituri cu specimene
de conţinuturi retrograde, unde lăuda corbi dintr-un Edgar Allen

Poe, cică otrăvit perpetuu cu prea mult gaz de iluminat
străzile, pescăruşi din suspectul doctor Anton Pavlovici Cehov,
Alţi curcani la ciugulit fire de iarbă din acaparatorul

cântăreţ despre sine însuşi Walt Whitman, raţe sălbatice
din braconierul Henrik Ibsen, ultimele versete de Vasile

Voiculescu în traducere imaginară de Zahei Orbul, gâşte
magice din Selma Lagerlöf, sturzi de aur, bufniţe regale cu ochi
Deocheaţi şi egrete patetice din visele bardului Leonid,
pelicani din Robert Desnos, cocoşi de pădure de stejar, de fag, de
mesteacăn, de simboluri din ţara de dincolo de negură şi câte şi
mai câte obiecte ornitologice

Încă din vremurile când cuconaşul pescar în ape tulburi
şi vânător în mari adunări naţionale, unde lumina vine numai
de la răsărit, rătăcise căile vieţii şi ale singurului adevăr
adevărat.

(Adăugăm menţionata fiţuică drept dovada celui mai eficient
şi amănunţit control corporal.....
Informator-adjutant,
semnătură indescifrabilă)
.....
(***) Fără număr de înregistrare. Strict secret.....
.....
(Notă realist informativă şi imperativ urgentă: Pe o fiţuică numită
oficial fragment de hârtie sau, neoficial, petic de maculatură, cu
probabilitate o notă de plată la un restaurant cu acces special pentru
cadre superioare, unde, pe frontispiciu, flutură aceleaşi steaguri
cu însemnele heraldice ale prieteniei, colaborării, întrajutorării
reciproce, s-au descoperit nişte cuvinte rânduite, probabil versuri
cu sensuri şi contrasensuri periculoase, voit încifrate. Conform
irevocabilelor prevederi din luminosul „Nou Program de orientare
în analize de noi teze, antiteze şi sinteze în ceea ce priveşte
controlul noilor decizii şi probleme” referitoare la barzi-ai-barzilor

şi cu atât mai peremptoriu la barzi cu atribuţii limitate, la tribuni, la trubaduri, la poeţi laureaţi, la poeţi candidaţi, la poeţi cu conştiinţă verificată şi aprobată, la înalţi creatori şi la propagatori de imnuri, imne, ode, de manifeste pentru sănătatea şi robusteţea romanţelor, de rapsodii extatice şi epopei omagiale dedicate Marelui Conducător, de cântece de lume-lume nouă şi de viaţă cu atât mai nouă, totul conducând spre deplina responsabilitate a imnografilor-şefi, a imnografilor-adjuncţi, a şefilor şi sub-şefilor de secţii pentru textierii de orice categorie, precum telegrame, felicitări, ferpare, epitafuri, anunţuri de nunţi, atribuiri progresiste de nume, tăieri de moţ, cumetrii, divorţuri, inclusiv alte grupări sociale aprobate de omagiatori profesionişti, amatori, ocazionali, populari; şi tot înainte, tovarăşi, acestor specialişti organizaţi, dotaţi, echipaţi şi instruiţi în divizii, regimente, plutoane, echipe complexe şi grupe operative de supraveghere informativă şi de trageri în poligoane oricând şi oriunde, din şcolile primare de instrucţie până în academii de ştiinţe politico-umaniste, le revin importante, ample misiuni impunând curaj, abnegaţie, spirit civic, sau ritualic spirit de sacrificiu; într-un sfârşit, cu maximă nouă urgenţă şi imperioasă nouă intoleranţă, tovarăşii specialişti să descifreze capcanele precum urmează ale acestui duşmănos document:)

„Pământul, focul, apa, aerul zidit interior i-s temelie, iar sufletul imunda Poezie şi-l criptografiază somnambul;

Nu-i nor; nu-i ceas; nu-i pasăre; nu-i stea, ci-i place zborul şi-învierea-i place şi-în energia ei zburdă-un dibace zel de-a cânta prin feluri de-a tăcea;

Copii mai are, cam prăsiţi din flori de tei, nebucurii şi necredinţe, dar niciodată-obscure prisosinţe nu-o supără în lăcomia lor:

Dacă le-ar umple-o cramă cu cerneală ştiu să i-o bea până la doaga goală.”

(Fără semnătură)

.....

(***) Poemul Divin, în loc de prefaţă la Judecata-de-Apoi, deja distrus, deci fără număr de înregistrare şi neconsemnat în vreun document oficial sau manuscris oricât de confiscat din buzunarul poetului .....

....., în „*Cartea furioasă şi zgomotoasă a oamenilor pe Pământ*” numai Dumnezeu şi Domnul nostru
Poetul ştiu cuvântul ziditor şi spun dintru început: „Fiţi buni”;
Numai Domnul Nostru fără nume şi Poetul cu numele pierdut mai ştiu să citească şi să se uimească
de frumuseţea îndoielilor, niciunele ratate;

În dezordinea lumii până şi Părintelui Ceresc
s-a rătăcit pe făgăduitele căi şi vieţi, când
una este adevărul şi alta jigodia de realitate
Încăpută pe mâinile celor mai iluştri artişti,
hoţii de căi, tâlharii de vieţi şi adevăruri,
cu diplome de măiestrie sau ferocitate;

Numai Dumnezeu fără nume şi Poetul cu numele pierdut încearcă să se uimească de cele îndurate;
Deşi nu s-ar zice, totuşi El mai supravieţuieşte, ce altceva să îndure un Părinte ceresc, al iertării,
decât să se străduiască pe cât poate
Şi să se lase, fără nici un înţeles, copleşit de cele îndurate;

Mereu, din vorbe neputincioase în vorbe, vorbe, vorbe,
scripturile îşi dau duhul, se rup la subsuori, în spate,

se zdrenţuiesc în genunchi, decad şi asudă,
Ce altceva să pătească scripturile mereu şi mereu, tarate,
ratate, asudă, se zdrenţuiesc, se rod în coate
Şi, ridicând din umeri, se miră de cele îndurate;

Cineva aşază un rest de lumină cu tâmpla pe-o masă
lungă şi bogată, are astfel de apucături idioate;

Chiar şi în clipa de acum este noapte, iar credinţa
împinge, să-şi facă loc, la o parte paharul, lasă,
cu un rest de zâmbet pe gură, mărunţişul
la chelner şi se stinge cu gesturi dezordonate,
Fără să înţeleaga nimic, dar întâi spune „Fiţi buni”
şi se miră de cele întâmplate şi îndurate;

Statuile se dărâmă, oamenii îşi pierd minţile,
judecata şi drumul, preschimbă, inversează
ori fac să dispară inscripţiile, confundă
marile porţi cu porţile dindărăt şi hoinăresc,
Ce altceva să facă oamenii cu ochi de culoarea
nisipului, printre porţi cu inscripţii inversate
şi pustiuri şi monumente de monştri, călăi,
sfărâmate, mereu renăscute, unde frica noastră
Cea de toate primejdiile se îndeseşte peste frică,
până se tulbură şi, de-un farmec leşios,
Se converteşte în ură peste ură, fără nicio poartă spre cer,
încerc să spun, o adevărată poartă spre suflet,
una bâjbâitoare după iubire, mântuire, bunătate;

Ce-ar scrie, totuşi, pe o Poartă spre cer sau ce-am citi
printre cuvinte cel mai probabil minunat caligrafiate?

Uite, dintr-o inumană comedie în alta se strecoară unii
ca orbeţii; cine să-i oprească; cine să-i dojenească,
să-i întrebe; cine să le vindece desperările,
Sau dreptul de-a stinge întunericul în geamurile
veacului de pomină, pe când poetul,
degeaba şi degeaba; mai degrabă priveşte
În jos, niciodată de-a lungul, nicidecum spre înaltul
cerului fără cer al unei străzi desfundate,
singura fără începuturi şi sfârşituri, de nisip
al tuturor nisipurilor, neînsemnate;

Numai în ciudă, cu deplină îngăduinţă, admiră
îngrijorările cu acoperişuri sparte,
nefericirile cu băltoace; niciodată
nu ia în seamă norii peste apus ori peste răsărit;
Ba mai are o încăpăţânare: să umble deznădăjduit,
ce bine, printre vârtejurile cu miezuri înnodate,
vâscoase, ale beznelor; ce minunat, soră
şi tată, mamă şi frate;

Umbră fără Dumnezeu şi fără trufie, murdar
de cerneală pe mâini, pentru că aşa
Este poetul, murdar pe mâini, se reîntoarce pe cât
poate de pe continuu jubilatorii cărările,
păi cum să nu, ale cunoaşterii de unică
folosinţă şi greaţă, cu mâinile încătuşate,
Pentru că nimic nu-i perfect, nici scuipatul în faţă;

Se reîntoarce, ce altceva să mai facă, fericit în toate
privinţele pentru dezamăgirile, nevoinţele,
strâmbătăţile, căderile în brânci, neputinţele;

Umbră fără Dumnezeu, s-a născut într-o ţară frumoasă,
ruptă din paradis, cu bolborosite cântece
de pahar niciodată în şoaptă, unde orice ratare
din strălucitoare devine fastuoasă;

Umbră fără Dumnezeu, s-a născut pe o planetă
cu acoperişuri albastre, cu nori îndelung
călători peste mări şi depărtări şi înserări;
S-a născut sub un cer ca la mama acasă, ce fraged
limpeziş, unde, însorite, încântătoare,
i se împlinesc toate suferinţele;

Umbră fără Dumnezeu, îşi duce pe umeri, aparent
grele, părelnic neistovite, căinţele, braţele frânte
Şi înfrânte, credinţele tocite până la genunchi
de coborâşuri şi târâşuri, printre abisurile
conştiinţei şi ale universului, ocolitoare,
pe ascunselea, încetul cu încetul cu încetul;

Biată umbră inconştientă de puterea ei de lumânare,
întreabă casieriţa cât ar costa, cu toate
consecinţele, mai pe jumătate,
mai pe sfert biletul de călătorie până
La umilinţele frământate cu împietrirea inimii;

Umbră fără cuvântul de început şi ziditor, c-un smoc
de paie într-o mână, de la oricâte neamuri de flori
S-au veştejit vreodată pe Pământul în restrişte,
uită să-şi mai descifreze eşecul, semn cu semn,
Sau alfabetul unei cărţi, două, trei cărţi infinite, cărţi
de pribegie, cărţi de coşmaruri, cărţi de grozăvii;

Cel puţin, cu aripile amputate, nu se mai osteneşte, ci,
pieziş, se alege cu zborul târâş al unui pinguin;

Rătăcit, cu minţile şi paşii pe strada Nisipuri, priveşte
năpăstuit, surâde cu ochii în gol, ba încă
se mulţumeşte cu disperări şi umile
împăcări, prilejuri să-şi ascundă sufletul îndărătul
Niciunei evadări, printre buimacele zile
şi bezmetice nopţile veacului,
ce altceva să facă poetul.....
.....
.....

DOCUMENT ÎNREGISTRAT
DUPĂ SFÂRŞITUL CĂLĂTORIEI

.....

Strict secret Exemplar unic

DOSAR DE INSTRUCŢIE

ALCĂTUIT PE BAZA „POEMELOR DIN CARTEA DE MUNCĂ" ŞI A ALTOR NOTE INFORMATIVE DE SERVICIU ASUPRA ADEVĂRULUI, VIEŢII ŞI CĂILOR URMATE ÎN MOD FRAUDULOS DE POETUL CU MÂINILE MURDARE ÎN CÂRDĂŞIE CU OMUL VIRGIL, DOUĂ OBIECTIVE DECONSPIRATE CU VIGILENŢĂ ŞI URĂ PARTINICĂ FĂRĂ DOCUMENTE DE IDENTIFICARE ŞI LOCURI DE MUNCĂ PE STRADA NISIPURI

MAI-PREJOS-DE-INFERN

I. Născut prin eforturile mamei sale și ajuns / 7
II. Rătăcit pe strada Nisipuri, numărul zero bis / 7
1. (Mai prejos de zile și nopți nu găsesc) / 7
2. (Un chip de căsuță cam fără chip) / 8
3. (Îmi notez în memorie, apoi arunc ciorna) / 10
4. (Nu Oedip, ci cuvântul poetului dinaintea sfinxului) / 10
5. (Cum tragi pe Dumnezeu de barbă sau de vorbă) / 11
6. (O iluzie sau un plic foarte ciudat) / 11

7. (Părintele Ceresc se destăinuie) / 12
8. (Cine a îndrăznit să așeze negru pe alb) / 12
9. (A murit Dumnezeu, un strigăt la marginea șanțului) / 13
III. Te Deum viae Nisipuri / 14
1. (Te Deum viae Nisipuri laudamus, sau cine poartă un metronom în brațe) / 14
2. (Te aeternum Patrem, câtă ușurare) / 16
3. (Pleni sunt caeli, este cel mai bun prilej) / 17
4. (Te per orbem terrarum, este adevărat) / 17
5. (Tu devicto, bătrânul domn îmi explică) / 18
6. (Judex crederis, am întregul respect) / 19
7. (Lux eterna, un babilon de cărți) / 20
8. (Te ergo quaesumus, apreciez talentul de recitator) / 21
9. (Aeterna fac, alături de fișa de împrumut) / 22
10. (Dignare Domine, bătrânul poartă niște ochelari străini) / 23
11. (In te Domine sperave, sunt un idiot) / 24
12. (Dixit Dominus, preocupat să se caute prin propriile buzunare) / 25
IV. Odată cu mirarea tuturor mirărilor / 26
1. (Amân să îmi notez niște versuri, până le uit) / 26
2. (Din proprie voință, bătrânul Domn cam pleacă) / 26
3. (Dat afară din bibliotecă, sau evacuat fără proprie voință) / 27
V. Mărturisirea poetului și începutul călătoriei / 28
1. (Rătăcit în cea mai fioroasă pădure) / 28
2. (Prima întâlnire cu brațul protector al omului Virgil) / 29
3. (Odă în metru temporal: Despre împărțirea orei) / 30
4. (Cum a ratat omul Virgil tot felul de șanse) / 33
5. (Drept urmare, maestrul și universul stăruitor) / 33
6. (În cele din urmă, omul Virgil face un gest esențial) / 34
VI. O vizită foarte importantă la sediul unui anumit / 35
1. (În ceea ce privește somnul rațiunii) / 35
2. (Un imn în stil de mărturisire al omului Virgil) / 36

3. (Oricât de fericit, maestrul își deplânge starea) / 37
4. (Cu toate că nu credea în cine știe ce continuare) / 39
5. (Omul Virgil călcat în picioare în propriul atelier) / 42
6. (Mărturisirea omului Virgil) / 42
7. (…decât ornamentale, un poem dedicat muzei) / 44
8. (Imnul celest al străzii Nisipuri) / 45
9. (Propuneri frapante, tocmai de aceea mama) / 46
VII. Încă un poem din fondul de aur / 47

INFERNUL

I. Niciodată nu te-am privit, oceanule, în față; / 51
II. Decoruri și popasuri la poarta Infernului / 52
1. (Rătăcit printre zilele și nopțile veacului) / 52
2. (Marele îndemn să se dea poetul important) / 52
3. (Poetul și omul Virgil văd, într-adevăr) / 53
4. (Încep să treacă rânduri-rânduri ziditorii) / 54
5. (De ce dă în clocote maestrul, adică o întoarce pe râs) / 55
6. (Reproșuri întru totul meritate sau nemeritate) / 56
7. (Orizontul se va deschide luminos înaintea poetului) / 57
8. (Poem informativ despre dispariția inscripțiilor) / 58
III. Călătoria în Infern / 61
1. (Omul Virgil, în felul său afectuos) / 61
2. (Eu nu-ți inventez inscripționări năzdrăvane) / 61
3. (Un poem fără niciun rost) / 62
4. (Invocație sau propunere de inscripție) / 63
5. (Despre întâmplarea de-a te împiedica de un vers) / 64
6. (Odă politică despre vechi temelii, romanțe) / 65
7. (Mărețe irealități de pe meleagurile cu desfășurări) / 68
8. (Pavoazat cu mustață de pomină, un bătrân pescar) / 73
9. (Poemul din damigeană) / 75
10. (Îndemnuri și nedumeriri pe țărmurii unei ape negre) / 75

11. (Niște nenorocite fantome ale muncilor) / 77
12. Acarul / 80
13. Betonistul / 81
14. Borșăreasa / 81
15. Boschetarul / 82
16. Brutarul / 82
17. Bucătăreasa / 83
18. Buldozeristul / 83
19. (Un eveniment meteorologic într-o surprinzător) / 84
20. Casierița de la bufetul cu autoservire / 87
21. Cantonierul / 87
22. Cârciumarul / 87
23. Centralista / 88
24. Clopotarul / 88
25. Combinierul / 89
26. Cosașul / 90
27. Covrigarul / 91
28. Culegătorul de cartofi / 92
29. (A XCIX sutră către Grill în formă de poem) / 92
30. Culegătorul de fasole / 96
31. Culegătorul de pepeni / 97
32. Culegătorul de buruieni și ciuperci / 97
33. Culegătorul de porumb / 97
34. Culegătorul de sfeclă de zahăr / 98
35. Distribuitorul / 98
36. Dogarul / 100
37. Fierarul / 101
38. (Elegia drumului: Continuându-și calea) / 101
39. Fântânarul / 104
40. Florăreasa / 105
41. Frânarul / 105
42. Forjorul / 106

43. Fotograful (1-9) / 107
44. Geamgiul / 110
45. Gipsarul / 111
46. Grătaragiul / 111
47. (Elegie la apa Vavilonului) / 112
48. Gunoierul / 114
49. (Cine sapă în balcon, cine adâncește o groapă) / 115
50. (Strălucitoare, în depărtare, arhitectura epocii de aur) / 116
51. (Despre cum trag unii viața de coadă) / 117
52. Hingherul / 118
53. Impiegatul / 118
54. Infirmiera / 119
55. Îngrijitorul / 119
56. Laborantul / 120
57. Lutierul / 120
58. Magazinerul / 121
59. Măturăresele / 121
60. Motopompistul / 122
61. Milițianul / 122
62. (Elegia școlii-de-arte-și-meserii, după groaznice întâlniri) / 123
63. Mulgătoarea / 126
64. Olarul / 127
65. Ospătărița / 127
66. Paznicul de câmp / 127
67. Paznicul de far / 128
68. Paznicul de noapte / 128
69. Pădurarul / 128
70. Părintele Ceresc / 129
71. (Poem informativ și un comentariu ultimativ) / 137
72. Pândarul / 139
73. Plăcintăresele / 139

74. Plugarul / 141
75. Precupeața / 142
76. Sacagiul / 143
77. Santinela / 144
78. Spălătoresele / 144
79. Sportivul / 145
80. Stânjenarul / 146
81. Șoferul / 146
82. (Alți condamnați la irealitate, dar cui îi mai pasă) / 147
83. (Poetul se miră, iar Omul Virgil nu înțelege) / 149
84. Tinichigiul / 149
85. Tractoriștii / 150
86. Țăranii / 150
87. Țăranul / 152
88. Văcarul / 152
89. Vânătorul / 153
90. Vânzătoarea de înghețată / 154
91. Vânzătoarea de lozuri / 154
92. Vânzătoarea de parfumuri / 155
93. Zețarul (Culegătorul de litere) / 155
IV. Sfârșitul călătoriei în Infern / 155
1. (Omul Virgil și bagajul său) / 155
2. (Poemul recitat de maestru în loc să-și continuie) / 156
3. (Nu existau cărți poștale cu grandiosul monument) / 157
4. (Groaznica pocitanie se exprimă în măreț acord) / 158
5. (O întâlnire și o sperietură) / 159
V. O întâlnire cu inima / 161

PURGATORIUL

I. Inimă în bejenie pe un drum / 165
II. Călători în preajma Porții-Purgatoriului / 165

1. (Omul Virgil, împiedicat) / 165
2. (În dialog cu propria umbră) / 166
3. (Atribuit celui mai integru om Virgil, un poem) / 167
4. (Prilej să cânte, printre sughițuri) / 167
5. (Dinaintea unei porți cu frontonul dărăpănat) / 168
6. (Versuri plagiate de pe geniale indicatoare) / 170
7. (Poem informativ și un comentariu) / 171
8. (Invocație printr-o propunere de inscripție consemnată) / 173
III. Călătoria în Purgatoriu / 174
1. (Cu mare uimire, omul Virgil) / 174
2. (Cine se așază disciplinat la coada-cocoșului) / 175
3. (Neputința de a recita un verset mai faimos) / 176
4. (Despre propriile noastre cârje și despre discipolii talentați) / 177
5. (Balada lui Grill) / 179
6. (Spaimele maestrului dinaintea maeștrilor spaimelor) / 179
7. (Poetul recită cu singura încredințare că va învia) / 182
8. (Omul Virgil enumeră roadele din tăgârța burdușită) / 183
9. (Omul Virgil sub teroarea unei bețiii) / 183
10. (Omul Virgil recită poemul cu acompaniament) / 184
11. (Până să ne odihnim cu un fir de iarba-cănărașului) / 184
12. (O părere a poetului despre rolul cartofilor în revoluție) / 185
13. Actorul / 186
14. Agronomul / 188
15. Arhitectul / 189
16. Arhivarul / 190
17. Astrologul / 191
18. Astronomul / 191
19. Bibliotecarul / 192
20. Biograful / 192
21. (Elegia ceasului jucător cu timpul) / 193
22. Biologul / 195

23. Cântărețul de muzică populară / 196
24. Ceasornicarul / 196
25. Cenzorul / 197
26. (Poem informativ și un comentariu filozofic) / 198
27. Colecționarul de ziare / 200
28. Comentatorul / 201
29. Compozitorul / 201
30. Corespondentul de presă / 202
31. Coristul / 203
32. Dirijorul / 204
33. (Curând, pe cale de consecință) / 204
34. Dizeuza / 207
35. Doctorul / 208
36. Ecologul / 208
37. Educatoarea / 209
38. Elevii / 210
39. Farmacista / 210
40. Filozoful / 211
41. Fizicianul / 212
42. Îndrumătorul / 213
43. Judecătorul / 213
44. Logicianul / 213
45. Matematicianul / 214
46. (Pentru că totul, chiar dacă nu înțelegeam) / 214
47. Medicul de circumscripție comunală / 219
48. Mânuitorul / 220
49. Metafizicianul / 220
50. Meteorologul / 221
51. Moralistul / 221
52. Oenologul / 222
53. Pictorul / 222
54. Poetul / 223

55. (Poem informativ și un comentariu psihiatric) / 223
56. Popa / 226
57. Porcarul și violonista / 227
58. Rapsodul / 228
59. Sculptorul / 229
60. (Orice găsești, începând cu vapoare în zbor) / 229
61. (Orgolioasă mărturisire) / 230
62. (Din nou apare, în orizontul orizontului, orașul de aur) / 231
63. Seismologul / 233
64. Teologul / 233
65. Tragedienele / 234
66. Țambalagiul / 236
67. Viitorologul / 237
68. (Mai mult plin după al șaptelea pahar de vin) / 238
69. (Strada Nisipuri în cinci prieteni) / 239
70. (Trap-trap, trap-trap) / 240
IV. Sfârșitul călătoriei în Purgatoriu / 241
1. (Despre unele cuvinte de neînțeles) / 241
2. (Despre inventarul din adâncul unui buzunar gol) / 241
3. (Un poem enigmatic al bardului Leonid) / 242
4. (Alte amănunte despre motanul detectivului Arthur) / 243
5. (Poemul dezacordat odată cu amenințătorul prilej) / 243
6. (Omul Virgil, oripilat de întâmplare) / 244
7. (O singură idee desprinsă din marele și fierbintele) / 244
8. (Printre pahare ciobite, poetul pierde literele) / 245
V. N-am mai ajunge, un poem al omului Virgil / 248

PARADISUL

I. La început a fost paradisul / 251
II. Cea mai aprobată inscripție la Gazeta de Perete / 252
1. (Rătăciți și eșuați, omul Virgil și poetul) / 252

2. (Ce se întâmplă când mă ia gura pe dinainte) / 252
3. (Cui îi lipsește al zecelea simț) / 253
4. (De ce mă țintuiește maestrul cu ochii) / 256
5. (Poem informativ și un comentariu) / 258
III. Călătoria în Paradis / 259
1. (Rătăciți, cu mâinile în cap) / 259
2. (Despre iresponsabilitatea poetului) / 260
3. (Invocație de negăsit în buzunarul omului Virgil) / 260
4. (Continuare a ciornei, scrisă de mâna personală) / 261
5. (Primul poem recitat maestru chiar în pragul) / 262
6. (Rămas pe gânduri la aureola serenității) / 263
7. (Maestrul îmi completează cu minunată competență) / 265
8. (Poemul declamat între fremătătoare) / 267
9. (Prevestirea unei furtuni înarmate până în ranga) / 267
10. (Încă un produs extras din recuzita omului Virgil) / 268
11. (Foste omagii florale pregătesc viitoare omagii) / 269
12. Activista / 270
13. Călăul / 272
14. Cei Patru Mari Dascăli ai Popoarelor / 274
15. Conducătorul (Cel Mai Iubit Fiu) / 275
16. Deputatul în Marea Adunare Națională / 278
17. (Poem informativ și un comentariu) / 279
18. Dictatorul / 280
19. (Documente de o inestimabilă valoare) / 285
20. Grădinarul / 296
21. Marele Om al omenirii / 297
22. Marele Timonier / 298
23. Profetul / 299
24. Revoluționarii / 303
25. Sămânțăreasa / 305
26. Torționarii / 307
27. Satan de bronz / 308

IV. Sfârșitul călătoriei în Paradis / 309
1. (Rătăciți și frânți de poverile credinței) / 309
2. (Zâmbete înrămate în frunze de laur) / 310
3. (Sub o salcie cu plete decadente) / 311
4. (În șocul viziunii, poetul ratează) / 312
5. (Poemul Cetății Luminoase) / 315
6. (Tot este ceva, în căutarea Părintelui-Ceresc) / 316
V. Omul Virgil strigă un verset / 317

MAI-PRESUS-DE-PARADIS

I. Deja conducătorii silitori și statuari și îmbătați / 321
II. Pe un tărâm fără poartă cu inscripție / 322
1. (Rătăciți și cufundați în confuzii) / 322
2. (După câteva momente de uluire) / 322
3. (Ce să facă omul Virgil și poetul cu nenorocitele mâini) / 323
III. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis / 324
1. (Rătăciți și înhăitați cu băutori de nădejde) / 324
2. (În mod esențial, în ce se transformă becurile) / 325
3. (Insecte umane în noua eră) / 326
4. (Întâlniri cu oameni noi, cei mai minunați) / 327
5. (Omul Virgil întărâtat pe fapte la pahar) / 330
6. (Galaxii, roiuri de galaxii și muzica sferelor) / 331
7. (Pur și simplu îmi dau cu părerea) / 332
8. (În lipsa lui Ovidius, mai avem barzi vârâți) / 334
9. (Poem informativ și trei comentarii despre arta) / 336
10. (Omul Virgil își continuă argumentațiile o dată) / 340
11. (Din partea omului Virgil, propunere de ascultare) / 342
IV. Apocalipsa după lampa lui Ilici, revoluționarul / 343
Unu. Entomologul de profesie în pădurea finlandeză / 343
Doi. Proletarul de profesie la banchetul / 377
Trei. Colecționarul de profesie în muzeul de artă / 409

Patru. Dumnezeu de profesie în depozitul de sare / 422
V. Alte întâmplări din Parcul Universului / 452
1. (Se fac pregătiri pentru încă o recitare) / 452
2. (Niște versuri cu valoare mai presus decât botanică) / 453
3. (Încă o părere plină de înțelepciune locală) / 453
VI. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis / 455
1. (Nisipul tocmai face o pauză) / 455
2. (Un coșmar liric al bardului Leonid) / 456
3. (Dușmanul tuturor popoarelor) / 457
4. (Un coșmar cu bucurie) / 458
5. (Astfel, din cuvinte simple) / 458
6. (Un coșmar evadat dintre alte coșmaruri) / 459
7. (Interludiu solemn la coșmarul metamorfozat) / 460
8. (Un coșmar metamorfozat în statuie) / 460
9. (Alte versuri risipite printre firele bărbii pornite) / 461
10. (Atât îmi mai rămăsese, să înțeleg entuziasmul) / 462
11. (Strigătul poetului în afara portofoliului) / 462
12. (Înțelept, omul Virgil îmi divulgă definiția revoluției) / 463
13. (Cum se transformă legea retrogradă a gravitației) / 465
VII. Confesiune despre mustăciosul tuturor popoarelor / 465
VIII. Alte mărturisiri ale omului Virgil / 473
1. (Rătăciți, tocmai acum) / 473
2. (Întrebările continuă despre spovedanii, microfoane) / 473
3. (Poemul despre bulevarde și alte fundături) / 475
4. (Cine ar vrea să fie însuși Mântuitorul) / 475
5. (Cu puțină vreme înainte de schimbarea la față) / 476
IX. Schimbarea la față a omului Virgil / 476
1. (Cine este furios și cine se poartă aiurea) / 476
2. (Poemul despre Noul Tron) / 478
3. (Maestrul mă strânge de gâtul proprietate personală) / 478
4. (Omul Virgil recită poemul miilor) / 479
5. (În modul cel mai materialist) / 480

6. (Crede în continuare maestrul) / 484
X. Călătoria Mai-Presus-de-Paradis / 486
1. (Numai învingătorii scriu) / 486
2. (Despre cei mai conștienți porumbei) / 491
3. (În Parcul Universului, cântecul diavolului) / 493
4. (Apocalipsa omului Virgil față cu apocalipsa) / 495
5. (Dialectica spânzuratului) / 496
6. (Ștreangul sau funia) / 497
7. (O plângere a plângerilor după Rodian-citire) / 497
8. (Învățăturile omului Virgil) / 498
9. (Violețele maestrului) / 498
10. (Dialectica becului) / 500
11. (Descântec de nevinovăție) / 500
12. (Ca o ștafetă de la patriarhul Enoh) / 502
13. (Poemul sârmei scris cu bucurie) / 504
14. (Nici viitorul nu mai este ce a fost) / 504
15. (Cine își iese din minți) / 505
16. (Cântece de lume-lume nouă) / 507
17. (O glorioasă evadare din marele cor) / 509
18. (Începe producția înaltelor poeme) / 509
19. (Cine strigă, cine nu aude) / 510
XI. Sfârșitul călătoriei Mai-Presus-de-Paradis / 510
1. (Mai-presus-de-paradis nu sunt niciodată nopți) / 510
2. (Dubele în drum spre gropile de gunoi) / 511
3. (Gunoierii, gunoierii!) / 514
4. (Un colecționar de struguri și vânturi) / 519
5. (Maestrul sub coroana de hârtie creponată) / 520
6. (Cine umblă fără căpătâi) / 521
XII. Un imn al bucuriei extras din minunate carte / 524

CARTE INFINITĂ

((I) Arhivă ascunsă în Cea-Mai-Presus-Bibliotecă / 527
(II) Document fără număr de înregistrare: Ordin către detașamentul special dotat / 527
(III) Număr real: Procesu verbal de constatare pe diverse problemuri la concret / 528
(IV) Număr irațional: Omul Virgil, un supraviețuitor din cauze obiective / 531
(V) Număr aproximativ: În ce lume minunată târâm targa pe uscat, cea mai minunată / 532
(VI) Număr anulat: Încă un poem ciudat, extras cu forcepsul din spiritul / 535
(VII) Document fără număr de înregistrare: Pieptul omului Virgil cel repejor la pahare / 536
(VIII) Număr prim: Convorbire telefonică în ceasul al 12-lea cu întreruperi / 542
(IX) Număr confidențial: Încă o notă informativă creată de înțelepciunea poporului / 546
(X) Număr indescifrabil: După o țuică și o lectură a unei sentințe-a-Tribunalului-Poporului / 547
(XI) Număr natural: Ultima, din șirul unor dorințe retrograde, fără perspective ample / 548
(XII) Număr incert: Când neadevărul se ascunde în cartea de muncă a adevărului / 550
(XIII) Număr complex: Pagini din Condica de sugestii și reclamații populare / 551
(XIV) Număr impar: Un poem incoerent de inocență și lenevie / 555
(XV) Număr progresist: Dactilogramă în lupta tuturor popoarelor / 557

(XVI) Număr vigilent: Informare politică mitologico-astrală, cu aluzii dialectic-horticole / 558
(XVII) Număr transcendent: Notă informativă despre vibrante momente din activitatea unui judecător al vieții noi / 561
(XVIII) Fără număr: Notă secretă, cu nuanțe floricole, copiată după un proces-verbal de constatare / 565
(XIX) Fără număr: *Jeu d'amour informatif* consemnat de un observator atent / 567
(XX) Fără număr: Partea uitată a căii, vieții și adevărului / 569
(XXI) Fără număr de înregistrare. Pagină smulsă dintr-un proces-verbal / 573
(***) Fără număr de înregistrare / 575
(***) Poemul divin, în loc de prefață la Judecata-de-Apoi / 577

Treptele testamentului:

Mai-Prejos-de-Infern / 5
Infernul / 49
Purgatoriul / 163
Paradisul / 249
Mai-Presus-de-Paradis / 319
Carte infinită / 525
Dosar de instrucție / 582

Postfaţă

UN CAZ DE ASASINAT LITERAR
Testamentul apocaliptic

Testamentul din strada Nisipuri se aliniază poeziei epice scrise în secolul al XX-lea de nobelabilii Paul Claudel, *Capul de Aur*; Anna Akhmatova, *Requiem*; Nazim Hikmet, *Peisaje umane*; Pablo Neruda, *Cânt general*; Aimé Césaire, *Caietul unei reîntoarceri în patrie*. Ceea ce îi unește pe ultimii patru este atitudinea protestatară, comună cu aceea a *Testamentului* scris de Şerban Codrin între anii 1982-1987, o parodie dantescă a dictaturii comuniste. Adaug la înşiruirea de mai sus pe Ezra Pound în ale cărui *Cantos,* pe lângă polemica poemului cu istoria contemporană, limba stă parcă în afara şi deasupra timpului. Dacă familia Annei Akhmatova a fost arestată, dacă Neruda, Hikmet, Pound, Césaire au cunoscut exilul şi închisoarea, securitatea ceauşistă i-a aplicat un alt tratament lui Şerban Codrin, şi anume îngroparea sub lespedea tăcerii, un asasinat literar care se perpetuează şi azi. Asasinatele literare nu sunt o noutate în literatura română, scriitorii asasinaţi literar sunt mai mulţi decât degetele unei mâini, şi poate chiar ar trebui scris un tratat pe această temă.

Tăcerea aplicată lui Şerban Codrin (navetând în comunele judeţului Ialomiţa, de unde nu a mai putut să iasă vreodată) i s-a

aplicat şi altui scriitor anticomunist, Paul Goma, încă neacceptat de canonul literar. *Testamentul din strada Nisipuri* nu se află mai nicăieri comentat, de parcă Revoluţia din decembrie 1989 nu a avut niciun ecou în literatura română. Tipărit în edituri mai mult sau mai puţin obscure, nu se găseşte în librării. Criticii importanţi nu s-au exprimat încă despre carte. Am aflat de existenţa *Testamentului* printr-o pură întâmplare. În literatura română, *Testamentul* se înscrie în linia tradiţiei liricii epice a *Istoriei hieroglifice* de Dimitrie Cantemir şi *Ţiganiadei* lui Ion Budai-Deleanu, care şi ele au ajuns la cititori cu mare întârziere. Să fie aceasta o fatalitate? Marian Popa este singurul critic autor de istorie literară care i-a menţionat opera.

În *Testamentul din strada Nisipuri MCMLXXXVII alcătuit şi rânduit Mai-Prejos-de-Infern, în Infern, Purgatoriu, Paradis şi Mult-mai-Presus odată cu oculta dispariţie a inscripţiilor de la o poartă la alta pe vremea grozavei călătorii,* Poetul şi Omul Virgil călătoresc prin Infernul, Purgatoriul şi Paradisul comunist. Asemenea poeţilor din *Divina Commedia*, ei vor să ajungă în Paradisul de data aceasta al Epocii de Aur, unde trăieşte Omul Nou, ca să vadă şi să se convingă de marea realizare a orînduirii comuniste multilateral dezvoltate.

Pe drumul presărat cu bodegi înţesate cu microfoane ascunse şi capcane ideologice, urmăriţi permanent de informatori sau securişti acoperiţi ca scriitori, critici informatori, etc., care le fură poemele scrise pe şerveţelele sau notele de plată, şi care raportează tot ce fac şi vorbesc cei doi suspecţi în informări partinice adunate în final într-un dosar de urmărire în toată regula, Poetul şi Omul Virgil (masca lui Labiş?) sunt antrenaţi într-un dialog filozofico-burlesc-parodic. Temele majore ale existenţei se derulează pe tonuri de la parodie la tragedie. *Testamentul* este şi un text cifrat. Aluziile la scriitorii informatori, colaboratori ai securităţii din epocă abundă şi ei pot fi recunoscuţi în cei care s-au trecut din

viaţă sau încă se bucură de gloria literară. M-am întrebat de ce stilul epopeic l-a atras pe Şerban Codrin şi cum se pot explica, de asemenea, miile de pagini de poezie scrise de el în toate formele fixe şi libere, pe toate registrele, în toate mijloacele lirice posibile în *Baladierul, Rodierul, Pendulierul, Casandrierul, Marea tăcere*, *Ţiganiada*, etc. (O selecţie poate fi citită în antologia *O sută şi una de poezii*, prefaţă de Ion Papuc, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2020).

Am să încep cu ultima întrebare. Ce altceva ar fi putut să facă în exil (sau poate domiciliu obligatoriu?) la Slobozia – care, ironic, înseamnă a fi liber!, un poet de un asemenea talent, obligat să rătăcească navetist prin comunele şi şcolile judeţului Ialomiţa, împiedicat să fie alături de colegi în metropolele culturii şi literaturii? În timpul lui Ceauşescu legea împiedica nu să pleci la Paris, ci orice schimbare de domiciliu în oraşele declarate închise. Pentru cei tineri, care nu ştiu nimic despre aceste legi de lagăr concentraţionar, dau în subsol adresele unde le pot citi*. Deci, Şerban Codrin, mai puţin norocos, a stat la Slobozia şi şi-a scris opera poetică. Tragic pentru om, dar un beneficiu pentru literatura română.

Ca să explic ataşamentul faţă de poemul epic voi aminti de anxietatea influenţei, despre care scria Harold Bloom în prefaţa la *The Anxiety of Influence. A theory of Poetry* (second ed. Oxford 1997) şi care vine dintr-un act complex al citirii „greşite", acea interpretare creativă pe care el o numeşte *poetic misprision*, ascunderea deliberată a cunoaşterii unui act de trădare sau infracţiune de data asta literară. „Influenţa" din titlu este explicată ca o metaforă care implică o matrice de relaţii – imagistice, temporale, spirituale, psihologice. Citirea „greşită" este urmarea unui act de citire profundă, a unei iubiri fulgeratoare cu opera literară. Anxietatea scriitorului este consecinţa actului de trădare poetică, ascundere deliberată (*misprision*). Fără John Keats

citindu-l pe Shakespeare, Milton, Wordsworth spune Bloom, nu ar fi existat Keats şi aşa mai departe. Fără Şerban Codrin citind *Ţiganiada* nu am fi avut rescrierea sau interpretarea ei modernă şi fără ca el să fi fost îndrăgostit de *Divina Commedia* nu am fi avut *Testamentul din strada Nisipuri,* care stă, alături de opera lui Paul Goma, la capitolul literaturii române dizidente în literatura română. Finalurile *Ţiganiadei* lui Deleanu şi Codrin folosesc ambele cuvântul „slobozia" – unul în ultimul rând, altul în locul unde epopeea a fost scrisă: Final Deleanu „*Du-ne (strâgând), măcar în ce parte, Ori la slobozie sau la moarte*!" Final Codrin „*Înalţă-te şi fă-ne parte ori de libertate, ori de moarte*!" *1812 Lemberg, Galiţia – 1982 Slobozia, Ialomiţa".* Nu mai vorbesc de rima interesantă Galiţia/Ialomiţa. Şi Deleanu a fost exilat sau autoexilat, după cum ştim, în Galiţia.

Poemul epic debutează cu prologul *Mai-Prejos-de-Infern*, urmat de un triptic, cu meserii umile, muncitoreşti, în *Infern*, profesiuni intelectuale, în *Purgatoriu*, profesiuni conducătoare, ale activiştilor comunişti, în *Paradis*. *Apocalipsa după lampa lui Ilici* (Vladimir Ilici e contrapus lui Dumnezeu, într-un război epopeic al religiilor), şi *Confesiunea Omului de Oţel,* Stalin, formează partea a patra, *Mai-presus-de-Paradis*, urmată de *Cartea infinită*, şi sumarul sub forma unui *Dosar de urmărire informativă*.

Citind *Infernul* scris cu un ton precis tăiat, cu o imaginaţie şi inventivitate fabuloase, am văzut izvoarele limbii ţâşnind cu o forţă magică ce s-a aşezat parcă într-o Himalaya a poeziei româneşti. Personal, nu credeam că se mai poate inventa imagine lirică, metaforă, poezie cu atâta forţă în limba română. Cel puţin *Infernul*, dacă nu tot poemul, ar trebui tradus în limbile de circulaţie. Folosirea pe alocuri a limbajului vechi şi a mijloacelor lirice în forme fixe, care determină un burlesc nou pot fi citite şi ca o reacţie la limbajul fad al poeziei române obsedate de

postmodernism. Bătaia de joc epică este o reacţie pe care am mai întâlnit-o în istoria literelor, aşa cum a fost aceea împotriva pastoralismului sau petrarchismului, ca să mă refer la secolul al şaptesprezecelea. Rupturi de cadenţe, disonanţe, stăpânirea magistrală a limbii, parodia destabilizatoare a formelor poetice, diversitatea limbajelor şi formele de versificare în toată varietatea lor vor să creeze o alternativă epică la haosul dirijat al dictaturii. Alegorie cu cifrul greu de decodificat, *Testamentul* va avea nevoie de note de subsol pentru cititorii de peste treizeci de ani, adică cititorii unei alte generaţii, ca şi *Divina Commedia*.

Poetul şi Virgil Omul, angrenaţi în marea călătorie, în timp ce securitatea sugerează acţiuni drastice de punere la punct a infractorilor fără cărţi de muncă, mişcându-se liber în pofida interdicţiilor, declară: *„Suntem hotărâţi să luăm în braţe modestia şi blazarea, pentru că va fi o călătorie mântuitoare prin catacombele veacului de pomină, al douăzecilea, în ordinea de inventar a istoriei, cârciumă după cârciumă, cale lungă şi întortocheată, în formă de pentagramă, din Infernul poetic, spre alpinul Purgatoriu până la acoperişurile mult-prea-departe-şi mai-presus, cu stele dezolant de roşii, ale universului destul, în felul său, de răbdător, de îndurător, de îngăduitor în toate ale sale.*" Blestemele, parodia tuturor limbajelor, de la cel golănesc la cel mai înalt posibil exprimând exasperare, se concretizează uneori în pamflet politic: *prostia e-n toate... Cuvintele ies din versuri ca sudoarea...; destinul izbeşte poeţii de irealitate, şi dă-i şi zdrobeşte-i şi rupe-i şi îngroapă-i în coşmaruri; sunt cârjă, bâtă, bătător de covoare, sceptru şi busolă în căutarea omului insuportabil de nou (...) avem ciomagul să ne apărăm de inferna locuitorii vremurilor căzute în mania revoluţiilor... Şi belferii Purgatoriului, ...cu roşii gărzile Paradisului, ... câţi poeţi se îneacă în paşii tăi, până auzim lătratul partinic din potăi*

verificate, sterilizate de idei, ori cu măsluite coperţi de mucava, mirosind a proaspătă cerneală…

Poetul şi Omul Virgil *„rătăcit printre zilele-şi-nopţile veacului”* vor încerca să înţeleagă lumea nouă comunistă: *(Odă politică despre vechi temelii, romanţe, bumbac pentru steaguri) „Scoatere la mezat; nu va mai exista, lume, lume, soro lume,/ nimic din ceea ce părea să fi fost vreodată, constelaţii /în afara celor omagiale, (…) laptele Căii-Lactee de vânzare la litru, întreg universul/ se va dilata numai prin coordonare înţeleaptă.”*

În acest timp securitatea ordonă: *„Tematica orientativă privind culegerea de informaţii în probleme de poieţi, poiezii şi toate celelalte diverse domenii infestate de indivizi fără conştinţă de răspundere la cerinţele politicii de partid şi de statul nostru al clasei muncitoare în ascendenţă spre noi împliniri.” „Se are în vedere prevederea de prevenire a infracţionalităţii contra vicierei atmosferei din mediu. Omul şi poetaşul, două elemente descompuse în multipli periculoşi vagabonzi şi aventurieri şi haimanale şi transfugi peste graniţele ideologice din câmpul muncii cinstite, în loc să contribuie la măreţe realizări, se fofilează în cârciumi degradabile şi în alte (corectat, înalte) prăvălii cu subsoluri şi vinuri, unde consumă ţuici, mastici, romuri Cuba bibere, friptane asortate cu sfeclă roşie, evident revoluţionară, însă cu dispreţ pentru victoriile noastre dialectice şi profund istorice, corect şi atotcuprinzător exprimat, şi unuia şi altuia, fir-ar mama lor de rău inconştienţi.”*

Peisajul *Infernului* este asortat nu doar cu imagini oribile, ci şi cu sunete insuportabile şi ura de clasă: *(Măreţe irealităţi de pe meleagurile cu desfăşurări de difuzoare şi fiare vechi) Turbatele; urlă, e mizeria trecutului, urlă şi zbiară şi zbiară şi urlă şi urlă şi zbiară, e hodorogeala, e zdruncinătura (…) infernului cu drapele în alianţă cu trompete, cu tromboane, cu tobe şi măciuci, cu gimnastica tambur-majorului, ura, ura, ura!, cu idolii …* Fiecare

personaj de altfel din Infern, Purgatoriu şi Paradis este într-o relaţie cu securitatea – lucrează pentru ea sau e spionat de ea sau e îngrozit de ea, etc.

Evadaţii din programul educativ obligatoriu al *speluncii epoca de aur*, descriu o lume părăsită de Dumnezeu, a terapiei cu tenebre, a iadului clasei muncitoare trăind în arhitectura zidurilor cu sârmă ghimpată a epocii de aur. Satana îl înfruntă pe Dumnezeu pe tot traseul epic, descriind o metafizică a încleştării dintre bine şi rău lipsită de speranţă. Această lipsă de speranţă este ceea ce produce nu doar grozăvia viziunii epice, dar şi, aş spune, deficienţa poemului. O Beatrice nu există, ca şi speranţa. Filozofia se arată neputincioasă să facă ceva pentru condiţia umană. În altă ordine de idei, asemeni epopeilor antice şi poemului epic în general, *Testamentul* este o consolidare a cunoaşterii lumii secolului prezent.

Purgatoriul trece ca un acid printre scriitorii şi poeţii, criticii, filozofii epocii. De regăsit printre aluzii *Gabriel-gânditorul-cu-târnăcopul* (alias Artur Silvestri, criticul anti-Goma de la Luceafărul, pe care îl chema chiar Târnăcop), *Valerică mă mănâncă, Rică-fante-de-editură latră dinţii fără gură* (Valeriu Râpeanu), *Laurenţiu-de-pe-ulicioară, cu strigătura „Săriţi, poetaşii mă omoară şi premii literare-mi sustrag din călimară!*" (Laurenţiu Ulici), *Sunt măr de lângă şanţul fără gard* (Mihai Beniuc), aluzii la Liiceanu şi Pleşu se află în numeroase părţi ale poemului, mai ales în relaţia cu divinitatea etc. *Bardul-tuturor-brazilor* e construit pe aluzii păunesciene-vadim-maiakovski-beniuc-jebeleanu. Testamentul parodiază toată literatura realist-leninistă, dar nu trebuie citit ca un pamflet, ci ca *un bocet*, cum spunea undeva poetul, *fie chiar la căpătâiul lui Dumnezeu mort*.

Iată debutul celei de a treia părţi a poemului epic: *Călătoria în Paradis: (Rătăciţi, cu mâinile în cap) Rătăciţi*

printre zilele-şi-nopţile veacului,/Cu mâinile în cap, să nu ne nimerească lovituri de bună/ primire, eu, poetul, amărât călător în pericol/ de rătăcire, şi el, omul Virgil, ne furişăm/spre misticul Paradis-Împărăţia-lui-Dumnezeu-/Patria-tuturor-muncitorilor-şi-ţăranilor-Viitorul-/de-aur-al-omenirii-Rai-Nirvana (...)

Satira scriitorilor fără talent, lingăi ai dictaturii, ţinuţi la mare cinste, este şi ea prezentă în *Paradisul* fericirii absolute. Cei doi poeţi călători îşi bat joc de paradisul revoluţionarilor, informatorilor, torţionarilor, de ideologia Omului Nou: *„Fericiţi de fericirea lor, vom râde, le vom mângâia/ Cu inima, cu ochii, cu sufletul minunatele/ Ziduri încoronate cu sârmă ghimpată, superbele/ Zone interzise, fermecătoarele şanţuri de apărare/ Încântătoarele posturi de pază şi control ...”*

Limba este epurată în Paradis de cuvinte contrare ideologiei Omului Nou, un grotesc pe care mulţi dintre noi l-am trăit: *„S-au smuls definitiv din dicţionare/ Foame, bani, gunoi, buruiană, templu, exploatare, groază, ţâţă,/ Dumnezeu, nefericire, sex, tristeţe, moarte,/ Bătrânii să le ducă în mormânt, copiii să le uite, nou-născuţii/ să nu le mai înveţe niciodată,/ Ajung 333 de cuvinte de lemn sănătos/ ...”*

Are loc catalogarea anomaliilor dictaturii, a perversiunilor sociale, a aberaţiilor, a constrângerilor, a libertăţii furate, alterarea istoriei, catalogarea torţionarilor prin demonii comitetului central, posedaţii comitetului executiv, membrii supleanţi şi secretarii de stat, chelnerii cu grade, spionii cu munci de răspundere, prin *tovarăşele cu discrete misiuni de tovarăşe de viaţă*, ateismul. Glorificarea dictaturii în Paradis este nemărginită: *„Insurecţiile vă bat la uşă cu secera şi ciocanul!/ Vă ordon, plutoane de execuţie, uniţi-vă!”: „Numai prin explozii şi execuţii, noi, demonii, vom înfăptui visul roşu, de aur (...)”*

Omul nou este de fapt criminal. *„Oamenii noi, cei mai noi, dărâmă de pe taluzuri direct în gropile comune toate turmele*

inutile de bipezi învechiţi, degeaba consumatori de pâine, apă, aer şi lumină în vilele cu perdele de lăuruscă, îmbătrâniţi şi burtoşi, cu papioane, cu trabucuri între plăcile dentare, cu junghiuri între colecţiile de artă, cu starlete însoţitoare în călătorii de plăcere, transoceanice, şi aruncă deasupra, cu lopeţile, var nestins în entuziasmul viril, purificator; portretele celor mai iubiţi patru Cavaleri ai Apocalipsei bântuie (...)"

Iată şi torţionarii*: „Acolo, sus, la tribuna din cerul blindat cu toate gladiolele roşii, ale pământului, (...) preoţilor de partid ai iluminatului Cult al Omului Nou, raportul pe toate uriaşele, pe toate edificatoarele, pe toate coloratele panouri de întrecere spre groapa comună, comună, comună."*

Carte Infinită reprezintă *Arhivele Securităţii* care se scriu de fapt şi în prezent**:** *„... noi, entuziastul colectivul de oameni ai muncii în uniforme de istorici literari conştienţi şi critici supraveghetori, am câştigat acerbe lupte cu duşmanii poeziei; Şef-de-stat-major al Diviziei de anchetatori-critici-literari..."* Colaboratorii cu poliţia secretă au titluri de *Autopsieri literari, Estetician-major de serviciu, Doctorand-în-filologie-discretă, Critic-literar-adjutant, Plutonier-major-literar, Anchetator-universitar-doctor-docent* etc. Satan e culminarea Paradisului, pentru ca în *Mai-Presus-de-Paradis* să se afle dictatorii, unde recunoaştem pe Lenin şi Stalin, revoluţionarii de profesie.

Şerban Codrin este un poet care scrie cu virtuozitate impresionantă în toate stilurile posibile – trubadureşti, clasice, moderne, premoderne, postmoderne. Inventivitatea lui este fabuloasă. Gânditor profund dotat cu o gândire enciclopedică, în el trăieşte, se manifestă vie forţa lirica aluvionară a poetului adevărat. Uluitor este că, deşi pare prea mult, nimic nu e de prisos în *Testament,* metaforele sunt curate, inedite, se menţin în ele însele cu splendoare.

Codrin apoi deschide poezia spre teatru, convoacă toate procedeele puse în acţiune de dramaturgi şi poeţi şi asta face ca *Testamentul*, la nivelul scriiturii, să nu aibă vârstă. Şerban Codrin posedă limba română adevărată a basmului şi cântecului popular, a blestemelor, limba ţăranului, a muncitorului, a intelectualului, a gânditorului, a misticului, a poetului metafizic, tragic, umoristic, epic – limbajul complet numit homeric. El manevrează şi posedă limbajele fără crispare, cu eleganţă. Inventează verbe, cuvinte, flexiuni, declinări în acord cu regulile limbii române. Asistăm la alunecări ameţitoare de imagini prin metafore parcă imposibile. Este vizionar, cu o imaginaţie lirică fenomenală, necrispat, sigur pe el, fără păsare, aşa cum este poetul adevărat folosind toate straturile limbajului şi limbii.

Poetul şi Omul Virgil, antrenaţi într-o călătorie de investigaţie, vor descoperi în final adevărul ascuns: „(...) *De aceea ne târâm într-o nenorocită călătorie, tu, domnul nostru poetul, eu, decăzutul şi deşucheatul şi mofluzul, să descoperim adevărul ascuns (...)”*. Dar odată ce l-au descoperit a venit şi sfârşitul, pentru că moartea Omului Virgil şi arestarea Poetului închid traseul aventurii.

Testamentul poate fi citit ca poem epopeic, ca roman, ca piesă de teatru, farsă tragică şi comedie absurdă. *Infernul* este cât de cât uman, ruina începe cu *Purgatoriul* intelectualilor, *Paradisul* este abject, *Mai-Presus-de-Paradis* este deja lipsa totală a umanului, iar *Carte Infinită* este infinitul urii şi al prostiei. Uneori mi s-a părut că am auzit în aceste pagini glasul profetului *Ieremia* 20:7-9 care se tânguia lui Dumnezeu mărturisindu-i că nu ar fi vrut să spună ce spune, dar că trebuie să mărturisească cu orice preţ din cauza focului mistuitor din suflet*: „M’ai înduplecat, Doamne, şi m’am lăsat înduplecat; ai fost mai tare decât mine şi m’ai biruit!(...) iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.”*

Testamentul din strada Nisipuri este o lectură care îl lasă pe cititor nu doar cu inima grea, ci ridică alte întrebări unde e greu de răspuns. De ce colaborarea cu ocupantul comunist din interior şi elementele lui de represiune a avut o asemenea magnitudine în România? Să fie de vină sutele de ani de confruntare cu ruşii, cazacii, otomanii, sau domniile fanariote, care au putut altera o esenţă a naţiunii, cu totul altfel în descrierile cronicarilor? *Testamentul* oferă un contrapunct literar istoriei reale a experimentului Piteşti, ororilor din închisorile comuniste, genocidului de la canalul Dunăre-Marea Neagră, represiunilor împotriva partizanilor comunişti din munţi, cenzurii feroce aplicate gândului românesc, crimelor politice care au fost îndeplinite prin unelte autohtone, fără o conştiinţă naţională şi patriotism.

Mirela Roznoveanu